

Giới thiệu Bảo Mẫu Cổ Đại

Truyện Bảo Mẫu Cổ Đại là một truyện mới được gửi đến bạn đọc, một truyện mới đầy sức hút được tác giả Dạ An An gửi đến bạn đọc. Đây là câu chuyện không những sống động mà lại đầy màu sắc, truyện xuyên không nhưng không đơn thuần kể chuyện mà còn là những dòng tâm tình đầy xúc cảm.

Nàng là người hiện đại xuyên vào thời đại không có thực trong lịch sử. Chỉ là ngẫu nhiên mơ một giấc mơ kỳ lạ lại bị một bà lão nhờ và nuôi dạy một hài đồng. Dạ An An luôn tiếc nuối vì bản thân không chăm sóc tốt cho đứa em trai, đồng cảm với cảnh ngộ đơn độc của đứa bé kia nên nhận lời về cổ đại làm bảo mẫu.

Đứa bé kia rõ ràng thân phận cao quý, có phụ thân, có a di cùng gia gia hiền hách nhưng lại bị người khi dễ, bị bỏ đói, bị đầu độc. Kẻ thù của bé quá cường đại trong khi Dạ An An chỉ là một nhân loại tầm thường. Không sao, nàng cũng không phải quả hồng mềm mại người nắn bóp. Nàng là người thường nhưng người mang nàng về cổ đại không hề tầm thường. Kẻ thù quá mạnh? Không sao! Đánh không lại ta chạy, ngày sau quay về báo thù. Nàng quá nghèo? Không sao! Nàng có không gian riêng có thể tự trồng trọt, tự cung tự cấp. Thân phận quá tầm thường không đầu lại hoàng thân quý tộc? Không sao! Thân phận nàng tầm thường nhưng thân phận đứa bé không tầm thường, nhờ nó ra mặt là được.

Ngày tháng trôi qua đứa bé chẳng mấy chốc trở thành thanh niên tuấn tú bao người mơ ước. Kết thúc việc bảo mẫu, Dạ An An dự định dẫn theo đệ đệ ruột tham quan du ngoạn khắp nơi. Nhưng vì sao đứa bé kia lại tức giận như vậy? Nó chẳng những đánh đệ đệ nàng thê thảm lại còn nhìn nàng cùng đệ đệ như đôi gian phu dâm phụ? Chuyện này là sao?

Truyện sẽ trở nên hấp dẫn hơn rất nhiều lần đây, còn những điều thú vị gì đang chờ đón ở phía trước. Hãy đọc truyện để cùng hòa nhịp với câu chuyện, tìm ra được câu trả lời cho mọi điều đang diễn ra và theo dõi những truyện khác cùng thể loại: Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn, Vương Phi Mười Ba Tuổi, Y Thủ Che Thiên,...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giấc Mơ Kỳ Lạ

An An vẫn không thể tin được mình thực sự đã xuyên không vào thân thể của một bé gái mới 5 tuổi. Chuyện xuyên không thì cô đã biết trước nhưng lại xuyên vào một baby mà baby này lại không cha không mẹ, là một tên cái bang chính hiệu, không thân thích, không nơi nương tựa thì quả thật cô muốn chửi thề. TMD quá phản kích rồi. Điều an ủi duy nhất là cô không bao giờ chết đói thậm chí cô còn được sống sung túc hơn cả tầng lớp quý tộc thời cổ đại nữa. Mọi chuyện bắt đầu từ trận tai nạn xe cộ hơn 4 năm trước. Tai nạn lần đó làm cho cô mất đi người thân duy nhất nhưng cũng cho cô bắt đầu lại cuộc sống mới.

An An vốn là một doanh nhân, cô là giám đốc của một siêu thị nhỏ tại một thành phố nhỏ của nước Mỹ. Cha mẹ cô điều là cô nhi di dân sang nước Mỹ và lập nghiệp với hai bàn tay trắng. Khi sự nghiệp đã có thành tựu thì cũng là lúc cha mẹ cô sức cùng lực kiệt, nhắm mắt xuôi tay để lại cô con gái bước đầu chập chững vào đời và cậu con trai độc nhất. Dạ An An khi đó đã được 19 tuổi và Dạ Mặc Nhiên được 9 tuổi. Kể từ đó cô đóng rất nhiều vai trong cuộc sống, cô vừa là chị, vừa là mẹ, vừa là bảo mẫu của em trai. Ở công ty, cô vừa là chủ vừa là nhân viên thực tập để dần thích ứng với công việc. Ở trường, cô là sinh viên mẫu mực, cần cù, chăm chỉ. An An luôn luôn bận rộn với công việc, học hành và chăm sóc em trai. Bạn bè cô chỉ duy nhất là tiểu Vũ.

Tiểu vũ cũng là cô nhi, tiểu Vũ là một cô gái đầy cá tính với làn da rám nắng khỏe mạnh, cô là bông hồng lai Việt - Mỹ, thích thể thao và là một mỹ nhân của hiện đại. Tiểu Vũ và An An như hai thái cực đối lập. An An không đẹp cá tính như tiểu Vũ thậm chí cô chỉ có thể gọi là thanh tú, nhưng cô có một đôi mắt đẹp thu hút người khác. Đôi mắt An An được thừa hưởng từ mẹ cô, đôi mắt màu đen tuyền đặc trưng của người châu Á với đôi mi dài cong vút vừa phải, to sáng long lanh, thiếu một chút mỹ lệ quyến rũ nhưng dư thừa ấm áp. Có lẽ do chăm sóc em trai và đang theo học ngành điều dưỡng nên bất kỳ ai mới gặp An An đều có ấn tượng tốt về cô mặc dù An An là một người tâm lạnh, cô chỉ đối xử tốt với 2 người là Mặc Nhiên và tiểu Vũ.

Bước vào đời sớm hơn chúng bạn cùng trang lứa nên An An sớm trưởng thành và gánh vác công việc dần thành thạo. An An có thể quan sát tính cách, biểu cảm con người thông qua biểu hiện nét mặt. Mặc dù An An không dám nhận mình am hiểu tâm lý học nhưng An An có trực giác rất nhạy cảm, từ nét mặt, cử chỉ cô có thể cảm nhận được ai có thiện cảm với mình, ai thân thiện giả tạo với mình.

Không biết có phải trực giác quá mạnh hay vì một nguyên nhân nào khác, sau vụ tai nạn giao thông, An An mất đi đứa em trai độc nhất để đổi lấy từng con ác mộng hằng đêm. Có khi An An mơ thấy em trai người đầy máu, tay đưa về phía cô như cầu cứu, như van nài cô ôm nó lần cuối. Cảnh mộng dần thay đổi, cô chứng kiến một cuộc cung đấu đẫm máu. Nam nhân vật chính từ lúc còn thơ bé đến lúc trưởng thành tranh giành ngai vị cao nhất. Con đường trưởng thành của nam chính đầy chông gai và máu, đến lúc bước lên ngai vàng đã dẫm đạp không biết bao nhiêu xác người, trong đó phần lớn là xác người thân, những người theo góc độ sinh học là chung huyết thống với hắn nhưng máu huyết còn lạnh hơn cả bọn thuộc hạ vào sinh ra từ với hắn. Hắn từng bước dẫm đạp, trả thù tất cả những người thiếu nợ hắn. Từ những kẻ âm mưu ám hại mẹ hắn, đến những kẻ đánh đập, bỏ đói, giành những thứ thuộc về hắn khi hắn còn bé, thậm chí ngay cả người cha đầy âm mưu quỷ kế ám hại sư phụ, sư tổ, hắn cũng không tha.

An An luôn nghĩ bản thân đã đủ bất hạnh nhưng khi chứng kiến cuộc đời của nam nhân này, nàng chỉ cảm thấy ngực đau nhói, tim như bị đè ép đến khó thở. Khi thấy đứa bé đó bị chà đạp, bị đánh đập, nàng chỉ muốn ôm bé vào lòng truyền cho nó chút hơi ấm của con người, muốn cho nó biết trên đời vẫn còn tình người, vẫn còn ấm áp chỉ cần nhẫn nại tìm nhất định sẽ thấy.

Đứa bé càng lớn thì lại càng lãnh tính, thậm chí ngày càng thị huyết, cho đến khi kiếm của đứa bé đó đâm vào kẻ thù cuối. Một mình ngồi trên ngai vàng khiến chúng sinh ngưỡng mộ nhưng có ai sẽ hiểu cho đứa bé đó, chờ đợi nó chỉ là cô độc. Người thân bị kẻ thù hại chết, giết hết kẻ thù, còn lại chỉ một mình và ngai vàng lạnh giá.

Cuối cùng hẳn lại chết trong cô độc, không người thân, không bạn bè. Không ai sót thương cho một kẻ khát máu. Cái chết của hẳn chỉ đổi lại quần thần vui vẻ, dân chúng ăn mừng. Họ quên mất chính kẻ được gọi là bạo quân đó đã giúp dân chúng thoát cảnh ngoại xâm, giúp quần thần trừ loạn tặc, giết bạo hoàng, trừ đi vương gia bán nước, giúp dân thoát đói nghèo.

Cảnh mộng lại thay đổi, An An nhìn thấy một bàn hương án, trên hương án có một cái đỉnh. Người đàn ông đứng trước hương án mặc trường bào như đạo sỹ. Xung quanh hương án dán nhiều giấy viết chữ mà An An không đọc được. Bỗng nhiên, một làn khói đen vừa bay khỏi cái đỉnh thì có một cô gái mặc áo trắng xuất hiện. An An thấy hô hấp dần dần dồn dập, bởi vì cô gái áo trắng, không, phải gọi là hồn ma trước mặt không phải là kẻ thù truyền kiếp của đứa bé kia sao? Người đàn ông và hồn ma cô gái trao đổi một lúc rồi bóng áo trắng của cô gái dần tan biến.

Cảnh mộng lại thay đổi một lần nữa. Nhưng kỳ lạ là lần mộng này cô đã từng chứng kiến. Đây là cảnh hai cô gái thân thiết gắn bó với nhau như hai chị em, hình như được gọi là khuê mật, một cô dịu dàng như nước chính là cô gái hồn ma áo trắng cùng với một tuyệt sắc giai nhân và cũng là mẹ của đứa bé kia. Chấn lẽ mộng cảnh quay lại? An An đang suy nghĩ thì chợt phát hiện điều quái lạ. Ánh mắt cô gái áo trắng vô cùng quý dị, không còn là ánh mắt ôn nhu như trước kia nữa mà thay vào đó trở nên sắc bén lạnh lùng hơn.

Cô gái áo trắng từng bước thiết lập cục diện bầy rập, hãm hại mỹ nhân mẫu thân đứa bé. Cũng kết quả như trước nhưng quá trình diễn ra quá dễ dàng cứ như cô gái áo trắng biết trước sự việc sắp xảy ra vậy. Đây chính là trọng sinh trong truyền thuyết đi?

Không được, đứa bé kia sẽ ra sao đây, nó còn phải chịu đau khổ thêm nữa hay sao? Kiếp trước người đàn bà đó chết dưới tay đứa bé, kiếp này người kia trọng sinh thì đứa bé sẽ chịu giày vò như thế nào nữa đây? Chấn lẽ công lý thuộc về những kẻ kia sao?

Cô không cam tâm, chấn lẽ không có ai là quý nhân có thể giúp đứa bé kia sao? Chưa bao giờ An An có ý nghĩ bảo vệ một người xa lạ mà cô chưa bao giờ gặp mặt trực tiếp hay nói chuyện. Cũng bởi cô là người chứng kiến cuộc đời bất hạnh và sự cố gắng đấu tranh sinh tồn trong thế giới ăn thịt gió tanh mưa máu kia. Đứa bé đó, đứa bé đó...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chuẩn Bị Cuộc Hành Trình Về Cổ Đại

"An An! An An!"

An An mở mắt ra thấy tiểu Vũ nhìn mình với ánh mắt đầy lo lắng.

"Lại mơ thấy ác mộng à?"

"Ừ"

Nghe vậy tiểu Vũ cũng không nói gì thêm, chỉ đem một phần ăn sáng để trên bàn rồi bảo An An rời giường. Sau tai nạn, An An luôn mơ thấy ác mộng. Bác sỹ bảo là di chứng sau vụ tai nạn cùng với nỗi đau mất người thân khiến bệnh nhân bị stress.

"An An, đó chỉ là mộng, cậu cứ xem đó như một bộ phim thôi, đừng xem là thực". Ban đầu tiểu Vũ nghe cô bạn thân kể về giấc mộng, cô chỉ thấy hứng thú, nhưng càng ngày cô càng thấy lo lắng. An An bắt đầu có chứng hoang tưởng về đứa bé kia, luôn tin rằng đứa bé thực sự tồn tại. Tiểu Vũ vẫn tìm cách giải tỏa tâm lý cho An An nhưng mọi cách đều vô dụng, kể cả khi cô cho An An uống thuốc ngủ vẫn vô dụng, đứa bé kia hằng đêm vẫn vào giấc mộng của An An. Tiểu Vũ chỉ có thể mỗi sáng đánh thức An An ra khỏi ác mộng.

-----+++++++-----

Đi trên đường đá sỏi, An An thấy bản thân đã rời khỏi quỹ đạo cuộc sống. Nhìn dòng người hối hả ngược xuôi, đã bao lâu cô từng như họ, tắt bật việc siêu thị, việc học hành, chăm sóc em, chơi thể thao, dạo phố cùng tiểu Vũ...đó mới chân chính là sống.

Mãi suy nghĩ nên An An không phát hiện mọi vật xung quanh đã ngừng lại, đường phố đang ồn ào bỗng ngưng im bật, mọi thứ tĩnh lặng đến khả nghi. Khi An An nhận ra điều bất thường thì đã có một bà lão người phương đông ngồi cùng băng ghế với cô. Bà lão đưa một ánh mắt kỳ quái nhìn An An.

"Bé con không thấy gì lạ sao?"

"Cháu đã 29 tuổi rồi". An An đáp lại bà lão.

"Đó không phải trọng điểm ta hỏi cháu". Bà lão bắt đầu kể chuyện với An An.

Đợi hồi lâu vẫn không thấy An An trả lời, bà lão thở dài vô lực nói:"cháu cho rằng mình đang hoan hưởng phải không?".

Vẫn không có câu trả lời. Hết cách, bà lão đành lấy chiếc vòng trên tay mình đeo vào tay An An. Chiếc vòng lúc đầu rất rộng nhưng vào tay An An, nó thu nhỏ lại rồi dừng lại cho vừa kích cỡ của tay. Bà lão xoa đầu An An rồi từ tốn nói:

"Đây là bảo vật của bà, bà tặng cho cháu sau này sẽ có chỗ dùng. Nếu cháu nghĩ đây không là thật, cháu có thể hỏi cô bạn thân của cháu có thấy chiếc vòng này không?nếu có gì kỳ lạ xảy ra, cháu cứ đến đây tìm bà".

Đường phố khôi phục lại ồn ào khi lời bà lão vừa dứt. Bên cạnh bà lão đã biến mất chỉ còn lại chiếc vòng màu xanh biếc chứng thực bà lão có tồn tại. An An rất bối rối, chẳng lẽ chứng hoan hưởng của mình nặng đến mức này rồi? Cô không suy nghĩ nữa, vội vàng về nhà, giờ này chắc tiểu Vũ đã về nấu cơm rồi, cô muốn tiểu Vũ giúp cô xem chiếc vòng có thực là tồn tại hay chỉ là ảo tưởng của cô.

Vừa đến cửa, trông thấy tiểu Vũ đang mang rác đi đổ, An An chưa kịp lên tiếng, tiểu Vũ đã xuýt xoa: "oa! Cậu mua chiếc vòng ở đâu vậy?rất hợp với cậu". Nói xong còn lờm nguýt An An như muốn nói "giỏi lắm! Đi mua sắm không gọi ta một tiếng"

Làm sao An An không hiểu cái lờm nguýt đó, cô chỉ cảm thấy buồn cười cô bạn thân, sắp lấy chồng rồi mà tính y như trẻ con. An An không yếu thế đáp trả lại: " chiếc vòng này so với chiếc nhẫn đính hôn mấy kara vẫn còn kém lắm a".

"Được lắm! ". Tiểu Vũ giận dỗi rồi quăng luôn bao rác cho An An đi đổ. Tiểu Vũ bên ngoài thì giận dỗi nhưng thực ra cô rất vui vẻ, từ lúc tiểu Nhiên chết đã được 4 năm, An An sống vật vờ như một cái xác không hồn, khó khăn lắm mới có chút khởi sắc nên tiểu Vũ muốn ăn mừng. Quyết định xong tiểu Vũ đi vào bếp làm thêm đồ ăn, ý định chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn.

Gia đình của An An và tiểu Vũ mặc dù sống ở Mỹ nhưng khẩu vị ăn uống thiên về món ăn phương đông, thỉnh thoảng mới có vài món ăn tây. Trên bàn ăn, bốn món mặn, hai món chay. Gà hầm nấm, thịt bò nướng cay, giò hầm măng khoai tây, cá trích hấp, cải xào chấm tương ớt, dưa ngâm dấm. Cả bàn tiệc toàn món An An thích.

"Chờ lát, mình lấy vài lon bia nhắm nháp". Nói xong tiểu Vũ quay đi lấy bia trong tủ lạnh.

Còn lại An An đang thèm nhò dãi nhìn món ăn. "Nếu có thể lúc nào cũng ăn như vậy thực quá tốt, tiểu Vũ keo kiệt hạn chế mấy món cay mà cô thích để bảo vệ dạ dày của cô. Nếu có thể giấu mấy món cay này vào đâu đó rồi ăn dần thì tốt biết mấy". An An si mê nhìn mấy món ăn trên bàn, bỗng chốc, tất cả món ăn trên bàn đều biến mất. An An cả kinh, cuống quýt đi xung quanh tìm kiếm, bất chợt nhớ ra điều gì, cô nhìn chăm chăm vào chiếc vòng ngọc trên tay cứ như nó sẽ cho cô trả lời vậy. Nghĩ đến mấy món ăn mà cô rầu rĩ, nhớ tiểu Vũ sẽ cho là cô ăn vụng mất.

Tiểu Vũ trên tay cầm 4 lon bia đi về phía An An. An An bối rối che trước bàn ăn, bộ dạng như mèo bị bắt gặp ăn vụng khiến tiểu Vũ bật cười.

"Sao vậy? Mới đây mà đã không chờ được rồi sao? Nhìn bộ dạng cậu ai không biết còn bảo cậu tham ăn đó".

An An không còn cách nào khác nên đành phải lùi lại nhường đường cho tiểu Vũ. Nhưng khi cô quay lại thì tròn tròn mắt, trên bàn, các món ăn vẫn nghi ngút khói như mời gọi thực khách sùng ái chúng. Chuyện này là sao? Cô lại ảo giác a? An An cười gượng hai tiếng rồi không nói gì cả, có lẽ ngày mai nên đến công viên gặp lại bà lão thôi.

-----++++++-----

Gió thu thổi tóc An An như chơi đùa, như trêu chọc An An phải chơi với nó. Khí trời khá lạnh nhưng trong không khí an lành của buổi sáng rất dễ chịu. Tâm tình An An rất tốt, cô vuốt ve chiếc vòng ngọc. Chiếc vòng cho cô cảm giác rất thần bí. Từ lúc nhận nó từ tay bà lão, cô luôn cảm giác một sức mạnh hút cô vào đó, nhưng khi cô kháng cự thì nó dừng lại, cứ như một vật cứng có linh tính rất biết nghe lời chủ vậy. Suy nghĩ của cô dừng lại khi mọi vật xung quanh dừng lại yên tĩnh một cách quen thuộc. Bà lão lại xuất hiện, nhưng lần này không thánh thót như lần đầu nữa. Bà lão mặc bộ quần áo mới nhưng lại lấm lem bùn đất. Rõ ràng hôm nay đâu có mưa, cả thành phố toàn là đường xi măng lộ nhựa lấy đâu ra bùn lầy mà trông bà lão chật vật như vậy? Tuy tò mò nhưng An An vẫn nhớ câu chuyện về chiếc hộp Pandora, tò mò có thể gây chết người a. Bà lão cũng nhận ra mình thất thố nên chỉ cười trừ rồi ngồi xuống cùng băng ghế đá với An An. Bà lão nói: "ta biết con muốn hỏi điều gì. Nói thì dài dòng, chỉ bằng ta cho con nhìn sẽ rõ hơn".

Bà lão hướng dẫn An An tạo ý niệm để tiến vào không gian trong chiếc vòng. An An há hốc mồm kinh ngạc nhìn không gian mới lạ. Không gian rộng khoảng 10 mẫu đất. Cả không gian không có gì cả ngoại trừ một hồ nước và hai con suối. Con suối đầu trên thì nằm đơn độc nhưng nước suối rất kỳ lạ, cả con suối không có một giọt nước mà chỉ toàn là khói trắng dày đặc. Làn khói trắng như có lực hấp dẫn chỉ lượn quanh con suối không thoát ra được. Con suối còn lại thì thông với hồ nước phía trước. Hồ nước và con suối phía dưới thì chứa nước bình thường, nước trong vắt nhưng vẫn có điều kỳ lạ. Tuy thông nhau nhưng nhiệt độ nước lại khác nhau. Nếu hồ có dòng nước mát lạnh thì con suối y như một suối nước nóng. An An có thể thấy được khói bốc lên nhẹ nhẹ trên mặt suối.

Tham quan khắp không gian với di chuyển bằng ý niệm, An An cảm nhận mình có thể kiểm soát hết không gian, đây chính là lý do vì sao khi mới bước vào không gian cô đã biết độ rộng sâu của nó.

Theo lời bà lão thì không gian này không thể gieo trồng thứ gì cả cũng như không thể nuôi bất kỳ con gì. Nếu mang vật sống vào thì chúng sẽ hôn mê bất tỉnh cho đến khi mang chúng ra ngoài, chúng sẽ hoạt động bình thường lại. Không trồng trọt hay chăn nuôi được nhưng không gian có thể trữ đồ, giữ thực phẩm tươi ngon như lúc mang vào. Ngoài ra, trong không gian có thể hồi phục lại sức khỏe sau mỗi lần mệt nhọc, thậm chí là bị thương, khả năng lành vết thương nhanh hơn bên ngoài nhiều lần. Ngoài chủ nhân thực sự của không gian ra thì bất cứ vật sống nào kể cả con người vào không gian đều ở trạng thái hôn mê.

Con suối khô mà bà lão gọi là linh tuyến thì lại có tác dụng tẩy cân phạt thủy, thay đổi gân cốt, da thịt con người trở nên cứng cáp hơn mặc dù nhìn bề ngoài không hề thay đổi gì. Linh tuyến có thể tắm hoặc uống nhưng không thể quá lạm dụng nếu không sẽ bạo phát chết. Cái này An An có thể hiểu, phạm việc gì lạm dụng quá sẽ không tốt.

Con suối nước nóng có tác dụng y như tên gọi của nó: giúp lưu thông máu huyết, giải trừ mệt mỏi và cả tác dụng dưỡng nhan mà phụ nữ thích nhất, nếu pha thêm linh tuyến thủy thì tác dụng tăng gấp đôi.

Hồ nước thông với suối nước nóng có tác dụng khử độc, tẩy sạch vết bẩn trên cơ thể và đồ vật. Có hồ nước này, về sau không cần làm việc nhà nữa rồi, cứ quăng hết vào hồ rồi vớt lên là xong, thêm việc chủ nhân có thể thay đổi nhiệt độ trong không gian thì sau này máy giặt cũng thành phế thải luôn. Nghĩ như vậy cô nằng lại yy trong lòng.

Hiểu được tác dụng của không gian, An An quay lại nhìn bà lão chờ bà tiếp tục nói. Trên đời làm gì có cái bánh thơm nào miễn phí. Bà lão chắc chắn có việc nhờ vả, hơn nữa lại là việc hung hiểm, cực khổ nữa là khác, nếu không sao lại chuẩn bị chu đáo như thế làm gì?

Bà cụ e hèm háng giọng giải thích. "Cháu vẫn còn nhớ đứa bé hằng đêm vẫn mơ thấy không?". Chờ cho An An hết kinh ngạc, bà lão trầm thấp nói:

"Lẽ ra dòng thời gian vốn ổn định nhưng có kẻ không an phận nghịch đạo luân hồi, nghĩ bản thân mình dục lửa trọng sinh thì có thể trái thiên mệnh. Nào đâu biết rằng nhân quả luân hồi, ác có ác báo. Việc mà ta nhờ cháu làm chính là bảo vệ đứa bé kia, ngăn chặn Thiên Vũ hoàng triều bị hủy diệt, phá bỏ âm mưu thống nhất thập quốc ở Minh Hoàng đại lục".

An An không nói gì cho tới khi tiêu hóa hết thông tin mà bà lão nói mới nhận ra mình bị giao nhiệm vụ không khả thi chút nào. Nói đùa sao. Tuy có chiếc vòng không gian trợ giúp cùng lắm thì cô không bị đói chết ở cô đại thôi, chứ làm mấy việc vĩ đại như lời bà lão thì cô không có tài năng đó. Nếu nói nhiệm vụ chăm sóc đứa bé thì cô còn làm được, dù sao cô cũng có một đứa em. Việc quốc gia đại sự liên quan quái gì đến cô, cô không có khả năng mà cũng không rảnh bận tâm. Qua mấy bộ phim truyền hình cô ghét nhất là hoàng đế, vừa bạc tình, vừa ích kỉ lại tự lợi. Liên quan đến hoàng đế sẽ có một đồng rắc rồi lớn nhỏ, cô mới không ngu mà dính vào. Uh, nếu cho cô dạy đứa bé đó, cô sẽ hun đúc tư tưởng tránh xa hoàng quyền cho nó, sẽ cho nó thấy cuộc sống tự do hạnh phúc biết nhường nào a.

"Cháu sẽ làm được, chỉ cần đừng rời xa đứa bé đó, mọi việc sẽ ổn thỏa". Bà lão như đọc được ý nghĩ của An An, liền đưa ra lời lẽ thuyết phục.

An An vừa gật đầu vừa đáp: "uh, với thêm điều kiện cháu vẫn còn mạng để bảo vệ nó".

Nhớ lại những cảnh trong mơ, đứa bé kia không biết trải qua bao nhiêu cuộc ám sát. Mặc dù có hộ vệ và ám vệ theo sát nhưng cũng nhiều lần trải qua hung hiểm, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nhịn đói chịu rét mướt thì thường như cơm bữa. Cô có thể giúp bé tránh đói khát nhưng làm sao giúp bé tránh đuối giết? Đứa bé không thể ở mãi trong không gian lánh nạn được, hướng chỉ nó cần hoạt động để trưởng thành. Vẫn là đòi thêm lợi ích, ví dụ như công phu hộ thân hay đại loại như vậy đi. An An nói thêm yêu cầu của mình, chỉ thấy khoe miệng bà lão không ngừng co giật.

"Võ công của ta chỉ dành cho người tu tiên thôi, cháu có học cũng vô dụng". Ngừng chốc lát, thấy vẻ mặt của An An trở nên khó coi mới nói tiếp: "tuy không thể truyền thụ võ công nhưng ta có thể giúp cháu tìm thuốc nội lực nhưng cháu phải uống sau khi đã đến Minh Hoàng đại lục, bởi vì cháu là hồn xuyên". Nghe xong An An rất vui vẻ, có nội lực thì tốt quá rồi, còn về võ công hử, trong giấc mơ không phải đứa bé đó học võ trong một hang động trong Huyền Vụ lâm sao. Ta cứ đi trước cầm mấy bộ pháp khinh công để chạy trốn là được, còn lại đưa hết cho nó tu luyện coi như vật hoàn chủ cũ, dù sao mình học công phu là để giúp nó chạy trốn mà. Mổ nữ không tiền đồ suy nghĩ trăm bề rốt cuộc cũng gật đầu đáp ứng.

Bà lão cho phép An An 1 năm thời gian để sắp xếp cho chuyến đi. Trước lúc đi, bà lão sâu kín nhìn An An nói: "Cháu sẽ tìm được thứ đã mất tại nơi đó".

Có thể sao? Thứ mà cô mất chỉ có papa, mom và Nhiên Nhiên thôi. Nếu có thể gặp lại họ, dù có nguy hiểm ra sao cô nhất định phải đến đó. Nghĩ xong An An bắt đầu chuẩn bị mọi thứ cho chuyến hành trình về cổ đại. Vậy là một chuyến đại mua sắm của Dạ tiểu thư bắt đầu.

An An chỉ có duy nhất tiểu Vũ là bạn nên mọi chuyện cũng không giấu diếm. Hơn ai hết cô hiểu nỗi đau mất đi người thân nên cô không muốn tiểu Vũ đau khổ khi cô ra đi. Ban đầu tiểu Vũ còn tưởng cô bệnh nặng cứ nhất quyết lôi kéo cô đi gặp bác sỹ tâm lý, cho đến khi cô biểu diễn năng lực trừ vật của chiếc vòng, làm biến mất món khoái khẩu bỏ kho ngay trước mắt. Đầu tiên tiểu Vũ ngẩn ra, rồi kinh ngạc, sau đó lại thờ dài nhẹ nhõm, tiếp đó nhào thẳng lên người An An quyết đòi lại món khoái khẩu của mình.

An An quyết định bán cổ phần siêu thị của cô cho tiểu Vũ. Một là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, hai là cô cần số tiền lớn để mua sắm chuẩn bị cho chuyến hành trình về cổ đại. Tiểu Vũ dứt khoát đòi lại đám cưới vào năm sau, dự định tổ chức trước khi An An ra đi. Vị hôn phu của tiểu Vũ phản đối có, giận đối có, năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng sử dụng tuyệt chiêu một khóc, hai nháo, ba thất cổ mới khiến tiểu Vũ động dung quyết định dời nhà qua bạn trai ở. Ai... sở dĩ tiểu Vũ quyết định như vậy là vì muốn An An mang cả căn nhà tiện nghi của hai đứa theo về cổ đại vì sợ cô bạn thân chịu khổ. Thật đáng thương cho anh chàng có tiềm năng thế nó.

Vì cổ đại không có điện nên tiểu Vũ nhờ thợ thiết kế lại căn nhà. Bếp điện và gas được thay toàn bộ bằng bếp củi theo kiểu hiện đại, ống khói được thông ra ngoài để tránh khói lan vào nhà. Gian bếp được tráng gạch men rất sáng sủa, đẹp đẽ, có bốn bếp lò, hai bếp loại lớn và hai bếp loại nhỏ. Hệ thống điện được tháo ra. Vì trong không gian luôn có ánh sáng nên căn nhà không cần phải dùng đèn để thắp. Kỳ thực An An có thể khống chế nhiệt độ trong không gian trong khoảng không tùy ý nên cũng không cần bếp lò nhưng bị tiểu Vũ phản đối, lý do rất đơn giản: "nhà mà không có bếp sao gọi là nhà". Haz... cô nằng lại sợ An An cô đọc ở cổ đại đây mà.

Căn phòng của An An và em trai vẫn giữ nguyên như cũ, chỉ có phòng tiểu Vũ hầu như trống hết. Căn nhà của họ vốn ở ngoại ô riêng biệt nên nếu có biến mất hay sụp đổ cũng không gây ảnh hưởng gì. Đồ vật hiện đại được thay toàn bộ bằng đồ gỗ được sơn mài nhẵn bóng. Nhìn tổng thể căn nhà có chút vị cổ, khác biệt ở chỗ là cổ đại sẽ không có nhà lầu hai tầng bằng si măng cốt thép theo kiểu tây âu và bộ ghế salon mềm mại trong phòng khách

cùng với bộ chăn nệm trong mỗi phòng ngủ và tấm thảm xanh lá trải dưới sàn nhà. Nói tóm lại, căn nhà từ hiện đại tiện nghi đã trở thành nửa Âu nửa Á, nửa hiện đại, nửa cổ đại. Nhìn chung thiết kế cũng không loạn xạ ngẫu mà mang một phong vị mới lạ, độc đáo.

Hệ thống nước máy của căn nhà vẫn giữ nguyên, chỉ khác là ống dẫn nước không nối với hệ thống nước máy mà được thông ra ngoài bởi một ống dẫn, dự tính sẽ cho ống dẫn này nối với hồ nước trong không gian, như vậy, hệ thống nước vẫn dùng bình thường không thay đổi.

Căn hầm dùng để xe được tiểu Vũ trưng dụng thành nơi trữ than và củi. Ở cổ đại vào mùa đông có tuyết, không khí khá lạnh nên không thể thiếu than sưởi ấm.

Trong lúc tiểu Vũ sửa soạn cho căn nhà, An An cũng không rảnh rỗi. Cô chuẩn bị nhập hàng loạt mặt hàng gia dụng, dụng cụ bếp núc đủ kích cỡ, mỗi loại đặt mua 100 bộ. Quần áo An An không dám mua đủ bộ vì mang quần áo từ hiện đại đi cũng không mặc được, cô không muốn biến thành khi cho người khác xem. Cuối cùng An An quyết định đặt mua áo bông chống lạnh và hơn ngàn cây vải đủ màu sắc có hoa văn khá đơn giản và phải thuộc loại dẹt tay. Áo bông chống lạnh thì kiểu dáng gần giống áo lông thú chống lạnh ở thế giới kia, còn vải thì sau khi tới đó rồi may y phục cô là ổn.

Vì không biết bản thân trọng sinh vào cơ thể như thế nào nên An An mua áo chống lạnh kiểu trung tính cho cả nam và nữ đều mặc được, kích cỡ từ trẻ sơ sinh tới big size dành cho cả cô và đứa bé kia. An An không ngờ tính toán thích hợp của mình sau này bị kẻ vô sỉ nào đó xuyên tạc vấn đề, áo chống lạnh lại thành áo tình lữ, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống mà.

Tiếp đó là các loại lương thực, thực phẩm, thứ quan trọng nhất dĩ nhiên là gạo rồi. Cô đặt mua vài chục tấn gạo loại dẻo thơm, mua thêm các loại lương thực phụ như khoai, đỗ, cải mầm các loại. Uh, món khoai tây chiên giòn với nước mắm cay nhấm nháp trong trời giá rét cũng rất thi vị, phải mua khoai tây nhiều nhiều một chút. Tiếp đó là các loại bánh trái khoai khoai của An An, kẹo, bánh kem và mức hoa quả cho baby, các loại trứng bổ dưỡng và thực phẩm bồi bổ cho trẻ còi xương, suy dinh dưỡng. An An vẫn chưa quên hình ảnh đói rét của đứa bé chỉ còn da bọc xương, không tương xứng chút nào với thân phận hoàng tử của bé, dinh dưỡng của nó còn không bằng đứa trẻ bình dân nữa. Nên thương xót trong lòng, An An chỉ có thể giúp nó bồi bổ sức khỏe lại. Nghĩ rồi lại nghĩ, An An quyết định mua thêm vài bộ đồ chơi dành cho bé trai.

Nuôi dạy trẻ nhỏ không thể thiếu người bạn đồng hành là sách. An An không thể mua các loại sách dạy trẻ theo thời hiện đại, vì không phù hợp lối sống tại Minh Hoàng đại lục. Cuối cùng An An mua các loại truyện cổ động tây, một số sách kinh thương đơn giản, sách dạy chăn nuôi, trồng trọt vùng có khí hậu gần giống Minh Hoàng đại lục, tây du ký, na tra truyền kỳ, tam quốc chí, một số sách bàn về vấn đề giai cấp, sách về thế giới kỳ thú của các loài động vật trên cạn, dưới nước dùng để giải trí cũng tốt. An An cũng cần các loại sách nấu ăn nhất là các món phương đông. Sách dạy thêu thùa may vá cổ trang cũng sẽ có lúc cần dùng, vài bộ sách kiếm hiệp, ngôn tình để giải trí....Sau khi lên danh sách, những thứ có thể mua được thì cô đặt mua luôn, những thứ không có tại nước mỹ cô phải gửi danh sách đặt hàng tại nơi khác.

Muốn nấu các món Châu Á dĩ nhiên phải đặt mua gia vị và nguyên liệu tại các nước Châu Á thì mới đủ bộ và đủ lượng. Để đảm bảo tươi ngon của thực phẩm, An An quyết định đi du lịch một vòng, thăm thú vài nơi cho tiện việc mua sắm chuẩn bị chuyến hành trình dài, dù sao An An hiện nay đã là phú bà rồi nên cô không lo vấn đề tiền bạc. Tiểu Vũ biết An An sắp đi du lịch nên cũng xin nghỉ phép dài hạn bay theo cô bạn thân.

An An có một khoảng thời gian thoải mái và thảnh thơi cùng cô bạn thân. Hai cô gái đi khắp các nước Châu Á, điên cuồng chơi bởi, điên cuồng mua sắm, tuy nhiên các cô không lãng phí tiền của, chủ yếu mua sắm là chuẩn bị cho chuyến đi của An An. Hai cô bạn tận hưởng niềm vui bên nhau trong thời gian ít ỏi. Đến khi trở về nhà đã là chuyện của nửa năm sau.

Nửa năm còn lại An An dành thời gian học thêm y khoa, nhất là khoa ngoại. Bạn trai tiểu Vũ vốn là trưởng khoa ngoại trong bệnh viện lớn, sắp xếp việc học cho An An cũng không có gì khó khăn. Kết thúc khóa học, An An có thể xử lý các vết thương không quá phức tạp, có thể thực hiện những ca mổ đơn giản không dùng máy móc. Cô cũng tham gia vào khoa phụ sản. Tại cổ đại, sinh đẻ là việc hết sức hung hiểm, cô chỉ mong bản thân mình có thể trang bị kiến thức y học đủ để sinh tồn. An An nhờ bạn trai tiểu Vũ mua cả một quầy thuốc chuyên trị các loại bệnh dễ gặp. Nhờ lúc trước cô đã từng học ngành điều dưỡng nên cô rất quen thuộc các loại thuốc. Quầy thuốc của cô dĩ nhiên không thiếu các loại vacxin phòng và trị dịch bệnh như đậu mùa, dịch tả, bệnh dại... An An vẫn nhớ bệnh dịch tả trong giấc mơ có lần suýt giết chết đứa bé kia cùng với rất nhiều người bị liên lụy.

Mọi thứ đã được chuẩn bị chu toàn. Lúc đám cưới của tiểu Vũ đã qua được một tháng cũng là lúc bà lão xuất hiện. An An không biết bà dùng phương pháp gì làm cho căn nhà hai tầng vốn dĩ biến mất (An An đã mang nó vào không gian) trở thành một cái hố khổng lồ, nguy tạo như một trận động đất. Mọi thứ điều bị vùi lấp dưới đồng đất bao gồm cả cô. An An hiện tại chỉ là một u linh đứng bên cạnh bà lão.

An An đuổi tay về phía bà lão, dù sao bà đã hứa cho cô thuốc nội lực. Nhận lấy viên thuốc đen hơn cả lọ nôi, bốc ra từng trận mùi thuốc bắc khiến An An chỉ muốn nôn khan. Viên thuốc có 500 năm công lực cùng với điều kiện không được phép dùng nội lực giết người. Cô là người hiện đại mới không cần giết người đâu, nếu có tức giận ai, cùng lắm cho hấn ăn khổ mà thôi. Còn vấn đề tại sao bà lão hào phóng cho tận 500 năm công lực? Đừng có tự đề cao nhân phẩm bản thân, cô vẫn còn nhớ một trong số kẻ thù của đứa bé kia sống gần ngàn tuổi, công lực cũng xấp xỉ như tuổi thọ. Với viên thuốc này cô chạy trốn còn chưa có tư cách nữa là.

Người Minh Hoàng đại lục tuổi thọ cũng như người thường nhưng kể từ lúc sư tổ đứa bé kia, Thiên Cơ lão nhân, nghiên cứu ra loại thuốc giữ tuổi xuân đã tạo oanh động lớn trong mười nước. Cái gọi là thuốc giữ tuổi xuân, tức khi uống vào sẽ giữ trạng thái cơ thể không lão hóa tiếp tục cho đến khi hết thời hạn của thuốc thì cơ thể sẽ tiếp tục phát triển. Tùy vào viên thuốc có tác dụng trăm năm hay ngàn năm mà người uống có thể bảo dưỡng tuổi xuân được từng ấy thời gian. Nhưng thuốc sẽ không có tác dụng dưỡng nhan hay trị bệnh, nếu không chăm sóc cơ thể tốt hoặc không trị bệnh thì vẫn chết nên thuốc này được gọi là Dưỡng Xuân Niên chứ không phải là trường sinh bất lão hay bất tử.

Trở lại chuyện thuốc công lực của An An, với nội lực đó của cô chỉ nguy hiểm khi gặp cao thủ ngàn tuổi nhưng lại đủ kiêu ngạo trên giang hồ. Những kẻ sát thủ được phái đi giết đứa bé, cao nhất là mấy lão trung niên có vài chục năm nội lực thì An An vẫn dư sức bảo vệ bé.

Bà lão dặn dò An An cẩn thận, sau khi tẩy kinh phạt thủy rồi mới uống thuốc công lực, hàng tháng phải tẩy kinh phạt thủy một lần cho đến năm năm thì có thể dừng lại, tẩy kinh phạt thủy có thể làm tăng nội lực nhưng mỗi tháng chỉ được một lần. An An nhát nhát nghe lời căn dặn của bà lão vì đây là

chuyện sống còn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trọng Sinh Làm Tên Khất Cái

Đã mấy ngày nay, trong An Bình trấn một mảnh vui vẻ. Tại đây vốn chỉ là trấn nhỏ, các nhân vật lớn đi qua đây, từ quan viên triều đình đến các vị hiệp khách có tiếng tăm trên giang hồ cũng chẳng buồn ghé vào. Trấn thì quá nhỏ lại nghèo nàn lạc hậu, tại đây nếu có thể mua được một cân thịt đã là vấn đề nan giải. Người dân đa phần là nghèo đói, bữa ăn chủ yếu là cơm độn với rau dại, có nhà quanh năm suốt tháng vào rừng đào củ rau dại ăn qua bữa. Chính vì thế, số lượng ăn mỳ ngày càng đông đúc, quan phủ cũng không kiểm soát hết nên đành mặc kệ.

Trở lại chuyện vui của trấn. Tháng trước, không biết từ đâu xuất hiện lão già mù kể chuyện tại tửu lâu duy nhất của trấn. Lão già tuy mù nhưng kể chuyện rất hay, từ chuyện vui tại đệ nhất đông kinh đến chuyện giang hồ nghĩa sĩ, từ chuyện trên trời dưới đất lão đều nhất nhất kể. Chuyện của lão thu hút hầu hết dân trấn, kể cả bọn ăn mỳ của trấn. Trong đám khất cái có một tiểu tử lắng nghe chăm chú nhất. Tiểu khất cái chỉ độ khoảng 5 tuổi, cũng ốm o gầy gò như bọn khất cái trong đám, nhưng điều khác lạ là hành vi cử chỉ của tiểu khất cái. Mỗi khi tiểu nhị trong tửu lâu bưng món ăn ra cho viên khách sẽ có những cặp mắt lão liên nhìn chăm chăm vào, chực chờ khách ăn xong sẽ tranh đoạt thức ăn dư thừa. Chỉ có tiểu khất cái vẫn giữ thái độ bình tĩnh chăm chú lắng nghe lão già kể chuyện.

Tiểu khất cái mặc dù gầy như que củi nhưng bù lại đôi mắt rất ám áp, trong sáng, hắc bạch phân minh. Đúng vậy, tiểu khất cái kia chính là cơ thể hiện tại của An An. Ban đầu khi nhận ra bản thân mình chỉ là một oa nhi khoảng bốn hay năm tuổi gì đó, trí nhớ chỉ dừng lại hình ảnh một vị phụ nhân vứt cái xác ốm đói là nàng đây bên lề đường.

Đứa bé chỉ mới 4-5 tuổi lại đang sốt cao, bị vứt xuống đường không thương tiếc. Sử dụng một chút hơi tàn, An An cố gắng không để mất đi ý thức, dùng ý niệm vào không gian để trị bệnh, ăn uống. Trước khi trọng sinh An An được bà lão nhắc nhở dùng ý niệm che giấu chiếc vòng, tránh gây chú ý không cần thiết nên không ai phát hiện trên tay tiểu khất cái vốn có một chiếc vòng xanh ngọc.

Ngâm trong bồn tắm để trừ bỏ dơ bẩn, sau đó An An tự tìm cho mình mũi thuốc hạ sốt, uống một cốc sữa cho đỡ đói rồi nghỉ ngơi cho đến khi cảm thấy dễ chịu hơn, An An mới nghĩ đến bước đi tiếp theo.

An An tuy biết cánh tính năm tại đây do bà lão chỉ điểm nhưng vẫn chưa biết hiện là năm nào và đứa bé kia đã sinh ra chưa, đó vẫn còn là ẩn số, còn về thân thể của thân thể này thì không cần thiết. Dù sống ở đâu cô vẫn là Dạ An An không thân không thích, mục tiêu sống là bảo vệ tiểu hoàng tử bị vứt bỏ kia và tìm thứ đã mất mà bà lão nhắc đến. Hoàn thành nhiệm vụ cô sẽ sống tiêu dao khắp nơi cùng người thân, không vướng bận chuyện gì khác, nếu may mắn thì tìm được người hòa hợp cùng tiêu dao bốn phương. Trước tiên nàng phải ngủ một giấc lấy lại sức rồi ra ngoài tìm hiểu tin tức. Thay bộ áo ngủ dành cho trẻ nhỏ, tuy cơ thể xa lạ nhưng được đặt lưng trên chiếc giường mềm mại quen thuộc, An An ngủ đến thiên hôn địa ám cho đến ngày hôm sau mới thức giấc.

Ăn sáng với sandwich và sữa, An An thay lại bộ đồ rách nát đóng giả làm khất cái đi dò la tin tức. Cũng may tiết trời khá ấm áp nếu không An An đã sớm chết ở bên đường.

Qua mấy ngày nghe kể truyện, An An cũng biết được hiện nay là năm Thiên Vũ thứ sáu mươi hai. Bà lão nói tiểu hoàng tử kia sinh vào Thiên Vũ năm sáu mươi, nói cách khác, đứa bé đã được 2 tuổi rồi, theo trong giấc mơ trước kia của An An thì đứa bé vẫn được an toàn, được sư phụ cùng sư thúc bảo vệ tại phủ đệ. Mọi truy sát bắt đầu từ lúc sư phụ bé trúng độc, bé bị người bắt cóc khi mới 4 tuổi. Nhưng chuyện đó xảy ra khi người đó chưa trọng sinh. Mọi việc vẫn không thể dự đoán được nữa. An An cần phải nhanh chóng uống thuốc nội lực và tìm bí kíp võ công trong Huyền Vụ Lâm. Huyền Vụ Lâm là khu rừng đầy hung hiểm, mật động kia ở tận sâu trong rừng. Cách đi đến động nhanh nhất vẫn là vách núi trên đỉnh Vụ Lâm. Lần đó đứa bé kia bị người đánh trọng thương rồi rớt xuống vách núi, nhờ một thân công lực cùng với hồ nước gần động mới thoát hiểm, gặp được bí kíp võ công danh trấn võ lâm. An An tuy có nội công cao nhưng lại không biết khinh công. Nếu nhảy xuống sẽ rất nguy hiểm. Vẫn nên dùng cách cổ điển vẫn hơn. Nghĩ xong An An dự định sẽ dùng dụng cụ leo núi trong không gian, nếu mệt thì vào không gian nghỉ ngơi sau đó thì tiếp tục leo xuống. Chiếc vòng không gian không có chức năng di chuyển, nếu vào không gian tại nơi đâu, khi ra ngoài vẫn ở nơi đó. Nghĩ đi nghĩ lại đây vẫn là kế khả thi nhất. Quyết định xong, An An chuẩn bị mọi thứ lên núi Vụ Lâm.

Trước khi đi nàng quyết định tặng cho ông lão kể chuyện một ít tiền. An An là người rất sòng phẳng, ai giúp nàng, nàng sẽ báo đáp lại, ai nợ nàng, nàng sẽ đòi lại gấp đôi.

Hệ thống tiền bạc của đại lục này khá đơn giản. Một chiếc bánh bao không nhân có giá hai hào, một bữa cơm bình dân của trấn khoảng 5 hào. 10 hào = 1 đồng hay một tiền; 100 đồng thành một xâu tiền = 1 nén bạc; 10 nén (lượng) bạc = 1 nén vàng. An An chuyển toàn bộ số tiền còn lại sau chuyến du lịch mua sắm thành vàng. Dù thời đại nào thì vàng vẫn có giá trị. An An đem vàng làm thành khâu nhỏ để dễ đổi bạc vụn và tiền đồng. An An ước chừng tài sản mình khoảng ngàn lượng vàng. Với số bạc này, so với dân thường thì nàng có thể gọi là tiểu địa chủ, nhưng nếu so với tầng lớp quý tộc thì nàng vẫn là dân nghèo a. Vừa đi vừa nghĩ, bất giác An An đã đến hiệu may của trấn. Mấy hôm trước, An An mang vài sấp vải màu nâu từ không gian ra may cho mình vài bộ quần áo đàng hoàng, lại may thêm mấy bộ cho nam hài khoảng vài tuổi. Nhìn vào quần áo của An An thì giản dị bình thường, nhưng mặc vào rất thoải mái do chất liệu vải đến từ thế kỷ 21 mà.

Đường lên núi Vụ Lâm không khó đi nhưng lại khá xa, cách đi nhanh nhất vẫn là xe ngựa. Một nữ hài từ chỉ vài tuổi dĩ nhiên không mượn được xe ngựa.

Không còn cách khác nàng đành phải cuộc bộ thôi.

Đường lên núi trùng trùng điệp điệp sương mù, quanh năm núi Vụ Lâm luôn có sương mù. Sương đặc biệt dày đặc nhất là vào mùa đông và mùa xuân. An An tới an bình trấn vào cuối xuân, lúc này sương bị bão một lớp mỏng do tiết trời ngày một ấm áp. Cả ngọn núi như chìm vào màn sương mỏng, lúc ẩn, lúc hiện. Hai bên đường cỏ non xanh mướt, ẩn hiện xung quanh là rừng cây bạt ngàn cùng chồi non ngọt lịm. Xa xa từng chùm hoa nở rộ như đang khoe sắc, như ngượng ngùng xấu hổ lúc ẩn lúc hiện trong màn sương. An An thường thức phong cảnh rừng núi khiến tâm tình cũng tốt lên. Nàng còn chưa kịp cảm khái không khí trong lành của cổ đại thì nhận ra phía trước có rất nhiều người. Nàng nghe tiếng la hét thất thanh, xung quanh là một mảng náo loạn. Phía trước là một đoàn người trông như là gia quyến của quan lại. Nhìn vào cỗ xe ngựa và một đoàn hộ vệ phía trước thì thân phận rõ ràng không tầm thường. Bất quá việc này nàng cũng không muốn quản, nên đi tiếp tục đi.

Trần Dạ Huyền đang rất sốt ruột lo lắng cho mẫu thân. Mẫu thân hắn vốn mang bệnh từ bé. Sau khi hạ sinh hắn thì sức khỏe ngày một kém. Hằng năm vào ngày này mẫu thân vẫn kiên trì đi Từ An tự cầu phúc cho Lan a đi, cùng đi còn có tứ muội muội, thân nữ nhi của Lan a đi. Hắn không trông mong gì tứ muội có thể chăm sóc mẫu thân, nhưng lại không ngờ nàng không hiểu chuyện, chơi đùa làm đổ hết thuốc mang theo cho mẫu thân. Giữa rừng núi hoang vắng hắn tìm đâu ra thuốc, muốn trở về lấy thuốc e đã không còn kịp nữa.

Từ xa Trần Dạ Huyền trông thấy một oa nhi đang đi về phía hắn. Đó là một tiểu cô nương còn nhỏ, người gầy gò, da dẻ tái nhợt nhưng lại có một đôi mắt hữu thần. Ban đầu oa nhi quan sát xe ngựa, rồi nhìn lướt qua hắn về phía đoàn hộ vệ phía trước. Tuy có nhiều người phía trước nhưng oa nhi vẫn trấn định, không có một tia sợ hãi, bình tĩnh đi qua đoàn người khiến Trần Dạ Huyền nhìn với ánh mắt khác. Nhìn tiểu cô nương còn nhỏ xuất hiện giữa rừng núi vắng lặng, Trần Dạ Huyền không khỏi nghĩ nhà tiểu cô nương chắc cũng gần đây. Chỉ cần xin cho mẫu thân tá túc tránh gió lạnh, hắn dùng khinh công quay về lấy thuốc thì thấy cũng an tâm hơn. Nghĩ thế hắn tiến lên gần tiểu cô nương lại.

"Tiểu muội muội, nhà muội có gần đây không? Có thể cho mẫu thân ta tránh gió lạnh một lát được không?".

Trước mắt là một thiếu niên tuổi ước chừng 15. Thiếu niên có khuôn mặt cương nghị, tuấn lãng nhưng tuổi lại quá trẻ khiến cho khuôn mặt thiếu niên bớt một chút cương nghị, thêm một phần phóng khoáng, phong thần tuấn lãng, tương lai không biết giết chết bao trái tim thiếu nữ a. An An thu hồi ánh mắt đánh giá thiếu niên, nhân nhật trả lời: "nhà ta ở dưới núi, ta lên Từ An tự xin thuốc cho mẹ". Từ An Tự trên núi Vụ Lâm thường phát thuốc cho dân nghèo dưới núi, bất quá người nhà muốn xin thuốc, khám bệnh thì phải tự mình lên núi. Lời nói dối của An An cũng không có gì bất ổn.

Trần Dạ Huyền trên mặt mang vẻ thất vọng. Trên xe, Trần phu nhân cũng nghe đối đáp của họ. Vén màn xe nhìn ra, trước mắt là tiểu cô nương gầy nhỏ, trên tay cầm tai nải đứng trong gió lạnh khiến người thương tiếc. Bà ôn nhu mở miệng: "đường lên núi còn xa, tiểu cô nương hay đồng hành cùng chúng ta đi". Nói xong phụ nhân ho khan không dứt, hỏn hỏn thở một cách khó khăn.

Trần Dạ Huyền lại không đồng ý. Hắn định quay lại, xuống núi tìm đại phu bốc thuốc cho mẫu thân. Chuyện gì cũng không quan trọng bằng mẫu thân đang bệnh. Trần phu nhân đợi hết ho khan quay lại nói với nhi tử: "mẫu thân không sao. Nếu quay lại sẽ trễ giờ". "Mẫu thân!". Trần phu nhân không quan tâm phản đối của nhi tử, quay sang gọi An An: "tiểu cô nương lên xe đi!".

Trần Dạ Huyền bất đắc dĩ cùng không tình nguyện vẫn phải làm theo lời mẫu thân, hơn ai hết, hắn biết những gì mẫu thân quyết định sẽ không thay đổi. Trần Dạ Huyền không biết quyết định hôm nay của mẫu thân sau này cứu hắn một mạng.

An An nhìn phụ nhân trước mắt mang vẻ mặt nhu hòa nhưng đôi mắt là một mảnh bi thương. Xe ngựa tuy rộng rãi, xa hoa nhưng dưới ánh mắt thù địch, khinh bỉ của tiểu cô nương ăn mất lòng lấy trong xe ngựa khiến nàng rất khó chịu. Mình đắc tội với nàng ta khi nào đây? Không quan tâm đến tiểu cô nương kia nữa, An An quan sát sắc mặt người phụ nhân tốt bụng. Trần phu nhân có khuôn mặt rất phúc hậu, làn da tái nhợt do bệnh tật liên miên, cơ thể gầy gò, hơi thở dồn dập phát ra tiếng khò khè cộng thêm ho khan không dứt. Đây rõ ràng là bệnh suyễn mãn tính, nếu không cắt con ho thì có thể nguy hại đến tính mạng.

An An đưa tay giấu vào tay nải làm như từ tay nải lấy ra viên thuốc cát con suyền, viên thuốc tròn tròn, nho nhỏ màu hồng nhạt nhìn rất đẹp mắt. Nàng đưa thuốc cho Trần phu nhân, rót một ly trà nóng cho bà.

"Phu nhân uống thuốc này sẽ không ho nữa".

Trần phu nhân nhìn viên thuốc kỳ lạ tiểu cô nương cho mình nhưng chưa vội uống.

An An biết bà nghi ngờ, nếu ai đưa thuốc cho nàng không rõ nguồn gốc bởi một người mới gặp nàng cũng sẽ không uống. Nàng thấp giọng giải thích: "đệ đệ ta bệnh giống như phu nhân vậy. Một hôm có một ông lão đầu bạc trắng, hành vi quái dị đi ngang qua cho chúng ta thuốc này. Đệ đệ dùng xong thì không ho nữa".

"Cháu đã gặp Thiên Cơ lão nhân rồi?".

Trần phu nhân kích động cầm tay tiểu cô nương. Quá kích động nên bà không phát hiện tay tiểu cô nương vừa nhỏ vừa xinh, được cát tia rất gọn gàng sạch sẽ, hoàn toàn không giống tay của một hài tử thôn quê.

Trần phu nhân sờ đi khẳng định là thiên cơ lão nhân không chỉ dựa vào mô tả của tiểu cô nương mà do hình dạng và mùi của viên thuốc. Viên thuốc nhỏ xinh lại không quá nặng mùi. Chỉ có thiên cơ lão nhân được người đời xưng tụng mới có thể bào chế loại thuốc thần kỳ như vậy.

Sau khi phục dụng thuốc An An cho, Trần phu nhân không còn thở gấp nữa, tiếng khò khè nhỏ dần, số lần ho bắt đầu giảm đi. Bà quay nhìn An An với ánh mắt cảm kích.

Trần Dạ Huyền lo lắng bệnh tình mẫu thân nên cưỡi ngựa gần xe, nghe tiếng thở của mẫu thân dần ổn định mới bớt lo lắng. Hắn thấy lạ a. Mỗi lần phát

bệnh, mẫu thân dù có uống thuốc ít nhất nửa canh giờ mới có tác dụng, huống chi lần này mẫu thân không có thuốc. Tuy thất vọng nhưng không tiện hỏi. Mẫu thân không sao thì tốt rồi.

Lên đến Từ An tự, An An cũng xin cáo từ, vì mục đích của nàng là vách núi sau Từ An tự. Trước khi đi, An An hướng dẫn cụ thể cách dùng thuốc và đưa cả chai thuốc, bên trong có trăm viên cho Trần phu nhân. Hai mẫu từ rất cảm kích An An, đưa tín vật và căn dặn nàng có khó khăn thì nhờ người đưa tin đến Trần phủ ở kinh thành, bà sẽ hết lòng giúp đỡ.

Chia tay đoàn người Trần gia, An An tìm nơi vắng vẻ, lên vào không gian ăn uống nghỉ ngơi chờ trời tối lên ra sau tự. Ban ngày vách núi vẫn có người, nếu có người nhìn thấy An An nhảy xuống vách núi thì sẽ rắc rối to.

Vừa leo xuống vách núi, vừa ngủ nghỉ mất hết 5 ngày mới tới hang động dưới vách núi. Đi vào hang động ẩm ướt, dựa theo trí nhớ trong giấc mơ mở ra cơ quan tìm bí kíp võ công. Trong hang động rất tối, nhưng với công lực của nàng thì nhìn trong bóng tối thì không là vấn đề.

Đang định tiếp tục mở cơ quan thì bên ngoài có tiếng động. An An ngưng thần lắng nghe quan sát ngoài cửa động, nàng có thể nghe ngóng động tĩnh trong vòng trăm dặm mà không cần dùng đến nội lực.

Bên ngoài động đang diễn ra một cuộc vật lộn đẫm máu giữa ngân lang và hổ vằn. Bất quá đây là đấu tranh sinh tồn nên An An không muốn can thiệp. Sau một lúc quần đấu, Hổ vằn có xu thế xuống sức. Ngân lang thừa thắng xông lên, dùng móng vuốt và răng sắc tấn công vào vết thương chí mạng trên cổ Hổ vằn. Hổ vằn cũng không yếu thế, dùng móng vuốt lực lưỡng tát vào đầu Ngân lang. Kết thúc cuộc chiến, Hổ vằn đã không còn động đậy nữa. Bên cạnh, Ngân lang cũng đuối sức nằm thở hổn hển. Nó lê từng bước một về phía cái hốc trong cây đại thụ gần đó. Mỗi bước đi của nó để lại từng vết máu đỏ sẫm. Trên cơ thể đầy thương tích nhưng nó vẫn kiên định đi về phía trước.

Trong hốc cây có hai tiểu Ngân lang đang vẫy đuôi chào đón mẹ chúng. Chúng vẫn không hay biết mẹ chúng vừa vượt qua cuộc chiến sinh tử để bảo vệ con. Hai tiểu Ngân lang dường như cảm nhận nguy hiểm đã qua nên vẫy đuôi chạy ra đón mẹ. Ngân lang mẹ liếm láp hai con như an ủi chúng. Hình ảnh ba mẹ con Ngân lang rất hài hòa ấm áp. An An cảm thấy vui cho lũ Ngân lang. Tình mẫu tử luôn vĩ đại như vậy, người mẹ luôn luôn là người mạnh nhất.

Trở lại hang động, An An một đường thuận lợi vào cửa cuối cùng của cơ quan. Nàng thực sự khâm phục trí tuệ của đứa bé kia, nếu nàng không nhờ vào giấc mơ chắc sẽ không dễ dàng vào như vậy. Lấy được cái gương chứa bí kíp võ công, An An mang gương vào không gian bắt đầu nghiên cứu võ học.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khinh Công Đệ Nhất Xuất Thế. Tu Dưỡng Tiểu Ngân Lang

An An không ngờ nàng đào được bảo vật vô giá hơn cả nàng nghĩ. Trong gương không chỉ có bí kíp võ công mà còn có rất nhiều sách về dược liệu, châm cứu thậm chí có cả bản đồ địa hình của tất cả các nước. Nếu gương bảo vật này rơi và tay người tham vọng thì quả là tai kiếp của Minh Hoàng đại lục. Xem ra đứa bé kia vốn không bị dục vọng quyền lực thao túng, không có tham vọng bá chủ thiên hạ. Thằng bé chần qua chỉ muốn bảo vệ những người quan trọng nhưng bọn người kia lại nhân chìm bé trong bể hận thù, đẩy bé vào con đường tuyệt vọng không lối thoát.

Kiểm tra gương, An An thấy có hơn 10 bộ nội công tâm pháp, 5 bộ kiếm pháp, 3 bộ đao pháp và điều đáng vui mừng là nàng đã tìm được bộ pháp khinh công tuyệt đỉnh “Độc Phong Bộ”. Luyện xong bộ pháp này sẽ không còn ai bắt được nàng, cái mạng nhỏ của nàng không còn đáng lo nữa.

Niềm vui sướng của An An chưa dứt thì đã có kẻ cắt ngang. Từ trong không gian, An An có thể quan sát bên ngoài khoảng vài dặm. Trong động vốn dĩ yên tĩnh lại bị một nhóm người áo đen phá đi. Bọn họ bắt đầu lục lọi tìm kiếm, một nhóm người khác thì lục soát xung quanh hang động. Cuối cùng họ cũng phát hiện ra cơ quan. Một kẻ trong nhóm áo đen bắt đầu phá giải. Sau nhiều lần cố gắng thì họ cũng thành công. Sau một lúc, ban đầu là tiếng kinh hô vui sướng, kẻ đó là liên tục tiếng chửi rủa phát ra từ kẻ cầm đầu bọn áo đen.

“Mẹ nó chứ! Lão tử gian khổ vào đây, hi sinh hơn 10 huynh đệ chỉ tìm được vài bãi phân chuột thôi à? Lão tử sẽ tính sổ với ả tiện nhân kia, dám lừa lão tử”.

Nói xong không quản những người khác nữa, hắn nằm bẹp dí trên gò đá trong hang động. Nhóm người đi lục soát xung quanh cũng đã trở về, họ cũng không có thu hoạch gì so với nhóm trong động. Tên lúc trước mở cơ quan có dáng người gầy nhỏ, khuôn mặt nhọn hoắt như mặt chuột, ánh mắt dài ti hí, lê bước tới tên thủ lĩnh đang nằm, nhỏ giọng nói: “Lão đại, hình như có người đã vào đây trước chúng ta, rồi đi chưa được bao lâu a”.

Tên thủ lĩnh ngồi bật dậy như lò xo, cao giọng quát: “mẹ nó! Sao mày không nói sớm!”. Tên mặt chuột lí nhí giải thích: “chần phải lão đại cho tụi nó lục soát hết rồi sao? Nhưng sao lại không tìm thấy người?”.

Tên thủ lĩnh đưa ánh mắt quét một vòng bọn đàn em. Nhóm người còn lại bị ánh mắt lạnh băng quét qua, tay chân như nhũn ra, đầu lắc như trống bỏi, trăm miệng một lời giải thích.

“Lão đại, bọn em đã kiểm tra kỹ, thật không có ai cả”.

“Đúng vậy a lão đại, chuyện đại sự bọn em nào dám nói dối a”.

“...”

Từng tiếng kêu oan thốt ra như ong vỡ tổ. cuối cùng không thảo luận ra được gì nên vấn đề được gạt qua một bên. Không tìm thấy đồ nhưng nhóm người áo đen vẫn ở lại trong động.

An An thở phào nhẹ nhõm, cũng may nàng có chiếc vòng, nếu không bị chúng phát hiện thì thật thảm. Tuy công lực của An An hơn hẳn bọn chúng, nhưng nàng chỉ có nội lực, dùng chưa thành thạo, lại không có học qua chiêu thức võ công nào, huống chi bọn họ có hơn 20 người trưởng thành, võ công cũng là hạng thứ 3, thứ 4 trên giang hồ. So sánh lực lượng hai bên nàng vẫn thua kém một bậc, làm đà điều vẫn hơn a.

Qua mấy ngày quan sát, An An lại có một phát hiện mới. Thì ra ở Minh Hoàng đại lục cũng có nhẫn trữ vật hoặc túi không gian. Chủ nhân chiếc nhẫn cũng dùng ý niệm cất trữ đồ vật. Tuy nhiên, không gian nhẫn có vẻ rất nhỏ và không thể giữ thực phẩm được tươi ngon, bằng chứng là nhóm áo đen không dùng nhẫn để trữ lương thực mà chủ yếu cất giữ ngân phiếu, vàng và dược liệu quý lấy được từ Huyền Vụ Lâm.

Hàng ngày bọn người áo đen phải ra ngoài săn thú tìm thức ăn. Họ dưỡng thương trong hang động nên An An không thể ra ngoài. Lợi dụng thời gian đó nàng học thuộc khẩu quyết của Độc Phong Bộ, đợi bọn người áo đen đi thì ra ngoài bắt đầu thực hành khinh công cho nhuần nhuyễn.

Trong khi nhóm người áo đen ăn uống kham khổ, nằm vật vạ nơi ẩm ướt, lạnh lẽo trong hang động không có lấy một giấc ngủ ngon thì An An lại nhàn nhã trong không gian, vừa học khẩu quyết khinh công, vừa nhắm nháp món ăn khoai khoai của nàng, một môi thì ngủ trên chiếc giường mềm mại, ấm áp. Thật là khác xa một trời một vực.

Đến ngày thứ ba, nhóm người áo đen dường tốt thân thể, đã bắt đầu rời đi. An An trong không gian cũng vừa học xong khẩu quyết. Nàng bắt đầu vạch kế hoạch tập luyện khinh công từ dễ đến khó.

Khinh công Độc Phong Bộ có 5 tầng. Nếu hoàn thành tầng 1, người học có thể di chuyển nhanh gọn trên bộ, mỗi bước di chuyển chỉ để lại tàn ảnh chứ không thấy người. Tu luyện xong tầng hai có thể bay lượn trên không nhưng phải có điểm tựa để phát nội lực ít nhất là 20 trượng. Hoàn thành tầng ba điểm tựa phát nội lực sẽ cách xa hơn, di chuyển nhanh hơn. Hoàn thành tầng 4 thì có thể đạp không mà đi, dùng điểm tựa trong không khí để di chuyển, lướt nhanh hơn cả gió. Hoàn thành tầng 5 thì đã học xong một thân khinh công tuyệt đỉnh. Không có bộ pháp khinh công nào nhanh hơn Độc Phong Bộ, không cần điểm tựa phát lực, có thể tùy ý di chuyển mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào dù là cao thủ có nội lực hơn hẳn người sử dụng Độc Phong Bộ.

Bước ra động hứng từng trận gió rít gào. Mặc dù tiết trời gần vào hạ đã ấm hơn, nhưng trong rừng núi độ ẩm không khí rất cao khiến người ta phát run từng trận. Do không có người ngoài nên An An mặc một bộ đồ thể thao gọn nhẹ cho dễ dàng hoạt động, bên ngoài mặc một cái áo khoát dày cùng mũ trùm đầu, dưới chân mang giày thể thao cùng với tất chống lạnh. Bộ đồ này vốn là đồ từ thời còn bé. Gia đình An An có thói quen giữ những đồ vật cũ làm kỷ niệm.

Nàng bắt đầu thực hiện cước bộ di chuyển của bộ pháp Độc Phong Bộ. Do có nội lực thâm hậu nên An An rất nhanh tu luyện xong tầng thứ nhất của bộ pháp. Nhưng tầng thứ nhất giúp nàng di chuyển nhanh lại không bay được. An An lại tiếp tục tập luyện tầng thứ hai. Nhưng lần này nàng lại không thể học nhanh như tầng thứ nhất do nàng không biết nguyên lý cơ bản của khinh công. Xem ra phải hỏi thêm người có kinh nghiệm thì mới có thể học tiếp.

Tiếng động phát ra từ bụi rậm gần đó làm gián đoạn việc học của An An. Khi tới nơi xem xét thì thấy có hai tiểu Ngân lang đang nằm co ro trong bụi cỏ. Ngân lang mẹ đâu? Nhìn hai tiểu Ngân lang có lẽ chịu đói lạnh đã được vài ngày, mà vài ngày trước chỉ có nhóm người áo đen ở đây. Không cần nghĩ nữa, An An chắc chắn Ngân lang mẹ đã vào bụng họ rồi. Hai tiểu Ngân lang vốn mập mạp, mũm mĩm, không có mẹ săn mồi, hai chú sói nhỏ gầy hăn một vòng, chúng nằm nép vào nhau tìm nơi ấm áp, lông ướt sũng dính sát vào da thịt, miệng rên ư ừ vì đói.

Không đành lòng nhìn hai tiểu Ngân lang chết tại đây. Nàng lấy ra chiếc khăn lông to bao bọc hai tiểu Ngân lang lại rồi trở vào động. An An lấy củi từ trong không gian, nhanh chóng nhóm một đống lửa giúp hai tiểu Ngân lang sưởi ấm. Ban đầu hai chú nhóc kịch liệt kháng cự, nhưng do chịu đói lạnh đã vài ngày nên sức kháng cự rất yếu ớt. An An lấy ra món cánh gà rán mà nàng đã chuẩn bị dành cho bữa ăn chiều tặng hai chú nhóc. Mùi thịt thơm lừng hấp dẫn hai chú nhóc quên cả kháng cự. An An còn đặc biệt pha cho hai chú nhóc hai chén sữa. Mùi sữa thơm lừng như sữa của mẹ khiến hai chú rất nhanh uống hết.

Ban ngày An An luyện tập tầng thứ nhất của Độc Phong Bộ cho nhuần nhuyễn, sau đó dành thời gian làm quen với hai nhóc Ngân lang, tối đến lại ôm Ngân lang vào không gian ngủ. Cứ thế trải qua 10 ngày, nàng đã sử dụng thành thục Độc Phong Bộ tầng 1, tình cảm với hai tiểu Ngân lang ngày càng thâm thiết. Hôm sau nàng quyết định rời đi. Mục tiêu kế tiếp phải tìm được đứa bé càng sớm càng tốt.

Trong lúc An An đang tìm đường ra khỏi khu rừng thì tại kinh thành của Thiên Vũ quốc, quốc vương đang đau đầu tìm kiếm đứa con thất lạc của mình. Thập bát hoàng tử bị người bắt cóc mang đi. Không phải lão thương yêu gì đứa con này, nhưng đám giờ trò quỷ trước mắt lão là điều không thể tha thứ được. Âm vệ phải đi dò la tin tức đã 2 tháng cũng chưa tra ra được ai làm. Đứa con này có cũng được, không có cũng không sao. Lão chỉ lợi dụng nó để lấy lòng Tuyên Cơ lão nhân, sư phụ của thập bát hoàng tử. Tuyên cơ lão nhân có một viên đường xuân niên 1000 năm. Trước khi lão lấy được thuốc thì thập bát hoàng tử không thể có chuyện được.

Hoàng đế ngồi trên long án, nét mặt già nua phát ra từng trận hàn khí bức người. Âm vệ cảm nhận một trận run đại phát ra từ nội tâm, nội lực hoàng đế vốn cao cường, uy áp của hơn 300 năm công lực khiến thủ lĩnh âm vệ cảm giác nội tạng sắp vỡ ra từng mảnh. Phải biết tại Thiên Vũ quốc, ngoài tuyên cơ lão nhân có 500 năm công lực thì hoàng đế là cao thủ thứ hai. Một khi hoàng đế nổi giận ắt có đầu rơi máu chảy.

"Vệ Lâm, lời tên ăn hại này đi tán thi ngay lập tức!"

Hoàng đế vừa dứt lời, trong bóng tối xuất hiện một thanh niên mặc trường bào màu xám không biết từ đâu tới. Một tay hắn để sau thắt lưng, tay kia đặt lên trán thủ lĩnh ám vệ. Sau một lúc, ám vệ thủ lĩnh cơ thể trương phồng lên, sau đó teo lại cho đến khi thấy rõ từng đốt xương trên cơ thể, cơ thể hắn từ từ rơi rụng, tan ra thành mảnh nhỏ rồi vỡ vụn thành bột đen mịn.

Thủ pháp giết người không tiếng động này nhìn tuy gọn gẽ nhưng thực chất trước khi chết nạn nhân vô cùng đau đớn, chết không toàn thây sẽ không được siêu sinh, sẽ trở thành u hồn cho các pháp sư làm nguyên liệu tu luyện độc đan dược. Thiên Vũ đế thích nhất phương pháp giết người này, hắn thường trừng trị những thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ, hoặc những nô tài làm hắn tức giận.

Đây đã là lần thứ hai uy quyền của Thiên Vũ đế bị khiêu khích. Lần đầu tiên là vào năm trước, sư huynh hắn, Tuyền Cơ lão nhân bị người hạ độc phải bỏ kinh thành về thánh đảo nhờ sư phụ chữa trị. Khi đó hắn đã lỡ mất cơ hội lấy đường xuân niên từ tay sư huynh. Lần này hắn định dùng bệnh tình của thập bát hoàng tử để cướp thuốc. Đường xuân niên là thuốc dẫn tốt nhất để trị bách bệnh. Chỉ cần bệnh thập bát nguy kịch, sư huynh hắn sẽ giao thuốc ra. Hắn tần tần khổ khổ tính toán lại không ngờ có kẻ phỗng tay trên, cướp thập bát đi trước. Giờ đây, thập bát không rõ tung tích khiến hắn một bụng ảm ức không chỗ phát tiết.

"Hoàng thượng, tối nay nghỉ tại dưỡng tâm điện hay là...". Quách công công không dám tự chủ ý, chỉ có thể cẩn thận dò hỏi Thiên Vũ đế. Hoàng thượng nói giận, hắn có hai cái đầu cũng không đủ chém đầu.

Thiên Vũ đế âm dương quái khí nói: "như cũ".

Thiên vũ đế không vui thường sẽ phát tiết vào đám phi tần hậu cung. Hậu cung hiện nay được sủng ái nhiều nhất là Thần phi Trầm Tích, nguyên vốn là muội muội của Tiên Phi Trầm Hương.

Tiên phi Trầm Hương sau khi sinh thập bát hoàng tử thì mất. Tiên phi vốn là đệ nhất mỹ nhân Thiên Vũ quốc cùng với đích nữ của Triệu hầu Triệu Nhượng Nhượng được xưng tụng là song kiều của Thiên Vũ quốc. Hai nàng song kiều sắc đẹp cùng tài nghệ được xem là nhất đẳng. Một nàng thì ôn nhu, văn nhợt, như u lan e ấp, còn một nàng thì mỹ lệ rực rỡ, hoa nhường nguyệt thẹn, làm điên đảo chúng sinh. Sau khi đến tuổi cập kê, Trầm Hương trúng tuyển tú nữ vào cung, Triệu gia Triệu Nhượng Nhượng được ban cho thái tử làm chính phi.

Tuy bối phận thay đổi nhưng tình cảm của song kiều vẫn gắn bó mật thiết cho đến lúc Tiên phi Trầm Hương khó sinh mà chết. Triệu gia Triệu Nhượng Nhượng, lúc này là thái tử phi, khóc thương cho tỷ muội kết nghĩa đến bệnh liệt giường 5 ngày. Sau đó thái tử phi cầu xin thánh thượng được chăm sóc thập bát hoàng tử để báo đáp tình thâm tỷ muội. Chỉ tiếc thái tử phi muộn một bước. Tả tướng Trầm Kiếm xin cho thứ nữ là Trầm Tích, muội muội ruột của Tiên phi vào cung chăm sóc đứa cháu nhỏ bất hạnh. Hoàng đế cảm động thâm tình tỷ muội, muốn đền bù cho tả tướng nên sắc phong cho Trầm Tích là thần phi, ban Thần Tích cung, nhận thập bát hoàng tử làm con thừa tự.

Không thể nuôi dưỡng nhi tử của tỷ tỷ kết nghĩa, thái tử phi quỳ trước ngự thư phòng cầu xin khiến long nhan giận dữ, phạt cấm túc một năm. Thái tử phi tuy bị phạt nhưng ngày ngày vẫn chép kinh siêu độ cho Tiên phi, bỏ tiền riêng ra xây cầu đắp đê, phát lương thực cho dân nghèo. Một năm cấm túc không gây tiếng xấu cho Thái tử phi Triệu thị mà thanh danh ngày càng vang dội, nam nhân thì ngưỡng mộ, nữ nhân thì lấy thái tử phi làm thần tượng phấn đấu, khắp nơi trên dưới già trẻ người người kính ngưỡng, tiếng khen không dứt.

-----+++++++-----

Thiên Vũ thành là kinh đô đệ nhất của Minh Hoàng đại lục. Tại đây tập trung nhiều cái đệ nhất: đệ nhất song kiều của Trầm thị và Triệu thị, đệ nhất tài tử Thiên Vũ quốc thuộc về phò mã gia Tạ Lạc Úy, đệ nhất phú thương Trần gia Trần tam công tử Trần Dạ Cát, đệ nhất thông linh Triệu Lạc Lạc của Hồng Lạc lâu được xưng tụng luôn am hiểu mọi việc, cuối cùng là đệ nhất thần y Tuyền Cơ lão nhân.

Tuy nhiên một năm trước Tuyền cơ lão nhân bỗng dưng rời kinh thành rồi bất vô âm tín, có người nói lão nhân gia người đi tìm dược liệu quý bảo chế thuốc trị bệnh cho đồ đệ của mình là thập bát hoàng tử, có người lại nói lão nhân gia bị người ám toán đang ở bên bờ vực sống chết, có người lại nói lão nhân gia người làm chuyện có lỗi với sư phụ mình là Thiên Cơ lão nhân nên về thánh đảo chịu phạt.

Tuy có nhiều lời đồn đại nhưng Tuyền cơ lão nhân rời kinh thành là sự thật. Mọi người cầu nguyện cho lão nhân gia người mau chóng trở về. Nhưng mấy tháng trước, thập bát hoàng tử bị người bắt cóc làm cho người dân phấn chấn lên, nghĩ Tuyền Cơ lão nhân sẽ trở lại, ai ngờ đã hai tháng vẫn không thấy lão nhân gia về, tông tích của tiểu hoàng tử như bóng chim tăm cá.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Thập Bát Hoàng Tử Diệt Hi Cẩn

Thiên Vũ thành kỹ viện nổi tiếng nhất là Hồng Lạc Lâu. Tại đây không chỉ có tứ đại hoa khôi nổi tiếng khắp kinh thành, mà còn dựa vào danh tiếng của lão bản. Lão bản không ai khác, chính là đệ nhất thông linh Triệu Lạc Lạc. Muốn biết tin tức gì chỉ cần đưa ra giá cả hợp lý là được. Nhưng thông linh Triệu Lạc Lạc lại đặt ra quy tắc, mọi tin tức liên quan đến hoàng tộc sẽ không giao dịch.

Đường phố kinh thành về đêm vô cùng nhộn nhịp nhưng nơi nhộn nhịp nhất là ở Hồng Lạc lâu. Hồng Lạc lâu có 5 tầng. Tầng 1 là nơi biểu diễn tài nghệ

chung của các ca kỹ. Ngày rằm hàng tháng, khách làng chơi sẽ được thưởng thức các tiết mục của tứ đại hoa khôi. Tầng hai là nơi vui chơi của tầng lớp quan viên quý tộc. Tầng 3 là những căn phòng được bày trí xa hoa, chỉ phục vụ duy nhất cho hoàng tộc. Tầng 4 là địa bàn hoạt động, thu mua, giao dịch tin tức của Triệu thông linh. Tầng 5 là nơi bí ẩn nhất của lâu. Mọi người đồn đại trên Triệu thông linh còn có một vị chủ tử chân chính nữa, chỉ biết vị chủ tử này là người hoàng thất, ngoài ra không thể biết thêm. Nghe nói tháng trước nhị hoàng tử vì muốn lập công với Thiên Vũ đế, mang theo cao thủ bức ép Triệu thông linh điều tra tung tích của thập bát hoàng tử. Quá trình diễn ra thế nào không ai biết, nhưng từ đó về sau nhị hoàng tử không dám ra khỏi vương phủ nữa bước, mãi đến khi Triệu thông linh gửi thiệp cầu hòa mới an ổn. Thế lực phía sau Hồng Lạc lâu khiến người người kính sợ, ngay cả hoàng thất cũng phải nể mặt.

Không khí tầng 1 của Hồng Lạc lâu ngày càng náo nhiệt, nhưng tại phòng chữ thiên của tầng 4, không khí lại ngày càng lạnh giá, đủ để đóng băng bất kỳ ai bước vào.

"Triệu lão bản, ta theo lời người đi nơi đó tìm bảo vật, đồ thì không có lại khiến cho huynh đệ của ta chết thảm, người đang đùa giỡn với lão tử sao". Người vừa quát tháo là một trung niên nam tử, gương mặt góc cạnh ẩn dưới bộ râu xồm xoàm, ánh mắt lạnh băng nhìn nữ tử đang nhàn nhã thưởng thức trà. Chỉ thấy nữ tử mặc một thân tử y, đầu mang ngọc sai phi thủy đang thưởng thức trà, sau khi lời trung niên nam tử vừa dứt, chén trà trong tay nữ tử vỡ vụn thành bột mịn ngay tức khắc. Nữ tử trầm giọng hỏi lại:

"Người là nói không thấy gì cả? Các người có lần ra cơ quan gì không?"

"Cơ quan thì có, nhưng bên trong không có bất kỳ thứ gì". Trung niên nam tử quắc mắt nhìn Triệu Lạc Lạc như xem nàng ta có giả vờ giả vịt đặt bẫy hãm hại hắn không, chỉ tiếc biểu hiện của Triệu Lạc Lạc không có một chút giả dối, thậm chí có một chút kinh hoàng, nhưng sau đó đã trấn định lại. Triệu Lạc Lạc quay sang trung niên nam tử hỏi: "người có nhìn ra dấu vết gì lạ không?". Trung niên nam tử suy nghĩ đến lời nói của tên mặt chuột, nhưng hắn cũng tin tưởng bọn đàn em sẽ không lơ là thất trách huống chi tên mặt chuột cũng không khẳng định có người đã tới trước đó. Hắn lắc đầu coi như phủ nhận. Suy nghĩ của hắn nhanh nhưng cũng không qua mắt được Triệu Lạc Lạc, nàng nhanh chóng kết thúc giao dịch với tiền bồi thường một mạng người là 5 ngàn lượng. Nàng nhìn vào bóng tối gọi: "Nhất Ảnh!"

Sau tiếng gọi, trên ghế đối diện Triệu Lạc Lạc xuất hiện một người áo đen trùm kín mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt nhỏ tí hi như loài yêu hồ. Hắn gỡ bỏ khăn trùm để lộ ra một khuôn mặt xa lạ nhưng ánh mắt lại giống tên mặt chuột tháo gỡ cơ quan. Nhất Ảnh tự rót cho mình chén trà nhàn nhã đợi Triệu Lạc Lạc hỏi.

"Lời Kinh Thiên là thật sao?". Triệu Lạc Lạc vụn tay áo thành vòng cung rồi ngồi xuống đối diện với Nhất Ảnh.

Nhất Ảnh vừa uống trà vừa trả lời: "Khi ta vừa vào động cũng nhận ra có hơi người vừa rời đi chưa được bao lâu, bọn người Kinh Thiên lục soát nhưng không thấy gì, sau đó ta lệnh Nhị Ảnh đi lục soát lại nhưng vẫn không có kết quả. Về việc có người hay không ta không dám khẳng định, chỉ là có dấu vết đồ vật bị lấy đi, trong hang động đều ẩm ướt nhưng có một nơi không bị ảnh hưởng, chắc hẳn nơi đó từng đặt một đồ vật".

Triệu Lạc Lạc trầm tư chốc lát rồi thở dài vô lực: "Xem ra trong thiên hạ còn nhiều kỳ nhân dị sỹ mà ta vẫn chưa biết". Nói đoạn rồi quay lại nhìn Nhất Ảnh nói tiếp: "Nhiệm vụ thất bại, ta đi hình thất lãnh phạt, còn người đi thông báo cho chủ tử, để bọn Nhị Ảnh lại trông coi Hồng Lạc Lâu". Nói xong Triệu Lạc Lạc phi thân ra cửa sổ phòng chữ Thiên biến mất trong màn đêm. Sau khi phân phó bọn Nhị Ảnh, Nhất Ảnh cũng rời đi Hồng Lạc lâu tiến về phủ thái tử.

-----+++++-----

Nếu nói Thiên Vũ thành là nơi phồn hoa nhất, tập trung hầu hết toàn bộ quý nhân của Thiên Vũ quốc thì trái lại Toàn Phong trấn là thành trấn nghèo nhất của Thiên Vũ Hoàng triều. Toàn Phong trấn cách kinh thành khá xa, nếu đi bằng xe ngựa nhanh nhất cũng phải nửa tháng mới đến được.

Tại Toàn Phong trấn, thứ quý giá nhất là lương thực. Một cân gạo phải mất một lượng bạc nên hầu hết dân trấn đều ăn lương thực phụ hoặc vào rừng đào rau dại. Vào mùa xuân, tiết trời ẩm ướt, dân chúng thường vào rừng đào măng hoặc hái nấm, nhưng đến mùa hạ trời oi bức, cây cỏ khô héo, có vào rừng thì may ra kiếm được rau dại hay củ mài ăn qua bữa. Chính vì thế, vào mùa hạ dân trấn thường chịu đói, chịu khát. Đất ở Toàn Phong trấn không phải cát không trồng được, đất chủ yếu đều là điền sản của quan lại, quý tộc. Tất cả các điền trang không trồng lương thực mà chỉ trồng một loại cây bông, dùng để dệt vải cung cấp cho hoàng thất, quan lại tại kinh thành. Tình hình đói kém trầm trọng nhất là vào mùa đông. Đường phố tiêu điều xơ xác, các vùng điền trang kết thúc một mùa vụ Bông, trên cánh đồng là một mảnh tiêu điều, vắng lặng.

Bên trong một điền trang nhỏ thuộc quyền sở hữu của tri huyện lệnh Toàn Phong trấn. Cả điền trang chỉ có ba người sinh sống, một trong số đó là một người phụ nhân trung niên. Phụ nhân này có nước da trắng trẻo, mịn màng béo khỏe, khác hẳn những phụ nhân vùng nông thôn ở đây. Hai người còn lại là một bà lão bị câm, chân què, đầu tóc bạc trắng cùng với một đứa bé độ khoảng 1 – 2 tuổi. Đứa bé thân thể gầy gò, làn da tím tái, đen nhem, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy xẹp lộ ra đôi mắt to đen, thân thể dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi. Đứa bé mặc trên người bộ đồ rách nát trông như một tên khất cái, tuy tiết trời khá nóng nực nhưng môi miệng và móng tay bé đều tím đen, mắt quầng thâm.

Người dân xung quanh trang không biết quan hệ của ba người kia, chỉ biết ba người đến sống trong điền trang chưa quá 3 tháng. Xung quanh có người hiếu kỳ đi vào làm quen nhưng lại bị phụ nhân trong trang cự tuyệt không gặp mặt. Tại nông thôn thì hành động này sẽ bị người lên án, cô lập, bắt quả những người trong trang không có ý định qua lại với bất kỳ ai. Dần dần ba người trong trang sống hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

-----+++++-----

Lại nói về An An, nàng phải mất hai tháng mới tới được kinh thành Thiên Vũ quốc. Trên đường đi nàng nghe ngóng tin tức từ kinh thành. Khi hay tin thập bát hoàng tử bị mất tích, nàng như ngồi đổ đồng lửa, như nằm đổng than. Tại sao như vậy? Không phải hai năm nữa mới xảy vụ bất cóc sao? Tuyền Cơ lão nhân cùng Bạch sư thúc của thập bát hoàng tử ở đâu? Khi nghe tin Tuyền cơ lão nhân đã rời kinh thành về thánh đảo, nàng chỉ muốn đập vào tường cho rồi. Nữ nhân kia ra tay thật nhanh gọn, Tuyền Cơ lão nhân rời kinh thành không biết có liên quan đến nữ nhân kia hay không? Đứa bé không biết tình

hình hiện tại ra sao?

Theo tin tức thu được từ trà dư tửu hậu kết hợp với giác mộng trước kia, An An thấy xót thương cho thập bát hoàng tử, khiến cho nàng kiên quyết nhanh chóng tìm đứa bé. Thập bát hoàng tử vốn thân phận là hoàng tử cao quý, nào biết đâu rằng chỉ là mã bễ ngoài lừa gạt thế nhân. Bên ngoài Thiên Vũ đế thương yêu vị hoàng tử mồ côi mẹ, nhưng trong tối lại ra lệnh ngấm ngầm hạ độc, kéo dài bệnh tình nguy kịch của thập bát hoàng tử nhằm chiếm được thuốc từ Tuyền Cơ lão nhân. Di ruột là Thần phi Trầm Tích vốn ghen ghét người tỷ ruột Tiên phi Trầm Hương luôn chiếm danh tiếng đệ nhất mỹ nhân, giành hết sự thương yêu, kỳ vọng của phụ thân và mẫu thân. Nay con của kẻ địch được nuôi dưới gối của mình sẽ cho sắc mặt hòa nhã, sẽ nuôi dạy tốt sao? E rằng việc hoàng tử mất tích tránh không khỏi liên quan đến người di ruột Thần phi này. Ông ngoại tể tướng nếu như thực sự thương yêu cháu nhỏ vắng mẹ thì sao không một lời quan tâm, thăm hỏi khi bé bị bệnh, bị ức hiếp, bị ngược đãi trong hoàng cung? Khi bị bắt cóc chúng huynh đệ tỷ muội cùng là ruột thịt sao không giúp đỡ tìm kiếm? Xem ra chỉ có sự phụ và Bạch sư thúc là thật tâm đối tốt với thập bát hoàng tử.

An An bắt đầu lên kế hoạch tìm đứa bé. Con đường nhanh nhất để biết tin tức là Triệu Lạc Lạc. Kiếp trước Triệu Lạc Lạc là thuộc hạ của thái tử, người bắt cóc thập bát hoàng tử không ai khác là thái tử phi Triệu Nhượng Nhượng. An An chỉ không biết lúc này Triệu Nhượng Nhượng có cùng phe với thái tử không? Nàng cần phải lên kế hoạch chu toàn, tránh lộ diện trực tiếp. Thế lực thần bí tại kinh thành rất nhiều, không phân biệt được ai là ai, nàng lại không thể hợp tác với Tuyền Cơ lão nhân do không biết cách liên lạc. Đang đau đầu suy nghĩ, trước mắt An An là một người vừa xa lạ vừa quen thuộc, bỗng một ý nghĩ hiện ra, An An cười thầm "xem ra sắp có một con vịt thế mạng rồi".

Bên trong phòng chữ Thiên tầng 4 của Hồng Lạc lâu, Triệu Lạc Lạc sau khi dưỡng thương đã lành quay lại tiếp tục công việc quản lý Hồng Lạc lâu. Đang xem lại sổ sách thu chi những ngày vắng mặt, chiếc chuông đồng trên cửa sổ reo vang báo hiệu sắp có giao dịch. Để sổ sách qua một bên, nàng ra lệnh cho Phi Thúy đi mở cửa.

Bước vào phòng là một lão ăn mày bần thiêu khiến cho nha đầu Phi Thúy phải nhăn mặt. Bên trong Triệu Lạc Lạc vẫn giữ bình tĩnh, không thể hiện bất kỳ thái độ nào, kẻ đến điều là khách hàng, huống chi phí gấp mặt là một trăm lượng cùng với danh tiếng của Hồng Lạc lâu thì kẻ nào dám đùa bỡn.

Lão ăn mày bước vào cũng không khách sáo, đưa bàn tay đầy cấu bẩn tự rót cho mình tách trà, không khách khí nốc một hơi cạn. Bên cạnh, nha hoàng Phi Thúy nhìn lão với ánh mắt khinh miệt, cố gắng đứng xa lão ăn mày như sợ lão lây bệnh cho nàng ta. Triệu Lạc Lạc vẫn kiên nhẫn đợi lão ăn mày uống trà xong. Sau một lúc lão ăn mày mới mở miệng:

"Nghe danh Triệu thông linh cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu. Ta chỉ muốn biết hiện giờ thập bát hoàng tử đang ở đâu?".

Triệu Lạc Lạc sâu kín quan sát lão, nhẹ giọng nói: "Cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu chỉ là lời đồn của mọi người thôi, tiểu bối không dám nhận. Còn về điều lão muốn biết lại phạm vào nguyên tắc của ta. Thứ lỗi, giao dịch thất bại". Nói xong không đợi lão ăn mày phản ứng, trực tiếp trục khách.

Lão ăn mày không nói tiếp, cũng không bước ra cửa. Lão đưa một tay vào ngực, lấy ra một quyển sách đã sờn cũ, quảng trực tiếp về phía Triệu Lạc Lạc khiến cho nha hoàng Phi Thúy thập phần tức giận. Triệu Lạc Lạc một tay ngăn Phi Thúy ra tay, một tay tiếp được sách. Sau khi xem lướt qua quyển sách, ánh mắt nàng bắt đầu sáng lên, tay cầm sách run rẩy, sau một lúc mới dần trấn định lại. Lão ăn mày tiếp tục nói:

"Chỉ cần cho ta biết nơi ở của thập bát hoàng tử, ta sẽ đưa ngươi cái gương".

"Chuyện này liên quan đến nguyên tắc của ta, cho ta ba ngày để suy nghĩ".

"Được!". Lão ăn mày sản khoái đáp ứng.

Nhất Ảnh theo sau lão ăn mày ra khỏi Hồng Lạc lâu nhưng được một lúc thì mất dấu, không còn cách nào khác đành phải quay về, ai bảo khinh công của hắn không bằng người ta chứ.

Sau ba ngày, lão ăn mày quay lại. Triệu Lạc Lạc đồng ý trao đổi. Lão ăn mày cho thời hạn điều tra 5 ngày, hẹn đến ngày rằm sẽ quay lại.

Đến ngày ước hẹn, lão ăn mày sản khoái giao cái gương nhưng mã khóa cơ quan đã được đổi. Triệu Lạc Lạc kiểm tra gương, xác định đúng cái gương cần tìm mới ra hiệu cho Phi Thúy đưa mảnh giấy ghi nơi giam giữ thập bát hoàng tử cho lão ăn mày. Lão ăn mày nhận được giấy, nói ra mật mã mở gương rồi phi thân ra khỏi Hồng Lạc Lâu.

Sở dĩ lão ăn mày không may nghi ngờ tin tức thật giả là vì quy tắc Hồng Lạc Lâu: một khi giao dịch đã lập ra thì hai bên phải tuân thủ ước định, nếu một bên lật lọng sẽ bị giang hồ truy sát. Danh tiếng Hồng Lạc Lâu trên giang hồ rất cao, quy tắc của Lâu chính là quy tắc chung của nhân sỹ giang hồ.

Lão ăn mày vừa đi thì có một bóng đen bám theo lão. Bóng đen chỉ thấy lão ăn mày chạy một vòng kinh thành rồi dừng lại trong một con hẻm nhỏ. Bên trong hẻm, một tiểu khất cái đang ngồi chờ. Sau khi nhận được mảnh giấy của lão ăn mày, tiểu khất cái làm như không có chuyện gì, bình thân ung dung tiến về phía tửu lâu đối diện với Hồng Lạc Lâu.

Tiểu khất cái vào tửu lâu, nhìn quanh một vòng rồi tiến về phía bàn của một trung niên nam tử, sau đó tiểu khất cái lại sợ ý va vào người trung niên nam tử, thừa dịp đó, tiểu khất cái nhét mảnh giấy vào tay áo của trung niên nam tử. Xong việc tiểu khất cái rời khỏi tửu lâu rồi lại biến mất sau con hẻm nhỏ. Mọi việc xảy ra không ai hay biết nhưng bóng đen ẩn nấp gần đó lại mục kích sơ thị.

-----++++++-----

Cầm mảnh giấy ghi nơi ở của đứa bé kia, An An trong lòng kích động không thôi. Nàng chính là tiểu khất cái trong mắt xích vừa rồi. Chính nàng đã tìm lão già ăn mày nhờ lão đi Hồng Lạc lâu gặp Triệu Lạc Lạc, đổi lại nàng sẽ tặng lão 500 lượng bạc. Nàng cố ý yêu cầu giao dịch vào ngày rằm vì ngày này mới gặp được trung niên nam tử kia tại tửu lâu đối diện Hồng Lạc Lâu. Lần đó nàng đang đau đầu suy nghĩ thì bắt gặp gã trung niên kia, hắn chính là

quản gia của Trầm tả tướng. Nàng cố ý để cho ám vệ Hồng Lạc lâu nhìn thấy nàng đưa mảnh giấy cho quản gia của tả tướng phủ với lời ghi " Hồng Lạc lâu sẽ gây bất lợi cho tướng gia". Còn về cái gương đúng là hàng thật chỉ có điều ruột đã bị thay đổi, nàng chỉ đưa cho Triệu Lạc Lạc quyền y thư mới đúng là hàng thật. Quyền y thư vốn dĩ không còn là bí mật nữa. Triệu Nhục Nhục trọng sinh sống lại vốn đã thuộc lòng. An An đưa y thư cho thái tử biết đầu sau này hắn sẽ phát hiện ra thế tử của hắn hiền lương thực đức ra sao?

Về chữ viết trên giấy An An cũng không sợ bị nhận ra. Khi đến Thiên Vũ hoàng triều, An An có thể nói được ngôn ngữ ở đây, xem hiểu chữ viết nhưng không tài nào viết được chữ. Ký tự chữ viết của Thiên Vũ hoàng triều không giống bất kỳ ký tự nào ở thế giới hiện đại, nàng có thể hiểu mặt chữ chắc hẳn là do phép thuật của bà lão. Dù sao hiện tại nàng vẫn còn nhỏ, sau này cố gắng tập viết là được.

Dựa theo chữ viết trên giấy, An An không trì hoãn mà một đường thẳng tiến về biệt trang ở Toàn Phong trấn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nàng Có Thêm Độ Đệ

Để nhanh chóng tìm ra đứa bé, An An trực tiếp dùng Độc Phong bộ chạy một mạch từ kinh thành đến Toàn Phong Trấn, nàng sợ Triệu Nhục Nhục phát hiện ra điều khả nghi sẽ đi dò đứa bé đi nơi khác. Người qua đường không biết có cao thủ đang dùng khinh công đệ nhất, họ chỉ thấy một làn gió sắc bén quét qua, người đi đường ắt lấy làm lạ: " trời đang yên tĩnh bỗng dưng lại có gió lớn? Chuyện lạ năm nay đặc biệt nhiều a".

Tại chỗ An An vừa biến mất có một lão ăn mày đang đứng ngẩn ngơ, đúng là lão ăn mày mà An An nhờ gặp Triệu Lạc Lạc. Lão đang theo dõi tiểu oa nhi thì bỗng dưng tiểu oa nhi biến mất như một làn gió không hơn không kém. Lão cũng là người có tiếng tăm trên giang hồ, khinh công của lão là đứng hàng cao thủ võ lâm. Vậy mà hôm nay, khinh công mà lão tự hào nhất so với một oa nhi thì không đáng một đồng, lão thật là uất ức a, nếu lão ca mà biết chắc chắn sẽ đập gãy chân lão mất. Cũng may lão có hậu chiêu. Lão ca mấy ngày nay truyền tin tức cho lão tìm ra tên tiểu đồ đệ mất tích, khôn nổi tiểu sư đệ này lại là người hoàng thất, lão đang đau đầu nát óc nghĩ cách lừa Triệu Lạc Lạc giúp lão tìm tiểu sư đệ, may mắn thay có một tiểu khất cái lại chung chí hướng với lão. Kế hoạch của tiểu khất cái lại thành công mỹ mãn, giúp lão giải quyết một vấn đề lớn. Lão chỉ muốn xem lai lịch của đứa nhỏ, vậy mà cư nhiên nó dám bỏ rơi lão, lão nhất định sẽ tìm được tiểu oa nhi đáng đánh đòn kia.

Cách kinh thành Thiên Vũ về phía nam khoảng trăm dặm có một hòn đảo nằm riêng biệt với đất liền. Mọi người gọi là thánh đảo vì trên đảo có thánh nhân của Minh Hoàng đại lục - Thiên Cơ lão nhân. Nói đến Thiên Cơ lão nhân là nói đến truyền thuyết, bởi vì Thiên cơ lão nhân là người tạo ra nhiều truyền thuyết trong đó Đường Xuân Niên được xem là tiên được thượng phẩm.

Thiên cơ lão nhân có tất cả 10 đồ đệ nhưng có 8 đồ đệ đã ẩn cư, danh tính không ai biết đến. Một trong hai đồ đệ còn lại là Tuyền Cơ lão nhân có thành tựu đáng kể về dược học, đồ đệ thứ hai mọi người vẫn biết đến là Thiên Vũ đệ tử trí đa mưu. Thánh đảo hiện nay chỉ có duy nhất Tuyền Cơ lão nhân được ra vào tự do, những ai tự ý xâm phạm sẽ có kết cục bi thảm.

Thánh đảo, bên trong một căn nhà gỗ có hai lão nhân đang ngồi đánh cờ. Cả hai lão nhân đầu đều bạc trắng nhưng một vị lão nhân thì mặc trường bào màu đen, chòm râu bạc ngắn hơn lão nhân mặc trường bào màu nguyệt nhạ. Tuy ngồi ngang hàng nhưng thái độ của lão nhân mặc hắc bào có vẻ rất cung kính với lão nhân trường bào bạch nguyệt. Trên bàn cờ đang diễn ra cuộc chém giết không khoan nhượng của hai người. Chiến cuộc bỗng nhiên bị gián đoạn, trên bàn cờ xuất hiện thêm một chú chim nhỏ, chân chân chú chim đeo một mảnh giấy nhỏ. Lão giả mặc hắc bào gỡ mảnh giấy nhỏ xuống xem sau đó đưa mảnh giấy cho lão nhân trường bào nguyệt bạch.

"Sư phụ, người nghĩ sao về tiểu oa nhi kia?". Lão nhân hắc bào quay sang hỏi bạch bào lão nhân.

"Chỉ là một oa nhi thôi". Dừng chốc lát bạch bào lão nhân lại tiếp: "bất quá là một mầm non tốt".

Hai vị lão giả đang trò chuyện kia chính là Thiên Cơ lão nhân mặc bạch bào và Tuyền Cơ lão nhân mặc hắc bào. Tuyền Cơ lão nhân vừa nhận được tin tức từ lão đệ thông tri đã tìm được tiểu đồ đệ của ông nhưng lão đệ lại phát hiện một oa nhi kỳ lạ, hiện đang trên đường đến chỗ tiểu Cần. Theo lời kể có lẽ oa nhi kia sẽ không gây bất lợi cho đồ đệ của ông. Độc trong người ông cần phải ngâm thêm một lần thuốc nữa mới không chế được độc tố. Ông cần thông tri cho Bạch lão đệ đi giải cứu Cần nhi. Dựa theo tình hình sức khỏe của Cần nhi cần phải hành động càng nhanh càng tốt. Tuyền Cơ lão nhân viết vào mảnh giấy nhỏ, buộc vào chân chú chim rồi thả bay đi. Ông mong rằng khi bọn họ đến đừng quá muộn.

An An sau khi cắt đuôi lão khất cái, nàng ngày đêm không ngừng nghỉ dùng Độc Phong Bộ đi đến Toàn Phong trấn. Dò la thông tin bên đường, An An cũng hiểu được tin tức đại khái. Theo lời hàng xóm thì cách đây 6 tháng có một phụ nhân dẫn theo một bà lão què còm và một đứa bé đến biệt trang ngoài trấn. Bất quá họ là những người kỳ lạ, không giao tiếp với một ai.

An An đến biệt trang theo lời chỉ dẫn, nàng không vội xông vào mà dùng nội lực thăm dò xung quanh. Thăm dò xong, An An choáng váng rồi. Trời ạ, chi canh giữ một đứa bé gầy gò, bệnh tật chưa được ba tuổi nữa có cần phải nhiều cao thủ như vậy không? Suy đi nghĩ lại An An mới hiểu được tại sao lại phải nhiều cao thủ như vậy. Kiếp trước tiểu hoàng tử được giải cứu bởi đệ đệ của Tuyền cơ lão nhân - Bạch lão. Bạch lão mặc dù võ công không bằng ca ca của mình nhưng đôi khắp gian hồ mấy ai bì được.

Lần này Triệu Nhược Nhược bỏ ra vốn khá lớn: hai cao thủ nội lực 200 năm, 3 cao thủ nội lực trên trăm năm cùng vài tên tép riu cũng vài chục năm công lực. An An chưa biết bản lĩnh họ ra sao nhưng chỉ qua thăm dò nội lực, nàng dám khẳng định nhóm Bạch lão sẽ thất bại. Trước hết nàng cần nghĩ cách tiếp cận đứa bé, giúp nó điều trị tốt thân thể để có sức chạy trốn a.

Toàn Phong trấn cuối thu trời bắt đầu lạnh dần. Bên trong biệt trang lại càng tiêu điều lạnh lẽo. Đào ma ma đến đây đã lâu nhưng chưa có lệnh chủ tử bà không thể làm gì khác ngoài chờ đợi. Quen sống ở kinh thành xa hoa sung sướng, mùa đông này bà phải trải qua ở biệt trang hẻo lánh, canh giữ vị hoàng tử bệnh tật. Trời ngày một lạnh dần mà bà chỉ được mang theo duy nhất bà lão vừa què vừa câm khiến Đào ma ma thập phần bất mãn. Hôm qua bà ra ngoài chờ đoàn xe lương thực và áo lông thì phát hiện đứa bé gái lang thang đang nướng cá ăn. Vào mùa lạnh, công việc khổ cực nhất là nhóm lửa. Thấy đứa bé tuy còn nhỏ nhưng đã có thể nhóm lửa khiến bà vui mừng như bắt được vàng. Bà dẫn đứa bé về biệt trang, cho nó làm công việc nhóm lửa, đổi lại bà sẽ cho nó ăn uống, ngủ lại trong trang qua mùa đông. Nhìn đứa bé gầy gò, mặt mũi lem luot người không ra người, ngòm không ra ngòm, Đào ma ma lại thấy mình đã làm được một việc tốt, cứu đứa bé một mạng. Đào ma ma chỉ nghĩ đi mà không nghĩ lại, nếu thực lòng tốt bụng thì ai lại giao công việc khó khăn nhất vào thời tiết lạnh giá cho một tiểu cô nương chưa đầy 6 tuổi. Chần qua không ai dám đương công việc gian khổ này mà thôi. Thử nghĩ trời lạnh cóng, củi thì ẩm ướt, nhóm lửa là chuyện vô cùng khó khăn. Vì người cổ đại không có bật lửa nên chỉ có thể đốt củi liên tục để giữ lửa, nếu để lửa tắt thì phải nhóm lại mà nhóm lửa lại là công việc khó khăn nhất. Người cổ đại nhóm lửa bằng cách ma sát hai thanh gỗ với nhau, tại chỗ ma sát đặt nhiều chất liệu dễ cháy, cứ thế ma sát hai thanh gỗ cho đến khi có lửa, củi mùa đông thường bị ướt, rất khó nhóm lửa, nếu không nhóm được lửa thì chỉ có chết cóng mà thôi. Những việc này đối với An An chỉ là chuyện nhỏ, một trong những vật dụng quan trọng nhất khi dã ngoại chính là bật lửa. An An chuẩn bị nhiều nhất là thứ này.

Hàng ngày An An chịu trách nhiệm nhóm lửa, mang thức ăn cho Đào ma ma và đứa bé. Tối đến nàng được phát một chiếc chăn mỏng ngủ dưới đất bên trong phòng đứa bé và chịu trách nhiệm chăm sóc nó. Đây quả là yêu cầu cao đối với một oa nhi chưa đầy 6 tuổi nhưng An An thì lại rất vui lòng làm. Nấu ăn và giữ lửa sưởi ấm là công việc của bà lão câm.

Khi An An thấy bà lão câm thì há hốc miệng ngạc nhiên. Đây chắc phải là bà lão đưa An An đến cổ đại sao? Bà khi nào bị què, khi nào bị câm a. Bà lão đưa một ngón tay lên miệng bảo An An giữ im lặng. Hai người không nói gì, ai làm việc này. An An biết trong bóng tối có người giám sát nàng. Đến khi cảm thấy an toàn, bà lão lôi kéo An An vào không gian.

"Cháu tới hơi trễ đấy! Bà sợ người phụ nữ kia ra tay hạ độc thủ trước khi cháu đến nên bà giả dạng làm người câm què, theo sau thập bát hoàng tử bảo vệ". Bà lão thấp giọng giải thích.

"Bà ơi, tại sao ả ta không giết đứa bé trừ hậu hoạn mà lại bày ra nhiều trò như vậy? ả ta có âm mưu khác hay chỉ muốn trả thù cho kiếp trước của ả?". An An lo lắng nhìn lại bà lão, người mà nàng phải đối phó lòng dạ khó lường, thêm việc ả ta trọng sinh lại cũng là một vấn đề nan giải. Nàng phải làm gì để bảo vệ đứa bé đây?

Bà lão trả lời: " Vì ả ta muốn Dưỡng xuân niên từ Tuyên cơ, nếu Tuyên cơ đưa thuốc thì cho dù có mang được đứa bé về, nó cũng không qua khỏi nên Tuyên cơ không chịu giao thuốc cho ả". Thấy An An nhũn mày lo lắng, bà lão tiếp tục khuyên: "Cháu đừng quá lo lắng. Trời không tuyệt đường sinh sống của người, chỉ cần cháu cố gắng hết sức là đủ rồi. Bây giờ cháu không đủ thực lực đánh bại ả, nhưng rừng xanh còn đó lo gì thiếu củi, đừng quên đứa bé là khắc tinh của ả, cháu chỉ cần quan tâm đến đứa bé, mọi việc sau này sẽ đến lượt nó ra mặt".

Được bà lão an ủi, An An dần trấn định lại. Phải rồi, nàng sao phải sợ ả, ả trọng sinh thì nàng cũng xuyên không, có những chuyện nàng biết nhưng ả không biết, nàng không có thể lực nhưng đứa bé có, cùng lắm thì cả chết lười rách. Dù xảy ra chuyện gì nàng sẽ không rời đứa bé, nàng đã sớm xem đứa bé như đệ đệ của mình từ lúc đứa bé xuất hiện trong giấc mơ của nàng. Nhưng còn rất nhiều chuyện An An rất muốn hỏi bà lão.

"Bà có quan hệ gì với đứa bé? Lúc trước bà bảo cháu sẽ tìm được thứ đã mất, đó là thứ gì ạ?". An An hỏi bà lão.

Bà lão từ tốn mỉm cười hiền hậu, vuốt đầu An An làm cho nàng hưởng thụ cảm giác được người thân che chở. Bà lão nói: "Bà có quan hệ gì với đứa bé sau này cháu sẽ biết, còn thứ đã mất của cháu không phải là người cháu vẫn tin chưa chết hay sao?".

Nghe bà lão nói, mắt của An An đỏ lên, từng dòng nước từ khóe mắt cứ ầng àng dâng lên, nàng kích động nắm tay bà lão ngen ngào nói: "nó thực vẫn chưa chết? Nó đang ở đây sao? Bà cho cháu biết nó hiện ở đâu a, em trai cháu, Nhiên Nhiên của cháu hiện giờ ra sao?".

Bà lão vừa lau nước mắt cho An An vừa vỗ lưng cho nàng bình tĩnh lại.

"Nó vẫn an toàn, chỉ là bị người giam giữ lại thôi. Cháu đừng lo lắng, nó cũng có không gian tùy thân nên sẽ không sao. Bà không thể tiết lộ danh tính của em cháu vì người đưa em cháu đến đây là một người khác, bà không thể can thiệp vào. Cháu yên tâm, không lâu nữa các cháu sẽ được đoàn tụ". Nói xong bà lão đưa cho An An chiếc nhẫn ngọc màu xanh, cùng loại với chiếc vòng không gian và một tấm da dê. Bà lão bắt An An hứa không được mang tấm da dê ra ngoài không gian cho đến khi đứa bé đầy đủ thực lực thì giao lại cho đứa bé. Cách mở tấm da dê là dùng máu của nàng vẽ thành hình chữ thập vào vị trí ở giữa tấm da dê. Còn về chiếc nhẫn xanh ngọc chính là một lối vào khác của chiếc vòng không gian. Muốn vào vòng không gian mà không bị bắt tỉnh thì phải dùng máu ký khế ước với nhẫn ngọc và trải qua một lần tẩy căn phạt thủy trong nước suối linh tuyến. Chủ nhân chiếc nhẫn có thể dùng ý niệm tiến vào không gian, nhưng khác với chủ nhân chiếc vòng sẽ không có đặc quyền điều khiển không gian trong chiếc vòng. Chủ nhân chiếc vòng và chủ nhân chiếc nhẫn có thể gặp nhau trong không gian dù hai người cách nhau rất xa.

An An rất vui về nhận chiếc nhẫn, chờ nàng điều dưỡng tốt thân thể đứa bé, sẽ cho nó tẩy căn phạt thủy. Vì lần đầu tẩy căn phạt thủy sẽ rất đau đớn, nàng sợ với sức khỏe hiện giờ, đứa bé sẽ không chịu nổi uy lực của linh tuyến thủy. Sau này đứa bé đã làm chủ chiếc nhẫn, nàng có thể dẫn nó đi tham quan căn nhà của nàng, chỉ cho nó nhiều thứ mới lạ, và quan trọng hơn hết nàng có thể thời thời khắc khắc chăm sóc nó.

Đào ma ma sau nhiều lần dò xét không thấy An An có biểu hiện khả nghi nên cũng an tâm cho An An ở lại. Trước kia thiếu người làm bà phải tự mang cơm, chăm sóc tiểu hoàng tử. Bây giờ bà có thể thoải mái nghỉ ngơi, mọi việc chăm sóc, cơm nước của tiểu hoàng tử đều giao cho tiểu khất cái, chỉ cần không làm chết tiểu hoàng tử thì bà mặc kệ.

-----++++-----

Khi An An lần đầu bước vào phòng của đứa bé, một mùi hôi nồng nặc xông thẳng vào mũi khiến nàng nôn khan không dứt. Vốn là người yêu thích sạch sẽ, chỉ vì sợ người nhìn rõ mặt nên An An mới giả dạng làm khất cái, nàng dùng thuốc màu, vẽ khuôn mặt đen nhem, dùng keo vuốt tóc biến mái tóc suông của mình như cái tổ quạ chứ nàng nào có ở dơ a.

Cả căn phòng chỉ có một chiếc giường đơn, một cái bàn, một cái ghế, bụi bặm bám lên đồ vật đóng một lớp dày. Trên bàn, bình trà không có một giọt nước, cốc và bình trà vô cùng bẩn thỉu. Cả căn phòng đúng là không dành cho người ở. Quay qua nhìn đứa bé nằm ở trên giường, An An không còn gì để nói nữa. An An luôn nghĩ cơ thể hiện nay của nàng đã được gọi là da bọc xương rồi, nhìn lại đứa bé trên giường còn thảm hại hơn cả nàng nữa. Da của bé tái nhợt không có một tia huyết sắc, làn da vốn trắng nõn nhưng bây giờ lại đen nhem do nhiều lần trúng độc, rõ ràng đã được 3 tuổi nhưng nhìn bé như mới 2 tuổi. Cả cơ thể từ quần áo đến da thịt không chỗ nào sạch sẽ. Nhìn xuống sàn giường, An An mới hiểu mùi hôi lúc nàng mới bước vào là từ đâu mà có. Dưới sàn là cái bô tiểu tiện đã gần đầy nhưng không ai mang đi đổ. Nàng đoán chắc đứa bé đã cố gắng hết sức để xuống giường tự tiểu tiện, còn mang bô đi đổ là việc nằm ngoài khả năng của bé. Đào ma ma cư nhiên để một đứa bé bệnh tật tự sinh tự diệt ở trong này. Có thời gian nàng phải hạo hạo dạy dỗ lại mẹ mới nuốt trôi con tức này.

An An tiến đến chỗ đứa bé, nàng không ngại bẩn, không ngại hôi thối, cười với nó một cách thân thiện mặc dù sẽ chẳng ai thấy được vẻ mặt nàng dưới cái đầu xù như tổ quạ.

"Ta là Dạ An An, hết mùa đông này ta được 6 tuổi. Ta lớn hơn đệ 3 tuổi nên đệ phải gọi ta là Dạ tỷ tỷ. Bắt đầu từ hôm nay Dạ tỷ tỷ sẽ chăm sóc đệ".

An An vừa nói vừa đưa tay về phía bé, nàng quên mất vào thời này người ta không bắt tay để làm quen. Nhưng vì sao a? Nàng càng tiến lên, nó lại càng lùi xuống góc giường, ánh mắt nhìn nàng không hề có độ ấm, hai tay bé nắm chặt chiếc chăn, đôi môi mím lại, co thành một cục nhỏ nhô trong góc. Rõ ràng là bộ dạng của chú cừu nhỏ đang phòng bị sói đói vô mồi. Trông nàng đáng sợ như vậy? An An dừng lại trước giường, không tiến lên nữa sợ sẽ dọa bé. Nàng có thể hiểu vì sao nó lại phòng bị như vậy, nó không tin tưởng nàng, nó nghĩ nàng cũng như những người kia ức hiếp nó. Nó quá nhỏ nên tự vệ duy nhất là tránh né và chịu đòn, như chú chó nhỏ mất mẹ khi bị thương thì trốn vào một góc tự liếm vết thương an ủi đau đớn.

An An cảm thấy sống mũi cay cay, nàng cảm thương cho sự cô độc của nó, bằng tuổi nó nàng vẫn còn nằm trong lòng mẹ, được ôm ấp yêu thương. Khi bố mẹ mất, nàng vẫn còn một người thân để yêu thương, san sẻ nỗi đau. Còn đứa bé thì sao? Nó vẫn một mình chịu đựng, cô độc sống trong hoàng cung người lừa ta gạt kia. Ai sẽ an ủi mỗi khi nó ốm đau, bảo vệ nó những lúc bị người ức hiếp? Sống trong môi trường như vậy nhưng bé rất kiên cường, bé không cầu xin, không van nài khóc lóc, chỉ vài tuổi đầu nhưng đã biết nhẫn nhịn mới có thể sống sót.

An An cúi xuống sàn giường mang cái bô đã gần đầy ra ngoài đổ. Tiết trời bên ngoài lạnh lẽo nhưng nàng cảm thấy ngọn lửa giận dữ trong lòng nàng đang thiêu đốt. Một lũ súc sinh! nàng thề nàng sẽ lôi tất cả bọn người cảm thụ đó ra thiên đao vạn quả, sẽ làm cho chúng hối hận vì những gì họ đã làm, bắt đầu sẽ là mẹ "Dung ma ma" họ Đào kia.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cỗ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bắt Đầu Công Việc Bảo Mẫu

Nhìn khắp căn phòng không chỗ nào không bẩn, An An bắt đầu công cuộc quét dọn. Đầu tiên, nàng phải rửa ấm trà và cốc trà, quét dọn sơ qua một lượt. Nàng dự định đến tối sẽ mang đứa bé vào không gian tắm rửa, để bé ngủ trong không gian, còn nàng sẽ bắt đầu quét dọn toàn bộ căn phòng. Khi dọn dẹp bụi bẩn sẽ không tốt cho sức khỏe của bé.

An An mang bộ ấm trà đi rửa. Lợi dụng chỗ không người, nàng tiến vào không gian, dùng nước được dẫn từ hồ nước khử độc tẩy rửa bộ trà, ai biết được mẹ Đào ma ma có hạ độc gì trong ấm trà không. Nàng dùng nước trong không gian pha một ấm trà khác, cho dù mẹ có bỏ thuốc vào nữa thì nước trong trà sẽ tự hóa giải độc tố. An An pha thêm một cốc sữa nóng dành cho trẻ suy dinh dưỡng rồi thoát ra không gian.

Công việc khó khăn nhất là dỗ dành Hi Cẩn uống sữa. Thằng bé nhất quyết không ăn uống những thứ kỳ lạ nàng cho nó. Nhìn nó ăn mấy cái mần thầu cứng hơn đá mà Đào ma ma đưa, nàng thật không biết làm sao. Cuối cùng, An An nhất quyết quăng hết mần thầu đá, mang cốc sữa nóng đến cho nó, dùng lời lẽ nhẹ nhàng khuyên giải nó uống. Thực ra An An muốn hét vào tai nó hơn nhưng nàng sợ đánh động bọn ám vệ trong tối nên phải ăn nói nhỏ nhẹ.

Bảo mẫu là một công việc cực khổ a, nhất là khi bạn gặp phải một baby vừa kiên cường vừa bướng bỉnh không chịu hợp tác nữa. Nếu nó sợ nàng hạ độc nó, vậy nàng dùng phương pháp lấy thân thử độc vậy.

Rút kinh nghiệm xương máu, An An pha một cốc sữa thật to, lần này nàng không vội đưa cho bé, nàng uống thử một muỗng trước mặt bé, rồi múc một muỗng khác nhẹ nhàng đưa đến trước miệng bé. Thằng bé ban đầu kinh ngạc, nó nhìn muỗng sữa trước mặt, rồi cúi gằm mặt xuống, lâu đến nỗi An An tưởng nó sẽ không ngán mặt lên nữa, thì đột nhiên nó hé miệng uống hết muỗng sữa. An An vui mừng muốn nhảy cẫng lên. Vậy là, nó một muỗng, nàng một muỗng cho đến khi hết cốc sữa. Thực ra quá kích động nên An An quên mất nhiệm vụ thử độc chỉ cần uống muỗng đầu tiên là đủ, không cần thử độc

cho đến hết cốc sữa.

Từ đó về sau, Diệp Hi Cẩn chỉ ăn khi An An ăn chung, uống khi An An uống chung với nó. Những lúc An An bị Đào ma ma sai đi nhặt củi đến tối muộn mới về, thức ăn An An chuẩn bị cho Diệp Hi Cẩn vẫn còn nguyên trên bàn mặc dù trước khi đi An An đã thử độc qua một lần. Cứ thế hai người trải qua cuộc sống ăn chung, uống chung, ngủ chung (đĩ nhiên An An ngủ dưới đất) cho đến tận sau này.

Mùa đông đã đến, thời tiết ngày một lạnh giá. Bên ngoài mọi vật đều được bao bọc bởi một tầng băng tuyết, các con sông toàn bộ đã đóng băng, cây cối đều bị phủ một lớp tuyết dày. Trên khắp các con đường, lớp tuyết đã ngang đến hông của một người lớn, xe ngựa không có cách nào đi được, đi bộ thì không cần phải nói. Thời tiết thế này chỉ có người không cần mạng mới dám ra đường.

Giờ đây, phòng của Diệp Hi Cẩn là phòng sáng sủa, sạch sẽ nhất trong biệt trang. Mọi đồ vật nhìn như vẫn nguyên vẹn nhưng thực chất đã được An An thay đổi khá nhiều. Bộ chăn nệm vô bì ngoài vẫn là cái chăn nệm như trước nhưng bên trong đã được An An thay thế bằng nệm được đặc chế từ mùi cao su lấy từ không gian ra. Nhìn chúng có vẻ ngoài cũ kỹ nhưng nếu nằm lên sẽ vô cùng thoải mái. Cái chăn mỏng cũ kỹ chỉ xuất hiện khi Đào ma ma đi kiểm tra, còn lại nằng sẽ đổi thành chiếc chăn mới mà nằng đặt mua từ thế giới hiện đại. Đạo này trời mỗi lúc một lạnh thêm, có khi cả tháng Đào ma ma không xuất hiện, chỉ sai nằng hàng ngày xuống bếp lấy thức ăn cho Hi Cẩn. Đào ma ma phát cho nằng số than ẩm ướt, đốt lên có rất nhiều khói lại mau tàn. Số than được An An đổi lại thành than trong hầm xe mà tiểu Vũ chuẩn bị cho nằng, nằng và Hi Cẩn vẫn mặc những bộ đồ sòn củ nhưng bên trong có thêm áo len dày giữ ấm.

Hàng ngày An An vẫn xuống bếp lấy thức ăn nhưng toàn bộ đều bị nằng tẩu tán trong không gian, vì số thức ăn đó đều bị Đào ma ma bỏ thuốc. Mỗi lúc lấy thức ăn, An An thường để lại một ít thức ăn nằng làm cho bà lão nhưng lần nào cũng bị từ chối. Bà lão nói bà tu tiên nên không cần ăn uống, An An cũng không hỏi thêm gì, đến lúc nào đó nằng sẽ biết rõ mọi chuyện về bà lão.

Mọi cố gắng của An An đều được đền bù xứng đáng. Diệp Hi Cẩn càng ngày càng thân thiết với nằng. Hi Cẩn thích nhất là những lúc nằng thân cận với bé. Những lúc nằng giúp bé vệ sinh thân thể như cắt móng tay, móng chân, bé luôn mở đôi mắt tròn xoe nhìn nằng. Hi Cẩn thích nhất nằng vệ sinh tai cho bé, khi đó, bé sẽ dụi dụi cái đầu nhỏ vào lòng nằng. An An có thể thấy được khỏe mắt bé đỏ hoe ương ướt khiến lòng nằng mềm nhũn ra. Nằng thường xoa đầu, xoa lưng mỗi lúc bé ho dồn dập, lúc đó bé sẽ gất gao ôm lấy nằng, đầu dựa vào nằng không buông. Những lúc như vậy, An An thường dùng lời lẽ dỗ dành, an ủi bé vượt qua đau đớn bệnh tật. Điều khiến An An vừa đau lòng vừa căm phẫn nhất là vào ban đêm, trời mùa đông lạnh lẽo khiến cơ bắp thẳng bé co rút đau đớn, suốt đêm không ngủ được. Những lúc như thế, suốt đêm An An giúp bé xoa bóp tay chân, dùng thuốc rượu xoa bóp cơ thể cho thẳng bé bớt đau, mùi rượu thuốc sẽ giúp thẳng bé chợp mắt được một lát.

An An vẫn cố gắng bồi bổ dinh dưỡng cho thẳng bé nhưng bệnh tật, độc tố trong người đã tích tụ quá lâu nên toàn bộ cố gắng của An An cũng không mấy khả quan, da thẳng bé chỉ bớt tái, bớt đen đi một chút, còn lại nó vẫn ốm o gầy gò như cũ.

Hàng ngày, An An cho bé tắm bằng nước suối khử độc trong trong không gian, lúc tắm xong, An An nhìn nước tắm đã biến thành một màu đen khiến cho nằng càng thêm căm phẫn lủi súc sinh tại kinh thành kia. Điều an ủi nằng nhất là bệnh tình thẳng bé ngày một biến chuyển tốt, độc tố đã dần dần được hóa giải, con co rút hằng đêm sẽ ít đi, thẳng bé không còn thức trắng đêm vì đau đớn nữa. Nằng tin không lâu nữa nằng có thể thấy được một Diệp Hi cẩn trắng trẻo, khỏe mạnh vào một ngày không xa.

An An là một linh hồn dị giới đã 30 tuổi nhưng hiện giờ nằng chỉ là một bé gái 6 tuổi. Việc chăm sóc Diệp Hi Cẩn rất vất vả, hằng ngày nằng còn phải hứng gió tuyết đi đến phòng bếp nhóm lửa, lấy thức ăn, thay than cho Đào ma ma. Dù An An có uống linh tuyến thủy, ăn uống đủ đầy, nhưng cơ thể hiện giờ của nằng vốn đã tệ hại, ốm yếu, gầy gò nay lại gầy gò hơn. Bây giờ, nằng và Diệp Hi Cẩn kẻ tám lạng người nửa cân, cả hai đều ốm yếu đến đáng thương.

An An mỗi buổi sáng có thói quen pha một cốc sữa to cho nằng và Hi Cẩn. Sau đó nằng diu thẳng bé hoạt động gân cốt thư giãn một chút. Nằm lâu sẽ không tốt cho máu huyết lưu thông. Giờ đây thẳng bé có thể đi khắp phòng mà không phải thở hắt hắt như trước nữa.

Ngoài trời tuyết vẫn rơi, bên trong phòng của An An và Diệp Hi Cẩn là một không gian ấm áp, vui vẻ, là thế giới riêng của hai người. Cứ thế An An và Diệp Hi Cẩn trải qua một mùa đông ấm áp cho đến khi lớp tuyết bên ngoài ngày một ít đi, cũng là lúc An An lại thấy bất an trong lòng. Giờ này bọn người phủ thái tử có lẽ đã tra ra tung tích của Diệp Hi Cẩn. Triệu Nhục Nhục, chủ mưu vụ bắt cóc sẽ phải thêm người đến đây để ngăn cản Bạch lão cứu Diệp Hi Cẩn. Mùa đông sắp qua đi cũng là lúc bọn họ bắt đầu hành động. Điều đáng lo là sức khỏe của Hi Cẩn tuy có tiến triển nhưng vẫn chưa thể tẩy kinh phạt thủy, nằng cần phải đợi thêm một thời gian nữa.

Đêm nay An An không tài nào chợp mắt được, nằng yên lặng chờ đợi động tĩnh bên ngoài. Buổi sáng, nằng cảm nhận được vài đạo hơi thở ẩn núp bên ngoài trang. Dựa theo tu vi nội lực cùng với việc họ không tiến vào trang ngay, nằng có thể đoán được đối phương là ai. Bạch lão đã tới.

An An dùng nội lực thăm dò xung quanh, nhóm Bạch lão có khoảng 10 người mà kẻ địch lại lên đến 20 người, trong đó có 10 cao thủ chủ chốt. An An biết Bạch lão sẽ xông vào, vì quân tiếp viện của Triệu Nhục Nhục phái đi sẽ tới trong nay mai. Bây giờ hành động sẽ nguy hiểm nhưng để lâu hơn nữa họ sẽ không có phần thắng. Ngay khi tiếng động bắt đầu, An An tốc chân ra, phốc một cái nhảy lên giường của Diệp Hi Cẩn. Nằng ôm bé vào lòng vô về an ủi.

Diệp Hi Cẩn đang ngủ say, bị người gất gao ôm lấy, cảm nhận được bàn tay quen thuộc vuốt ve, bé thấy an tâm hơn, hai tay cũng ôm An An lại, đầu dụi vào cổ An An tìm hơi ấm.

Bên ngoài tiếng động ngày càng lớn, tiếng kiếm khí xé gió trong màn đêm phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Không cần nhìn chiến cuộc nhưng An An có thể biết được mọi việc diễn ra trong trang. Nhóm người Bạch lão đang liều chết quyết chiến với 10 cao thủ trấn giữ trong sân, nhóm cao thủ còn lại trong trang chia nhau bao vây không cho đối phương thoát đi.

Bên ngoài Bạch lão đang đối kháng với cao thủ lợi hại nhất, trong lòng lại hối hận không thôi. Lão không ngờ đối phương lại phái nhiều cao thủ trấn giữ

như vậy, một người so với một người càng lợi hại hơn. Nếu biết trước lão đã mang nhiều người hơn rồi, giờ có hối hận cũng đã muộn, nhưng lão nhất định phải cứu Cần nhi ra.

Vừa chiến đấu, Bạch lão ra hiệu cho những người còn lại. Nhận được ám hiệu, tám người cùng Bạch lão ra sát chiêu quần lấy 10 cao thủ của địch, một người trong nhóm nhân cơ hội thoát đi, hướng về hậu viện. Người đó tiến vào một căn phòng trong hậu viện, đá cửa xông vào. Dưới bóng nền lò mờ, trên giường có hai đứa bé gắt gao ôm thành một đoàn. Người đó tháo khăn bịt mặt để lộ một dung nhan tuyệt sắc rồi kéo lại che khuôn mặt như cũ.

"Cần nhi! Bạch tỷ tỷ đến đây mang đệ về nhà! Đừng sợ, mọi chuyện đã qua rồi!". Nữ nhân áo đen vừa nói vừa tiến về phía hai đứa bé.

Trên giường, Diệp Hi Cần vui vẻ ra mặt khi nữ hắc y tháo khăn bịt mặt ra, nhưng tay bé cũng không có buông lỏng An An.

Bạch Thược nhìn tay Diệp Hi Cần vẫn gắt gao giữ lấy bé gái bên cạnh. Bé gái trông như một tiểu khất cái. Diệp Hi Cần dùng ánh mắt cầu xin nhìn Bạch Thược nói:

"Bạch tỷ tỷ, ta muốn An An!".

Thời gian không còn nhiều, Bạch Thược không còn cách nào đành dẫn theo cả tiểu khất cái kia. Hai tay nắm lấy hai đứa bé, dưới chân vận lực để khí thoát ra ngoài. Nhưng đi chưa được bao xa, cả ba bị một nhóm người mang mặt nạ chặn lại, đó là ẩn vệ còn lại bao vây trang ngăn cá lọt lưới. Bạch Thược không biết làm sao thoát đi thì phía trước có một toán người đánh nhau đang hướng về phía Bạch Thược.

Nhóm người Bạch lão vừa đánh nhau vừa tiến về phía Bạch Thược, dự định liều chết bảo vệ nhóm Bạch Thược thoát ra ngoài. Kẻ địch ngày một đông, nhóm Bạch lão hiện giờ chỉ còn lại 3 người, hợp chung nhóm với Bạch Thược cùng hai đứa bé là 6 người. Bạch lão cho dù muốn cho nhóm Bạch Thược thoát đi cũng là lực bất tòng tâm.

An An nhận ra tình hình ngày một tồi tệ. Nhóm Bạch lão chỉ còn lại 4 người, trong đó có một người bị thương rất nặng, nếu không cứu kịp thời sẽ không qua khỏi. Trong tay nàng bỗng dưng xuất hiện một viên tròn màu trắng, lợi dụng không ai chú ý, nàng quăng viên tròn màu trắng đi, sau một tiếng nổ lớn kèm theo là một làn khói dày đặc, An An dùng ý niệm đưa tất cả mọi người vào không gian, còn nàng thì vận nội lực đánh bay nhóm cao thủ phía trước, dùng bộ pháp Độc Phong Bộ nhanh chóng thoát ra ngoài.

Nhóm cao thủ đang đắc thắng bỗng dưng xuất hiện làn khói kỳ dị, kèm theo đó là một luồng nội lực khổng lồ đánh úp lại khiến toàn thân kinh mạch của họ đều run lên, chân không trụ vững nên bị đánh bay đi, kèm theo đó là một làn gió sắc bén quét qua. Nhóm cao thủ còn lại bị tình hình đột biến làm cho ngây người, đợi khói tan đi thì đã không thấy nhóm Bạch lão nữa.

-----+++++-----

An An dùng Độc Phong bộ rời khỏi biệt trang, nàng không đi ra thị trấn mà chạy ngược lên núi. Hiện tại, nàng cần nhanh chóng tìm một nơi ẩn nấp và chữa thương cho chàng trai kia, nếu không sẽ không kịp nữa. Nàng tìm được một hang động khuất sau một gốc cây đại thụ, bên ngoài cửa động bị một tầng dây leo che khuất. Nàng vào không gian xem xét vết thương cho nhóm Bạch lão. Diệp Hi Cần được nàng sắp xếp nằm trong phòng ngủ của nàng, nhóm Diệp lão lần lượt được an trí trên giường trong phòng bệnh.

An An bắt đầu cứu chữa từ người bị thương nặng nhất. Đó là một chàng thanh niên khoảng 25 tuổi, dáng người cao ráo, khuôn mặt khôi ngô, tuấn lãng. An An vẫn nhớ trong giấc mơ, chàng trai này cùng với người đệ đệ của mình đã bỏ mạng, liều mình mang Diệp Hi Cần đi. An An không muốn người trung liệt như vậy chết đi một cách oan uổng.

Trên người chàng trai chỉ chút vết thương, nặng nhất là nhất kiếm ở bụng, tuy không trúng lục phủ ngũ tạng nhưng do không được xử lý kịp thời, mất rất nhiều máu, lại gặp thời tiết lạnh giá, vết thương đã bắt đầu hoại tử. An An không hề nao núng, nàng đã từng xử lý vết thương dạng này đã nhiều lần, thêm thuốc thang đều đầy đủ nên không đáng ngại.

Đầu tiên, An An tiêm một mũi thuốc tê, sau đó nàng dùng dao phẫu thuật cắt từng lớp mô hoại tử loại bỏ, dùng thuốc sát trùng vết thương. Công đoạn cuối cùng là khâu lại vết thương. Toàn bộ công việc diễn ra nhanh chóng, lưu loát. Kết thúc trị thương, An An dùng máu dự trữ trong kho, bổ sung vào lượng máu chàng trai đã mất. Toàn bộ máu dự trữ trong kho đều thuộc nhóm máu O, bạn trai của tiểu Vũ đã dùng hết mối quan hệ trong ngành mới có thể giúp An An có được lượng máu dự trữ này.

Những người còn lại trong nhóm chỉ bị vài vết thương nhẹ, ngay cả Bạch lão cũng chỉ bị vài vết thương ở lưng do che chắn cho Bạch Thược thoát thân. An An đợi cho vết thương của chàng thanh niên dần ổn định lại mới đưa nhóm Bạch lão ra ngoài. Để tránh bị nghi ngờ, An An cùng Diệp Hi Cần cũng thoát ra. Nàng ôm lấy Diệp Hi Cần giả bộ bất tỉnh ở một góc gần đó, chỉ tội nghiệp cho hai tiểu Ngân lang vẫn ngủ suốt trong không gian từ lúc An An đến Toàn Phong Trấn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Người Thân

Một lúc sau, khi Bạch lão tỉnh dậy đã vào đầu giờ chiều. Quan sát xung quanh, khi nhìn thấy Diệp Hi Cẩn đang ngủ ngon lành trong góc, lão mới thấy an tâm. Lão đi dò mắt qua, bên cạnh là hai đồ đệ của lão cùng với nhi nữ, xem qua vết thương của mọi người đều được băng bó cẩn thận. Lão nhớ rõ khi sắp lâm vào hiểm cảnh, ngàn cân treo sợi tóc thì có một tiếng nổ kèm theo làn khói dày đặc, khi đó lão ngưng thần nín thở tránh làn khói, nhưng lão vẫn bất tỉnh không nhớ gì cả.

Bạch lão nhìn lại vết thương của mình cũng được băng bó tỉ mỉ, ngay cả vết thương chí mạng của Dung Hiên cũng không còn chảy máu nữa, khí sắc hồng hào không giống như người bị mất nhiều máu. Thủ thuật trị thương xảo diệu như vậy lần đầu lão được nhìn thấy, vài băng bó cũng rất mới lạ. Bạch lão suy nghĩ mãi không ra thân y nào lại diệu thủ hồi xuân như vậy, ngay cả vị sư huynh Tuyền Cơ của lão cũng không làm tốt hơn được. Rốt cục là vị cao nhân nào ra tay tương trợ? Trước lúc ngất đi, lão không hề cảm nhận có thêm người. Nhìn lại đứa bé đang ôm Cẩn nhi, Bạch lão bỗng có suy nghĩ kỳ quái, nhưng sau đó lão lắc đầu phủ nhận: "cũng chỉ là một oa nhi mà thôi".

Tiếp theo Bạch lão, những người còn lại cũng dần dần tỉnh lại. Họ cũng phát hiện ra điều kỳ lạ, không còn sát thủ, gió tanh mưa máu nữa, mà thay vào đó họ đang ở trong một hang động, cơ thể đã thoải mái hơn trước rất nhiều. Ngạc nhiên nhất là Dung Hiên, hẳn nhớ bản thân hứng chịu rất nhiều vết thương, mất máu quá nhiều, thậm chí có vết thương đã hoại tử. Hẳn tưởng bản thân đã không qua khỏi, nhưng hiện giờ ngoại trừ cơ thể bị băng bó không thể cử động được thì không có cảm giác đau đớn hay khó chịu gì cả. Đây quả là kỳ tích.

Đợi sau khi tất cả đã tỉnh lại, Bạch lão hướng mọi người bàn bạc cho bước đi tiếp theo. Dung Triết là người bị thương ít nhất do được ca ca Dung Hiên che chở, chịu trách nhiệm ra ngoài xem xét tình hình.

"Phụ thân, bé gái kia chúng ta không thể mang nó theo". Bạch Thước tuy rất đồng tình với cảnh ngộ bé gái kia, nhưng không thể vì vậy mà đeo thêm gánh nặng, trong lúc này, năng vẫn ưu tiên bảo vệ cho Diệp Hi Cẩn trước.

Bạch lão tuy rằng đồng ý nhưng nguyên nhân của lão thì hoàn toàn khác nữ nhi của mình, lão không sợ gánh nặng, nhưng đường về kinh thành rất nguy hiểm, kẻ địch chắc chắn sẽ phái sát thủ ngày một nhiều, như vậy bé gái kia sẽ bị liên lụy.

Sau một lúc bàn bạc, bọn họ tạm thời ở lại vài ngày chờ tiếp viện của Tuyền Cơ lão nhân đến, đồng thời chuẩn bị huyết chú tìm người nhà của bé gái kia, nếu bé gái không có người nhà, họ sẽ tìm một hộ gia đình tốt nuôi dưỡng bé gái.

An An nằm trong góc, nghe bọn họ thảo luận mà nàng chỉ có thể thở dài. Nàng còn có thể nói gì nữa, lời của một đứa bé thì không có trọng lượng, nếu nàng cứ nhất quyết đòi theo sẽ khiến bọn họ nghi ngờ, nếu tệ hơn nữa có thể sẽ bị họ diệt trừ hậu hoạn. Nàng không muốn xảy ra mâu thuẫn với người nhà của Diệp Hi Cẩn. Xem ra nàng chỉ có thể chăm sóc Diệp Hi Cẩn trong bóng tối. An An quyết định nhanh chóng tẩy tâm phật thủy cho Diệp Hi Cẩn, sớm giao lại nhân ngọc cho bé.

Ngủ ngon trong lòng An An, Diệp Hi Cẩn vẫn không hay biết toan tính của người lớn. Khi bé tỉnh giấc, trời đã nhá nhem tối. Mở mắt ra là một khuôn mặt tươi cười đầy rạng rỡ mà bé đã quen thuộc mấy tháng nay. Bé vươn bàn tay nhỏ nhắn ôm cả khuôn mặt của An An, nói: "An An, chào buổi tối". An An cũng đáp lại bé: "chào buổi tối, Hi Cẩn". Mặc dù An An luôn yêu cầu bé gọi mình là Dạ tỷ tỷ, nhưng Hi Cẩn vẫn thích gọi nàng là An An, những lúc như thế, Hi Cẩn sẽ giương đôi mắt to tròn nhìn An An như một chú miu nhỏ bị úy khuất, làm cho An An không thể kiên trì tiếp nữa. Hình như tính tình của Diệp Hi Cẩn có xu thế tiểu bạch kiểm a, vấn đề này An An cần phải xem xét lại rồi.

Diệp Hi Cẩn rất vui vẻ khi gặp lại Bạch sư thúc. Bạch sư thúc vốn không phải đệ tử của Thiên Cơ lão nhân nhưng lại được Thiên Cơ lão nhân truyền dạy một số chiêu thức võ công, sư thúc lại là đệ đệ của sư phụ nên bé vẫn gọi là Bạch sư thúc. Bạch sư thúc luôn đối tốt với bé, tốt hơn cả ông ngoại và mẫu phi hiện tại của bé nữa, còn có cả Bạch tỷ tỷ, Hiên sư huynh và Triết sư huynh nữa. Tối hôm đó Diệp Hi Cẩn lại có thêm một giấc mơ đẹp, được ở bên cạnh những người yêu thương bé.

Sáng hôm sau, nhân lúc nhóm người Bạch lão đi tìm thức ăn chỉ còn lại Dung Hiên ở lại điều dưỡng vết thương. An An xin phép Dung Hiên dẫn Diệp Hi Cẩn ra bờ suối gần hang động để rửa mặt cho bé. Dung Hiên cứ nghĩ An An muốn làm công việc nhà hoàn như khi còn ở biệt trang nên cũng không nghi ngờ gì mà đồng ý, hướng chỉ con suối lại gần cửa động, có động tĩnh gì hẳn cũng có thể xuất hiện kịp thời.

An An vốn không dẫn Diệp Hi Cẩn đi rửa mặt mà nàng chỉ muốn dẫn linh tuyến thủy ra ngoài cho Diệp Hi Cẩn tẩy kinh phạt thủy. Linh tuyến thủy vốn là một làn sương dày đặc, An An chỉ cần cho bé ngồi trên bờ suối, dùng ý niệm dẫn linh tuyến thủy ra bao bọc quanh cơ thể Diệp Hi Cẩn là được.

Quá trình tẩy kinh phạt thủy diễn ra nửa canh giờ, tuy có phần đau đớn nhưng vì đã từng uống linh tuyến thủy nên Diệp Hi Cẩn vẫn có thể chịu được, hướng chỉ bé vốn rất kiên cường. Nhóm người Bạch lão đi săn cũng không sợ về bất chợt, mùa đông vẫn chưa kết thúc nên việc tìm thức ăn trong rừng rất khó khăn, phải ít nhất một canh giờ nữa mới trở lại.

Ở một bên, An An vừa quan sát vừa dùng lời an ủi Diệp Hi Cẩn quên đi đau đớn.

"Hi Cẩn, đệ phải cố gắng vượt qua. Chỉ cần qua ải này đệ sẽ khỏe lại, An An sẽ dẫn Hi Cẩn đến nhà An An, không phải, là nhà của hai tỷ đệ chúng ta, An An sẽ không bao giờ rời xa Hi Cẩn nữa".

Đứa trẻ dù kiên cường đến đâu thì lúc đau đớn hay bệnh tật vẫn cần người lớn động viên an ủi. Diệp Hi Cẩn vào lúc đau đớn nhất, gần như ngất đi do thần lực linh tuyến thủy quá mạnh, những lời động viên của An An như dòng suối ấm áp khiến bé trở nên kiên cường hơn, cố gắng chịu đựng giữ vững tinh thần cho bản thân tránh hôn mê bất tỉnh.

Qua nửa canh giờ sau, việc tẩy kinh phạt thủy đã xong. Diệp Hi Cẩn mệt mỏi nằm gọn trong lòng An An. An An vỗ về khích lệ bé nhiều lần, nàng hát một bài hát dân ca châu nữ, giai điệu rất vui tai. Mặc dù không hiểu lời bài hát, chỉ cần được nằm trong lòng An An, nghe giọng nói của An An, bao nhiêu đau đớn, mệt mỏi bé vẫn chịu đựng được.

An An lấy chiếc nhẫn từ không gian giao cho Diệp Hi Cần. Nàng đang định nói về chuyện chiếc nhẫn thì bỗng dưng im bất, bởi vì Dung Hiền xuất hiện. An An chỉ kịp đeo chiếc nhẫn vào tay Diệp Hi Cần. Bởi vì sốt ruột hai đứa bé ra ngoài khá lâu nên Dung Hiền mới bất chấp vết thương đi ra ngoài, nhìn thấy hai đứa bé vẫn bình an vô sự, Dung Hiền thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, nhóm Bạch lão cũng lần lượt trở về. Đúng như An An dự đoán, mất cả buổi sáng, họ chỉ bắt được 2 con gà rừng. An An rất muốn đem đồ trong không gian ra, nhưng bất quá nàng không thể vọng động, Bạch lão thông minh nhưng cũng là người rất đa nghi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nghĩ thế, An An vẫn im lặng nhìn Bạch Thược chuẩn bị làm thức ăn cho mọi người. Nồi và bát đĩa được lấy ra từ túi không gian của Bạch Thược. Nhóm Bạch lão mỗi người đều có túi không gian riêng.

An An đã sớm biết thức ăn không phải dễ nuốt. Cái này lại không liên quan đến tài nấu nướng của Bạch Thược, chủ yếu là do nguyên liệu nấu ăn và gia vị. Vào thời này người ta không biết nhiều loại thảo dược có thể làm cho món ăn thêm hương vị, hấp dẫn, khử mùi tanh của thực phẩm. Gia vị nếm nếm chủ yếu là muối, đường và dầu mỡ. Nếu chỉ bấy nhiêu gia vị thì không đủ để khử mùi tanh của thịt rừng.

An An nhận bát canh gà do Bạch Thược đưa, lại không thể từ chối. Nàng nhanh chóng uống một hơi hết sạch để không bị tra tấn bởi mùi vị kia, nhưng trong mắt nhóm người Bạch lão lại cho rằng đứa trẻ lâu không có nếm qua thịt nên mới vội vàng như vậy. Nếu An An mà biết ý nghĩ của họ, phỏng chừng nàng sẽ học mấy lít máu mất.

Hôm sau, An An quyết định tự thân vận động. Nàng đi về phía bụi rậm cách con suối khoảng trăm mét. Hôm qua tình cờ đi dạo, nàng phát hiện loại dây leo vừa mỏng, vừa dẻo, có thể bện làm lưới. Nàng mượn trùy thủ của Dung Triết cắt một bó dây rừng mang về hang động, vót thêm một đoạn trúc ngắn vừa tay dùng làm cây đan.

Chuẩn bị xong xuôi, An An bắt đầu công việc đan lưới. Đan lưới không khó nhưng người đan phải khéo tay và phải có sức, nút thắt lưới phải được gút thật chặt, cố định một chỗ thì lưới mới chặt. An An vẫn mãi mê đang lưới, bên cạnh nàng là Diệp Hi Cần, bé một tay chống cằm, đôi mắt thì hiếu kỳ nhìn động tác đan lưới của nàng. Dung Triết vừa đi săn về, nhìn An An bện lưới cũng hiếu kỳ lại xem. An An nhất quyết sử dụng lao động miễn phí, nàng chỉ Dung Triết cách đan lưới rồi giao luôn cho hắn.

An An lại vào rừng tìm nguyên liệu nấu nướng. Tuy vào mùa đông rất khó tìm thức ăn, nhưng nếu chịu khó thì một số thứ như củ gừng, hồ tiêu rừng vẫn có. Hôm nay An An rất may mắn, nàng đào được một bụi củ từ to mọc cùng với một số rau dại. Nàng mang các thứ vừa tìm được đến bờ suối rửa thật sạch, củ từ thì bóc vỏ, cắt thành khoanh vừa ăn, gừng thì cạo vỏ, thái sợi, các thứ còn lại thì rửa sạch cất vào túi vải.

Khi An An trở về, Dung Triết đã bện lưới được khá khá. Thằng nhãi này tuy nghịch ngợm, bất quá lại rất khéo tay. An An cũng bỏ túi vải xuống, cùng Dung Triết đan lưới. Chẳng mấy chốc, một tấm lưới dài hơn 3m đã được hoàn thành. An An nhờ Dung Triết chặt hai thanh tre luồn vào hai đầu của lưới, dùng dây rừng còn dư buộc chắc vào. Nàng định cùng Dung Triết xuống suối kéo cá nhưng lại bị Bạch lão giành trước.

Cá dưới suối nhiều vô số kể, chưa đầy một khắc, Bạch lão cùng Dung Triết kéo được rất nhiều cá. An An lựa ra khoảng chục con cá vừa to vừa béo giữ lại, số cá còn lại nàng thả hết xuống suối. Dung Triết trông thấy thì nhảy dựng lên.

"Ta nói này nha đầu, tại sao ngươi thả gần hết cá đi vậy?". Nói xong còn lườm An An như tổ cáo nàng phí công sức của hắn.

An An đưa ánh mắt khinh bỉ đáp trả lại: "nếu ai cũng như ngươi thì sớm muộn gì sẽ không còn cá để ăn nữa". Nói xong không quan tâm đến bất mãn của Dung Triết, nàng quăng trùy thủ trả hắn, sẵn tiện sai hắn đi làm cá. Dung Triết hừ lạnh một cái, bất quá hắn cũng không phản đối.

Dung Triết mang cá đã làm sạch vào, nồi nước An An nấu cũng đã sôi, nàng cho củ từ vào nồi, để cho Bạch Thược canh lửa. An An cắt 4 con cá thành khoanh dùng để nấu canh, số cá còn lại nàng ướp sơ qua muối và gừng giã nhuyễn, bên trong bụng cá, nàng nhét đầy rau rừng. Cá được ướp thấm rồi, An An dùng một khúc cây chẻ đôi ra, đem cá kẹp vào giữa, lấy dây buộc lại không cho cá rớt ra. Công việc nướng cá nàng giao lại Dung Triết.

Bên kia nồi canh, củ từ cũng đã gần chín, An An cho muối và gừng thái sợi vào, một lúc sau mới thả cá cắt khúc. Khi cá chín, mùi cá thơm lừng quện cùng với mùi thơm của gừng và mùi của củ từ chín khiến mọi người đều ứa nước miếng. Bên này Dung Triết và Bạch lão nướng cá cũng đã gần xong. Mùi cá nướng cùng mùi gừng tươi mới quện chung với mùi rau rừng đúng là mỹ vị hiếm có.

Thức ăn đều đã chín, An An cùng Bạch Thược múc canh ra bát, nàng đặt bát canh và cá nướng trước mặt Dung Hiền, vết thương của hắn mấy ngày nay cũng đã bắt đầu lên da non rồi nhưng vẫn cần phải bôi bổ thêm mới hồi phục như trước. Sau đó nàng múc một bát canh khác, thổi nguội rồi dứt cho Diệp Hi Cần. Diệp Hi Cần ăn hết bát canh nàng lại lấy tiếp một con cá nướng thơm lừng, gỡ xương ra, thổi nguội rồi mới dứt bé ăn.

Diệp Hi Cần ăn một miếng sẽ ép An An ăn cùng thì mới chịu ăn tiếp. Nhìn thấy tình cảm thâm thiết của hai đứa trẻ, Bạch lão chỉ vuốt râu rồi cười cho qua, Dung Hiền tuy không nói gì nhưng cả đáy mắt đều là ý cười, Dung Triết không tìm không phôi không hay biết gì vẫn ăn mỹ thực của hắn, Bạch Thược thì nhủ mảy như không đồng ý, dù sao Diệp Hi Cần vẫn là chủ tử, sao có thể ăn chung với nha hoàn. Cứ thế mỗi người mỗi ý nghĩ cho đến hết bữa ăn.

Kể từ khi An An làm món cá nướng, ngày nào Dung Triết cũng xuống suối bắt cá, nài nỉ An An làm món cá nướng cho hắn. An An cũng hết cách nên cũng chiều theo ý hắn. Thức ăn cũng được An An luân phiên thay đổi, khi thì cá nướng, khi thì gà rừng, thỏ rừng nướng, canh cá, cá hấp cùng với rau dại...Dưới trù nghệ của An An, mọi người được hưởng từ mỹ vị này đến mỹ vị khác, bất quá mỗi lần An An đi đào rau dại, củ dại, Diệp Hi Cần như một cái đuôi nhỏ bám theo nàng một bước cũng không rời, ngay cả lúc ngủ, An An phải vỗ về, hát đồng dao thì bé mới chịu chìm vào giấc ngủ.

Vài ngày sau, tiếp viện của Tuyền Cơ lão nhân đến. Bạch lão kéo An An ra một góc nói chuyện. Người của Bạch lão đã tìm được thân nhân của nàng, là một gia đình nông dân ở trong một thôn làng khá nghèo, vì muối muối chưa đầy tháng của nàng lâm bệnh nặng nên mẹ bán nàng cho môi giới lấy tiền trị bệnh. Bạch lão nói sẽ phái người đưa nàng về nhà, đồng thời sẽ cho gia đình nàng một số tiền để làm ăn. An An không muốn trái ý lão nhưng trước khi đi, nàng muốn từ biệt Diệp Hi Cần. Mấy hôm nay nàng không có cơ hội ở riêng với bé, Bạch lão luôn cử Dung Triết theo sát Diệp Hi cần, nên nàng

chưa có cơ hội nói cho bé nghe công dụng của chiếc nhẫn. Bạch lão cũng không phản đối điều kiện của An An, bất quá, tối nay nàng phải theo người của lão rời đi trước.

An An chưa kịp từ biệt Diệp Hi Cần thì đã bị người của Bạch lão dẫn đi. Nhóm người mang mặt nạ ở biệt trang đã tìm được hang động ẩn nấp. Khi bọn người mang mặt nạ cách hang động khoảng 2 dặm, Bạch lão chỉ kịp dặn dò An An cẩn thận, nhìn An An bị dẫn đi đến khi khuất bóng lão chỉ có thể thở dài, sau đó lão ôm Diệp Hi Cần đang ngủ say, cùng hai đồ đệ và nhi nữ thoát đi hướng khác.

An An được người của Bạch lão dẫn đến một thôn trang cách không xa thị trấn. Nàng không ngờ thân nhân của thân thể này lại sống tại đây. Đó là một thôn trang thuộc quán hạt của Toàn Phong trấn. Tình hình của thôn trang cũng không khác tình hình của Toàn Phong trấn, nghèo nàn đến thảm thương. Gia đình hiện tại của An An là hộ nghèo nhất thôn, là một chi khác của tộc họ Dạ, bất quá tên của thân thể này là Dạ Đậu Đậu. An An rất là bất mãn về điều này. Nàng nhất quyết giữ túi tiền mà Bạch lão cho, bên trong có khoảng 500 lượng bạc, đây là một số tiền lớn đối với hộ nông dân, có số tiền này, gia đình An An sẽ là phú hộ của cả thôn.

Người của Bạch lão sau khi giao An An lại cho gia đình rồi cũng rời đi. An An nhìn người phụ nhân đang cười toe toét hướng về túi tiền nàng cầm, tâm bỗng trầm xuống, lòng thầm nhủ đây không phải là thân nhân của nàng. Thân nhân của nàng sẽ không bán con cái với bất kỳ lý do nào, sẽ không như phụ nhân này, một lời an ủi, hỏi han nàng ở bên ngoài có chịu ủy khuất gì không cũng không có. Đôi mắt thì cứ lão liên nhìn vào túi tiền của nàng cho đến lúc nhóm người Bạch lão biến mất.

Gia đình của An An tổng cộng có 5 nhân khẩu. Trên An An còn có một ca ca 8 tuổi chỉ biết tối ngày lêu lổng, An An là trưởng nữ trong nhà, bên dưới nàng còn hai muội muội lần lượt 3 tuổi và một tuổi. Phụ thân và mẹ của thân thể này vốn là nông dân nhưng phụ thân của thân thể này hay nghiện rượu, đánh bạc nên vài mẫu đất trong nhà cũng chảy vào túi người ta, hiện tại công việc chủ yếu là làm thuê trong thị trấn, ai sai gì làm nấy, thiếu ăn thì dẫn vợ dẫn con vào rừng đào củ đại lột bữa. An An đoán chắc số tiền bán thân thể này phần lớn đều chui vào túi của vị phụ thân hờ.

"Đậu Đậu ngoan, Đậu Đậu rất thích ăn thịt phải không? Chỉ cần con đưa cái túi kia, mẹ sẽ cho con thật nhiều thịt".

Phụ nhân dùng giọng điệu ngon hơn cả đường đỗ dành An An nhưng đôi mắt lại không rời túi tiền nửa bước. An An cũng chán phải đóng kịch với loại người này, nàng vẫn ngồi im trên phản gỗ không nhúc nhích.

Mẹ của thân thể này là một phụ nhân cao gầy, làn da tuy trắng nhưng lại tím tái vì đói và lạnh, nếu dưỡng đủ chất có thể được gọi là mỹ nhân, nhưng nhìn ánh mắt gian xảo kia, An An thật không dám khen tặng.

Phụ nhân tốn nước bọt hơn một canh giờ, mất hết cả kiên nhẫn vẫn không đã động được An An. Mẹ nổi giận, định nhào lên nắm đầu An An kéo xuống. An An làm sao để mẹ đất thủ, nàng dễ dàng tránh thoát công kích của mẹ, chân cũng thuận tiện tặng mẹ mấy cước. Mẹ bị đánh đau đớn nằm lăn lộn trên đất, than trời trách đất kéo theo một đám rồi rảnh hóng chuyện. Có người nhanh chân lẹ tay chạy đi gọi Dạ Tứ. Dạ Tứ chính là phụ thân của Dạ Đậu Đậu, lúc này hắn vừa làm được vài ly rượu cùng đám thân bằng câu hữu, nghe tin Dạ Đậu Đậu quay về cũng chân thấp chân cao về nhà.

Tiếng khóc của Du thị không những kéo theo lũ trẻ, đám người hàng xóm hóng chuyện, ngay cả họ hàng Dạ gia trong thôn cũng biết chuyện kéo đến. Trong nhà chật ních người, đều là người Dạ gia. Du thị vừa lăn lộn trên đất vừa khóc nháo, một ngón tay chỉ về phía An An tố cáo nàng bất hiếu, dám đánh cả mẹ. Dạ Tứ vừa về nhà nghe thấy, không rõ đầu của tai nheo, vác cái rựa ra định chém An An.

An An cũng không khách khí, nàng tránh thoát qua một bên, đá cái rựa văng đi, dùng chân còn lại dẫm lên tay của Dạ Tứ khiến hắn la như heo bị chọc tiết. Tuy An An còn nhỏ, sức nặng không bao nhiêu, nhưng nàng lại cố tình dẫm vào gân cốt của hắn nên mới đau đớn như vậy.

Xung quanh mọi người nhìn thân thủ của An An cũng nuốt một ngụm nước bọt. Họ không dám xông vào can nhưng từng người từng người chỉ trích An An là bất hiếu, thiếu giáo dưỡng, xứng bị quăng sông chìm chết. An An cũng không quan tâm những người rồi hơi đó, họ trực xuất nàng đi nàng còn muốn ăn mừng nữa là, còn giết nàng? Xem họ có bản sự hay không đã. Tiếng khóc cùng tiếng la hét của đôi phụ phụ họ Dạ vẫn còn, ngoài cửa đang có người mò đường cho một đôi phụ lão xuất hiện. Đây là lão thái thái của Dạ Đậu Đậu. Lão bà vừa nhìn tình hình xung quanh, vừa nghe con dâu cả thuật lại mọi chuyện, bà đưa một ánh mắt sắc bén nhìn An An, cao giọng quát:

"Loạn rồi, loạn rồi. Làm con lại đánh phụ mẫu, không biết lúc nào đó nó cũng đánh luôn thân già này. Lão Tứ, con phải hảo hảo dạy lại con mình đi, còn gì là mặt mũi Dạ gia nữa".

Nhìn xuống bàn tay tím bầm của Dạ Tứ, lão bà lại thở dài bất lực. Lão ông từ lúc vào vẫn chưa nói gì, ông giận dữ cho Dạ Tứ thêm mấy gậy rồi quát: "Đúng là vô dụng, ngày nào cũng say xin ngay cả con mình cũng không dạy nổi".

Không đợi lão già la hét tới nàng, An An đem túi tiền để trên bàn. Trước mặt mọi người từ tốn nói: "gia gia, việc con làm chỉ là bắt đắc dĩ. Mẹ và phụ thân bán con đi, khó khăn lắm con mới trở về, được người tốt cứu giúp đưa về đây. Ân công có để lại một số bạc, con dự định sẽ hiếu kính gia gia nhưng lại bị mẹ ngăn cản, mẹ định đánh con giành lấy số bạc, con chỉ là bắt đắc dĩ nên tự vệ". An An vừa nói vừa đưa túi tiền cho Dạ lão. Trong túi tiền có rất nhiều bạc khiến ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Du thị nhìn túi bạc rơi vào tay người khác, lòng đau như cắt, hối hận không thôi, biết vậy mẹ không la hét cho người khác được lợi, tất cả cũng tại con tiểu quý ngu ngốc này, nó không khai ra thì ai biết nhà mẹ có bạc, nghĩ vậy mẹ lại đưa ánh mắt như lang sói nhìn An An.

Cuối cùng Dạ lão quyết định chia đều bạc cho các con, riêng An An ra tay với trưởng bối, phạt nàng canh giữ mộ phần của tổ tiên một tháng. Mộ phần của tổ tiên Dạ gia trong một khu rừng, tách biệt với thôn trang.

Trong khi Dạ gia hôn hờ xây nhà, mua ruộng, làm tiệc thì An An một mình một người ở trong rừng, không ai đoái hoài, mang cơm nước cho nàng. Người của Dạ gia đã quên mất cháu gái của họ năm nay chỉ mới 6 tuổi

Chương 9: Nhà Của Diệp Hi Cần

Hình phạt trông coi mộ phần ở nơi chơ vơ trong rừng đối với một đứa bé 6 tuổi thì hẳn khác nào lấy mạng của nó. Nhưng với An An lại khác, nàng cảm thấy bớt đi rất nhiều phiền toái, họ muốn nhốt nàng tại đây mấy tháng cũng không thành vấn đề. Vấn đề làm nàng phiền não là chuyện nàng chưa giải thích về chiếc nhẫn ngọc cho Diệp Hi Cần.

An An ở trong không gian quan sát nhóm người Bạch lão trên một chiếc xe ngựa thông qua chiếc nhẫn trên ngón trỏ của Diệp Hi Cần. Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của thằng bé khi phát hiện An An biến mất, tuy rất đau lòng nhưng nàng không thể xuất hiện trước mặt Bạch lão.

Mấy ngày liên tiếp, nhóm Bạch lão đều ở trên xe ngựa cùng Diệp Hi Cần. An An đã bắt đầu đứng ngồi không yên. Diệp Hi Cần ban đêm lại phát bệnh, da bé lại tím tái như trước, khó khăn lắm mới có chút da thịt, chỉ qua mấy ngày đã ốm đi trông thấy. Thằng bé đã lâu không ngâm nước không gian giải độc, linh tuyến thủy cũng chưa uống giọt nào, cứ thế này bệnh tình thằng bé sẽ càng nặng thêm.

Đúng như An An nghĩ, bệnh tình của Diệp Hi Cần mỗi lúc một nặng, ban đêm bé thường sốt cao, các cơ chi thì co rút đau đớn khiến bé chịu đủ đau khổ. Bạch lão không còn cách nào khác, dù kẻ địch đang đuổi theo phía sau, nhưng lão vẫn phải dừng lại tại một thị trấn nhỏ để chăm cứu cho Diệp Hi Cần.

Sau một lúc thi châm, Diệp Hi Cần cũng không có dấu hiệu giảm đau, bé bắt đầu lâm vào hôn mê, miệng vẫn gọi tên An An suốt. Bạch lão nhanh chóng cho Dung Triết đi bốc thuốc, Dung Hiến đi sắp xếp người bảo vệ xung quanh quán trọ, còn Bạch Thục ở lại chăm sóc Diệp Hi Cần, bản thân lão đi truyền tin tức cho ca ca biết tình hình bất ổn của tiểu Cần.

Bên ngoài Bạch Thục canh giữ cửa cũng không hay biết có thêm người ở trong phòng của Diệp Hi Cần.

An An vừa ra khỏi không gian, nàng nhanh chóng ôm Diệp Hi Cần đang sốt mê man đi. Nàng đặt thằng bé vào bể tắm, cho thêm linh tuyến thủy vào rồi tiêm cho bé mũi thuốc giảm sốt.

Sau một khắc, cơn sốt của bé lui dần, cơn co rút cũng giảm đáng kể. Diệp Hi Cần cũng dần tỉnh lại. Bé thấy trước mắt mình là một căn phòng xa lạ, bé đang ngâm mình trong nước, bé cũng không bối rối mà thấp phẫn kinh hi khi nhìn thấy An An. Bé rời khỏi bể tiến lên ôm An An lại, đầu nhỏ theo thói quen lại dụi vào ngực của nàng.

Mặc dù đây là lần đầu tiên An An lộ ra khuôn mặt thật trước Diệp Hi Cần nhưng bé vẫn nhận ra đôi mắt ấm áp của nàng cùng với đôi đồng tiền xinh xắn. An An mặc một chiếc váy ngắn màu hồng nhạt lúc còn bé của nàng, chân mang đôi dép hình con thỏ kết hợp với làn da trắng nõn nà trông như một nàng công chúa bước ra từ cổ tích.

Bị Diệp Hi Cần ôm chặt, An An không có cách nào giúp bé mặc lại y phục. Nàng phải dỗ dành một lúc, hứa hẹn sẽ không rời đi nữa bé mới chịu buông. An An dùng khăn lông mềm mại giúp bé lau mình, mặc lại y phục cho bé. Nàng đặt bé trên chiếc giường mềm mại, lấy ra rượu thuốc giúp bé xoa bóp toàn thân.

Một lúc sau, cơn đau của Diệp Hi Cần hầu như không còn nữa. Nàng giúp bé chải tóc, búi lại gọn gàng.

Nàng ôm bé đi tham quan khắp nhà. Từ nhà bếp, phòng khách, phòng khám bệnh, phòng ngủ, rồi đến không gian bên ngoài nhà.

Căn nhà của An An được xây theo kiểu tây âu, được quét vôi màu trắng vừa trang nhã lại sang trọng. Xung quanh nhà là cả một vườn hoa đầy màu sắc đang trở hoa được bao bọc bởi một hàng rào màu trắng. Hoa được vào không gian nên không bao giờ tàn, nụ hoa luôn mở cánh tỏa ra mùi thơm ngát.

Trước cửa là một chiếc ghế đu hình tròn xinh xắn, cách chiếc ghế đu vài mét là sân thể thao, ngày trước An An, tiểu Vũ cùng Nhiên Nhiên vẫn thường chơi bóng rổ ở đây, mà hiện giờ cảnh còn, người đã không như trước.

Diệp Hi Cần rất thích căn nhà, bé chạy khắp nơi tham quan mọi góc ngách. Bé thích nhất là chiếc ghế đu màu trắng sạch sẽ, bé kéo tay An An cùng ngồi trên ghế đu trông rất thích ý.

An An tiếp tục dẫn bé tham quan siêu thị mini mà nàng cùng tiểu Vũ chuẩn bị cho thuận tiện chọn thức ăn. Mỗi loại thức ăn, thực phẩm đều được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Thực phẩm nào sắp hết An An lại dùng ý niệm mang thực phẩm được cất trong kho dự trữ bổ khuyết vào.

Trong siêu thị có rất nhiều gian hàng, từ lương thực, thực phẩm các loại, đến trái cây, nước trái cây, bánh kẹo đều đủ cả. An An vừa nắm tay bé vừa hướng dẫn bé những loại thực phẩm thông dụng, gian hàng nào có thể ăn liền được, gian hàng nào cần phải qua chế biến mới dùng được. Mỗi gian hàng đều được ghi chú kèm theo ảnh màu của từng loại. Mặc dù Diệp Hi Cần không biết ghi chú nhưng bé có thể dựa vào hình ảnh để phân loại. Bé vốn rất thông minh nên chỉ một lúc sau có thể nhận ra một số loại thực phẩm thông dụng và một số trái cây lạ không có ở Minh Hoàng đại lục.

Diệp Hi Cần bây giờ cũng xem là một nửa chủ nhân của không gian, bé không thể dùng ý niệm điều khiển không gian nhưng lại có thể tự do ra vào.

An An dẫn Diệp Hi Cẩn trở lại phòng bếp, nàng nhóm lửa nấu cho bé một bát cháo thịt. Bé rất ngoan ngoãn ăn hết bát cháo nhưng phải có An An ăn cùng.

Thấy bé đã khỏe lại, An An định đưa bé ra ngoài. Như biết được ý định của nàng, bé gắt gao ôm An An thật chặt. An An phải mất một lúc đồ dành và hứa buổi tối sẽ quay lại bé mới lưu luyến buồn ra.

An An cẩn thận dặn dò bé không được nói việc này cho ai biết nếu không nàng sẽ không xuất hiện trước mặt bé nữa, Diệp Hi Cẩn vui vẻ chấp nhận, chỉ cần lời của An An nói bé sẽ nghe theo.

An An đưa Diệp Hi Cẩn trở lại giường không được bao lâu thì Bạch lão trở lại. Trên giường, Diệp Hi Cẩn đã tỉnh, hơn nữa khí sắc cũng không tệ, con sốt cùng con đau đã không còn.

Bạch lão cảm thấy điều gì đó không đúng nhưng lại không biết ở chỗ nào. Suy nghĩ không ra lão không thêm nghĩ nữa, tiểu Cẩn không sao là tốt rồi.

Lão mang bát thuốc đã sắc cho Diệp Hi Cẩn. Bên trong không gian, An An dùng ý niệm truyền đạt thông qua chiếc nhẫn, nàng đồ dành bé uống hết bát thuốc, không thể phụ lòng của Bạch lão. Diệp Hi Cẩn nghe giọng nói của An An vang vọng bên tai, đầu tiên bé sùng sốt, sau đó thì kinh hi không thôi, bé vui vẻ uống hết bát thuốc Bạch lão đưa, bất quá bé lại từ chối ở cùng phòng với mọi người. Bạch lão không khuyên được, sợ bệnh tình bé nặng thêm nên cử người thay phiên nhau canh ở bên ngoài.

Buổi tối An An giữ đúng lời hứa, nàng mang Diệp Hi Cẩn vào luôn không gian vì thời tiết bên ngoài rất lạnh. Thay cho bé bộ đồ ngủ thoải mái, An An định ôm bé về phòng của Nhiên Nhiên, nhưng bé nhất quyết không chịu rời nàng. An An biết bé bị dọa sợ, vì lần chia tay hôm đó bé bị Bạch lão điểm huyết ngữ, khi tỉnh lại thì đã không thấy An An đâu.

Nhớ lại đôi mắt vốn dĩ trong sáng, đẹp đẽ như thế nhưng vì không thấy nàng lại tuyệt vọng đau thương. An An lại ôm bé trở lại phòng mình.

Phòng của An An tông màu chủ đạo là xanh lá, ở giữa phòng là chiếc giường rộng lớn với ga màu trắng sạch sẽ kết hợp với bộ chăn gối màu tím bất mắt. Bên cửa sổ là hai chậu phong lan tím mà An An rất thích, bên cạnh là một bàn ghế thủy tinh mà An An thường dùng để uống cafe mỗi buổi sáng.

Bên cạnh chiếc giường là bàn trang điểm với đầy đủ dụng cụ, bất quá bây giờ An An không dùng nữa. Trên đầu giường là giá sách mini dành cho những lúc nàng khó ngủ. Cả căn phòng toát lên hơi thở lẫn mạn mà An An luôn lấy làm tự hào.

Vừa đặt lưng lên giường, Diệp Hi Cẩn theo thói quen lại dụi dụi cái đầu nhỏ của bé vào lòng nàng, An An chỉ cười khẽ rồi xoa đầu bé. Nàng dùng ý niệm giảm bớt ánh sáng trong phòng ngủ rồi cũng ôm lại bé chìm vào mộng đẹp. Đêm nay cả hai lại có một giấc ngủ an lành.

Sức khỏe của Diệp Hi Cẩn ngày một chuyển biến tốt, Bạch lão cũng thừa dịp này càng tăng nhanh tốc độ hồi kinh. An An ở trong không gian thỉnh thoảng dùng ý niệm trò chuyện với Diệp Hi Cẩn nên cho dù nàng không ở cạnh, bé cũng rất vui vẻ. Lúc rảnh rỗi nàng sẽ ra ngoài luyện tiếp tăng hai của Độc Phong Bộ và mang hai tiểu ngân lang dạo xung quanh. Khi còn ở hàng động, nàng từng hỏi qua bí quyết tu luyện khinh công với Dung Triết, nàng chỉ hỏi kiến thức căn bản của khinh công nên Dung Triết chỉ cho là trẻ con hiếu kỳ, không những không dạy điểm mà còn tỳ mi giáng giải. An An bây giờ đã có thể tự mình luyện tập, chỉ cần có thời gian nàng sẽ luyện thành.

Nàng ở trong không gian bắt đầu nghiên cứu châm tuyền. Nàng muốn chính tay chăm sóc cho Diệp Hi Cẩn như khi nàng vẫn chăm sóc đứa em nhỏ mà nàng đã bỏ lỡ.

Trong khi An An và Diệp Hi Cẩn vẫn thích ý tận hưởng cuộc sống qua ngày thì sóng ngầm ở kinh thành đang ngày càng mãnh liệt. Thiên Vũ để nhận được tin tức thập bát hoàng tử sắp trở về, hẳn chưa kịp vui vẻ thì lại hay tin bệnh tình của thập bát đã gần hồi phục. Hơn ai hết hẳn rất rõ ràng bệnh tình của con mình, ngoại trừ dùng Dưỡng xuân niên làm thuốc dẫn, kết hợp cùng vài loại thảo dược từ Thánh đảo thì ngoài ra sẽ không có cách giải nào khác. Điều đó có nghĩa sư huynh đã dùng Dưỡng xuân niên cứu thập bát.

Nét mặt của Thiên Vũ để càng ngày càng khó coi. Phải biết nếu dùng Dưỡng xuân niên ngàn năm làm thuốc dẫn đồng nghĩa với việc hủy bỏ một cơ hội được sống ngàn năm tuổi. Đó là ngàn năm tuổi a, Thiên Vũ quốc cứ như vậy mà mất đi thượng phẩm thánh dược.

Dưỡng xuân niên ngàn năm sư phụ hẳn chỉ cho xuất thế được 10 viên. Càng nghĩ Thiên Vũ để càng tiếc nuối, càng nghĩ hẳn lại càng hận, mỗi hận này hẳn sẽ tính sổ lên thập bát, đặc tội với hắn, dù là nhi tử hắn cũng không tha.

-----++++++-----

Phủ thái tử, Ngọc Lan các.

Trên giường ngọc, một mỹ nhân tuyệt sắc đang nhàn nhã thưởng thức món điểm tâm nổi tiếng nhất của Thính Vũ lâu - đệ nhất tửu lâu của Thiên Vũ thành. Bên cạnh mỹ nhân là 4 thiếp thân nha hoàn, một người so với một người càng điểm lệ tuyệt sắc. Bốn vị mỹ nhân đều cung kính hầu hạ vị chủ nhân mà họ sùng bái. Chủ nhân của họ không ai khác là thái tử phi Triệu Nhục Nhục.

Thái tử phi không những xinh đẹp, tốt bụng, mà còn là kỳ nữ trong thiên hạ. Thái tử phi võ công thuộc hàng thượng thừa, độc thuật tự xưng đệ nhị thì không ai dám tranh đệ nhất. Chấn những thế, người lại có tài kinh thương, đoán trước mọi việc nên hầu hết tiền tài trong thiên hạ đều thuộc về người. Thế lực của người trên giang hồ thì không cần phải nhắc đến, đệ nhất sát thủ lâu - Thiên Tinh lâu - vốn do người lập nên. Toàn bộ sát thủ của Thiên Tinh lâu đều là cô nhi chịu ân của thái tử phi, độ trung thành thì không cần phải nói. Ngoài ra, người còn là cung chủ của Hồng Tinh các, nơi nắm toàn bộ tin tức của Minh hoàng đại lục, là nơi quản lý toàn bộ kỹ viện trên Minh hoàng đại lục. Hồng lạc lâu vốn là chi nhánh của Hồng Tinh các tại Thiên Vũ quốc.

Triệu Nhựt Nhựt lười biếng nháp một ngụm trà do Xuân Lan châm, vừa quay qua hỏi Hạ Thục: "hôm nay thái tử thị tẩm ai?". Hạ Thục cung kính trả lời: "Bẩm chủ nhân, là Liễu trắc phi của Thủy Tiên các".

Triệu Nhựt Nhựt nhận được câu trả lời cũng không có phản ứng gì. Trong mắt nàng, thái tử chán qua chỉ là công cụ để nàng tiếp cận hoàng quyền thôi. Hắn vẫn chưa đủ tư cách cho nàng quan tâm đến, chán qua nàng chú ý đến Liễu trắc phi. Liễu trắc phi của kiếp này hoàn toàn khác với kiếp trước, nàng ta trở nên mạnh mẽ hơn, luôn có những hành vi quái dị thu hút thái tử. Nếu nàng ta biết an phận, không chọc hù kế hoạch của nàng, nàng có thể xem ả ta như con kiến, con gián không đáng nhắc tới, bằng không nàng sẽ cho ả vạn kiếp không siêu sinh.

Triệu Nhựt Nhựt xoa trán rồi quăng chuyện phong lưu của thái tử ra sau đầu. Chuyện nàng cần quan tâm nhất hiện giờ là phủ tá thừa tướng và thập bát hoàng tử Diệp Hi Cẩn. Đạo gần đây nhiệm vụ nàng giao cho bọn thuộc hạ làm đa số đều thất bại. Điều nàng lo lắng nhất là cái gương báo vật mà nàng khổ công tìm kiếm từ lúc trọng sinh tới nay đã bị người nâng tay trên. Cái gương đó là điểm mấu chốt để nàng bước lên đỉnh cao danh vọng, nếu nó rơi vào tay của Diệp Hi Cẩn thì lịch sử kiếp trước sẽ tái hiện. Nàng bây giờ đã không còn yếu đuối như trước, chỉ có nàng nắm sinh mệnh kẻ khác, chỉ có nàng mới là người bày bố trận. Vấn đề định giữ lại mạng của Diệp Hi Cẩn một thời gian để lấy thuốc từ lão già Tuyền Cơ, ai ngờ lão mềm cứng đều không ăn. Nàng đã phát lệnh cho Thiên Tinh lâu truy sát Diệp Hi Cẩn, cho đến nay vẫn chưa có kết quả. Thế lực của Tuyền Cơ và lão già họ Bạch quả không thể xem thường.

Mấy tháng trước Hồng lâu các đưa cho nàng quyển y thư và cái gương. Quyển y thư là đồ thật nhưng trong gương thì chỉ có vài quyển thi thơ. Tra tới tra lui lại dính đến phủ tá tướng. Nàng cho người theo dõi mấy tháng nay cũng không có động tĩnh gì. Mọi chuyện dường như đã rồi quỹ đạo vốn có của nó. Cũng còn may có thứ nàng vẫn nắm được. Cứu cứu giúp nàng trọng sinh, nàng biết trước nhiều việc, bao năm chuẩn bị nàng được thành tựu nữ nhân, nhất là việc thu thập Dưỡng xuân niên. Hiện tại nàng đã có 10 viên, chỉ tiếc lại vượt mất viên ngàn năm từ lão già Tuyền Cơ. Xem ra nàng cần "hắn ta" ra tay giúp đỡ một chút mới ổn thỏa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đường Về Thành Gian Nan 1

Trên con đường thôn quê, một chiếc xe ngựa đang lao về phía trước, theo sau xe là một đoàn người cưỡi ngựa khoảng 7 - 8 người. Năm ngày nay đoàn của họ liên tiếp bị chặn lại, nếu không là sơn tặc thì cũng là sát thủ khiến cả đoàn đều mỏi mệt. Bỗng phía trước có một gian hàng nước, mọi người trên mặt lộ vẻ vui mừng, rốt cuộc họ cũng được nghỉ ngơi một lát.

Xe ngựa dừng lại, một vị lão già bước xuống, tiếp theo đó là một mỹ nhân dắt theo một đứa bé, theo chân đứa bé là hai tiểu ngân lang mũm mĩm đáng yêu. Cuối cùng là hai nam tử anh tuấn khí sát, một người độ khoảng hơn hai mươi ngoài với nét trầm ổn thành thực, một người là thiếu niên hoạt bát vui vẻ khoản 15-16 tuổi. Theo sau họ là đoàn hộ vệ kiếm vũ hiên ngang. Cả đoàn người nhanh chóng bước vào quán nhỏ. Tiểu nhị thấy thế vội đơn đã ra chào khách.

"Khách quan! mời vào, mời vào! Quán chúng tôi cơm cháo đều bán đủ cả. Xin hỏi khách quan dùng gì?".

Lão già vừa ngồi vào bàn vừa lên tiếng: "mang cho chúng ta mỗi bàn một bình trà, trước hết mỗi người một bát cháo, một lát hãy dọn cơm ra".

Điểm tiểu nhị thừa dạ rồi trở vào trong chuẩn bị. Đứa bé thấy nhàm chán nên đưa tay ôm một tiểu ngân lang vuốt ve, tiểu ngân lang còn lại cũng không thoát khỏi số kiếp. Chỉ thấy nó cứ nép vào chân đứa bé nhưng vẫn bị mỹ thiếu niên tóm được, kết quả là như mọi khi, toàn thân bị mỹ thiếu niên vo như một cục bông gòn. Ô...ô... Nó ủy khuất a. Nữ chủ nhân dịu dàng đáng yêu của nó nữ nào quăng nó đi không thương tiếc. Khó khăn lắm nó mới được hoạt động chạy nhảy, dùng một cái, nữ chủ nhân bắt nó và đệ đệ theo tiểu chủ nhân. Theo tiểu chủ nhân thì cũng được đi, nhưng vì sao lại để nó gặp tên đáng ghét này, ngày nào cũng giầy vò nó cho đến khi lông nó rơi tinh rồi mù mới chịu buông. Tiểu ngân lang ở trong lòng mỹ thiếu niên khóc không ra nước mắt. Nó cố giãy dụa thoát khỏi ma trảo, một đường phóng lên đùi của đại soái ca ngồi đối diện tìm bảo hộ. Mỹ thiếu niên nhìn đại soái ca bắt mắt:

"Ca! Tại sao huynh không làm gì mà tiểu Tả vẫn thích huynh?".

"Chính vì không làm gì nó mới thích huynh". Đại soái ca vừa vuốt lông tiểu Tả cho sưng lại vừa bắt đắc dĩ trả lời đệ đệ mình.

Mỹ thiếu niên vẫn chưa bỏ cuộc, hắn quay qua nói với đứa bé: "tiểu Cẩn, đệ cho ta ôm tiểu Hữu một lát nha!". Diệp Hi Cẩn liếc trắng mắt vị sư huynh to xác mà còn trẻ con hơn cả bé nữa. Bé ôm tiểu Hữu thật chặt biểu thị lập trường của mình. Mỹ thiếu niên vừa định nói thì bỗng có một giọng nói chen vào.

"Oa! Tỷ tỷ, Tuyệt nhi muốn nó!". Chỉ thấy một cô bé phấn điều ngọc mảy miệng thì suýt xoa, tay tiểu cô nương hướng về tiểu Hữu đang nằm trong lòng Diệp Hi Cẩn.

Đi theo tiểu cô nương là một thiếu nữ mày ngài mắt phượng, gương mặt thanh thoát, y như tiên nữ hạ phàm. Thiếu nữ áy náy nhìn lại đoàn người Bạch lão.

"Tuyệt nhi! Không được vô phép". Nói xong nàng quay qua nhóm người Bạch lão tỏ ý xin lỗi: "gia muội vẫn còn nhỏ, mong các vị bỏ qua cho". Thái độ

không kiêu ngạo không kiêu ngạo hãnh nhiên chiếm được cảm tình của mọi người. Bạch lão vừa vuốt râu vừa mỉm cười xem như qua chuyện.

Trái lại, tiểu cô nương lại tỏ ra bất mãn. Cô bé hất hàm tỏ vẻ về phía Diệp Hi Cẩn: "con súc sinh này người bán cho ta, bao nhiêu ta cũng mua". Diệp Hi Cẩn không tức giận mà đưa ra 5 ngón tay trả lời. Tiểu cô nương khó hiểu hỏi lại: "5 lượng?". Diệp Hi Cẩn lắc đầu. "50 lượng?". "500 lượng!". Diệp Hi Cẩn trả lời nhưng vẫn vuốt ve trấn an tiểu Hữu đang có xu thế nổi bão.

Tiểu cô nương ngần ra một lát nhưng rồi vui vẻ lấy ra một túi bạc từ thắt lưng vật trên tay đưa cho Diệp Hi Cẩn. Diệp Hi Cẩn không nhận lấy mà còn tỏ ra khinh bỉ: "chỉ có dân đen mới dùng bạc để ra giá thứ mình thích, ta là nói 500 lượng vàng ròng kia, nhưng bây giờ người có đưa ra 500 lượng vàng ta cũng không nhận, ta không thích giao du với nhà giàu mới nổi".

Tiểu cô nương bị người khinh bỉ tỏ ra vô cùng phẫn nộ. Từ trước đến nay nàng nói gì chưa ai dám cãi huống chi là chửi rửa nàng. Nàng lấy ra thanh trùy thủ từ thắt lưng vật đâm về phía Diệp Hi Cẩn.

Mọi người vốn không để tâm hai đứa bé cãi nhau nên chưa kịp phản ứng thì tiểu Hữu nhanh như chớp nhào ra chắn vào cổ tay của tiểu cô nương, một tiếng hét thảm thiết vang lên. Bạch lão nhanh chóng ôm Diệp Hi Cẩn vào lòng, Dung Triết nhanh tay lẹ mắt ôm tiểu Hữu lại.

Tiểu Hữu mới mọc răng nên vết cắn không sâu. Tiểu cô nương một bên la hét, một bên đòi chém giết con súc sinh làm nàng bị thương. Dung Triết nhìn tình hình chỉ biết thở dài. Hắn đoán tiểu cô nương này tuổi cũng xấp xỉ với tiểu khát cái kia, nhưng vì sao tính tình lại khác biệt như vậy. Tiểu khát cái cỡ tuổi này đã biết chăm sóc người khác, biết nấu nướng, mỗi khi nhớ lại dạ dày hắn bắt đầu cồn cào không yên. Còn tiểu cô nương này ngoại trừ chua ngoa, bốc đồng, ồn ào thì là ngoan độc. Hắn càng ngày càng nhớ tiểu khát cái đáng yêu kia.

Bạch lão lấy hòm thuốc từ thắt lưng của mình ra băng bó cho tiểu cô nương. Đối phương thấy Bạch lão có thắt lưng vật tự biết thân phận nhóm người này không tầm thường. Mỹ nhân thiếu nữ cũng không làm khó họ, dù sao thì tiểu muội của nàng vẫn sai trước. Qua loa khách sáo vài câu rồi rời đi. Mảnh dáo đầu này trông chừng như không có gì nhưng lại trở thành rắc rối về sau của thập bát hoàng tử Diệp Hi Cẩn.

Điểm tiểu nhị dọn ra thức ăn. Bạch Thục dùng ngân châm thử qua thấy không có độc cũng an tâm cùng mọi người dùng bữa. Từ phía xa có một đoàn người đi đến. Đoàn người chủ yếu là người già và trẻ nhỏ, họ mặt mày rách nát, đói khát tiến vào quán.

"Làm ơn xin hãy thương xót, chúng tôi đã mấy ngày không ăn gì. Xin các vị quý nhân thương tình cứu chúng tôi một mạng". Một bà lão hóm hém tay dắt đứa cháu nhỏ gầy còm quỳ xuống trước mặt Bạch lão. Những người còn lại cũng lục tục quỳ theo. Từng tiếng van xin kêu lên không ngớt.

Tại đây là vùng nông thôn hẻo lánh, nạn đói khá nhiều, trên đường đi nhóm Bạch lão đã gặp không ít, thường thì họ chỉ cho vài đồng rồi thôi. Dân đói quá nhiều, họ có lòng nhưng không thể cứu hết.

Bạch Thục từ thắt lưng vật lấy ra túi tiền phân phát cho họ. Sau một lúc nhóm nạn dân cũng rời đi.

Bạch lão ngẫm nghĩ mấy hôm nay khá lạ. Tuy năm ngày nay họ bị sát thủ chặn đường nhưng không hung hiểm, võ công sát thủ cũng không đáng ngại. Từ lúc giao đầu tại biệt trang hắn kẻ địch đã phán đoán được thực lực của mình, đối phương lại một lòng muốn giết tiểu Cẩn, ấy vậy mà chúng chỉ phái nhóm sát thủ bình thường truy sát. Bạch lão vẫn thấy có chỗ đáng nghi nhưng lão vẫn chưa nghĩ ra.

Đang trầm tư suy nghĩ, bỗng dưng Bạch lão cảm thấy tay chân như thừa thải, sức lực đều không có. Lão quan sát xung quanh, mọi người cũng giống như vậy. Lão quát lên: "không xong! Mắc bẫy rồi!".

Sau tiếng quát của lão, mọi người đều rút vũ khí cảnh giác xung quanh. Một nhóm người mang mặt nạ quen thuộc nhanh chóng xuất hiện bao vây nhóm Bạch lão ở giữa. Họ không nhiều lời mà trực tiếp rút kiếm tấn công. Bạch lão một tay cầm kiếm chống đỡ, một tay lão ôm Diệp Hi Cẩn vào lòng. Những người còn lại cũng đã giao chiến. Nhóm người Bạch lão bị trúng mê dược nên rơi vào thế hạ phong. Chưa đầy một khắc, hộ vệ của Diệp Hi Cẩn lần lượt ngã xuống.

Diệp Hi Cẩn từ thắt lưng của mình lấy ra một bình thuốc. Đây là bình thuốc mà An An đưa cho bé, bên trong bình chứa đầy tinh dầu bạc hà, tuy không thể giải mê dược nhưng lại có tác dụng kích thích thần kinh, giúp nhóm Bạch lão tỉnh táo hơn.

An An đang luyện võ ở trong rừng cảm nhận được điều bất ổn bên Diệp Hi Cẩn. Nàng nhanh chóng tiến vào không gian quan sát. Lúc này, nhóm Bạch lão bị bao vây gắt gao không đường thoát. Nhìn biểu hiện của họ như trúng mê dược. An An lấy làm kỳ quái, mấy hôm nay nàng cũng quan sát số người tiếp xúc với nhóm Bạch lão, rõ ràng không có gì đáng nghi. Bạch lão vốn dĩ rất cẩn thận trong ăn uống nhưng vẫn trúng kế. Chuyện gì xảy ra? An An tạm gác nghi vấn lại. Nàng dùng ý niệm trao đổi với Diệp Hi Cẩn, bảo bé lấy bình tinh dầu bạc hà mà nàng đã đưa trước đó, hướng dẫn bé cách dùng.

Diệp Hi Cẩn thực chất đeo hai chiếc nhẫn, một chiếc là nhẫn không gian do Bạch lão đưa, chiếc nhẫn này vốn của Tiên phi để lại, một chiếc là An An đưa. Nhẫn do An An đưa được ăn đi nên bình thường người khác chỉ thấy Diệp Hi Cẩn chỉ đeo một chiếc nhẫn, An An và Diệp Hi Cẩn liên thông với nhau là nhờ chiếc nhẫn này.

Vì đa phần Diệp Hi Cẩn đều ngủ trên xe hoặc ngoài trời, luôn có người trông chừng nên An An chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho Diệp Hi Cẩn cất vào thắt lưng của bé. Chỉ có chủ nhân chiếc nhẫn mới biết bên trong chứa gì nên nàng không lo Bạch lão nghi ngờ. Còn hai tiểu ngân lang được nàng thả ra, sai chúng bám theo đoàn xe của Diệp Hi Cẩn trông như tinh cờ bé nhặt được chúng, chỉ là hai chú sói con nên cũng không vấn đề gì.

Nhờ vào bình tinh dầu bạc hà, nhóm Bạch lão đã có chút thanh tỉnh, miễn cưỡng có thể cầm cự thêm chốc lát. An An cũng lo lắng cho họ, đang lúc quyết định xuất hiện thì nàng cảm nhận có thêm cao thủ gần đây. Khi vị cao thủ kia hiện thân, An An nhận ra hắn. Đó là lão khát cái đã giúp nàng lừa Triệu Lạc Lạc. Lão khát cái vừa xuất hiện đã gia nhập cuộc chiến, người lão giúp dĩ nhiên là Bạch lão.

Võ công của lão khất cái rất cao nhưng nhóm sát thủ lại có ưu thế số đông. Chiến cuộc diễn ra gay gắt, nhóm Bạch lão cùng lão khất cái quần lấy nhóm sát thủ. Bạch Thước cùng hai huynh đệ họ Dung bảo hộ Diệp Hi Cần lui dần ra sau, họ định phá vòng vây mang bé đi trước. Hai tiểu ngân lang trước đó nghe còi hiệu lệnh của An An nên đã chạy vào rừng, tình thế hỗn loạn nên không ai quan tâm chúng.

Khi vòng vây bị phá, Dung Hiên ôm Diệp Hi Cần định thoát vào rừng tìm nơi ẩn thân. Gã thủ lĩnh sát thủ nhận ra ý định của Dung Hiên, chỉ thấy hắn đưa tay lên miệng huyết một trảng tiếng sáo, một con hắc điều to bằng một người lớn xuất hiện. Hắc điều bay về phía Dung Hiên, nó đưa móng vuốt sắc nhọn liên tiếp tấn công. Dung Hiên một tay ôm Diệp Hi Cần, một tay cầm kiếm chống trả thập phần chật vật. Những người khác đều bị ít nhất ba hắc y quần lấy, không một ai có thể hỗ trợ. Hắc điều cào loạn xạ khắp người Dung Hiên để lại từng đạo vết thương ghê gớm. Chỉ chốc lát người hắn toàn máu là máu. Diệp Hi Cần được ôm trong lòng cũng bị vài vết cào cào. Bé gãy giữa ra khỏi Dung Hiên chạy về phía rừng rậm. Nếu bé không làm như thế, sư huynh bé sẽ bị hắc điều cào chết.

Diệp Hi Cần vừa rời khỏi Dung Hiên, hắc điều không tấn công nữa mà bỏ nhào đuổi theo. Bé chạy chưa được bao xa thì hắc điều cũng đuổi tới. Hắc điều dùng móng vuốt cắp Diệp Hi Cần đi. Nó mang Diệp Hi Cần bay dọc theo bờ sông.

Khi hắc điều đã khuất khỏi tầm mắt không bóng dáng, An An từ trong không gian thoát ra ngồi trên lưng nó. Thấy phía dưới là dòng nước chảy xiết, An An dùng thủ thủ đâm thẳng vào mắt, hắc điều đau đớn hét thảm, nó lắc lư thân mình hất vật lạ trên lưng xuống, móng vuốt của nó cũng buông lỏng con mồi phía dưới. Cùng lúc đó An An cũng thuận thế nhảy xuống ôm luôn Diệp Hi Cần cùng rơi vào dòng nước. Nước sông rất lạnh, dòng chảy cũng rất mạnh, may nhờ kỹ thuật bơi của nàng không kém kèm theo nội lực hỗ trợ, lại trước đó có mặc áo phao, chẳng mấy chốc nàng và Diệp Hi Cần đã trôi lên được mặt nước. An An nhanh chóng từ không gian lấy ra xuồng phao cứu hộ, nàng giúp đỡ Diệp Hi Cần lên trước rồi mới lên sau. Cả hai người đều ướt sũng, thậm chí uống không ít nước sông. Nàng đẩy Diệp Hi Cần vào không gian để tránh lạnh, còn nàng thì chèo xuồng vào bờ. An An cần phải tìm nơi an toàn ẩn núp rồi mới vào không gian. Chèo vào bờ, An An cất chiếc xuồng phao rồi phi thân vào rừng. Nàng phải mất gần nửa canh giờ mới tìm được một hang đá có thể tránh rét rồi tiến vào không gian.

Vừa tiến vào, An An bị một vật nho nhỏ ôm lấy. Nàng cúi xuống nhìn, Diệp Hi Cần một thân chật vật ôm lấy nàng. Quần áo bé bị hắc điều cào rách nát, từng đường cào rớm máu xuất hiện khắp người. Cả người bé ướt sũng, làn da dưới lớp áo cũng tái nhợt vì lạnh.

An An ôm bé dùng ý niệm tiến về suối nước nóng. Nàng dẫn linh tuyến thủy vào suối, còi bỏ quần áo cả hai rồi cùng nhập vào. Nước suối ấm áp nhanh chóng xua đi cái lạnh của nước sông khiến cả hai vô cùng thoải mái. Vừa ngâm suối An An vừa trấn an bé. Nàng biết bé lo lắng cho mọi người. Mục tiêu của bọn sát thủ chủ yếu vẫn là bé, huống chi võ công của lão khất cái không tầm thường, giúp họ thoát thân vẫn có thể.

Một lúc sau, An An ôm bé về phòng ngủ của nàng mà hiện giờ đã là phòng của cả hai. Nàng lau khô mình cho cả hai và giúp bé mặc lại quần áo. An An mặc quần short và áo thun gọn gẽ. Diệp Hi Cần cũng mặc một bộ đồ thể thao của bé trai. An An không đặt mua thêm quần áo hiện đại nhưng trong nhà kho còn rất nhiều quần áo của gia đình được cất giữ cẩn thận, Diệp Hi Cần mặc vốn là quần áo lúc bé của Dạ Mặc Nhiên.

Xong đâu đấy, nàng lấy hòm thuốc cá nhân giúp Diệp Hi Cần xử lý vết thương. Nàng tiêm cho bé một mũi vaccin ngừa bệnh dại. Cả nàng và bé đều uống thuốc cảm vì cả hai ngâm nước sông khá lâu.

Nàng xuống bếp bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Diệp Hi Cần thập phần đói bụng, từ sáng đến giờ bé chỉ ăn được bát cháo thì bọn sát thủ đã xuất hiện. An An đặt bé ngồi trên ghế còn nàng thì tắt bếp nấu nướng.

Diệp Hi Cần vừa uống sữa nóng do An An pha vừa thích thú xem An An chuẩn bị bữa trưa. Món ăn An An nấu luôn đẹp mắt và ngon miệng, so với ngư trù hoàng cung thì vượt xa. Thỉnh thoảng An An sẽ nấu một vài món ăn lạ nhưng rất ngon. Bé thích nhất là món canh nóng được đặt lên bếp than, có thể bỏ vào từ thịt, nấm, mực, cua, ốc đến rau củ các loại, rất hấp dẫn. An An gọi đó là món lẩu thập cẩm. Rồi món thịt bò bit-tet uống cùng nước trái cây, món salad rau quả béo nhưng không ngán cùng với caramen tráng miệng xốp mềm khiến bé thích mê.

Chưa đầy nửa tiếng, An An đã nấu xong. Trên bàn ăn có bốn món: món thịt hầm, gỏi gà, cải xào thịt bò và cá hấp măng tây. Các nguyên vật liệu được chuẩn bị sẵn nên rất thuận tiện nấu nướng. Vừa đói lại gặp toàn món khoái khẩu, cơm thì vừa trắng vừa dẻo lại thơm, Diệp Hi Cần ăn một hơi hết hai bát đầy sau đó là tráng miệng bằng lê ướp lạnh. Dùng xong bữa, An An đưa bé về phòng nghỉ ngơi, còn nàng thì dọn dẹp bàn ăn và bếp núc.

Tối đó, Diệp Hi Cần sốt mê mang, An An phải truyền nước và tiêm thuốc hạ sốt, suốt đêm ở bên túc trực bên bé. Diệp Hi Cần vốn ốm yếu, độc tố chưa hoàn toàn giải hết nên cơ thể rất yếu ớt. Bé bị thương khắp người lại bị ngâm nước lạnh khá lâu nên cơ thể đã bắt đầu suy nhược.

-----+++++++-----

Khi Diệp Hi Cần tỉnh lại đã vào giữa trưa. An An mang thuốc và cháo thịt băm cho bé. Thấy bé đã ngừng sốt và mê sảng, nàng cũng an tâm. Nàng dùng nước ấm lau người và thay cho bé y phục gọn nhẹ, bên ngoài mặc thêm áo ấm và mang giày. Nếu không có mái tóc dài trông Diệp Hi Cần như người hiện đại. Diệp Hi Cần ban đầu rất tò mò y phục kỳ lạ của mình, bắt quá mặc vào rất thoải mái lại ấm áp nên bé cũng thích.

An An dẫn Diệp Hi Cần ra thăm vườn hoa, hai người thích ý ngồi trên ghế đu tận hưởng không khí trong lành. Nàng bắt đầu hát những bài đồng ca tại thế giới này, giọng hát của nàng vừa trong trẻo lại vừa ấm áp khiến người nghe như được tắm gió xuân. Từ lúc bị nhốt trên núi, An An cứ cách vài ngày thì ra thị trấn mua ít vật dụng, những bài đồng dao này là nàng nghe những đứa trẻ trong thôn hát. Những bài đồng dao nội dung chỉ đơn giản, nói về vụ mùa, thời tiết, chất chứa trong bài hát là khát vọng sống, khát vọng được ấm no hạnh phúc bên gia đình. An An rất thích những bài đồng dao này. Nàng cũng chỉ mong tuổi thơ của Diệp Hi Cần trải qua ngày tháng êm đềm, có màu sắc hạnh phúc, sẽ không như kiếp trước chỉ toàn một màu đen tối, u ám.

Nàng vuốt tóc, cười rạn rở với bé. Diệp Hi Cần chưa bao giờ được người vuốt ve, đối xử dịu dàng như vậy. Bé chưa bao giờ được gặp mẫu phi, mẫu phi hiện tại không đánh chửi thì cũng bỏ đói. Bé từ lâu không còn hi vọng với vị mẫu phi này. Sư phụ, sư thúc, cùng các vị sư huynh, sư tỷ tuy yêu thương bé, nhưng họ chỉ dạy bé cách sống kiên cường, nhẫn nhịn. Sẽ không như An An lúc nào cũng dịu dàng chăm sóc. Khi bé đau bệnh, An An sẽ an ủi, sẽ giúp bé hết đau. Khi bé đơn độc, An An sẽ ở bên cạnh bé. Dù cho có kiên cường đến đâu thì Diệp Hi Cần vẫn chỉ là một hài đồng 3 tuổi, vẫn cần

tình thương của người mẹ. An An xuất hiện đã làm thay đổi cuộc sống của Diệp Hi Cẩn nhưng liệu nàng có thể thay đổi số mệnh của bé? Nàng chỉ muốn một Diệp Hi Cẩn tự do tự tại chứ không phải là một vị đế quân cao cao tại thượng, lãnh huyết vô tình, sống cô độc và chết cô độc. Nghĩ tới đây, nàng lại càng thương tiếc, quyết tâm thay đổi vận mạng của bé.

Diệp Hi Cẩn ánh mắt phiếm lệ, môi nhỏ mím lại quật cường không bật ra tiếng khóc. Bé ngẩn khuôn mặt nhỏ nhắn màu trắng sữa, môi run run hỏi An An:

"An An, tỷ sẽ mãi không rời xa đệ phải không? Tỷ sẽ không như mẫu phi bỏ rơi đệ phải không?"

An An vuốt ve, xoa dịu mắt bé. Nàng từ tốn trả lời như một lời hứa bất diệt: "sẽ không, tỷ sẽ ở bên đệ cho đến khi đệ tìm được người quan trọng, tỷ luôn muốn đệ được vui vẻ".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cố Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đường Về Thành Gian Nan 2

Tại một nơi khác trong rừng, nhóm Bạch lão dưới sự trợ giúp của lão khất cái đã an toàn thoát đi. Họ tìm được một con suối, xung quanh là chắn chặt rừng cây bao phủ. Họ đã ở tại đây được 2 ngày rồi, thuốc mê cũng vừa được giải. Bạch lão cùng lão khất cái phi thân về phía bờ sông tìm kiếm Diệp Hi Cẩn. Không phải lão không muốn đi tìm bé mà là mê được quá mạnh, càng vận khí thì mê được càng phát tác, tay chân không thể cử động. Lão khất cái mấy lần đi tìm Diệp Hi Cẩn đều bị nhóm mang mặt nạ chặn lại, suýt nữa thì không về được. Lần này có thêm Bạch lão hỗ trợ, hai người phối hợp mới có thể phá vòng vây thoát đi tìm người. Nhóm huynh đệ Dung Hiên cùng Bạch Thục ở lại dưỡng thương chờ tin tức. Lần này huynh đệ họ tổn thất khá nhiều. Nhóm Phi Hồ do Tuyền cơ lão nhân đào tạo giờ chỉ còn lại 5 người.

Khoảng hai canh giờ sau cuộc tìm kiếm không có kết quả. Bạch lão cùng lão khất cái đành phải quay lại. Bạch Thục ra đón hai lão nhân gia, thấy hai người đều tay không thì vô cùng thất vọng.

"Phụ thân, Cô bá bá, vẫn không thấy Cẩn nhi sao?". Bạch Thục với đôi mắt quàn thâm vì suốt đêm phải chăm sóc Dung Hiên, Dung Triết hỏi với vẻ thất vọng nãy nê. Bạch lão chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

"Nếu Cẩn nhi may mắn thoát khỏi hắc điều kia thì cũng sẽ rơi xuống dòng sông. Dòng chảy rất mạnh e là lành ít dữ nhiều".

Cổ Phán ở một bên cũng phụ họa gật đầu. Dung Triết cùng Dung Hiên cũng lo lắng không kém. Dung Triết mấy hôm nay có điều thắc mắc đã muốn hỏi, hần quay sang Bạch lão đặt ra nghi vấn:

"Sư phụ, tại sao chúng ta lại trúng mê được?"

Đó cũng là nghi vấn của tất cả mọi người ở đây. Bạch lão nhũn mày lại nhưng vẫn đưa ra phán đoán của mình:

"Ta nghĩ tất cả chúng ta đều bị liên hoàn bẫy. Đối phương dường như biết rất rõ y thuật cũng như khuyết điểm của ta. Mê được này được chiết suất từ một loại thảo dược có tên là Mê Mộc, là một trong thập nhị tiên thảo, vô cùng hiếm có. Mê Mộc không màu nhưng lại có mùi thơm nhẹ của cỏ non, dù có dùng châm bạc cũng không thử ra được. Đối phương biết độc dược bình thường không hạ được nên mới dùng loại tiên thảo này. Mùi thơm cỏ non của Mê Mộc sẽ bị tiêu trừ ở dạng khí. Chúng súc nước Mê Mộc lên người cho ta ngửi, sau nhiều lần tích tụ sẽ thành mê được". Mọi người đều biết Bạch lão có yếu điểm là mũi không thể bắt được mùi của tiên thảo. Tiên thảo có 12 loại. Tất cả đều quý hiếm và có mùi thơm khác nhau. Chỉ có những đại phu y thuật cao mới phân biệt được nhưng Bạch lão trong một lần bị thương, thính giác đã kém đi nhiều.

"Sư phụ, nếu như vậy những nạn dân kia là chúng chuẩn bị cho chúng ta". Dung Triết phẫn nộ, thì ra chúng chuẩn bị chu đáo như vậy, lợi dụng lòng tốt người khác bắt chập thủ đoạn, những nạn dân kia cũng thông đồng với chúng âm hại tiểu Cẩn.

Xem ra đối phương quá xảo hoạt, thực lực của sát thủ cũng là hàng thượng thừa. Chi là không hiểu tại sao đối phương lại dốc hết lòng âm hại một đứa bé? Mọi người đều có nghi hoặc nhưng vô phương giải đáp. Cổ Phán như nhớ ra điều gì. Lão quay sang hỏi Bạch lão:

"Bạch lão đệ, đệ có thấy một tiểu khất cái đi cùng tiểu Cẩn không?"

Bạch lão tuy có lấy làm lạ sao Cổ lão lại nhận biết tiểu khất cái kia nhưng lão vẫn gật đầu xác nhận. Cổ Phán như bị kích động, một bước nhảy đến trước mặt Bạch lão, hỏi dồn dập:

"Nó đâu? Ở đâu rồi? Ha ha...rốt cuộc ta cũng tìm được người rồi tiểu đồ đệ". Bạch lão tuy không hiểu gì nhưng vẫn tốt bụng cắt đứt mộng tưởng đồ đệ của Cổ lão:

"Tiếc quá Cổ huynh. Ta đã đưa đứa bé kia về nhà nó rồi".

"Cái gì? Huynh trả nó về rồi? Trời ạ! Nếu không tại lão đại Tuyền Cơ lôi ta đi bắt chợt thì đã không lỡ dịp nhận hảo đồ đệ rồi. Hần đã có một mầm tốt tiểu Cẩn nhi rồi còn âm mưu cướp đồ đệ của ta. Ta bị mắc bẫy rồi". Người nào đó tự cho là đúng một bên ai oán, một bên tiếc nuối đứt ruột. Tuyền Cơ

lão nhân trên đường trở về kinh thành liên tục hắc hơi mà không hay biết có người chửi rủa mình.

Bạch lão nghe đầu đuôi câu chuyện của Cổ lão thì giật mình thần thốt. Thì ra tiểu khát cái kia cũng không tầm thường. Nhưng vì sao lại giúp đỡ tiểu Cẩn? Bạch lão nhớ lại lần thoát nạn ở biệt trang, rồi vết thương chí mạng của Dung Hiên. Mọi chuyện hầu như đều liên quan đến tiểu khát cái kỳ lạ kia. Có lẽ lão nên cho người điều tra lại.

Dung Hiên ở một bên cũng trầm tư suy nghĩ. Nếu hắc đoán không lầm thì mạng hắc do tiểu khát cái kia nhặt về. Không biết hắc còn được gặp lại ân nhân nữa không?

Dung Triết thì hưng phấn không thôi. Nếu tiểu khát cái kia lợi hại như vậy thì có thể sẽ thành sư muội của hắc. Có một sư muội giỏi giang như vậy hắc rất lấy làm tự hào.

Ở bên kia rừng, An An sau khi dưỡng tốt thân thể của Diệp Hi Cẩn, nằng mang tiểu Tả và tiểu Hữu đi tìm nhóm người Bạch lão. Mấy hôm nay nằng cùng Hi Cẩn luôn ở trong không gian chơi đùa. Nằng mang mấy bộ ghép hình ra chơi cùng bé. Chơi chán thì hai tỷ đệ cùng ra sân cỏ đá banh.

Diệp Hi Cẩn hàng ngày vẫn tắm nước có thêm linh tuyến thủy, ngâm mình trong bể nước giải độc. Nước tắm của bé ngày càng bớt đen, độc tố dần đã được hóa giải. Diệp Hi Cẩn bây giờ đã bớt gầy. Bé vốn có làn da trắng sữa mềm mại, mái tóc được An An dưỡng cẩn thận đã trả lại vẻ đẹp vốn có của nó. Tuy mới 3 tuổi nhưng An An vẫn thấy được bóng dáng tuấn suất của vị quân vương kiếp trước.

Diệp Hi Cẩn mang vẻ đẹp rạng rỡ, khuynh quốc khuynh thành của Tiên phi Trầm Hương, kết hợp với vẻ anh khí bức người của Thiên Vũ đế. Bé có khuôn mặt khuynh quốc nhưng vẫn mang nét cương nghị của nam nhân. Tương lai không biết sẽ gây họa cho bao thiếu nữ. An An cân nhắc, đợi đến lúc bé dậy thì sẽ giáo dục giới tính cho bé. Nam nhân vào thời đại này luôn xa vào tử sắc như chuyện đương nhiên. Thiếu niên mới hơn mười tuổi đã có thông phòng, tiểu thiếp. Thật là ngao ngán, sớm muộn gì cũng tổn hại đến đường con cháu. Đối với tập tục này nằng chỉ có thể bất lực. Dạy dỗ một mình Diệp Hi Cẩn đã là quá sức, nằng còn trông mong gì nam nhân ở thời đại này đây.

Chỗ trốn của An An cách chỗ Bạch lão không xa. Nằng cho tiểu Tả ngâm khăn tay của Diệp Hi Cẩn đi thông báo trước để Bạch lão đến đón, còn nằng vẫn ở lại dặn dò bé một số thứ cần thiết. Nằng rót đầy linh tuyến thủy hòa cùng nước không gian vào một chai nhựa loại lớn để bé hằng ngày sử dụng. Đường về kinh chắc khoảng ba ngày đường là tới. Nằng chuẩn bị rất nhiều bánh ngọt, sandwich, thịt nguội, mì gói, sữa tươi, nước trái cây, bột cacao... và cả y phục dành cho Diệp Hi Cẩn. An An biết lão khát cái xuất hiện, nằng sẽ bị nghi ngờ. Nằng thực không thể tin tình tiết cầu huyết, bản thân lần đầu tìm người hỗ trợ lại trùng phải người quen của Diệp Hi Cẩn. Xác suất còn cao hơn cả xổ số nữa. Haz...thôi, nghi ngờ thì nghi ngờ. Họ làm việc của họ, nằng làm việc của nằng là được rồi. Cố tình kín kẽ sẽ gặp khó khăn khi chăm sóc Diệp Hi Cẩn. Nằng cho phép Hi Cẩn tiết lộ lai lịch của những vật dụng lạ nhưng về chuyện không gian phải tuyệt đối giữ bí mật. Tri nhân tri diện bất tri tâm, nằng sao có thể tin tưởng hết bọn họ. Không gian là nơi lánh nạn cuối cùng của nằng và Hi Cẩn, là nhà của nằng, nằng sẽ không để bất kỳ ai phá nó.

Khoảng một canh giờ sau, nhóm Bạch lão cũng tìm đến chỗ Diệp Hi Cẩn lánh nạn. Khi lão đến, tiểu Cẩn đang nằm trong chiếc chăn ấm áp, trong lòng bé là tiểu Hữu đang say giấc. Chỉ mấy ngày không gặp, Diệp Hi Cẩn chần chừ không một thân chặt vật. Bé dường như trắng trẻo thêm, đôi mắt to long lanh linh động, rõ ràng là một hài đồng phấn điều ngọc trác. Bạch lão tiến lên ôm bé lên xem xét, thấy bé vẫn khỏe mạnh lão rất vui mừng.

"Cẩn nhi! Rốt cuộc ta cũng tìm được con. Mấy hôm nay sư thúc lo cho con lắm". Bạch lão ôm Diệp Hi Cẩn nghẹn ngào nói. Lão luôn xem đứa bé đáng thương này như cháu ruột của mình, nhưng lão lại không thể ở bên chăm sóc nó. Lần này tiểu Cẩn bị người bắt cóc, trong lòng lão tự trách không thôi. Lão nhất quyết tìm ra kẻ táng tận lương tâm đó cho chúng một bài học khó quên.

Mọi người đều quây quanh Diệp Hi Cẩn hỏi han bé trải qua mấy ngày nay như thế nào? Làm sao bé thoát khỏi con hắc điều kia. Diệp Hi Cẩn vốn đã được An An nhắc nhở nên bé trả lời rất trôi chảy. Bé kể lại sự việc theo kịch bản đã chỉnh sửa.

Khi bị hắc điều cấp đi, bé dùng thủy thủ làm nó bị thương nhưng lại rơi vào dòng nước. Nước chảy quá mạnh nên bé bị ngất. Đến lúc tỉnh lại đã ở trên bãi bồi của hạ lưu con sông. Sợ kẻ thù phát hiện nên bé đi vào rừng tìm chỗ trốn. Đang khi tiến vào rừng thì gặp lại tiểu Tả và tiểu Hữu dựa theo mùi chủ nhân mà tìm được. Chỗ trốn này là do hai tiểu ngân lang phát hiện. Bé vẫn ở lại đây tránh nạn, hằng ngày hai tiểu ngân lang thay phiên tìm kiếm đến hôm nay mới thành công.

Bạch lão nhũ mày, lão vẫn còn nghi vấn:

"Cẩn nhi! Vậy mấy hôm nay con ăn gì? Nhẫn trữ vật của con có thức ăn sao?".

Ngoài dự kiến của mọi người là Diệp Hi Cẩn lại gật đầu. Họ lấy làm lạ. Nhẫn kia là di vật của Tiên phi Trầm Hương nhưng nó chỉ là nhẫn trữ vật thông thường. Phải biết nhẫn trữ vật không thể giữ thức ăn được lâu, cùng lắm thì trữ được lương khô. Diệp Hi Cẩn mới nhận lại nhẫn gần đây thì lấy đầu ra lương khô mà ăn, hai tiểu ngân lang còn quá nhỏ để săn mồi, là không có khả năng nha.

Diệp Hi Cẩn chủ động giải đáp thắc mắc của mọi người.

"Là An An lúc còn ở hang động cho con thức ăn, thức ăn này có thể giữ được khoảng vài tháng". Nói xong, Diệp Hi Cẩn dùng ý niệm mang đồ ra khỏi nhẫn. Bé đặt từng món từng món lên một tấm bạt.

Mọi người đều trở mắt ra nhìn như không thể tin được. Thức ăn dạng gì mà có thể giữ được vài tháng? Theo họ biết ngoài lương khô thì không một loại nào có thể giữ được lâu. Trước mắt họ xuất hiện rất nhiều đồ quái dị. Diệp Hi Cẩn mang ra rất nhiều thứ mà họ chưa bao giờ thấy.

Dung Triết cúi xuống nhặt từng món liên tiếp hỏi Diệp Hi Cẩn.

"Tiểu Cẩn, này là gì?"

"Mì gói!"

"Ăn như thế nào?"

"Cứ bỏ nước sôi cùng gói gia vị, đợi một lát là ăn được".

"Cái túi màu xám này cũng là mì gói?"

"Không! Đó là cacao. Dùng tương tự như mì gói nhưng nó là thức uống. An An nói uống vào có thể thay thế bữa sáng nếu không có thời gian chuẩn bị".

"Miếng thịt vừa đen vừa cứng này ăn được sao?"

"Đó là thịt xông khói, muốn ăn chỉ cần nấu lại là được. Nó có thể giữ được tới mùa đông năm sau".

"...."

"Đó là sữa tươi cùng sữa đặc. Sữa tươi có thể uống liền, sữa đặc thì phải có nước sôi. Bên cạnh là sandwich, tương tự như mìn thầ không nhân nhưng mềm hơn, ăn cùng với thịt nguội hoặc mừc hoa quả, có thể ăn kèm với rau sống cùng trứng rán. Đây là mắy bình nước ép trái cây, rượu nhẹ giúp ẩm thân thể. Gói kia là thịt bò sấy khô, hạt điều sấy, hạt dẻ, lạc rang muối. Mắy hủ kia là rau chua, cá khô, khô mừc, tôm khô..."

Mọi người hiếu kỳ quay quanh đống đồ của Diệp Hi Cẩn. Ngay cả Cô lão vốn đi khắp nơi, kiến thức mọi vật cũng lấy làm hứng thú. Dung Triết dùng ánh mắt ải oán liếc Diệp Hi Cẩn: "tiểu Cẩn, đệ có nhiều đồ tốt như vậy sao lúc đầu không mang ra".

Diệp Hi Cẩn vẫn bình tĩnh trả lời vị sư huynh bốc đồng của bé: "chúng ta có thiếu thức ăn sao? Nếu không vào tầu quán thì cũng vào rừng săn đủ loại thú rừng. Những thức ăn này là dùng vào lúc chúng ta không tìm được thức ăn".

Bạch lão cũng gật đầu đồng ý. Xem ra tiểu khát cái kia ải lịch không nhỏ, tuổi còn nhỏ mà đã chu đáo như vậy. Lão bắt đầu hỏi hận khi trả bé về nhà ả.

Buổi tối đó, dưới sự năn nỉ hết ải của Dung Triết, Diệp Hi Cẩn mới miễn cưỡng mang ra vài món trong nhắn trữ vật ra. Thực chất đường về kinh thành chỉ còn ải ba ngày đường, cho dù nhóm người bọn họ có ăn với công suất cực đại thì thức ăn vẫn còn dư giả. Mọi người đều có thể nghĩ đến, Diệp Hi Cẩn có thể nghĩ đến, chỉ có sáu gạo Dung Triết vô tư bị tiểu sư đệ của mình đùa bỡn mà không biết.

Tối đó nhóm chín người họ cùng hai tiểu ngân lang có một bữa tối tuyệt vời. Bánh mì sandwich ăn cùng trứng rán kèm dưa chua và thịt xông khói. Bạch Thược, Dung Triết, Dung Hiên (do bị thương chưa khỏi) và Diệp Hi Cẩn mỗi người một cốc cacao nóng, hai tiểu ngân lang có thêm hai bát sữa đầ, nhóm người còn ải thì uống rượu giữ ẩm. Bọn họ vừa thảo luận bước đi tiếp theo vừa nhắm nháp món ăn vật mới ả. Hai lão nhân gia vừa uống rượu vừa ăn mỗi nhắm một cách thích ý. Thịt bò khô, hạt dẻ, hạt điều cùng lạc rang muối nhắm cùng rượu thì còn gì hơn.

Diệp Hi Cẩn nhân lúc mọi người thảo luận, bé tiến về phía Dung Hiên.

"Sư huynh, huynh bị thương khá nặng. Huynh mau uống thuốc này đi". Trên tay Diệp Hi Cẩn là một nắm thuốc kháng sinh chống viêm và lở loét mà An An căn dặn bé đưa cho Dung Hiên cùng với cốc nước không gian pha thêm linh tuyền thủy.

"Tiểu Cẩn, thuốc này là An An đưa cho đệ?". Mặc dù đoán ra nhưng Dung Hiên vẫn muốn xác nhận tiểu khát cái kia có phải là ân nhân của hắ không?

"Uh, huynh uống xong thì dùng nước này rửa ải vết thương sẽ mau bình phục". Nước rửa vết thương cho Dung Hiên vẫn là nước không gian pha linh tuyền thủy nhưng được đặt trong một chậu gỗ.

Sáng hôm sau mọi người nhất trí đi đường rừng. Rừng cây chắ chắ sẽ giúp họ ẩm thân tránh nhóm sát thủ. Có thức ăn dự trữ từ nhắ của Diệp Hi Cẩn nên họ không lo vấn đề ăn uống. Tuy nhiên, nếu đi trong rừng, chuyến hành trình sẽ tăng thêm hai ngày do rừng núi quanh co khúc khuỷ, phải mất thêm thời gian mở đường để đi.

An An sau khi nghe họ chọn đường rừng. Nàng nhân lúc đêm tối đưa cho Diệp Hi Cẩn ả bàn dò đường, thuốc chống côn trùng, thuốc viên giải độc rắn, mắ cái lều xếp dùng cho cắm trại, áo lạnh có mũ trùm, diêm quẹt và chín cái túi ngủ.

Bạch lão nhận tất cả đồ Diệp Hi Cẩn đưa thì dờ khóc dờ cười. Như thế này thì họ giống như đi du ngoạn hơn là đang lắ tránh kẻ thù. Cô lão ải rất có hứng thú với cái ả bàn chỉ đường, lều xếp và túi ngủ. Lão là người thích ngao du tứ hải nên yêu thích mắ vật dụng này không muốn buông tay. Sau khi về kinh thành lão phải năn nỉ tiểu Cẩn nhỉ cho lão mới được.

Thu dọn mọi thứ, họ bắt đầu lên đường. Hai tiểu ngân lang được Dung Hiên và Dung Triết ôm vào lòng vì chúng còn quá nhỏ cho chuyến hành trình dài. Diệp Hi Cẩn cũng còn quá nhỏ nên được Bạch lão đặt trên vai. Mặc dù đường rừng nguy hiểm hơn nhiều nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy an tâm do lần này họ đã chuẩn bị chu đáo. Tất cả một đường thẳng tiến về kinh thành. Họ ải không biết rằng kinh thành còn ẩm dấu nhiều nguy hiểm hơn cả rừng rậm mà họ đang đi.

Chương 12: Nhập Cung

Mấy ngày lặn lội trong rừng tuy vất vả nhưng lại không gặp trở ngại gì. Nhóm người Bạch lão một đường thuận lợi nhập kinh. Họ không trực tiếp đưa Diệp Hi Cẩn vào cung mà tiến nhập phủ thái phó. Vừa đến cửa, một hàng người hầu cung kính chỉnh tề ra nghênh đón, đi đầu là quản gia Bạch Lâm. Họ cung kính hành lễ: "thập bát hoàng tử vạn an! nhị lão gia vạn an! Cô tiên sinh vạn an!". Bạch lão khoát tay cho họ lui xuống chỉ để lại một mình Bạch quản gia.

"Bạch Lâm, đại ca ta về chưa?".

Bạch quản gia cung kính đáp: "thưa nhị lão gia, đại lão gia đã về từ hai ngày trước, hiện đang ở viện chính chờ người".

Bạch quản gia dẫn mọi người đi vào tiền viện. Trong phòng khách, Tuyền Cơ lão nhân đang ngồi trên ghế chủ vị, hai bên là hai hộ vệ thiếp thân Bạch Phụng và Bạch Dật. Thấy nhóm người Bạch lão xuất hiện, Tuyền cơ lão nhân lộ rõ vui mừng, rốt cuộc lo lắng đã có thể buông xuống.

Mọi người tiến lên hành lễ với Tuyền Cơ lão nhân. Diệp Hi Cẩn một đường lao vào lòng sư phụ. Tuyền Cơ lão vuốt ve mái tóc của Diệp Hi Cẩn, lão luôn yêu thương đứa đồ đệ nhỏ nhất này. Nhìn tiểu đồ đệ khỏe mạnh, tuy vẫn còn gầy nhưng đã khá hơn trước rất nhiều, lão thấy vui trong dạ.

"Cẩn nhi không sao là tốt rồi. Mọi người chắc đã mệt, nên về nghỉ ngơi đi. Bạch Lâm, chuẩn bị phòng cho Cô lão đệ". Bạch quản gia cung kính thưa vâng rồi dẫn Cô lão về phòng.

Mọi người đều hành lễ rồi về phòng.

Tối hôm đó, huynh đệ họ Bạch: Tuyền Cơ lão và Bạch lão cùng Cô lão ngồi trong một đình viện đối tửu. Bạch lão nhất nhất kể lại mọi việc xảy ra trên đường cho đại ca mình, kể cả bệnh tình của Diệp Hi Cẩn. Tuyền Cơ lão trầm tư suy nghĩ chốc lát rồi hỏi đệ đệ của mình.

"Bạch Chí, đệ còn giữ sổ thuốc của tiểu cô nương kia không?".

Bạch lão từ nhẫn không gian mang ra vài viên thuốc cùng bình lọ. Tuyền Cơ lão tỉ mỉ đánh giá sổ thuốc rồi nhũ mảy: "thuốc này thực sự có thể giải độc rần?".

Bạch lão cùng Cô lão gật đầu xác nhận. Bạch lão hướng Tuyền Cơ lão nói thêm.

"Đại ca, thuốc này quả thực rất hiệu nghiệm, không có nó e rằng bọn đệ không qua khỏi rừng rậm. Tuy thuốc không hóa giải hết độc tố nhưng nếu sau khi bị rần cắn, cộng thêm trước đó đã qua thao tác sơ cứu, uống thêm thuốc vào sẽ không nguy đến tính mạng".

Tuyền Cơ lão cảm thấy hứng thú: "sơ cứu thế nào?".

Bạch lão thuật lại những gì Diệp Hi Cẩn đã nói trước đó. Phương pháp sơ cứu khi bị rần cắn, nhìn tuy đơn giản nhưng thực chất lại quyết định sống còn của người bị rần độc cắn. Cô lão ở bên cạnh cũng phụ họa:

"Lão đại, tiểu nha đầu kia còn có loại kim sang dược thần kỳ. Kim sang dược này vừa có thể uống vừa có thể rắc lên vết thương. Tiểu tử Dung Hiên kia nhiều lần bị thương, sau khi dùng thì vết thương chỉ ba ngày là khép lại".

Không đợi Tuyền Cơ lão phản ứng. Cô lão lại huyền thuyên đủ thứ về thức ăn có thể cất trữ cả năm, về cây kim chi đường, về cái túi có thể chui vào ngủ vô cùng ấm áp, cái nhà nhỏ có thể xếp lại mang theo bên người, đặc biệt là que gỗ chỉ cần cạy vào hộp của nó là có lửa...Bất quá, mấy món đồ đó đã bị Diệp Hi Cẩn tịch thu lại khiến Cô lão vô cùng ảm ức.

Tuyền Cơ lão nghe hai người thuật lại cũng thấy thần kỳ. Bất quá không như Cô lão, Tuyền Cơ lão lại có hứng thú với sổ dược kia. Thuốc được bào chế rất tinh xảo, không có mùi dược thảo quá nặng lại rất công hiệu. Tuyền Cơ lão đưa vài viên thuốc cho hộ vệ Bạch Dật, ý định gửi về cho Thiên Cơ lão nhân để nghiên cứu. Cô lão vừa huyền thuyên xong cũng quay qua oán trách lão ca của mình:

"Ta nói này lão ca, nếu không phải huynh bảo ta đi điều tra phủ thái tử, giờ này nha đầu kia đã là hảo đệ tử của ta rồi".

"Người chắc nha đầu kia sẽ nhận thức người?". Dừng chốc lát rồi Tuyền Cơ lão lắc đầu: "Nha đầu kia xem ra rất sợ phiền phức".

Cô lão như không đồng ý: "lão ca, nó chỉ là oa nhi 6 tuổi!". Tuyền Cơ lão lắc đầu xem như không bàn tới nữa.

Ba người lại tiếp tục thảo luận kẻ chủ mưu bắt cóc Diệp Hi Cẩn. Mọi manh mối như có sợi chỉ dẫn tới phủ thái tử và Hồng lạc lâu. Dựa vào đối phương có tiên thảo Mê Mộc, rất có thể cùng là kẻ hạ độc Tuyền Cơ lão nhân. Kẻ có thể thần không biết, quỷ không hay ra tay ám hại đệ nhất thần y của Thiên Vũ quốc, nắm được nhược điểm của Bạch lão, ra tay bắt cóc một hoàng tử trong cung cấm, thế lực quả không thể xem thường.

Tuyền Cơ lão cảm thấy kinh thành đã không còn an toàn nữa. Lão muốn mang Diệp Hi Cẩn rời đi nhưng dù sao vẫn phải nể mặt sư đệ. Lão và Thiên Vũ để mặc dù hiện tại là quan hệ vua tôi nhưng Thiên Vũ để luôn cư xử có lễ, đối với lão một mực tôn kính. Hai người luôn giữ mối quan hệ đồng môn.

Diệp Hi Cẩn sống trong cung quả thật quá hưng hỉ. Nhưng lão biết làm sao khi hấn ngoài là đồ đệ của mình, hấn còn là nhi tử của sư đệ, hấn vẫn còn một vị mẫu phi, một ông ngoại tể tướng. Dù sư phụ có tốt đến đâu thì vượt sao qua huyết thống thân tình. Cũng may Diệp Hi Cẩn cũng đã đến tuổi luyện võ, lão có thể cứ người của mình theo sát dạy dỗ Cẩn nhi. Nghĩ thế, Tuyền Cơ lão lại tiếp tục đối ẩm, lòng sầu muộn không thôi.

Diệp Hi Cẩn sau khi vào phòng, bé đóng cửa không cho người hầu vào. Vừa tiến vào không gian, An An đã tươi cười đón bé. Đã mấy ngày rồi Diệp Hi Cẩn mới trở về. An An giúp bé tắm rửa thay y phục. Nàng nấu bữa ăn khuya cho Diệp Hi Cẩn. Súp cua cùng bánh mì thơm lừng cho một bữa ăn nhẹ. Ăn xong, nàng và Diệp Hi Cẩn trở lại trên chiếc giường ấm áp quen thuộc của hai người.

Sáng sớm hôm sau, phủ thái phó tiếp nhận thánh chỉ, tuyên thập bát hoàng tử Diệp Hi Cẩn tiến cung.

-----++++++-----

Trong thư phòng Thiên Vũ để đã đầy ắp người. Trên ghế chủ vị là Thiên Vũ để trong bộ hoàng bào uy nghi. Thiên Vũ để do dùng Dưỡng xuân niên vào lúc ngũ tuần nên diện mạo hoàng đế là một trung niên nam tử. Bên cạnh hoàng đế là bốn vị quý phi có phẩm vị cao nhất hậu cung: Thần phi Trầm Tích, Lam phi Liễu Yên, Hồng phi Liễu Ngọc, Tiên phi hiện tại là Trần Nghiên cùng một đoàn mỹ nhân bên dưới hơn 20 người.

Bốn vị phi tử đứng đầu hậu cung, mỗi người mỗi vẻ, mỗi người đều được Thiên Vũ để ban cho thánh được giữ tuổi xuân. Cũng chính vì vậy không ít nữ nhân luôn muốn nhập cung, nếu may mắn họ sẽ có cả quyền lực và tuổi xuân. Điều này dẫn đến hậu cung của Thiên Vũ để là hậu cung tàn khốc nhất, ác liệt nhất. Thiên Vũ để có tất cả 18 hoàng tử và 5 công chúa, nhưng do đấu tranh hậu cung nay chỉ còn lại 6 hoàng tử. 5 vị công chúa thì 2 vị đã sang lần bang hòa thân, 3 vị còn lại lớn nhất chỉ mới 2 tuổi.

Hậu cung mỹ nhân như mây nhưng phi vị lại rất đơn giản. Thê tử chính thức của hoàng đế là hoàng hậu, hiện nay vẫn trống. Dưới hoàng hậu là bốn vị quý phi cùng cấp bậc là Thần phi, Tiên phi, Lam phi, Hồng phi, giai vị đều là nhất phẩm. Dưới nữa là quý nhân giai vị từ ngũ phẩm đến nhất phẩm, tất cả nữ nhân còn lại đều gọi là mỹ nhân không có giai vị. Phi vị mỹ nhân tuy là chủ tử nhưng địa vị trong cung chỉ hơn cung nữ và nô tài.

Diệp Hi Cẩn sau khi vào thư phòng hành lễ với hoàng thượng cùng bốn vị quý phi thì lui lại đứng cạnh Thần phi. Theo lễ nghi, hoàng tử và công chúa chỉ hành lễ với phi tử có phẩm giai quý phi nhất phẩm trở lên còn những phi tử có phẩm vị thấp hơn phải hành lễ lại với họ.

Lam phi trên ghế chủ vị nhìn Thần phi đầy ngụ ý. Nàng che miệng khẽ cười: "Trầm tỷ tỷ a, khó khăn lắm thập bát mới trở về. Sao tỷ lại không một câu an ủi vậy? Dù sao thập bát cũng được nuôi dưới gối của tỷ".

Một bên Hồng phi cũng lắc đầu tỏ ra thương tiếc: "ai da, không biết là ai trước kia khóc lóc thảm thương cầu xin hoàng thượng được nhập cung chăm sóc cháu nhỏ. Thập bát thật là đáng thương, bị chính a di của mình lấy cớ nhập cung. Haz...".

Bị châm chọc nhưng Thần phi không hề lúng túng. Nàng một bước quỳ xuống trước mặt hoàng đế, ánh mắt nhu tình nhưng thái độ rất cương quyết:

"Hoàng thượng, là thần thiếp quá thương xót Cẩn nhi quanh năm đều ở trên giường bệnh. Nhất thời mềm lòng lời khẩn cầu mới cho thập bát ra ngoài thông khí. Điều là lỗi của thần thiếp, xin hoàng thượng trách phạt". Bề ngoài Thần phi nhận hết trách nhiệm nhưng qua xảo ngữ của nàng, mọi lỗi lầm đều đổ lên đầu Diệp Hi Cẩn.

Thiên Vũ để vẫn chưa tỏ thái độ trách cứ. Những phi tử còn lại thì vờ như không liên quan đến mình. Dù là ai ở đây, họ cũng không có khả năng đắc tội, ai bảo địa vị của họ thấp kém hơn người.

Tiên phi Trần Nghiên cũng không có ý tham vui. Bên cạnh Hồng phi cùng Lam phi vẫn không bớt lời châm chọc, thương tiếc cho vị hoàng tử vẫn số mất mẹ. Thiên Vũ để thu vào mắt tất cả, nhấp một ngụm trà thơm, ra hiệu cho Quách công công đỡ Thần phi đứng lên, cuối cùng hoàng đế đưa ra quyết định:

"Ái phi không cần tự trách, Cẩn nhi cũng không có lỗi gì. Phụ hoàng thấy sức khỏe con đã tốt lên nhiều". Dùng chốc lát lại tiếp: "Tuy con vừa thoát nạn nhưng lại không kịp tham dự lễ tế thần của năm nay. Phụ hoàng cũng là suy nghĩ cho con sẽ bị thần trừng phạt nên tháng này canh giữ thần điện sẽ do con chủ trì. Cẩn nhi, canh giữ thần điện là cách chuộc tội tốt nhất".

"Hoàng thượng! Thập bát hoàng tử còn quá nhỏ để canh giữ thần điện. Huống chi...hoàng tử lại có bệnh trong người. Xin hoàng thượng hãy để hoàng tử dùng cách khác để chuộc tội với chư thần".

Bạch Phượng chịu phước của Tuyền Cơ lão nhân đưa Diệp Hi Cẩn về cung, bắt bệnh lên tiếng. Hoàng thượng làm như vậy khác nào phé luôn tiểu hoàng tử. Thần điện được xây dựng trong mật thất dưới lòng đất, nơi đó vừa lạnh lại vừa ẩm ướt lại thiếu ánh sáng. Ngay cả người lớn khỏe mạnh còn không chịu được huống chi một đứa bé đang mang bệnh.

Thần phi ở một bên cũng cầu xin cho thập bát: "hoàng thượng, thập bát đúng là còn quá nhỏ không thể giữ thần điện. Xin hoàng thượng hãy nghĩ lại".

Mặc dù rất không thích Diệp Hi Cẩn nhưng dù sao cũng là con thừa tự của mình, nàng còn dùng nó để tranh vị trí thái tử. Từ lúc nhập cung, để lấy lòng hoàng đế nàng đã dùng Ngọc Cốt Cao giúp cơ thể mềm mại như nước, tóc đen mượt, da dẻ mịn màng. Tuy được lòng thánh nhan ban cho thánh được Dưỡng Xuân Niên trăm tuổi nhưng đổi lại thân thể quá tổn hao, khó khai mầm nở nhụy. Dù sao Diệp Hi Cẩn vẫn là cháu ruột của nàng, không có nàng nó có thể đứng vững trong cung sao? Dù nàng đối xử với nó ra sao thì nó vẫn phải nhìn sắc mặt nàng mà sống.

Thần phi Trầm Tích luôn tự cho là đúng, tự ý quyết định cuộc đời của Diệp Hi Cẩn. Nào đâu biết rằng nhân quả tuần hoàn, nài gieo hạt đắng sao có thể thu quả ngọt? Diệp Hi Cẩn sẽ cho người tùy tiện bày bố hay sao? Con sói con tuy nhìn đáng yêu nhưng nếu cho nó thời gian trưởng thành, móng vuốt sắc của nó sẽ thần không biết, quỷ không hay đoạt bao mệnh người. Con sói con chỉ thuần phục một người duy nhất.

Thiên Vũ để nhũ nhũ mảy, đầu óc vi chuyển, ôn hòa nói: "trầm cũng biết là vậy, nhưng là chúng ta không thể đắc tội với thần được. Trầm cũng là lo nghĩ cho Cẩn nhi. Haz... vậy Bạch hộ vệ có cách nào ôn hòa không?"

Lão hồ ly! Bên trong không gian An An nghiêng rằng nghiêng lợi mắng lão hoàng đế. Rõ ràng muốn xử phạt nhưng lại giả vờ giả vịt. Dù sao Thiên Vũ để cũng là quân chủ một nước, việc dính dáng đến thần điện sao có thể cho bất kỳ ai tham dự vào?

Bạch phượng bị hỏi lại á khẩu không thể nói gì. Tuy vậy, hần cũng không buông bỏ, một chân quỳ xuống thỉnh cầu Thiên Vũ để xử nhẹ cho Diệp Hi Cẩn. Các vị mỹ nhân còn lại cũng ồ ồ cầu xin cho có lệ.

Thiên Vũ để dù rất căm hận nhưng hần vẫn phải kiềm nén, bây giờ chưa phải lúc xung đột với Tuyên Cơ.

"Vây đi, tuy không thể canh giữ thần điện nhưng phải bái tế bù trừ. Mỗi ngày Cẩn nhi phải đến thần điện quỳ bái nửa canh giờ mỗi sáng sớm cho hết tháng này. Đây đã là hình phạt nhẹ nhất rồi".

Một câu cuối của hoàng đế chặn lại lời cầu xin của tất cả mọi người. Phải biết tội mạo phạm thần linh là một trong những đại trọng tội, chần chừ bị lăng trì xử tử cả nhà mà còn bị mọi người phi nhổ, thần linh sẽ nguyên rủa, thậm chí so với tội mạo phạm hoàng tộc còn nghiêm trọng hơn. Hoàng đế đã nhượng bộ như vậy nên Bạch Phượng đành phải chấp nhận.

Mọi chuyện cứ như vậy được giải quyết. Diệp Hi Cẩn theo Thần phi về Thần Tích cung. Những người khác thấy tuồng diễn chấm dứt cũng lục tục về cung của mình.

Vừa vào Thần Tích cung, Thần phi không kìm được tức giận ném tất cả mọi thứ xả giận. Cái con tiện tỳ họ Liễu lại dám chằm chọc nàng, còn không nhìn phía sau nàng là ai? Đường đường chính nữ tử tướng phủ, lúc nào lại chịu qua ỳ khuất này.

Cung nữ Thái nhi dè dặt mang trà hoa vào cho Thần phi cũng không dám lên tiếng. Mỗi khi Thần phi nổi giận sẽ có kẻ chịu tội. Nàng không tiếng động lui hai bước, dẫm lên chân của cung nữ phía sau mình.

Một tiếng thét chói tai vang lên càng chọc giận Thần phi, chỉ thấy Thần phi một bước dài đi đến, tay vung lên liên tiếp tát vào mặt cung nữ kia, theo sau là tiếng mắng chửi trút giận không ngớt. Thần phi cứ tưởng tượng mặt cung nữ kia như hai kẻ tiện tỳ nàng căm hận, ra sức tát, ra sức đánh không hề nương tay. Thẳng đến khi tay Thần phi không chịu được, cung nữ Thái nhi tiến lên tiếp tục công việc của chủ tử. Huyết tinh nhộm đỏ Thần Tích cung, các cung nữ, thái giám còn lại đều run như cây sậy, đầu cúi thấp xuống không dám phát ra tiếng.

Vì Thái nhi có học qua võ công, chẳng mấy chốc mặt cung nữ kia toàn máu là máu, răng của nàng kia không còn cây nào, cơ thịt nhầy nhụa máu, nhìn không ra hình ra dạng, hơi thở chỉ còn là sợi chỉ mỏng manh.

Thái nhi xin phép Thần phi cho người dọn dẹp sạch sẽ. Biết Thần phi đã nguôi giận, nàng rót một tách trà thổi nguội rồi dâng cho Thần phi, chân chó nịnh nọt: "huong nương, cái bọn tiện tỳ đó người không nên quá nhân từ, tay người mềm mại lại mịn màng, trần quý hơn ngọc sao có thể chạm vào thứ đồ bẩn. Lần sau vẫn là để nô tỳ thay người giáo huấn chúng nha".

Thần phi hớp một ngụm trà thơm cũng không nói gì, vừa rồi phát tiết nàng có phần khan cổ. Nàng thừa biết cung nữ Thái nhi làm trò nhưng bắt quá nàng lại thích công phu miệng lưỡi của nàng ta, nữ nhân ai lại không thích nghe lời bùi tai chứ.

Sau một lúc cổ họng đã bớt đau, Thần phi quắc mắt sang đầu xỏ mọi chuyện. Diệp Hi Cẩn bị Thần phi nhìn đến, từng té bào đều run lên nhưng bé vẫn quật cường chịu đựng, cũng lắm là ăn thêm một trận đòn nữa thôi.

Thần phi định như mọi khi cho thái giám mang gia pháp, nàng vẫn thường dùng bạo lực áp chế thập bát, tạo tâm lý sợ sệt để hần không dám phản kháng nàng. Bất quá lần này lại khác, trên tay Diệp Hi Cẩn đeo một chiếc nhẫn màu đen, là nhẫn trừ vật mà tỷ tỷ để lại.

Năm xưa khi tỷ tỷ tiến cung, phụ thân mang chiếc nhẫn duy nhất của Trầm gia làm của hồi môn. Đây là điều Thần phi căm hận không thôi. Nhẫn trừ vật cất trữ toàn bộ gia sản của Tiên phi Trầm Hương, đều là báu vật hiếm có. Tiên phi lúc đó là sủng phi được hoàng thượng thích nhất, lại từng có ân với Tuyên Cơ lão nhân, báu vật thượng phẩm nhân gian làm sao thiếu, biết đâu chừng còn cất trữ Đường Xuân Niên?

Thần phi nhìn chiếc nhẫn, tâm càng lúc không nhẫn được, nàng một phát bắt lấy Diệp Hi Cẩn, thô bạo gỡ xuống chiếc nhẫn, thềm thường nhìn nó không rời mắt.

Dù Thần phi có tham muốn hơn nữa thì cũng không giành được, Diệp Hi Cẩn vẫn chân chính là chủ nhân chiếc nhẫn.

Diệp Hi Cẩn tuy phần nộ nhưng bé cố nhịn xuống. Một khắc qua đi, Thần phi vẫn chưa có ý trả lại. Nàng thu chiếc nhẫn vào tay, mang vào thử thử rồi chán ghét lấy xuống, màu sắc chiếc nhẫn quá tối, không một chút đẹp mắt. Nàng giao chiếc nhẫn cho Phương ma ma cất vào bảo khố. Diệp Hi Cẩn phần nộ không còn nhẫn được nữa: "mẫu phi, kia là nhẫn của thần nhi, xin người trả lại cho thần nhi".

Thần phi ần ần ý cười thâm hiểm: "Cẩn nhi a! Đừng nói chiếc nhẫn này vốn là Trầm gia chi bảo, ngươi sớm muộn gì vẫn phải trả lại". Dừng lại trong chốc lát, Thần phi kéo sát gương mặt Diệp Hi Cẩn đối diện với mình, móng tay dài bấm sâu vào khuôn mặt non nớt của bé, gằn từng tiếng: "ngay cả ngươi cũng là sở hữu của Trầm gia, ngươi...không...thoát...đâu". Nói xong quay qua cung nữ Thái nhi phân phó: "thập bát hoàng tử xem ra đã quên ơn vị

đường mẫu này rồi. Thái nhi! Mau giúp hoàng tử nhớ lại những gì đã quên đi".

Cung nữ Thái nhi vâng dạ một tiếng. Một lúc sau, một cung nữ khác mang ra một hộp gỗ lim. Thái nhi mở hộp ra, bên trong là một hàng châm tuyến dày đặc. Châm tuyến này vốn dùng trong thêu thùa, bắt quá ở chỗ Thần Tích cung nó được gọi là gia pháp. Châm tuyến vừa mảnh vừa nhỏ, châm vào người chỉ khiến đau nhức chứ không để lại thương tích. Dù sao thân phận hoàng tử của Diệp Hi Cẩn không thể loạn đánh. Cách làm này vừa che dấu mắt người ngoài, vừa có thể thị uy được Diệp Hi Cẩn.

Diệp Hi Cẩn cắn răng chịu đựng quyết không kêu ra tiếng. Dù bé có kêu lên thì cũng chẳng ai nghe, càng phát ra đau đớn chặt vật càng khiến Thần phi đắc ý. Một bên, cung nữ Thái nhi liên tiếp hạ châm, mỗi châm hạ xuống cắm ngập vào da thịt yếu ớt của Diệp Hi Cẩn.

An An ở trong không gian bầm móng tay đến bật máu. Nước mắt nàng không tự chủ rơi xuống, trên môi nàng đã xuất hiện mấy đường chỉ máu, đôi mắt phẫn hận nhìn vào Thần phi, phải cố gắng lắm nàng mới không vọt ra bóp chết ả. Nàng vận khí đánh vào mê huyết của Diệp Hi Cẩn, đôi mắt bé từ từ nhắm lại, lâm vào hồi Diệp Hi Cẩn không có phản ứng, không chỉ cung nữ Thái nhi mà tất cả mọi người đều hoảng sợ. Đưa một ngón tay thăm dò hơi thở, xác nhận hoàng tử chỉ bị hôn mê mới thở phào nhẹ nhõm. Thần phi chán ghét cho thái giám mang Diệp Hi Cẩn về phòng, cần dặn Phương ma ma trông chừng bảo khổ cần thận. Xong mọi thứ, Thần phi viết thư gửi cho phụ thân mình giúp tìm pháp sư khuru trừ khế ước nhân.

Pháp sư là nghề luôn được mọi người kính ngưỡng, địa vị còn quan trọng hơn cả thần y. Chỉ có pháp sư cao thâm mới giải trừ được khế ước của nhân trữ vật nhưng phải đổi lại 10 năm tuổi thọ của họ. Chính vì vậy các pháp sư chỉ đồng ý giải trừ khế ước khi người nhờ vả tặng lại họ thánh dược Đường xuân niên bù vào tuổi thọ bị hao tổn kèm theo một phần lễ vật.

Thần phi ở một bên suy nghĩ, nếu nàng nhớ không lầm thì tỷ tỷ được tặng ba khóa dược, nếu tỷ tỷ đã dùng một khóa thì bên trong vẫn còn hai khóa, vừa vận trả thù lao pháp sư thì nàng vẫn còn một khóa đan dược. Đó là chưa kể bên trong cất trữ bao nhiêu là bảo vật, sau này nàng đã có nhân, không lo tài sản của nàng bị người nhòm ngó, những âm vệ ở bảo khổ có thể rút về bảo vệ nàng, tùy nàng điều động. Nghĩ đến viễn cảnh tương lai, Thần phi lại lo đêm dài lắm mộng, truyền gọi Phương ma ma đưa nàng chiếc nhân, tuy xấu xí nhưng nàng còn nhờ nó giữ bảo khổ a. Thần phi đeo nhân vào tay rồi chìm vào mộng đẹp.

Nửa đêm khuya khoắt, một bóng đen nhỏ gầy thoát ần thoát hiện trong Thần Tích cung. Bóng đen thoắt mái di chuyển, tránh thoát từng lớp âm vệ trong bóng tối, ung dung tiến vào phòng ngủ của Thần phi Trầm Tích. Bóng đen khoát khoát tay, chỉ thấy Thần phi vốn an ổn trên noãn sàng bỗng dựng biến mất. Bóng đen cũng không chần chờ lập tức thoát ra ngoài, những nơi bóng đen đi qua chỉ để lại từng cơn gió sắc bén. Bên ngoài nhóm cung nữ thái giám vẫn không hay biết gì, họ vẫn kính kính cẩn cẩn canh giữ cửa trong gió lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bù Gia

Sáng sớm thức dậy, trong Thần Tích cung vẫn là một bộ dạng ngày thường. Người quét tước thì quét tước, người tưới nước thì tưới nước, chăm sóc hoa thì cứ chăm sóc hoa. Chuyện huyết tinh ngày hôm qua, bọn cung nữ thái giám đã lấy làm thói quen nên qua ngày, mọi chuyện đầu lại vào đó. Mặt trời cũng đã nhô lên cao, cung nữ Thái nhi nhìn sắc trời dự đoán nướng nướng đã muộn rồi giường. Nàng chỉ huy bốn cung nữ cầm khay bước vào phòng.

Trên noãn sàng, Thần phi đã thức dậy, bắt quả nàng nhận thức cơ thể có điểm khác thường. Thần phi luôn luôn chú ý đường nhan nên chưa bao giờ thức khuya, nhưng hiện tại cơ thể cảm thấy vô lực, lưng và bụng có ần ần đau, tứ chi thập phần vô lực. Nàng khoát tay ra hiệu cho Thái nhi nâng dậy, cho bọn cung nữ còn lại tạm thời thôi lui.

Mở ra xiêm y kiểm tra, Thần phi tương đối hoảng sợ. Trên bụng nàng là một mảng đỏ ửng, các cơ thịt dường như chết lạng vì đau, tay chân nàng đều đồng dạng như vậy. Lại cho Thái nhi kiểm tra lưng, phía sau phát ra một tiếng hút khí, Thần phi biết có chuyện không ổn. Trên lưng Thần phi là mảng thịt tím tím từng khối kéo dài từ cổ cho đến thắt lưng trông rất gọn người.

Chuyện Thần phi bị dị ứng không có gì lạ nhưng dị ứng nghiêm trọng như vậy thì là lần đầu. Nguyên nhân cũng bởi nàng dùng Ngọc Cốt cao, một loại phẩm dược giúp da dẻ trở nên mịn màng, trắng trẻo nhưng tác dụng phụ cũng không thiếu. Làn da được cải tạo nhờ vào dược lực, phải biết dược có một phần tốt, một phần hại. Ngọc Cốt Cao giúp nữ tử trở nên xinh đẹp nhưng da càng mịn càng trắng thì lại càng mẫn cảm, càng mỏng manh. Da quá mẫn cảm rất dễ bị dị ứng. Thần phi dùng Ngọc Cốt Cao không phải là ít, da nàng mẫn cảm với rất nhiều thứ như phấn hoa, thời tiết, một vài món ăn, thậm chí hiện tại y phục của nàng đều phải là lụa sa tơ lụa thượng hạng, vải vóc bình thường sẽ khiến da nàng nổi mụn mủ phát đau.

Thần phi hoảng sợ nhìn thể trạng của mình, nàng vẫn là không hiểu bản thân mình cuối cùng là dị ứng với đồ vật gì? Tuy vậy, hôm đó Thần Tích cung vẫn là một bộ yên tĩnh không sự tình. Chuyện Thần phi đánh chết vài cái cung nữ thất trách mang đồ vật dơ bẩn vào Thần Tích cung cũng không ai quan tâm, chết một vài con chó con mèo rồi sẽ có con khác thay thế. Nhóm cung phi mỹ nữ vốn chỉ quan tâm đến thánh nhan, thánh nhan hi thì họ lại có cơ hội trèo cao vinh hoa phú quý, đứng trên vạn người, đó mới là mục tiêu chân chính của họ.

Lại nói về An An. Sau khi xem xét vết kim trên người Diệp Hi Cẩn, nàng cẩn thận thoa dược một phen, cho bé ngâm vào nước không gian khử độc, rồi một đường thẳng tiến phòng ngủ thăm vị Thần phi người người ngưỡng mộ kia. Không dám bức dây động rừng, nàng thu a ta vào không gian rồi trở về phòng Diệp Hi Cẩn, tiến vào không gian.

Diệp Hi Cẩn cũng vừa ngâm nước xong đã không còn cảm thấy đau đớn nữa. Nhìn bên cạnh An An là Thần phi đang lằm vào hôn mê, bé cũng hiểu ý nàng.

Diệp Hi Cẩn vừa động ý niệm, từng vật lớn, vật nhỏ, hòm, gương lớn, gương nhỏ đồng loạt xuất hiện. An An muốn hoa cả mắt, đừng trách nàng kiến thức hạn hẹp, thế kỷ 21 nào có người trữ của cải như vậy? Bao nhiêu vật bảo nếu không gửi nhà băng thì cũng khóa két sắt, rồi mật thất, nào có ai mang ra trước mặt triển lãm cho người tham.

Trong phòng khách của An An đã có một đồng bảo vật “an tọa”, này cũng quá khoa trương đi. Từng món từng món kim ngân, châu báu, trang sức nhiều không kể xiết, chúng chất thành đồng lớn đồng nhỏ liên tiếp nhau. An An có điểm đau đầu, kim ngân châu báu thì cũng thôi đi, trang sức từ vòng vàng, châu sai khảm ngọc, khuyên tai đủ loại lại có thể tùy tiện quăng mà không sợ hư hỏng hay sao?

Nhìn qua gương hòm lớn nhỏ, lại thêm mấy lọ hũ, An An tò mò không biết bên trong là thứ gì khiến cho chủ nhân chúng còn quan trọng hơn cả này nọ vàng bạc.

Diệp Hi Cẩn không đợi An An tò mò thêm, bé dặt tay nàng tham quan đồng bảo vật. Mở ra một cái gương có vẻ lớn nhất, bên trong không phải là vàng bạc châu báu gì, cư nhiên là cả một hòm kinh thư đủ loại được sắp xếp cẩn thận. An An vốn không am hiểu lĩnh vực Phật pháp nên cũng mù tịt luôn.

Hòm kế tiếp là thi thư đủ loại gồm nhiều tác gia, kế tiếp là hòm thi họa, tranh chữ mà đa phần là của Tiên phi Trầm Hương, kế nữa là hòm chứa binh thư đủ loại. Cái này lạ à nha! Tiên phi khi nào lại quan tâm đánh giặc hành quân, nàng chẳng phải là tài nữ hay sao? Ngay cả Diệp Hi Cẩn cũng vô phương giải đáp. Hai người lựa chọn bỏ qua, tiếp tục mở thêm hòm.

Hòm kế tiếp chứa hai bộ bàn cờ làm bằng dương chi bạch ngọc trân quý nhưng chúng lại bị vất vào hòm một cách lộn xộn, có quân cờ còn bị sức mẻ, một trong hai bàn cờ đã có vết rạn nứt. An An có điểm dờ khóc dờ cười, Tiên phi quả nhiên xem nhẹ vật chất.

Thêm mấy hòm kế nữa thì lại là vàng bạc đá quý cùng ngọc trai, ngọc như ý đủ loại lớn nhỏ, vẫn cùng một bộ dạng tùy ý chủ nhân quăng vào. Xem ra Tiên phi không còn chỗ quăng nên bỏ phế luôn đồng châu báu còn lại ở ngoài.

Liên tiếp mấy hòm nữa đều là lăng sa tơ lụa thượng phẩm, còn có thêm một hòm vật dụng cá nhân của Tiên phi. An An xem xét lọ lọ hũ hũ, cư nhiên chúng đều là vàng bột, bạc bột. Bên cạnh còn có thêm hai hộp nhân sâm, vài cân tổ yến, linh chi cùng một số lọ dược.

Bằng vào sự quan tâm của tướng phủ cùng sự sùng ái của hoàng đế năm xưa, hồi môn của Tiên phi như vậy thập phần thiếu hụt. Tin đồn khi xưa Tiên phi Trầm Hương cùng Thần phi Trầm Tích vốn tỷ muội hòa hảo, tuyệt không giấu diếm riêng tư. Bấy nhiêu cũng đủ hiểu phần hồi môn đã mất lọt vào túi ai rồi.

An An cảm thán, quả nhiên thời đại này vốn khan hiếm chân chính nhân tình. Nàng xoa đầu an ủi Diệp Hi Cẩn: "không sao, của đệ thì sớm muộn cũng trở về bên đệ thôi".

Diệp Hi Cẩn thần sắc kiên định, nghiêm túc nói: "một ngày nào đó đệ nhất định sẽ đòi lại những gì của mẫu thân và của đệ, không sót một thứ".

An An nhìn bộ dạng nghiêm túc của bé mà đau lòng. Vào độ tuổi của bé đâu phải lo lắng những chuyện này. Tuy đau lòng nhưng nàng vẫn không thiếu nhắc nhở: "đệ phải trưởng thành và đủ cường đại mới có thể thực hiện nguyện vọng này. Trước mắt chúng ta cần đến chữ nhẫn".

Diệp Hi Cẩn gật đầu đáp ứng. Mấy tháng nay đều là nàng dạy bé một số giao tiếp ứng xử, có nhiều khi lời nói của An An nghe còn có điểm dễ hiểu hơn cả sư phụ. Nhiều câu hỏi bé đưa ra, An An nhất nhất kiên nhẫn trả lời. Sư phụ không thường xuyên gặp nên nhiều vấn đề bé lại không biết hỏi ai. Từ khi An An xuất hiện, nàng mang ánh sáng áp áp đến cho bé, luôn luôn bên cạnh lo lắng chăm sóc. Dù có điểm hiềm nghi thân phận của nàng, bất quá bé lựa chọn tin tưởng, nếu một ngày nàng phản bội, dù là giả dối bé cũng nguyện tin tưởng. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng sống nơi thâm cung hiểm ác, Diệp Hi Cẩn sớm đã trưởng thành trước tuổi, bé đã bắt đầu có chủ ý riêng không cần người thao túng, ai biểu bé sinh ra đã là cái thiên tài thần đồng đâu.

Kiểm tra mấy lọ dược đều là hàng thượng phẩm, trong đó có một lọ tỏa ra nồng đậm mùi thơm. An An cũng ít quan tâm đến, dù sao vốn là đồ của Diệp Hi Cẩn, vậy để cho bé tùy ý quyết định đi.

Mất thấy thời gian không sai biệt, nàng mang Thần phi trở về phòng của ả cùng chiếc nhẫn không gian đã rỗng ruột, dĩ nhiên không quên cấp ả đại lễ. An An cố tình tiêm cho ả một mũi thuốc chứa chất kích thích da liễu nhẹ. Dù An An không biết Thần phi bị dị ứng thì với mũi thuốc kia cũng khiến Thần phi một tháng không cần gặp người. Đừng có ý nghĩ mời ngự y, thuốc của nàng là thế kỷ 21 được chuyên gia được sĩ dày công nghiên cứu, há có thể nói giải là giải sao? Vẫn là chờ một tháng cho thuốc hết hiệu nghiệm đi.

Vì vậy, trong khi Thần phi bên kia gà bay chó sủa, ngự y tấp nập, bên này An An cùng Diệp Hi Cẩn ở trong không gian tự thưởng cho mình một bàn tiệc thịnh soạn thích ý. Sau đó, nàng chờ Diệp Hi Cẩn đi thần điện thỉnh tội, rồi lại cùng bé sắp xếp lại bảo vật. Dĩ nhiên chuyện Diệp Hi Cẩn quỳ ở thần điện nửa canh giờ chỉ là mộng tưởng của Thiên Vũ đế. Nếu thần linh ngay cả một đứa bé cũng không khoan dung được thì nàng nguyện ý tin tưởng điện kia là tôn thờ ác linh còn hơn.

Trong khi chờ Diệp Hi Cẩn luyện võ cùng hộ vệ của Tuyền Cơ lão nhân - Bạch Phượng, giờ là người chỉ điểm võ công cho bé, An An cũng thoát ra ngoài không gian, nàng trở lại căn nhà gỗ canh mộ trong rừng. Nơi đây tập trung hầu hết mộ phần tổ tiên của người dân Toàn Phong trấn. Dân trấn vốn không có đất nên toàn bộ người chết đều được đưa lên núi hẻo lánh để chôn. Sống cạnh nghĩa địa nhưng An An không sợ, đôi khi người sống còn có điểm đáng sợ hơn cả người chết.

Nàng vừa trở ra không được bao lâu thì phía xa đã có một trung niên hán tử đi đến. Đây chính là Bùi gia Bùi bá bá nàng mới nhận thức. Trong mấy ngày

bị nhốt ở đây, An An tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một thân nhân nào của Dạ Đậu Đậu cấp nằng cơm nước.

Bùi bá bá vốn là lên núi săn bắn cùng đào rau dại, nếu thời tiết chuyển xấu thì tấp vào nhà gỗ trong nghĩa địa tránh lạnh, thế mới gặp An An. An An không biết Dạ Đậu Đậu có quan hệ thế nào với người này, bắt quả hành động của hắn làm nằng thập phần cảm động.

Mùa đông lạnh giá vốn dĩ khó tìm thức ăn cho dù là cọng rau dại cũng là quý báu. Bùi bá bá không chỉ giúp An An tìm cỏ khô lót ngủ giữ ấm mà còn chia sẻ thức ăn với nằng. Khi thì nắm rau dại, khi thì vài củ mài, có hôm săn được hai con thỏ, Bùi bá bá còn khăng khải để lại một con cho nằng. An An rất là cảm động nhưng lại không dám nhận, số thức ăn này là cứu đói cả nhà Bùi gia, nằng mặt mũi nào nhận nó. Nhưng Bùi bá bá vẫn cương quyết để lại, còn nói nếu nằng không nhận khác nào Bùi bá bá là kẻ vô ơn.

Lấy lý do trên đường bị bán, nằng phát sốt hổng đầu nên không nhớ gì cả. Bùi bá bá rất thương tiếc nằng, kể lại mọi chuyện rành mạch. Chuyện nằng bị bán vì cần tiền mua thuốc cho đứa em gái nhỏ nhất thì đã biết, nhưng nguyên nhân Dạ Đậu Đậu có ơn với Bùi gia thì là như vậy. Nguyên lai là khi Bùi thăm thăm trong một lần bị tể gây chân không ai hay biết đã một ngày, khuê nữ thì lại sốt liệt giường không người chăm sóc, Bùi bá bá và Bùi trưởng từ đều lên núi săn bắn vài ngày không về, cốt yếu kiếm tiền cấp thuốc cho nhi nữ, Dạ Đậu Đậu qua nhà thăm thì phát hiện ra nên gọi người đến. Ở nông thôn nhà cách khá xa nên không ai hay biết vốn là chuyện thường.

Dạ Đậu Đậu sau đó còn thường xuyên qua nhà giúp đỡ chăm sóc, tuy còn nhỏ nhưng nằng đã biết thổi cơm, nấu vài món rau đơn giản. Khoảng thời gian đó Dạ Đậu Đậu thường xuyên bị phụ mẫu mình cấp ăn độn liên tục vì làm chuyện thừa hơi, thẳng đến khi Bùi thăm thăm cùng Bùi gia nữ nhi lành bệnh, một nhà Bùi gia mới biết. Bùi gia tuy bị hàng xóm xét nét, cô lập nhưng Bùi gia Bùi Thiết vốn là người chính trực, có ân báo ân, có oán báo oán. Cho dù cả nhà Bùi gia bị đối chết cũng phải cấp thức ăn cho Dạ Đậu Đậu.

Đối với Bùi gia cả nhà, An An thực lòng cảm phục quý mến. Thời buổi đói kém, bán vợ bán con như thế này họ vẫn giữ một lòng son sắc như vậy thật đáng kết giao.

Mãi lo hồi tưởng, Bùi Thiết đã bước vào nhà gỗ tự hồi nào. An An thập phần xấu hổ vì mình thất thố. Bùi Thiết cũng không quá để ý, hỏi thăm An An chuyện tình sáng nay làm gì? Có đói bụng khi Bùi bá bá tới trễ không? Hỏi xong lại chuẩn bị nấu cho nằng nồi canh rau dại, nướng vài củ dại cho nằng ăn đỡ đói lòng.

An An dạo gần đây chỉ nhận rau dại cùng củ dại, còn thịt rừng nằng sống chết không nhận. Bùi bá bá cũng không đồng ý, thẳng đến khi An An lộ ra một chút công phu có thể tự mình bắt cá, săn dã loài thì Bùi Thiết mới buông tha, dĩ nhiên chuyện công phu nằng đều đổ lên đầu Bạch lão.

Nghỉ ngơi một lát, Bùi Thiết lại quấy cung tên vào rừng tiếp tục săn bắn. Từ sáng sớm đến giờ hắn chỉ lo đào rau sợ nằng bụng đói nên không có để ý qua tung tích thú rừng. Hắn phải tranh thủ ban ngày mới có thể săn thú.

Tuy vừa ăn xong bữa tiệc với Diệp Hi Cần, An An vẫn ngoan ngoãn ăn vài chén rau, không thể phụ tấm lòng của Bùi bá bá. Nằng muốn cấp chút thức ăn cho Bùi gia nhưng nghĩ lại thôi. Bùi gia chưa tới nỗi quá túng quẫn, nếu làm chuyện kỳ lạ sẽ dẫn người chú ý, khiến cho Bùi gia gà chó không yên, vẫn nên lựa thời cơ khác đi.

Ăn xong An An lại ra ngoài luyện tiếp Độc Phong Bộ, giờ nằng đang luyện đến tầng thứ 3. Quả nhiên có người chỉ điểm, luyện khinh công vô cùng dễ dàng. Thời gian dư giả nằng vẫn thường quan sát ngọn núi nơi đây, tuy không có kỳ hoa dị thảo, được liệu trân quý, nhưng thú rừng lại thập phần phong phú bất quá mùa đông chúng đều tránh lạnh không ra ngoài, cây cho đã quả lại khá nhiều chỉ là mùa đông chúng đã cần cõ trụ lại.

Nằng thật tiếc hận không gian không thể trồng trọt, nuôi gia súc. Mảnh đất trong không gian đa phần là hoang phế, chỉ có hơn chục nhà kho cùng tầng hầm nằng dùng để dự trữ thức ăn, quả là lãng phí đất đai. Qua thời gian tìm hiểu, thử nghiệm cùng với độ nhạy cảm cơ thể ngày một tăng do tẩy kinh phạt thủy, nằng mới biết nguyên nhân bên trong. Suối linh tuyến vốn dĩ thần lực quá mạnh mẽ, tuyệt không dung nạp được phạm vật nên mới khiến người vào người hôn mê, cây vào cây không sinh trưởng, súc vật vào súc vật không lớn. Nếu nằng và Diệp Hi Cần không là chủ nhân của vòng và nhẫn, nghĩ cũng đừng nghĩ được sống thoải mái trong không gian. Quả nhiên được này thì mất kia.

Dạo gần đây An An cảm nhận các giác quan của mình ngày một tinh, độ nhanh nhạy thì không cần phải nói. Cơ thể nằng ngày một trắng nõn mềm mại, tóc đen nhánh óng ả, đôi mắt như làn thu thủy nhưng lại đầy ấm áp, cái mũi thon dài nhỏ xinh, đôi môi chúm chím hồng hồng lại thêm hai cái đồng tuyến đáng yêu chọc người thích, cả cơ thể toát lên linh khí không nói nên lời. Bất quá bộ dạng thật sự kia chỉ có Diệp Hi Cần được nhìn, khi ra ngoài nằng vẫn là một bộ dạng đã nha đầu đen nhem (dùng phẩm màu không thấm nước), đầu tóc bù xù như tổ quạ (tóc giả). Sở dĩ phải hóa trang như vậy là do nằng sợ phiền phức tới cửa. Nữ nhi nhà bình dân mang bộ dạng xinh đẹp thế kia, không bị gã làm thiếp cho nhà giàu thì cũng bị bán vào thanh lâu dơ bẩn. Với đức hạnh của Dạ gia này nằng thập phần tin tưởng sẽ như vậy. Sớm muộn gì nằng sẽ cắt đứt quan hệ thân thích với họ.

Đang chuẩn bị bữa ăn tối, An An cảm giác như có người kêu gọi nằng, lời kêu gọi này là một ý niệm ở đâu đó trong nhà, chỗ phát ra thì nằng chịu, vì lời gọi quá mong manh. Tuy có thử tìm kiếm nhưng nằng vẫn thất bại. Nằng không muốn bỏ qua cũng không được.

Diệp Hi Cần từ bên ngoài trở về đã đói meo meo, bé nằm xui xẻo trên bàn. Thân phi tuy có cho tỳ nữ mang thức ăn cho bé nhưng toàn bộ đều bỏ được, được này số lượng ít, không gây hại tính mạng nhưng nếu dùng lâu dài, vừa đến tuổi trưởng thành sẽ nghiện, cả đời sẽ bị được khổng chế, quá 40 tuổi các cơ chi đều teo lại thành người tàn phế, đây cũng là nguyên nhân kiếp trước Diệp Hi Cần tự sát khi tuổi đời chỉ mới 30.

Bé dựa theo lời dạy của An An, giả vờ ăn uống nhưng lại lén nhét tất cả thức ăn vào không gian. Chính vì vậy nên bụng bé trống rỗng.

Đang lười biếng nằm ườn ra, một cỗ mùi thơm dậy mũi khiến Diệp Hi Cần ngẩn phát dậy. Trên bàn ăn đã có thêm nồi lẩu hải sản và một đĩa rau tươi ngon lành. Món lẩu luôn là món khoái khẩu của hai người.

Chém chém giết giết một hồi trên bàn, nồi lẩu cạn đáy, rau cũng không còn một cọng, hai người mới thỏa mãn vuốt vuốt cái bụng căng tròn của mình.

Mặc dù dinh dưỡng đầy đủ nhưng thể hình của hai người cũng không biến đổi nhiều lắm. Cả hai người đều là một bộ dạng mình hạc xương mai, đáng đáp nhỏ gầy, chỉ riêng khuôn mặt của hai tỷ đệ là phá lệ mũm mĩm, thập phần đáng yêu.

Nghĩ ngợi một lát, cả hai tỷ đệ cùng nhau dọn dẹp. Tiếng nói nói cười vang vọng cả nhà bếp, không khí thập phần hài hòa. An An pha hai cốc nước ướp hoa mát lạnh uống cho thông họng. Nàng lôi kéo Diệp Hi Cần hỏi bé có nhận ra tiếng kỳ lạ gì trong nhà hay không? Diệp Hi Cần ngần ra nhưng vẫn lắc lắc đầu. Tội đó, tiếng kêu cầu cứu ngày một vang dội trong đầu của An An, nàng thập phần buồn bực, rốt cuộc ai kêu gọi mà không tiết lộ địa phương của hắn thì làm sao mà cứu? Tức chết nàng thôi, xem ra sáng mai lại phải mang cặp mắt gấu trúc nữa rồi.

-----+++++++-----

Thời gian cảm túc và chuộc lỗi của hai tỷ đệ kết thúc cũng là lúc kết thúc mùa đông, mùa xuân ấm áp đã về. Bên ngoài, băng đã dần tan, mấy nhánh cây run run đón gió như mừng như vui, rốt cuộc chúng đã rũ bỏ được đông tuyết vừa lạnh lại vừa nặng này rồi. Trên cây đã xuất hiện từng đàn chim vừa tránh rét trở về, tiếng riu rích cãi nhau huyền ảo không thôi.

An An rốt cuộc cũng được người Dạ gia đón về nhà. Trong thôn vẫn là một bộ dáng nghèo nàn lạc hậu. Từng vách tranh, vách đất mỏng manh nhưng vẫn kiên cường đón gió rét qua mùa đông. Điểm bất đồng ở chỗ nhà của hầu hết người Dạ gia đều được sửa soạn đẹp mắt hơn, ấm áp hơn. Vào nhà lại càng cảm nhận khác biệt, trong nhà đã được sắm sửa toan tát, bàn ghế và dụng cụ đều là mới mua, căn nhà được mở rộng sáng sủa, rõ ràng một bộ dạng cảnh đẹp ý vui.

Khi An An về nhà nhưng lại chỉ có Dạ Tứ và Du thị. Nhíu nhíu mày, An An vẫn cất tiếng hỏi, nàng là sợ họ lại bán bọn nhỏ a: "Ca ca cùng hai muội muội đâu?"

Trong mắt của nàng, họ không xứng làm phụ mẫu nên nàng sẽ không gọi hai từ thiên liên kia. Nhưng là bọn nhỏ vô tội, nàng quan tâm chúng cũng là vì mặt mũi của Dạ Đậu Đậu. Đúng như dự đoán, cái nàng nhận được chỉ là một ánh mắt khinh thị. Du thị vừa cắn hạt dưa vừa hừ mũi trả lời:

"Bằng người cũng xứng hỏi. Vân nhi và Bình nhi đều đã cảm y ngọc thực. Đâu có như người sinh ra bộ dạng xấu xí như ăn mày thế kia. Không biết kiếp trước ta thiếu công đức gì nên mới sinh ra người. Bình nhi và Vân nhi trắng trẻo đẹp đẽ nên được gia gia chúng đón về dạy dỗ rồi. Tương lai của chúng không làm quý thiếp của quan thì cũng là com áo không lo. Còn người?". Dừng trong chốc lát rồi tiếp tục hừ mũi: "không biết có ai nguyện ý thú người không?".

Nhìn đi nhìn đi, đây là lời mắng thân nên nói với nhi nữ thân sinh hay sao? Cũng may Dạ Đậu Đậu đã sớm đi, nếu không nàng chẳng tha bị quăng ra đầu đường xó chợ còn hơn là có nương như thế này. An An vẫn là một bộ dáng không sao cả. Tiếp tục truy vấn: "còn ca ca?".

"Ca ca người a, hắn được một sư phụ trong đồ phường trên trấn nhận làm đồ đệ rồi".

An An hết nói nổi rồi. Đây là cha mẹ kiểu gì? Sinh con mà không dưỡng, đưa thì quăng đi cho người nuôi béo chớ làm thịt, đưa thì lại quăng vào đồ phường sa đọa. Không cần phải nghĩ, tương lai chúng rõ là một màu đen tối. Nàng can thiệp được sao? Đáp án là không thể! Chúng là phận con cái không thể cãi lời, vào thời đại này tội bất hiếu sẽ bị chìm sông cho đến chết. Nếu sau này có gặp mặt, chỉ cần chúng không quá phận nàng sẽ không tính toán, coi như vì Dạ Đậu Đậu.

Nhận được câu trả lời, An An cũng trực tiếp vào nhà, bước qua Dạ Tứ và Du thị. Dạ Tứ đang uống rượu, thấy Dạ Đậu Đậu xem thường mình, nổi giận đứng đứng theo thói quen lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay, bắt quả hắn đã quên bài học ngày đầu tiên An An đến đây. Nàng một phen bắt được tay hắn, ánh mắt âm trầm cảnh cáo khiến hắn một trận run rẩy. Từ lúc nào con hắn lại có sát khí bực này?

Ở một bên, Du thị ra sức la hét mắng chửi nhưng vẫn không dám tới gần. An An chán ghét buông tay, quăng ra lời cảnh cáo: "đừng có chọc giận ta, nên làm gì thì các người cứ làm. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Nếu không ta sẽ không khách khí".

Nói xong lại bỏ đi. Hai phụ phụ cứ ngơ ngơ ngác ngác, đến khi phục hồi họ mới nhận ra bản thân mình bị uy hiếp. Tuy tức giận thì tức giận nhưng cả hai vẫn là không dám chặn lại sát thân kia.

Trở lại thôn, An An lại đăng môn bái phỏng Bùi gia. Bùi gia có tất cả 4 nhân khẩu. Bùi bá bá và Bùi thăm thăm tuổi đã tứ tuần có một trưởng tử là Bùi Từ Nghiệp 10 tuổi, một trưởng nữ là Bùi Yên Nhi cùng tuổi với An An. Cả nhà Bùi gia đều chất phát thật thà dễ mến, nhìn thấy An An đều nồng nhiệt ra đón. An An có điểm không hiểu sao Bùi gia lại bị mọi người xa lánh, căm ghét. Bất quá đây là chuyện tế nhị nên nàng không tiện hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Năm Mới

Mùa đông kết thúc cũng là lúc mùa xuân trời dậy, đồng nghĩa với một năm mới lại bắt đầu. Thôn An An đang trụ được gọi là Thanh Lý thôn. Toàn thôn không quá 100 nhân khẩu. Thanh Lý thôn là thôn nhỏ nhất và nghèo nhất của Toàn Phong trấn.

Đa phần đất đai của Toàn Phong trấn đều thuộc tư nhân quý tộc, chỉ một số ít là của tiểu địa chủ. Đất quý tộc đều xây thành những biệt trang. Trong biệt

trang chủ yếu trồng Bông dệt vải. Mỗi biệt trang đều có nông nô, chỉ khi vào vụ mùa bận rộn thiếu người thì biệt trang mới đăng thông cáo tuyển người theo thời vụ. Đây cũng là một phần thu nhập đáng kể của dân trấn.

Lại nói về thôn Thanh Lý, dân thôn vốn được thiên nhiên ưu ái. Tuy ở khá xa thành trấn và biệt trang nhưng sau thôn là dãy núi chứa nhiều thổ sản và đã quả. Công việc chủ yếu của dân thôn là săn bắn và hái lượm. Thổ sản tuy nhiều nhưng đa phần đều nằm sâu trong núi, nơi có nhiều động vật hoang dã nguy hiểm, người dân chỉ có thể kiếm ăn ở ven ngoài bìa rừng. Bao nhiêu đó cũng đủ cho họ thoát nạn đói tạm thời rồi.

Mỗi khi vào vụ mùa, thanh niên trai tráng của thôn sẽ rời đi tò ra khắp các biệt trang trong trấn để tìm việc. Thanh Lý thôn có thể nghĩ như vậy dĩ nhiên các thôn khác cũng không kém. Vì vậy vào mùa này xung quanh biệt trang luôn tụ tập phần đông thôn dân, họ tranh nhau việc làm, có khi nghiêm trọng còn xảy ra ẩu đả. Cũng không có gì lạ, chỉ cần được làm việc trong biệt trang vài tháng, họ sẽ có đủ tiền đóng gạo qua năm mới, còn có thể mua vài sấp vải may y phục. Phúc lợi lớn như vậy ai mà không muốn?

An An trở về thôn đã được mấy ngày tuyệt nhiên không thấy bóng dáng thân thích thăm hỏi. Người Dạ gia nhờ vào số tiền của Bạch lão cuộc sống đã khá khấm, ít ra khi hàng xóm xung quanh vẫn ăn rau dại, củ dại thì họ bữa nay châu, bữa mai cơm đã gọi là sung sướng nhất thôn.

An An cũng không có hy vọng vào cửa thân thích này nên phần lớn năng đều trụ tại Bùi gia. Nàng đã bắt đầu làm quen cuộc sống nơi đây. Sáng sớm nàng sẽ cùng Bùi Yên Nhi, Bùi Tử Nghiệp vào núi để đào rau, được bao nhiêu đến trưa phải trở về nấu nướng và ăn uống. Tuyệt đã tan gần hết nên trẻ nhỏ vào núi kiếm ăn là chuyện thường, dĩ nhiên bọn nhỏ chỉ dám lang thang bên ngoài chứ không dám đi sâu bên trong. Sâu trong rừng rất nguy hiểm, chỉ có những thợ săn lành nghề mới dám vào.

Tiết trời đã ẩm áp hơn, những động vật hoan dã trú đông cũng rời nơi ở ra ngoài tìm thức ăn. Những thợ săn chỉ chờ có thế, số lượng con mồi của họ sẽ tăng theo tiết trời áp áp. Trở về nhà, những con mồi lớn nhỏ đều được lột da, thịt sẽ được muối mặn hoặc phơi khô dùng qua ngày. Số da kia sẽ được tích lũy lại để mang lên trấn bán làm lộ phí cho dân thôn trong lúc chực chờ công việc trong biệt trang. Chỉ có những nhà đông nhân khẩu mới cho thân thích chờ việc ở đó vì họ vẫn là không bỏ được công việc săn thú béo bở này.

Bùi gia chỉ mỗi Bùi Thiết là lao động chính nên họ không đi biệt trang. Cho dù vậy, chỉ dựa vào một tay săn bắn điêu luyện của Bùi Thiết cũng giúp cả nhà trải qua cuộc sống thoải mái, vài năm cũng có thể sắm sửa một số vật dụng và y phục.

Hôm nay Bùi Thiết lại có thu hoạch lớn, số lượng con mồi của hắn luôn gấp đôi những thợ săn khác. An An cũng bắt tay vào phụ giúp xử lý con mồi. Nàng và Yên Nhi phụ trách mang thịt đã lột da vào cho Bùi thẩm muối và sắp xếp lên giá để phơi khô. Thịt muối có thể để dành vài ngày ăn lần cho đến hết nhưng thịt phơi khô có thể cất giữ cho đến mùa đông.

Bên ngoài hai phụ tử Bùi gia say sưa làm việc. Họ phụ trách lột da, tách mỡ và xử lý nội tạng. Số da sẽ được tẩy sạch, phơi nắng là có thể bán lấy tiền, số mỡ ít ỏi nhưng vẫn được giữ lại dùng trong nấu ăn, nội tạng cũng được tẩy sạch sẽ. Tối nay họ sẽ có một bữa ăn ngon lành.

Dù bây giờ Dạ gia có tiền của nhưng Du thị chưa bao giờ dành phần cơm cho An An. Bùi Thiết cũng nhận ra việc này nên hắn luôn giữ An An lại dùng cơm xong mới cho nàng về nhà. An An cũng giúp đỡ Bùi thẩm một số gia vụ mới thấy bớt ngượng. Nàng giúp Bùi thẩm quét nhà, nhổ cỏ sân, nhóm lửa... Bất cứ việc gì có thể làm nàng đều làm. Càng ngày nàng càng thân thiết với hai đứa trẻ Bùi gia. Nhìn vào trông nàng như thân thích của Bùi gia hơn là Dạ gia.

Tối nay, Bùi thẩm chuẩn bị bữa ăn khá thịnh soạn. Trên bàn ăn đã có một đĩa rau luộc, một đĩa nội tạng chiên, một nồi canh thịt rừng thơm ngát và vài cái bánh nướng. Bánh nướng có được là do mấy hôm trước Bùi Thiết lên thị trấn bán thịt rừng đôi lấy bột về. Bữa ăn như vậy đã được gọi là thịnh soạn ở thôn dã.

An An cùng với Bùi gia bốn người dùng bữa rất khí thế. Nàng chủ yếu chỉ ăn rau dại, nhường phần thịt lại cho mọi người. Nhìn tất cả đều ồm ồm, da dẻ xanh xao vì thiếu dinh dưỡng, trên thân là từng mảng vá chần và mụn khiến nàng thấy chua lòng. Kỳ thực những thôn dân nghèo như họ ai mà không mảnh rách mảnh vá. Bận tâm đến cái ăn còn chưa đủ huống chi đến cái mặc. Quần áo dù rách bươm nhưng có thể trải qua mùa đông đã là tốt rồi.

Công việc săn bắn của thôn dân ngày một thịnh. Nếu chịu khó hơn nữa họ có thể sắm sửa một ít vật dụng, mua lương thực làm phong phú thêm bữa ăn tất niên, chào đón một năm mới an lành hạnh phúc.

-----+++++++-----

Kinh thành Thiên Vũ quốc, người dân nơi đây cũng chào đón một năm mới nhiều may mắn. Họ không như thôn dân cầu được ầm no mà họ cầu năm mới được thăng quan tiến chức, tiền vào như nước. Năm mới đến là cơ hội tốt cho họ biểu hiện lên thượng cấp. Từng xe từng xe quà cáp chất đống được tiến nhập vào các phủ đệ. Phố phường trở nên náo nhiệt, đông đúc hơn mọi khi, dân kinh thành đều ăn mặc sang trọng, quần áo lụa là, tiếng rao bán trên đường người người tấp nập. Quả là phong cảnh thái bình trong thiên hạ!

Tại hoàng cung, các văn võ bá quan đều đưa gia quyến của mình tham gia tiệc tất niên của hoàng đế. Mọi người đều mang khuôn mặt tươi cười khi tiến vào, nhưng chỉ một số ít còn giữ vẻ mặt tươi vui khi trở ra, còn lại đa phần là một bộ dạng ủ rũ. Nhà có khuê nữ được tiến cung dĩ nhiên vui mừng, còn nhà bị từ chối dĩ nhiên ủ rũ. Tiệc tất niên cũng là dịp để trai thanh gái lịch gặp mặt, là cơ hội làm phong phú hậu cung của hoàng đế và các vị hoàng tử, cũng quan lại quý tộc.

Thiên Vũ quốc cũng như các quốc gia khác có quan niệm nam tôn nữ ti nhưng nữ tử không bị quản chế quá chặt. Nữ tử vẫn có thể học văn, học võ nhưng không được xen vào triều chính. Nữ tử ra đường không cần mang màn sa, có thể xuất môn tùy ý nhưng không được phép qua đêm bên ngoài. Vào những lễ hội hàng năm có thể xuất môn giao lưu gặp văn nhân, danh gia trong kinh thành, có thể tự định thân đính ước nhưng không được phép bước qua lễ giáo, chỉ được thân cận sau khi hai nhà đã chấp nhận hôn sự, trao đôi bát tự.

Diệp Hi Cẩn nhăm chán nhìn cảnh oanh oanh yến yến của bữa tiệc. Dựa theo cách nói của An An thì bữa tiệc tất niên của phụ hoàng y như chợ buôn bán người. Nhìn những vị bình thường tự nhận là trí giả, vẫn nhàn đứng ra chúc tết nhưng trong lời nói đều là ca ngợi khuê nữ nhà mình, cứ y như tú bà trong thanh lâu đang giới thiệu kỹ nữ vậy.

Hôm nay Thần Tích cung chỉ có mỗi mình bé tham dự. Vị Thần phi trong truyền thuyết kia lần trước bị An An giáo huấn vẫn chưa dám gặp người. Nếu không phải bữa tiệc này có sư phụ cùng sư thúc tham dự thì bé đã cáo bệnh rồi.

Vuốt ve món quà sư phụ tặng năm mới bé mới thấy an ủi đôi chút, đã lâu rồi bé mới gặp lại bọn tiểu Tả cùng tiểu Hữu. Trong hoàng cung cũng có nhiều quý nhân nuôi sủng vật, có người còn nuôi cả hổ, báo và cả rắn độc nữa nên việc hai tiểu sói bị đưa vào cung cũng là chuyện thường.

Diệp Hi Cẩn cố gắng nhẫn nại trong bữa tiệc, chỉ cần sư phụ cùng sư thúc cáo về bé cũng sẽ cáo bệnh rồi đi. Những bữa tiệc như thế này có khi kéo dài đến sáng hôm sau.

Đang vuốt ve hai tiểu ngân lang, Diệp Hi Cẩn bỗng nhiên rùng mình, mồ hôi lạnh toát chảy xuống. Là ai? Ai làm cho bé có cảm giác này? Ngần đầu quan sát xung quanh, không lạ gì khi bé bắt gặp một người đang nhìn bé cười rất rạng rỡ. Kia chẳng phải thái tử phi Triệu Nhượng Nhượng hay sao? Tuy thái tử phi tâu tâu luôn dịu dàng mỉm cười với bé nhưng bé vẫn cảm nhận một mối nguy hiểm ẩn sau nụ cười đó.

Diệp Hi Cẩn lắc lắc đầu xua đi ý nghĩ kỳ quái kia. Dù không thích nhưng bé sẽ không để ai nắm bắt được tâm trạng của mình, đây cũng là An An dạy bé. Suy nghĩ thông suốt, Diệp Hi Cẩn trưng ra một nụ cười thiên chân khả ái, vô tư đáp lại đối phương. Triệu Nhượng Nhượng sững sốt, nàng cảm nhận người kia so với kiếp trước đã thay đổi. Nhưng không sao, kẻ cười cuối cùng mới là người chiến thắng. Nàng không tin, chuẩn bị bao nhiêu năm nàng lại há thua một đứa con nít hay sao? Lần trước do nàng tham lam Đường Xuân Niên nên mới thất bại, lần sau nàng sẽ dốc hết sức tiêu diệt hắn, nàng sẽ chiếm được tất cả những gì thuộc về hắn, nàng và hắn vốn là khắc tinh, nàng sẽ không để hắn có cơ hội trưởng thành, xem ra cần phải cân nhắc việc hợp tác với Trầm tề tướng.

Tiệc tất niên hoàng cung được kết thúc trong vui vẻ, hòa hợp. Diệp Hi Cẩn mệt mỏi cáo từ về cung. Chuyện chiếc nhẫn bị Thần phi cướp đoạt bé cũng không muốn sư phụ ra mặt giúp, những thứ bị đoạt đi bé sẽ tự tay giành lại.

Diệp Hi Cẩn nhanh chóng cùng hai tiểu ngân lang và Bạch Phượng trở lại Thần Tích cung, bé thực sự chán ghét những bữa tiệc như thế này. An An nói ngoài kia có rất nhiều người chết đói, họ ăn cỏ, ăn lá cây, ăn vỏ cây mà vẫn bị đói, một lượng bạc có thể nuôi sống một hộ gia đình trong 10 ngày. Bữa tiệc đã kết thúc nhưng thịt và điểm tâm vẫn còn ê hề, hầu như không ai động đũa. Bé và An An chưa bao giờ lãng phí như vậy.

-----++++-----

Trở lại phủ thái tử, Triệu Nhượng Nhượng mặc cho Liễu trắc phi lồi lõm kéo kéo thái tử, bên cạnh bốn đại tỷ nữ thập phần bất bình cho chủ nhân mình. Liễu trắc phi nghehnh một cái đắc ý, liếc mắt khinh miệt những kẻ thua cuộc, cùng nàng tranh nam nhân ư? Nghĩ cũng đừng mơ!

Triệu Nhượng Nhượng cũng không mấy bận tâm chuyện tranh sủng, nàng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm. Trở về nội viện, cho bốn tỷ nữ canh gác nơi cửa, một mình nàng ở trong phòng chờ người kia xuất hiện.

Không phụ sự kỳ vọng của nàng, khoảng một khắc chung sau trong căn phòng vắng lặng đã có thêm một đạo hơi thở. Người tới là một thanh niên tuấn tú, văn phong nho nhã, cả hơi thở đều tràn ngập tiên phong đạo cốt nhưng ánh mắt đầy tham vọng đã bán đứng phong thái của hắn.

Triệu Nhượng Nhượng hành một cái đại lễ với hắn: "đồ nhi tham kiến sư phụ!". Nam tử khoát tay cho nàng đứng dậy.

"Người lại thất bại? Chỉ một đứa trẻ cũng đối phó không xong thì còn làm được đại sự gì?".

"Sư phụ! Sẽ không như vậy nữa! Lần này ta đã chuẩn bị chu đáo, ta không tin hắn mạng lớn như vậy". Triệu Nhượng Nhượng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Mong là như vậy. Nếu không phải người có bản da dê chỉ đường đến Địa Lam Hải thì bản tôn cũng không nhận người là đồ đệ. Tự người cân nhắc phần lượng của mình đi".

Triệu Nhượng Nhượng nghe đến đó có phần chột dạ. Bản da dê kia cũng không là thật, là do nàng dựa theo trí nhớ kiếp trước mà phục hồi lại. Bản da dê vốn là quốc gia chi bảo của Thiên Vũ quốc, đã biến mất không tung tích, kiếp trước là do Diệp Hi Cẩn tìm được nhưng địa điểm ở đâu thì nàng không biết, thế nên nàng chỉ có thể họa lại bản đồ. Bản thân bản đồ chứa hai bí mật trọng đại, một là con đường dẫn đến Địa Lam Hải, nơi chứa đầy linh khí và thảo dược quý hiếm cho phạm nhân tu luyện, nếu hấp thụ đầy đủ linh khí thì phạm nhân cũng có thể thành tiên, bí mật còn lại vẫn là ẩn số chưa khám phá. Tuy vậy, Địa Lam Hải vẫn là miếng mồi ngon không chỉ thu hút giới võ lâm mà kể cả người tu đạo cũng không chống lại được sức hấp dẫn của nó.

Huyền Thiên cũng là người tu đạo, tham vọng của hắn rất lớn, hắn muốn chiếm cả Địa Lam Hải làm của riêng. Tuy đã có bản đồ của Triệu Nhượng Nhượng nhưng hắn cũng phải trả đại giới khi tiếp xúc Địa Lam Hải. Tôn thất vật lực còn chưa kể, hơn trăm đệ tử tinh anh của hắn đều bị vây kín trong sương mù không rõ sống chết, đổi lại người của hắn chỉ tiếp xúc được rìa ngoài của Địa Lam Hải. Tuy vậy, rìa ngoài của Địa Lam Hải mọc rất nhiều tiên thảo, nếu tập hợp đủ chúng là có thể tinh luyện thành thuốc giải bách độc. Huyền Thiên càng nghĩ đến Địa Lam Hải hắn càng bất chấp mọi giá để chiếm đoạt.

"Đây là thứ người yêu cầu!".

Dứt lời trong tay Huyền Thiên đã xuất hiện một bình thuốc, thuốc này hắn đã mất ba tháng để phối chế, nguyên liệu đều là tiên thảo cùng hiếm dược. Triệu Nhượng Nhượng cung kính nhận bình thuốc, kế hoạch của nàng chỉ còn thiếu mỗi loại thuốc này nữa là hoàn hảo. Lần trước nàng chuẩn bị thiếu chu đáo mới để mất tung tích Diệp Hi Cẩn, lần này mới chân chính gọi là truy sát. Diệp Hi Cẩn, dù người có trốn ở đâu cũng là vô dụng, ta sẽ cho người cảm

nhận bị người đuổi giết không khác gì chuột bị mèo vờn.

"Bản tôn không chấp nhận thêm lý do thất bại nào nữa! Nếu ngươi dám để lộ ra tung tích của ta, ngươi sẽ sớm hiểu thế nào là địa ngục!". Đôi mắt âm u lạnh lẽo của Huyền Thiên chiếu thẳng đến Triệu Nhựt Nhựt làm cho nàng run rẩy không thôi. Chỉ có người chưa chân chính hiểu hấn nên luôn lăm lăm vì về ngoài phong tư thiên đạo kia, một khi đã được kiến thức thủ đoạn hấn dùng để đối phó con mồi và kẻ địch thì chỉ hận không được chết sớm để giải thoát.

Vốn đã quen phản ứng của những thuộc hạ và đệ tử dưới trướng của mình, Huyền Thiên cũng không muốn nhiều lời thêm. Hấn phải đích thân đến đây là muốn hỏi Triệu Nhựt Nhựt có biết tung tích của Mộc Sinh, một loài cổ thụ có thể phát ra linh khí. Hấn đã dùng linh khí quét qua Địa Lam hải nhưng vẫn không thấy tung tích của cổ thụ kia. Người phụ nữ này biết khá nhiều chuyện quan trọng, thậm chí có lúc hấn từng nghĩ nàng là Thiên Nữ trong lời tiên tri nhưng máu nàng lại không dung hợp cùng thánh vật. Nếu hấn có cả Địa Lam Hải cùng Thiên Nữ, thiên hạ này há lại thoát khỏi tay hấn sao? Rất tiếc, Thiên Nữ vẫn chưa xuất hiện nên hấn đành chiếm lấy Địa Lam Hải trước.

"Cổ vương ở chỗ lão họ Bạch kia ta tạm thời để ngươi xử lý nhưng không được làm chết nó. Chuẩn bị mọi thứ ngày mai cùng ta tìm Mộc Sinh!".

Không quan tâm đến phản ứng của Triệu Nhựt Nhựt, Huyền Thiên biến mất như chưa từng xuất hiện tại phòng nàng. Dù sao người tu đạo luôn bí hiểm, bản thân họ có pháp lực lại nhiều pháp bảo vượt ngoài tầm với của phạm nhân nên việc hấn bỗng dưng xuất hiện rồi biến mất đã thành thói quen của nàng. Chỉ khi hấn rời đi hoàn toàn nàng mới có thể hít thở thông thoáng, bên ngoài tứ đại a hoàn mới hoàn hồn lại, các nàng đều bị áp lực khổng lồ chế trụ không cử động được, cảm giác bị áp bách có thể tùy tiện người chém giết.

Triệu Nhựt Nhựt được thả lỏng, trượt người khỏi ghế trực tiếp ngồi trên thảm. Nàng cảm thấy thực ỳ ỳ khuất, ỳ ỳ khuất vì nàng vẫn chưa chân chính là cường giả, chưa đủ thực lực để tung hoành ngang dọc. Triệu Nhựt Nhựt nàng muốn đứng trên thiên hạ, muốn dẫm nát bọn đàn ông tự cho là đứng cao cao tại thượng kia. Ngay cả phản bội người thân và tỷ muội nàng cũng đã làm thì còn điều gì có thể làm nàng kiên kị nữa đây? Mộc Sinh à? Nàng muốn nó! Nàng muốn đi vào con đường tu đạo, không ai có thể ngăn cản nàng.

Tìm được bước đi tiếp theo, Triệu Nhựt Nhựt lại thấy vững vàng hơn, nhưng trước hết nàng phải loại trừ khắc tinh khiến nàng hằng đêm vẫn gặp ác mộng.

-----++++-----

Liễu các, Liễu trắc phi được mọi người xưng tụng là đệ nhất sủng cơ thái tử phủ. Mỹ danh thật đẹp biết bao nhưng có ai nào biết nỗi thống khổ của nàng. Dùng sắc đẹp để mê hoặc phu quân của người, dùng nghề nghiệp tại thế kỷ 21 để đầu đá cùng chính thê và tiểu tứ, tiểu ngũ cùng một tá mỹ nhân khác. Vì sao lại cho nàng xuyên không? Đã thế khổ chủ chẳng những yếu ớt mà xuất thân lại ti tiện, là thứ nữ luôn bị người người ganh ghét. Thế kỷ 21 nàng là diễn viên tài năng đầy hứa hẹn, gia đình nàng thuộc tầng lớp trí thức, bố là giáo sư đại học nổi tiếng thành phố, mẹ là nhà khoa học đầy triển vọng. Hòn ngọc quý trên tay của bố mẹ giờ đã luân lạc đến bước này rồi. Liễu trắc phi kim không được nước mắt, nàng nhớ đến cuộc sống huy hoàng ngày xưa, nhớ ba mẹ, nhớ mọi phương tiện hiện đại của thế kỷ 21, nhớ nàng từng là công chúa theo sau nàng là hàng tá mỹ nam chứ không như bây giờ phải dùng thủ đoạn để giành giật lấy.

Đêm giao thừa chào đón năm mới, mọi người đều có lo âu và phiền não của mình. Thời thế loạn lạc, dân tình đói kém, vua có lo lắng của vua, quan có nỗi lo của quan, dân chúng có lo lắng của dân chúng. An An và Diệp Hi Cần ở trong không gian vô lo vô nghĩ chào đón một năm mới an lành hạnh phúc. Họ còn quá nhỏ, quá yếu ớt để đối mặt với sóng to gió lớn của kinh thành. Bên ngoài dân chúng đói khổ lầm than, họ tuy có lòng nhưng không đủ sức, chỉ khi trở nên cường đại mới có thể suy nghĩ đến chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Không Gian Tiến Hóa 1

Trong Thần Tích cung, tại Hi các là một mảnh vui vẻ ấm áp. Diệp Hi Cần cùng sư phụ và sư thúc vui vẻ trò chuyện. Bên cạnh là hai huynh đệ họ Dung cùng Bạch Thược, dưới bàn là hai tiểu ngân lang mang về phòng soi đến nhà, trừng mắt nhìn ai đó đang ngứa ngáy tay chân muốn vuốt ve chúng.

Bạch Chí ở một bên xem ca ca bắt mạch cho Diệp Hi Cần, ông vô tình nhìn vào tay của bé, phát hiện chiếc nhẫn đã không còn, nhin không được liền hỏi: "Cần nhi, nhẫn của con đâu rồi?".

Diệp Hi Cần biết không dấu được nữa đành nói thật: "Hôm về cung mẫu phi đã lấy đi!". Nói xong đầu bé cúi xuống đầy hổ thẹn, ngay cả di vật của mẫu thân bé cũng không giữ được. Dung Triết vốn tuổi trẻ bồng bột nên là người phản ứng đầu tiên: "Thật quá vô lý! Đi! Ta sẽ giúp đệ lấy lại!".

Bạch Chí đau đầu nhìn đồ đệ của mình, quát lên: "Đứng lại! Con tưởng đây là nơi con có thể tùy tiện? Sau lưng Thần phi là tả tướng phủ, đừng gây rối nữa". Dung Triết tuy rất muốn xông vào chủ diện đòi lại nhẫn nhưng hấn vẫn nhin xuống, không dám trái lời sư phụ. Bạch Thược cùng Dung Hiên cũng nổi giận nhưng họ vẫn còn lý trí.

"Sư phụ, sư bá, hay chúng ta giúp tiểu Cần xuất cung. Hoàng thượng và tả tướng không thể chăm sóc đệ ấy, chúng ta sẽ chăm sóc". Dung Hiên bất ngờ đưa ra kiến nghị.

Tuyền Cơ lão vẫn im lặng từ đầu cũng lên tiếng: "Không được, tốt xấu gì cũng là thân nhân, huống chi hoàng thượng và Trầm tử tướng chưa làm gì có lỗi với tiểu Cẩn. Chuyện Thần phi ta sẽ nói với Trầm tử tướng xử lý, ông ấy là người ngay thẳng chắc chắn sẽ không ngó lơ".

Ở trong không gian An An đang thêu túi thom nghe được những lời này suýt nữa thì đâm vào tay, nàng đau đầu ôm trán. Nàng thừa nhận Tuyền Cơ lão nhân là bậc kỳ tài nhưng tài năng của ông đều thể hiện hết trong lĩnh vực y học và võ học, còn những lĩnh vực khác nàng thực không dám khen tặng. Ta nói này lão nhân gia, ngài có quá mộng tưởng hay không? Thế lực của lão hoàng đế cùng lão Trầm lớn như vậy sao có thể không cài người của mình vào hậu cung chứ. Chuyện xảy ra lâu như vậy mà họ vẫn im lặng, thái độ đã quá rõ ràng rồi mà. An An trong lòng gào thét không thôi.

Diệp Hi Cẩn cũng vội ngăn mọi người lại: "Sư huynh, đa tạ huynh quan tâm đệ. Cẩn nhi không sao. Đệ sẽ cố gắng luyện võ để trở nên mạnh mẽ, không ai có thể đoạt được đồ của đệ nữa. Đệ còn nhiều chuyện chưa làm nên chưa muốn xuất cung bây giờ". Nói xong quay qua Tuyền Cơ lão nhân cung kính dập đầu: "sư phụ, đồ nhi biết sư phụ xót đồ nhi, nhưng xin người đừng nói gì cả, hãy để cho đồ nhi xử lý chuyện này".

Mọi người đều cảm thấy ê ẩm, tiểu Cẩn thật đáng thương, còn nhỏ như vậy đã phải gánh vác trách nhiệm. Tuyền Cơ lão nâng Diệp Hi Cẩn dậy. Lão cũng không miễn cưỡng bé nên chuyện chiếc nhẫn được gác lại. Dung Triết muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị Dung Hiền nín lại nên cũng im miệng.

Tuyền Cơ lão cũng an tâm đôi chút, sức khỏe của Diệp Hi Cẩn ngày càng ổn định. Không phải lão không biết Diệp Hi Cẩn bị người đầu độc nhưng do ai làm thì lão đành chịu, tuy giữ chức thái phó nhưng lão chỉ nhận dạy thái tử Diệp Hi Thành và thập bát hoàng tử Diệp Hi Cẩn. Hiện nay thái tử đã trưởng thành và thập bát hoàng tử vẫn chưa đến tuổi học nên thời gian này lão chuyên tâm vào nghiên cứu thảo dược. Đến khi bệnh tình của Diệp Hi Cẩn phát tác thì đã trầm trọng. Là lão quá tin tưởng tình huyết thông của hoàng gia sao? Lão có nghi ngờ sư đệ mình nhưng lần trước Cẩn nhi phát bệnh, là sư đệ xuất ra hiểm dược Tuyệt Thảo Sâm trấn quý để cứu mạng của Cẩn nhi. Nếu muốn hãm hại thì cần gì phải cứu? Còn Thần phi và Trầm gia? Họ cần Diệp Hi Cẩn cùng cố địa vị nên cũng không thể ra tay. Lão suy nghĩ nát cả đầu nhưng vẫn không có đáp án.

Tuyền Cơ lão nhân nào biết đâu rằng, bệnh tình của Thập bát hoàng tử Diệp Hi Cẩn là do tất cả bọn họ cùng động thủ. Thiên Vũ đế thì hạ dược mẫn tính ăn mòn sức khỏe dần theo từng ngày, Trầm gia và Thần phi hạ dược chứa chất kích thích gây nghiện, cùng với việc trong bụng mẹ lại bị Triệu Nhược Nhược hạ thai độc. Hai loại dược kia cùng thai độc hoành hành, ăn mòn dần dần sự sống của Diệp Hi Cẩn, bé còn sống tới lúc gặp Dạ An An đã là kỳ tích.

Sau khi tiễn nhóm người Tuyền Cơ lão nhân xuất cung, Diệp Hi Cẩn đóng cửa phòng, đuổi hết nô tỳ, thái giám rồi tiến vào không gian. Giờ này đã vào đầu chiều, An An chắc vẫn còn ở trong rừng luyện võ. Tuy hai người luyện hai bộ võ khác nhau nhưng bé vẫn thích cùng An An ở chung một chỗ. Cơ thể bé vẫn chưa phát triển ổn định nên việc học chiêu thức được dời lại đến khi tròn 5 tuổi, hiện tại bé chỉ học khẩu quyết tu luyện nội công. Bạch Phượng sau khi truyền khẩu quyết cho bé đã bị phụ hoàng đuổi khéo về với lý do hậu cung không thể dung nam tử bên ngoài. Không có Bạch Phượng nhưng bé vẫn còn có An An. Mỗi ngày trừ vấn An Thần phi cùng học lễ nghi, thời gian còn lại bé đều vào không gian tu luyện hoặc chơi cùng hai tiểu ngân lang ở trong rừng của thôn Thanh Lý. Thần phi chỉ thấy Diệp Hi Cẩn ngoan ngoãn ở trong phòng không gây chuyện nên chỉ cho người canh gác bên ngoài rồi bỏ mặc.

Diệp Hi Cẩn và hai tiểu ngân lang như cá gặp nước, ngày ngày vui vẻ khoái hoạt. Mùa xuân không khí trong rừng rất dễ chịu, chồi non tươi tốt, hoa cỏ nở khắp nơi trong rừng, hai đứa trẻ cùng hai tiểu ngân lang chơi vui quên cả trời đất. Diệp Hi Cẩn từ lúc sinh ra cho đến giờ đều ở trên giường bệnh không khác gì bị giam lỏng nên bây giờ bé dĩ nhiên là người chơi vui nhất.

Hôm nay An An kết thúc việc luyện công sớm, Độc Phong Bộ của nàng đã sắp hoàn thành tầng thứ ba. Nàng đã hứa với Diệp Hi Cẩn sẽ dẫn bé đi nướng cá mùa xuân.

Trở vào không gian, tắm tấp thoải mái rửa đi một thân mồ hôi khó chịu do tập luyện, nàng mặc vào bộ đồ thể thao nhẹ nhàng thoải mái, Diệp Hi Cẩn cũng đồng dạng là mặc đồ thể thao.

Hai người vừa thoát ra không gian, mùi hương cỏ non đặc trưng của núi rừng làm họ khoan khoái dễ chịu. An An ôm Diệp Hi Cẩn bay sâu vào rừng, nơi đó có một con suối chứa rất nhiều cá ngon, hứa hẹn một bữa cá nướng no say. Sâu trong rừng thập phần nguy hiểm vì rất nhiều khả năng sẽ xuất hiện thú dữ nên chẳng ai muốn đi vào. Điều đó chỉ đúng với người khác nhưng với người có nội công thâm hậu như An An chỉ là chuyện thường, huống chi nàng còn có nhiều vũ khí đối phó với chúng.

Một đường thuận lợi đến con suối, An An đặt Diệp Hi Cẩn xuống. Nàng từ trong không gian lấy ra một chuỗi dây chuông. Nàng và Diệp Hi Cẩn cùng nhau mắc chuông xung quanh mảnh đất chỗ con suối, nếu có động vật hoặc người xuất hiện dẫm lên dây thì chuông sẽ kêu báo động. Chuẩn bị xong công tác an toàn, nàng thả hai tiểu ngân lang ra ngoài cho chúng chạy nhảy. Hai tiểu ngân lang được nuôi kỹ lưỡng nên chúng ngày một to khỏe.

Tiếp đó An An xuất ra hai bộ dụng cụ câu cá, mỗi câu cá là những con tép trấu, món ăn khoái khẩu của mấy chú cá. Nếu có côn trùng như cào cào, nhện nhện, giun đất thì mỗi câu sẽ ăn hơn nhưng An An cứ nghĩ đến chúng đều vào bụng cá thì cá nướng có hấp dẫn hơn nữa nàng cũng chả dám ăn đâu, tép trấu vẫn còn sạch sẽ chán.

Chuẩn bị xong xuôi, hai tỷ đệ mỗi người ngồi trên ghế móc mồi và thả câu. Con suối vốn ở sâu trong rừng nên số lượng cá rất nhiều, cá ăn rất nhay. Hai tỷ đệ câu cá càng ngày càng náo nhiệt, cứ quảng mồi xuống là cá lại mắc câu, cứ thế chẳng mấy chốc cá đã đầy thùng. Cá dưới suối vừa to vừa sạch lại tươi ngon, tha thêm một lớp muối mỏng ở bên ngoài, nướng lên sẽ có vị thom nồng đặc trưng của cá. An An chỉ nướng cá vừa đủ ăn, số còn lại nàng dự định đem tặng Bùi gia.

Diệp Hi Cẩn tuy còn bé nhưng cũng ăn hết ba con cá nướng, bụng căng đầy mà miệng vẫn còn thèm. Trong cung không thiếu thịt cá, cao lương mỹ vị nhưng thức ăn chế biến quá nhiều dầu mỡ, thịt cá cũng không tươi ngon bằng tự tay bắt.

Hóp một ngụm nước, An An hí hóp cười nhìn ba cái bụng căng tròn trước mặt. Diệp Hi Cẩn cùng hai tiểu ngân lang ăn no lười biếng nằm trên bãi cỏ,

ánh mắt lim dim thích ý tìm Chu công đánh cờ.

Thấy sắc trời đã sẫm tối, An An đưa cả ba về lại không gian, còn nàng ở lại thu thập tàn cuộc. Dọn dẹp dụng cụ, dội tắt lửa cùng thu lại dây chuông. An An mang số cá còn lại xâu thành chuỗi bỏ vào không gian, một mình dùng khinh công thoát khỏi rừng sâu.

Đến nhà Bùi gia chỉ có Bùi Yên Nhi ở nhà nấu cơm tối. An An xách xâu cá đã lấy ra trước đó đưa cho Bùi Yên Nhi.

"Cá này muội câu được ngoài suối tặng cho tỷ. Sao chỉ có mình tỷ ở nhà vậy?".

"Phụ mẫu cùng ca ca ra ngoài hái măng vẫn chưa về, tỷ cũng lo lắng hôm nay mọi người về trễ quá. Muội ở lại ăn tối rồi hãy về". Bùi Yên Nhi vừa nhận xâu cá vừa trả lời. Từ lâu nàng luôn xem An An như người một nhà nên giữa họ những câu khách sáo đều là thừa thãi.

Lần này An An lại xua tay từ chối: "không cần đâu, muội ở tuổi đã ăn cá nướng no rồi".

An An đang định bước đi thì bị Bùi Yên Nhi kéo lại, nhìn dáng vẻ xung quanh rồi đẩy An An vào nhà thấp giọng nói:

"muội về nhà phải cẩn thận, lúc đầu giờ chiều tỷ thấy Hà ma ma ở trong trấn đến nhà muội, tỷ nghi nương của muội lại có chủ ý không tốt".

"Tỷ an tâm, họ không làm gì được muội đâu". An An vỗ tay nhẹ trấn an Bùi Yên Nhi. Nàng biết đây là Yên Nhi lo lắng cho nàng. Nói chuyện thêm một lúc An An cũng cáo từ về.

Về đến nhà thì cũng đã đến giờ lên đèn. Bùi Tứ lại say xỉn qua đêm ở bên ngoài, Du thị thì đang ăn cơm ở trên kháng với com tẻ và thịt cá đầy đủ. An An cũng không muốn dây dưa gì với người phụ nữ chanh chua này, nàng luôn lựa chọn thái độ thờ ơ lạnh nhạt, thấy như không thấy bước qua bà ta. Nếu là bình thường Du thị sẽ mắng chửi lắm lắm rồi qua chuyện nhưng hôm nay Du thị lại im lặng đến khá nghi.

An An lại nổi lên ý muốn trêu đùa: "nương a, hôm nay nhà ta ăn thật tốt, cá thịt rau cháo đều có đủ. Đậu Đậu đói bụng quá!". Nói xong còn giả vờ thòm thèm như muốn nhào vào mâm cơm. Du thị nhanh tay lẹ mắt xịch qua ngăn cản:

"ngươi cái dã nha đầu này, không biết lớn nhỏ. Nào có chuyện hậu bối lại ăn cùng mâm với trưởng bối. Dội lát ta ăn xong sẽ dành phần ngươi". Có mới là lạ á. Trong lòng thầm nghĩ như vậy nhưng miệng vẫn nói khác: "vậy a, ta sẽ chờ nương ăn xong rồi mới ăn. À mà ta nghe nói hôm nay có Hà ma ma trấn trên đến nhà ta. Nếu nhớ không lầm thì lần trước ta là bị người này dắt đi. Nương, người lại muốn bán ta sao?". Giọng nói của nàng nghe ra rất ủy khuất nhưng ánh mắt bén nhọn, lạnh lẽo như cửa từng thớ thịt của Du thị.

Du thị bỗng dừng nhận được sát khí đánh cái rùng mình. Đó đâu phải do bà. Hôm nay Hà ma ma đến đòi lại một lượng bạc khi lúc trước đã bán Đậu Đậu. Bà có mà ngu mới đưa trả. Bất đắc dĩ mới đồng ý giao trả người, nghĩ đến một thân công phu của trưởng nữ mình thì thấy nhục chí. Cuối cùng bàn đi bán lại tùy Hà ma ma xử lý, muốn làm gì Dạ Đậu Đậu cứ làm, có mang được người đi hay không cũng không liên quan đến bà, chỉ cần không xỉ tiền ra là được. Tuy là vậy bà cũng không muốn lại bị Đậu Đậu cấp ăn đòn nên cũng trả lời nửa thật nửa giả: "hào có, nào có. Nhà ta bây giờ đều có cái ăn, công lao tất cả là nhờ vào Đậu Đậu. Nương sao nỡ bán con đi, lúc trước chán qua hoàn cảnh bất buộc. Hà ma ma tới đòi người nhưng lại bị nương đuổi ra ngoài rồi. Bà ta sẽ không dám quay lại đâu".

"Phải không? Đừng để ta biết bà lại giờ trò, nếu không đừng trách ta quá tuyệt tình". Dừng chốc lát rồi lại tiếp: "com của bà ta vẫn không phước phần hưởng thụ, com dư còn lại vẫn là cho trượng phu của bà đi". Cảnh cáo xong An An trực tiếp về phòng nàng. Đây là căn phòng lúc mới tới đây nàng tự thu dọn rồi vào ở. Căn phòng tuy nhỏ nhưng chỉ cần cách xa đôi phu phụ cực phẩm kia là được.

Trở vào không gian, An An không vội về phòng ngủ mà mang châm tuyền ra thêu túi thơm còn dang dở. Trong không gian ánh sáng dựa theo ý muốn của An An nên nàng có thể thêu thùa thoải mái mà không sợ tổn hại mắt. Đường chỉ không tinh xảo nhưng hoa văn lại rất tinh tế, một cảnh trúc xanh mướt rủ xuống cho một tổ chim non làm điểm tựa trú ngụ trông thật phần hài hòa ấm áp. Tuy có mua máy may nhưng nếu chỉ may mấy vật dụng nhỏ nhặt nàng vẫn may tay để rèn luyện tay nghề, khi may y phục thì mới dùng đến máy.

Túi thơm thêu đã gần hoàn thành nhưng nàng vẫn chưa nghĩ ra cách cắt đứt quan hệ với Dạ gia. Nàng là e sợ Dạ gia đồ mọi lỗi lầm lên Bùi gia. Thời gian nàng qua lại với Bùi gia đã bị hàng xóm dị nghị, nếu nàng tuyệt giao với Dạ gia sẽ dễ người nghĩ đến Bùi gia xúi giục. Xem ra cách tốt nhất là đợi Hà ma ma ra tay rồi thuận nước đẩy thuyền, thoát ra khỏi Thanh Lý thôn này một thể. Nàng tuy luyện tiết Bùi gia nhưng nếu ở lại sẽ phát sinh nhiều chuyện khiến nàng không chuyên tâm lo cho Diệp Hi Cẩn chu toàn, tình thế ở kinh thành tuy im lặng nhưng sóng ngầm đã bắt đầu dao động.

Đang suy nghĩ, mũi kim cuối cùng lại bị trượt tay, một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống ghế sô pha. An An định lấy khăn giấy lau đi thì chuyện kỳ lạ xảy ra. Giọt máu tích tụ lại thành hình cầu rồi như có lực hấp dẫn bay đi. An An cả kinh nhưng sớm lấy lại bình tĩnh, nàng vội đuổi theo giọt máu. Nơi nó đến cư nhiên là phòng của ba mẹ nàng trước kia, bây giờ căn phòng đã trở thành phòng lưu niệm cất giữ những kỷ vật quý báu của gia đình nàng.

Giọt máu bay một đường hướng đến kết sắt, bên trong chứa trang sức của mẹ và những trang sức mà mẹ đã mua cho An An cùng tấm da dê quan trọng mà bà lão gửi cho nàng. An An mở kết sắt lấy ra tấm da dê, giọt máu thì không thấy đâu, tấm da dê cũng không có gì biến đổi. Lật đi lật lại tấm da dê vẫn là như vậy. Đang lúc nàng định buông tha hiện tượng kỳ quái này thì đột nhiên cảm nhận tại vết kim đâm có phần đau rát, lật ra kiểm tra khiến cho nàng gần như khóc thét. Mảnh da dê cư nhiên hút máu nàng. Hoàng hôn An An vớt luôn mảnh da dê xuống, lúc này mảnh da dê đã hút được máu khá nhiều nên bắt đầu thay đổi, một dấu hình chữ thập hiện lên tại chính giữa mảnh da dê, dấu chữ thập đỏ giống như màu máu của An An.

Dấu chữ thập vẫn không biến mất, trên mảnh da dê đã xuất hiện họa đồ, một bên là một bản đồ chỉ dẫn đến địa điểm là dấu chữ thập màu đỏ, mặt sau của tấm da dê vẽ hình một cây đại thụ. An An xem xét cây đại thụ có gì lạ, một trận choáng váng ập đến khiến nàng bất tỉnh.

Khi lấy lại ý thức đã thấy bản thân không còn ở phòng ba mẹ nữa, xung quanh là một vùng sương mù dày đặc, trước mặt là cây đại thụ giống như trong

bức vẽ. An An đi xung quanh đại thụ xem xét, cả cây đại thụ tỏa ra nguồn sinh cơ mãnh liệt, An An có cảm tưởng chỉ cần sinh vật sống gần cây đại thụ là có thể mặc sức lớn thỏa thích.

Vừa vuốt ve đại thụ, An An vô ý bật thốt lên: "là người kêu gọi ta vào mỗi đêm phải không? Người cần ta giúp gì sao?". Đại thụ rung rung thân cây như đáp lời nàng, những phiến lá nhỏ nhún xấp xấp, sắp sắp cuối cùng cũng ra hình dạng chữ. An An chăm chú đọc: "ta là Mộc Sinh ở Địa Lam Hải. Linh lực của ta đã gần cạn kiệt, con ta sắp ra đời rồi. Một nhóm người xấu đã tiếp cận được Địa Lam hải, chúng muốn có Địa Lam hải. Loài cỏ thụ Mộc Sinh như chúng ta chỉ có thể phát ra linh lực chứ không có năng lực tự vệ. Chúng gần như đã phá được lớp sương mù bảo vệ Địa Lam Hải, sương tan cũng là lúc ta biến mất. Tiểu cô nương, ta biết cô tâm tính lương thiện, cô vốn ở thời không khác tới nên máu của cô có thể mở ra đường sinh cơ của Địa Lam Hải, dù phải phá hủy Địa Lam Hải ta cũng không muốn quê hương của ta bị nhân loại tàn phá. Cô là người duy nhất có thể giúp ta dấu đi Địa Lam Hải".

"Địa Lam Hải có gì mà họ lại muốn cho bằng được?". An An trực tiếp đặt nghi vấn trọng tâm của vấn đề. Nếu chỉ vì Mộc Sinh có thể phát ra linh lực thì vẫn chưa đủ sức cho nhân loại điên cuồng đến vậy. Nàng có đọc qua sử cô của Minh Hoàng đại lục, một quyển sách được Tiên phi Trầm Hương cất giữ cẩn thận. Trên Minh Hoàng đại lục có nhiều loài thực vật có thể phát ra linh lực giúp người tu đạo đắc thành tiên, số lượng tuy ít nhưng không phải là không có. Mộc Sinh tuy quý nhưng vẫn chưa đủ để người ta bắt chấp hậu quả.

Mộc Sinh lại tiếp tục sắp xếp lá cây thành chữ: "cô đã hiểu sai về tu đạo và linh lực rồi. Các loài thực vật khác tuy có thể phát ra linh lực nhưng rất khó hấp thụ, người tu đạo chỉ hấp thu được một ít, người thường thì không thể tiếp cận chúng. Loài Mộc Sinh chúng ta, linh khí phát ra bất cứ ai cũng có thể hấp thụ, linh khí lại dồi dào tinh khiết nên người thường cũng có thể đắc đạo. Chính vì thế tổ tiên chúng ta luôn trốn ở Địa Lam Hải, nhờ sương mù ẩn dấu đi, tránh xa nhân loại tham lam ích kỷ cho tới tận ngày nay. Địa Lam Hải vì có chúng ta tồn tại nên trải qua hàng ngàn năm, linh khí của Địa Lam Hải luôn dồi dào, thổ nhưỡng có thể trồng bất kỳ loại thực vật quý hiếm nào, sinh vật sống ở đây không cần thức ăn, nước uống vẫn có thể thoải hoạt sống, nơi đây có rất nhiều được thảo quý hiếm mà nhân loại luôn mơ ước".

"Vậy tại sao là ta? Ta vẫn là nhân loại mà". An An vẫn giữ thái độ bình tĩnh dù đã biết giá trị của Mộc Sinh và Địa Lam Hải. Nàng là người sáng suốt nên vẫn biết có được ắt có mất. Nếu đồng ý nhận Mộc Sinh và Địa Lam Hải đồng nghĩa với việc nàng trở thành mục tiêu đuổi giết của Minh Hoàng đại lục. Bọn người cao thủ vô lâm còn chưa kể, dính dáng với người tu đạo mới phức tạp, họ có nhiều pháp bảo sâu không lường được, không khéo còn lộ ra không gian trú thân của nàng và Diệp Hi Cẩn.

"Cô an tâm, không gian của cô hoàn toàn tách biệt với Minh Hoàng đại lục nên họ không thể đến đó được. Chính vì vậy nên ta mới dám kêu gọi cô giúp đỡ. Xin cô hãy giúp ta giấu đi Địa Lam Hải và mầm non Mộc Sinh vừa mới ra đời. Đây là quê hương và con cái của ta, ta vẫn không nỡ hủy đi chúng". Mộc Sinh vẫn không bỏ cuộc, một lòng cầu khẩn.

An An xoa xoa trán, đối với lời cầu xin kia nàng vẫn là động lòng. Nhưng giữa họ cần phải có ước định rõ ràng: "ta có thể giúp người nhưng mang một Địa Lam Hải rộng lớn như vậy ta chưa từng làm, huống chi Địa Lam Hải còn lớn hơn cả không gian của ta nữa".

Nghe lời nói của An An, Mộc Sinh như chết vó được cộc: "đừng lo, chỉ cần cô đến Địa Lam Hải ta sẽ có cách dung hợp Địa Lam Hải và không gian của cô. Cô sẽ có được một không gian mới, một phần là đất đai của không gian cũ, một phần là Địa Lam hải, không gian của cô sẽ được mở rộng".

"Ách...Địa Lam Hải hình như cách đây rất xa nha?". An An vô đầu bức tai khổ não: "không có cách nào nhanh gọn hơn sao? Tỷ như bây giờ ta cũng đang ở Địa Lam Hải mà?".

"Ta nhờ máu của cô mới miễn cưỡng mang một phần ý thức của cô đến đây, máu tan hết thì cô sẽ tỉnh lại". Mộc Sinh chột dạ rung rung thân cây, dù sao tự ý mang nàng đến đây thì nó đã không đúng rồi.

An An vô lực thờ dài. Thôi vậy, coi như nàng đi du lịch cho biết đó đây đi. "Vậy sau khi ta nhận Địa Lam Hải thì những gì của Địa Lam Hải vẫn do ta quyết định. Được chứ?".

"Được. Chỉ cần bảo vệ Mộc Sinh đời sau thì muốn dùng Địa Lam Hải như thế nào là tùy cô".

An An nhớ tới thổ nhưỡng ở Địa Lam Hải cũng sinh lòng thích thú, nếu đất trong không gian nàng có thể trồng trọt và nuôi gia súc thì hay biết mấy. Nàng không nhìn được muốn thỉnh giáo cách cải tạo đất ở Địa Lam Hải, cũng nói ra phán đoán nguyên nhân suối linh tuyến làm đất không gian không có sinh cơ cho Mộc Sinh biết. Mộc Sinh yên lặng chốc lát rồi yêu cầu được thấy linh tuyến thủy. An An dùng ý niệm dẫn suối ra ngoài. Mộc Sinh vron cành lá đến luồng khói được gọi là linh tuyến thủy, vừa tiếp xúc luồng khói, Mộc Sinh bắt đầu biến hóa, từ màu vàng lá ủ rũ bỗng nhiên mang một luồng sinh cơ mới đầy sức sống. Lá vàng nhanh chóng xanh mượt trở lại, những cành cây xù xì xấu xí trở nên trơn láng hơn. Nhưng không kịp vui mừng thì trước mắt An An đã là một màu trắng xóa, không còn thấy Mộc Sinh nữa.

An An hoảng hồn tìm kiếm, đi về phía trước vài bước thì loáng thoáng thấy được Mộc Sinh. Thì ra không phải Mộc Sinh biến mất mà là do sương mù trở nên dày đặc nên che kín tầm nhìn của nàng.

"Thứ tốt a, linh lực của ta đã hồi phục được một chút. Vậy là ta có đủ thời gian chờ cô tỉnh rồi".

An An lại dùng ý niệm kiểm tra không gian có thay đổi gì không? Hai tiểu ngân lang đã tỉnh lại có thể hoạt động bình thường, điều đó chứng tỏ linh tuyến thủy đã bị hấp thụ hết, đất có thể trồng cây, nhưng nếu vì vậy mà mất linh tuyến thủy thì thật không đáng a.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không Gian Tiên Hóa 2

An An lại dùng ý niệm kiểm tra không gian có thay đổi gì không? Hai tiểu ngân lang đã tỉnh lại có thể hoạt động bình thường, điều đó chứng tỏ linh tuyến thủy đã bị hấp thu hết, đất có thể trồng cây, nhưng nếu vì vậy mà mất linh tuyến thủy thì thật không đáng a.

An An gần như khóc không ra nước mắt, đây mới là chân chính mất nhiều hơn được a. Mộc Sinh nhìn thấy cô nàng khổ não, nếu nó có mất chắc cũng đã sớm lòi ra rồi. Nhìn không nổi nữa, Mộc Sinh tốt bụng hươu hươu cảnh lá có ý muốn giao tiếp với An An. Mộc Sinh viết: "suối linh tuyến sẽ được khôi phục lại nguyên vẹn nhưng phải mất thời gian là một tháng. Ta sẽ thổi một phần linh khí vào không gian của cô để cải tạo đất. Khi linh tuyến thủy khôi phục lại, cô cứ dùng máu vẽ hình chữ thập như vậy, chúng ta trao đổi. Sau khi hấp thu thần lực từ linh tuyến ta mới có thể giúp cô tiếp tục cải tạo đất".

An An giải được mối lo lắng nên tâm trạng cũng bình tĩnh lại. Suối linh tuyến là nguồn sống của nàng, mỗi tháng nàng phải cải tạo để thích ứng với nguồn nội lực khổng lồ trong cơ thể. Không có nó nàng sẽ bạo phát mà chết. Suối linh tuyến còn giúp cho Diệp Hi Cẩn cải tạo cơ thể ốm yếu, thích hợp luyện tâm pháp nghịch lưu lấy từ hang động trong Huyền Vụ lâm. Suối linh tuyến là rất quan trọng với nàng và Diệp Hi Cẩn, tuyệt đối không thể mất được.

"Cám ơn Mộc Sinh. Nếu linh tuyến thủy giúp người hồi phục được linh lực, mỗi tháng ta sẽ gửi linh tuyến thủy cho người. Hồi phục rồi người có thể như trước kia dùng sương mù bảo vệ Địa Lam Hải và Mộc Sinh đời tiếp theo, không cần phải di dời Địa Lam Hải nữa".

Trước mắt Mộc Sinh chỉ là một tiểu cô nương bảy tuổi nhưng khẩu khí lại đoan chính nghiêm túc mười phần, sẵn sàng trả lại Địa Lam Hải không một chút giả dối. Xem ra Mộc Sinh lần đầu quyết định tin tưởng vào con người, nó đã lựa chọn đúng. An An không phải là người dị giới duy nhất đến đây, nhưng chỉ có máu của nàng mới cho nó cảm giác ấm áp, nàng bình thân như dòng suối ấm trải qua vùng đất lạnh lẽo, khiến cho cây cỏ sinh cơ phục hồi. Nàng vẫn có ham muốn của con người nhưng không mạnh mẽ chiếm đoạt mà dùng cách trao đổi đồng giá để có được. Nếu Địa Lam Hải và Mộc Sinh đời tiếp theo có nàng là chủ nhân thì nó không cần lo lắng nữa.

Rì rào cành lá, Mộc Sinh lại sắp chữ: "ta đã dốc linh lực cuối cùng làm thành kết giới bảo vệ Mộc Sinh đời tiếp theo. Linh lực còn lại chỉ duy trì để hoàn thành tâm nguyện cứu Địa Lam Hải. Tâm nguyện hoàn thành cũng là lúc ta biến mất. Địa Lam Hải xin cô hãy chiếu cố, Mộc Sinh đời tiếp theo phải lâu lắm mới trưởng thành, xin hãy trồng nó cạnh linh tuyến thủy. Nếu cô giúp ta hoàn thành những việc trên ta sẽ gửi cho cô một món quà, xem như phí trao đổi".

An An không biết vụ trao đổi này ai được ai mất nhưng nàng vẫn không thích những phi vụ như thế này. Sinh lý từ biệt dấu biệt là hiện tượng tự nhiên nhưng nàng vẫn là chưa sót. Mộc Sinh vì quê hương và hậu bối của mình mà không tiếc thân mình, cũng như papa và mom điên cuồng làm việc chỉ mong nàng và Nhiên Nhiên có cuộc sống tốt hơn. Bây giờ nàng có thêm một thân nhân cần phải chăm sóc nên rất hiểu nỗi lo âu của Mộc Sinh.

Mộc sinh vỗ vỗ cành lá như cảm ơn sự đồng cảm của An An. An An ngồi im lặng dưới bóng cây của Mộc Sinh như muốn chia sẻ nỗi đau mất mát của nó. Vì lòng người tham lam, ích kỷ, Mộc Sinh đã trốn tránh sống qua ngày nhưng vẫn không thoát. Một đứa trẻ và một cây cổ thụ già bầu bạn bên nhau rất hài hòa, ấm áp. Đã từ rất lâu rồi Mộc Sinh mới chân chính có bạn, dù sắp biến mất nhưng nó vẫn vui vẻ, nó biết đời sau Mộc Sinh sẽ không cô đơn như nó, mầm non sẽ được an toàn trong không gian mới.

Khi tỉnh lại, An An vẫn ở trong phòng của ba mẹ. Nhìn lại những kỷ vật mình chứng cho một gia đình hạnh phúc, An An chỉ muốn khóc cho vui nỗi nhớ người thân. Nàng gục đầu xuống khóc nức nở, nàng ước ao được gặp lại Nhiên Nhiên, ba mẹ và cả tiểu Vũ. Nhưng bây giờ họ đều không có ở đây.

Một đôi tay nhỏ bé ấm áp vòng qua vai An An khiến nàng bình tĩnh lại. Ngẩng mặt lên là khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Diệp Hi Cẩn. Bé giương đôi mắt to đầy lo lắng nhìn An An. Vì quá thấp nên hành động an ủi lại giống như động tác đòi ẵm bế của hài tử. An An bất giác bật cười. Trời ạ! Từng tuổi này rồi mà còn khóc như đứa trẻ. Nàng không do dự bế Diệp Hi Cẩn lên, mấy tháng nay được An An bồi bổ nên bé đã khá nặng.

Diệp Hi Cẩn thập phần bất mãn với hành động này, bé là muốn ôm ôm để an ủi chứ không phải đòi bế a. Xem ra sau này bé phải chăm chỉ uống sữa thêm mới được, bắt quá được thân thân với An An cũng làm bé thập phần vui vẻ.

An An sau khi thu thập lại đồ đạc, khóa lại kết sắt thì dẫn Diệp Hi Cẩn ra khỏi phòng, vẫn chưa đến lúc cho bé biết về mảnh da dê kia. Nàng dẫn Diệp Hi Cẩn đến căn nhà nhỏ của tiểu Tả và tiểu Hữu. Hai tiểu ngân lang vui mừng chạy ra đón khiến cho Diệp Hi Cẩn được một phen mừng rỡ, đây là lần đầu tiên bé thấy hai tiểu ngân lang chạy nhảy trong không gian. Tuy không thể tiết lộ về tấm da dê nhưng chuyện về Mộc Sinh và Địa Lam hải, Diệp Hi Cẩn cần phải biết. Nàng tin tưởng bé là người biết giữ bí mật. Đồng thời sự xuất hiện của Địa Lam Hải cùng Mộc Sinh sẽ khiến họ có nguy cơ nguy hiểm nhiều hơn, nàng vẫn phân tích cận kề cho bé tiếp thu. Bí mật cần ít người biết càng tốt nên không gian sẽ không tùy tiện đưa người ngoài vào như trước. Thần lực của linh tuyến thủy đã không còn áp chế ý thức sinh vật sống bước vào không gian nữa nên quyết định này được cả hai đều nhất trí.

Bên ngoài trời đã khuya nên hai tỷ đệ tạm biệt hai tiểu ngân lang rồi trở về phòng ngủ. Tối đó Diệp Hi Cẩn ôm An An thật chặt, lòng thầm nhủ bản thân mau trưởng thành để bảo vệ An An, bé thật không muốn nhìn thấy nước mắt của nàng, nó làm bé quá khó chịu.

An An ôm trong lòng cục bông ấm áp nên tâm cũng an tĩnh lại, nàng có một giấc mơ đẹp. Trong mơ, nàng gặp lại Nhiên Nhiên, nàng và Nhiên Nhiên cùng Diệp Hi Cẩn chu du khắp thiên hạ. Cả ba bọn họ đi qua rất nhiều nơi, mục kích sở thị nhiều chuyện kỳ thú trong thiên nhiên, nếm trải qua nhân tình thế thái trong nhân gian...và còn nhiều chuyện, nhiều điều thú vị khác nữa đang chờ họ phía trước.

-----+++++-----

Sáng sớm Diệp Hi Cần phải vấn an Thần phi và học lễ nghi nên phải rời giường. Trước đó An An đã chuẩn bị bữa ăn sáng cho cả hai, bữa sáng rất quan trọng nên không được phép qua loa. Sáng nay An An nấu điểm tâm nóng, hai tô bún bò nóng hôi thơm lừng, bên trong có đầy đủ cả sắc lẫn vị, nào là cà rốt, hành lá, mầm cải, nấm hương, khoanh giò, bên trên được rắc thêm tiêu, tỏi sấy và hành ngò trông rất bắt mắt hấp dẫn.

Vốn đã quen khẩu vị cay của An An nên Diệp Hi Cần một mạch chén sạch thức ăn, không kiên kị trong đó có cả ớt lẫn tiêu. An An nhìn bé ăn vui vẻ cũng thấy có chút hưng vinh, ai bảo nàng có một thằng em thiên tài ra được phòng khách, vào được nhà bếp làm chi. Nhờ thằng em chết bầm đó mà An An luôn tự ti về nữ công của mình nên trù nghệ cũng sớm bị lụi nghệ, xem ra nàng quyết định mua sách dạy nấu ăn là chính xác. Mặc dù mùi vị vẫn còn kém xa thằng nhóc kia nhưng miễn cưỡng vẫn đạt điểm 8 à nha. Lại nhớ đến lần đầu tiên Diệp Hi Cần ăn món cay nàng nấu không khỏi bật cười. Thằng bé ăn cay mà cứ như lâm trận giết địch, không yêu cầu An An dùng bỏ ớt mà vẫn kiên cường chịu đựng, chỉ là lúc đó trên bàn ăn luôn chuẩn bị một cốc nước để chữa cháy. Mỗi một tháng sau mới không cần cốc nước nữa.

Diệp Hi Cần lại bắt đầu thích ăn cay, thích nhất món lẩu cay xé gió cùng món cà ri Ấn độ. An An tuy khẩu vị cay nhưng vẫn chú trọng sức khỏe cả hai nên nấu món ăn chỉ cay vừa phải, chủ yếu là giữ ấm cơ thể.

Đội Diệp Hi Cần ra ngoài, An An thu thập bát đĩa xong cũng thoát ra không gian. Theo thường lệ nàng sẽ vào rừng luyện công, nhưng hôm nay nàng lại có công việc khác: biến mảnh đất cằn cỗi trong không gian thành một điền viên xanh.

Lại một lần nữa từ rừng sâu trở lại không gian, An An bắt đầu vạch kế hoạch trồng trọt.

Tuy chỉ được xem qua sách báo và ti vi nhưng đều cơ bản vẫn nắm được. Trước tiên là phải có nước tưới tiêu cho cây trồng. Nàng có thể điều khiển không gian bằng ý niệm nên không lo lãng nhân lực.

Sau vài ngày đào đào xới xới, trên cơ bản nguồn nước đã được phân bố hợp lý. Vì có mạch nước ngầm nên An An không cần dẫn nước từ bề và suối nước nóng vào. Nước kia là để tắm rửa và tiêu xài hàng ngày nên không thể nhiễm bẩn. Trong không gian giờ đây đã có hệ thống kênh rạch bao quanh, nàng chia đất thành mẫu theo kích thước tiêu chuẩn Anh. Mỗi mẫu đất đều được một con rạch bao quanh, các mẫu đất được nối với nhau bằng chiếc cầu gỗ trắng xinh đẹp. Không gian hiện tại được chia thành hai phần: đất dùng trồng trọt khoảng 5 mẫu, đất dùng để ở chiếm phần còn lại bao gồm căn nhà, nhà kho, siêu thị mini và cả vườn hoa. Vườn hoa rất lớn nên An An cho đào ba cái ao: một ao nàng dự định trồng sen, một ao trồng củ ấu và hạt khiếm thực xen kẽ, ao còn lại dùng để trồng rau sống dưới nước như rau nhút, tai tượng, bông súng... Trong mỗi ao nàng đều thả đủ loại cá, ốc. Nàng vẫn nhớ món khoai khẩu của Nhiên Nhiên là các món ốc, từ món ốc luộc tiêu, nướng tiêu thơm lừng, rồi đến món bún ốc, chả ốc, ốc hấp rừng...nghĩ đến là nàng đã thấy đói bụng rồi.

Trong kho của An An có cả một phòng dành để lưu trữ hạt giống và mầm cây. Đây là do An An dự trù ở Minh Hoàng đại lục không có giống cây mà nàng thích. Cư nhiên lại để cho nàng đoán đúng, một số loại trái cây ngon lại không thấy buôn bán ở Minh Hoàng đại lục. Điều này nàng biết thông qua cuốn âm thực du ký của Tiên phi Trầm Hương. An An không biết là chúng không có hay vẫn chưa được phát hiện nhưng thiếu mấy loại trái cây ngon này là đã mất đi một loại mỹ vị nhân gian rồi. Tựa như quả nho, tại Minh Hoàng đại lục chỉ có loại nho chuỗi quả nhỏ, cơm mỏng, vỏ cứng, hạt lại nhiều. Đây là món trái cây ưa thích nhất trong cung, số lượng thu hoạch cũng rất ít nên quả nho chỉ có quý tộc mới ăn được. Nếu họ biết An An có đủ loại hạt giống nho: nho tím, nho xanh, nho đỏ, nho đen. Tất cả loại nho này đều mềm vỏ, quả to mọng nước lại không hạt thì sẽ làm cho họ ghen tỵ mất. Một số loại quả đại lục không có đều là loại khoai khẩu của nàng như: vải (lệ chi), dâu tây, anh đào, sầu riêng... Nếu không chuẩn bị cây giống thì đời này nàng đã vĩnh viễn bye bye với chúng sau khi dùng hết dự trữ trong kho.

5 mẫu đất còn lại: một mẫu dùng để trồng lương thực chính như lúa nước, lúa mì, lúa mạch. Chúng sẽ được thay phiên gieo hạt để đảm bảo trong kho luôn đầy ắp lương thực. Mẫu thứ hai nàng chuẩn bị trồng rau cải ngăn ngày, xem như là vườn rau gia đình. Mẫu thứ ba dùng để trồng ngô và khoai lang. Mẫu thứ tư trồng mía để ép đường và cải dầu để làm dầu thực vật. Mẫu thứ năm dùng để trồng ngũ cốc các loại.

Cây ăn trái sẽ được trồng xen kẽ trên đường từ nhà ra đất trồng, xung quanh ao cá, nhà kho. Đặc biệt, An An làm giàn nho ngay tại sân cỏ dùng để chơi thể thao, xung quanh lại trồng nhiều loại trái cây khác như đào, táo gai, dưa xiêm... vừa đẹp mắt lại thêm tiện lợi giải khát.

Vạch kế hoạch điền viên xong xuôi cũng đã đến giờ cơm trưa, sắp xếp bàn về lại, An An chuẩn bị mặc tạp dề xuống bếp nấu bữa, nếu để Diệp Hi Cần đói bụng nàng sẽ đau lòng mất.

Bữa trưa của hai người gồm bốn món: hai chay hai mặn. Thức ăn được chế biến cẩn thận lại đầy đủ gia vị, màu sắc, ngay cả người kiên ăn cũng phải thòm thèm hưởng chi con sâu đói như Diệp Hi Cần. Hai tiểu ngân lang lần đầu tiên được thưởng thức bữa ăn tại nhà của chúng, vừa có nhà lại có thức ăn ngon khiến hai tiểu sói rất khoái chí.

Ăn xong bữa, An An cho Diệp Hi Cần xem bản thiết kế vừa mới hoàn thành, đừng xem thường bé còn nhỏ không hiểu biểu bản, An An chỉ cần nói qua cách thức xem và giải thích một số ký hiệu là bé đã có thể tự nghiên cứu.

Hiện nay bé cũng đã thuộc hết bản chữ cái la tinh và bắt đầu học vỡ lòng tiếng Anh. Tuy việc học hai ngôn ngữ và hai kiểu chữ khác xa nhau là một việc vô cùng khó khăn, Diệp Hi Cần vốn bản tính kiên cường nên bé vẫn không bỏ cuộc. Kết quả dẫn đến tiến độ học hành của bé bị chậm hơn so với những hài tử đồng trang lứa trong Phu Tử viện. Thiên Vũ để tuy có trách phạt nhưng trong lòng lại cao hứng và buồn bỏ nghi kỵ. Duy chỉ có Tuyền Cơ lão nhân là thất phần tức giận, hơn ai hết lão biết trí thông minh của đồ đệ mình. Kết quả học hành tệ như vậy nói lên Cần nhi đã bị thứ khác phân tâm.

Tuyền Cơ lão nhân lại tiến vào Phu Tử viện trực tiếp dạy dỗ riêng cho Diệp Hi Cần khiến nhiều hài tử khác phải ghen tỵ. Từ đó Diệp Hi Cần trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, là đối tượng thường xuyên bị ức hiếp và trêu chọc. Đám hài tử đều có gia thế hiển hách so với một vị hoàng tử bị vứt bỏ thì lại càng không kiên nhẫn gì.

Thiên Vũ để tuy biết nhưng không qua tâm, Thần phi lại mang một bộ dáng hờ hững khi người gặp họa. Các phi tử khác thì không cần phải nói, họ xem đó là chuyện vui dùng để khuấy khỏa những tháng ngày tịch mịch trong cung.

An An mỗi lần thoa thuốc cho Diệp Hi Cẩn lại nghiêng rằng nghiêng lợi mắng chửi bọn người lớn vô tâm, độc ác cùng cả lũ hài tử thiếu giáo dưỡng kia. Cuối cùng An An phải tiểu Tà và tiểu Hữu làm vệ sỹ, một bước cũng không được rời Diệp Hi Cẩn, tình trạng bạo lực mới chấm dứt.

Đám hài tử không còn chỗ trú ẩn nên đâm ra bức bối. Ở bên ngoài thì xúm lại lên lút nhục mạ, bêu xấu Diệp Hi Cẩn, thỉnh thoảng còn chặn đường xúm lại mắng nhiếc trước mặt bé. Diệp Hi Cẩn vẫn mím môi nhẫn nhịn, tuy bị cô lập, bị mắng chửi nhưng bé vẫn không khóc, đầu ngẩng thật cao đón nhận ánh mắt dè dặt cùng khinh thị, những lúc như thế tay bé vẫn nắm chặt túi thơm thêu hình cảnh trúc và tổ chim. Vì bé biết bản thân mình vẫn còn người quan tâm, vẫn còn một nơi áp áp luôn chào đón và yêu thương bé.

-----+++++-----

Trở lại kế hoạch điền viên của An An, sau khi xem xong bản vẽ, Diệp Hi Cẩn đã phản nảo tiếp thu kế hoạch. An An giao cho bé công việc quan trọng nhất là chuẩn bị và phân loại hạt giống. An An sẽ phụ trách xới đất và gieo hạt.

Ba ao cá đã có nước đầy đủ nhưng vẫn chưa có cá giống nên hai người gieo hạt trước. Ba ao có diện tích khá lớn, dù có sử dụng ý niệm để trồng cây, An An cũng tốn khá nhiều thời gian. Vừa gieo xong hạt sen, lại quay qua gieo củ ấu, trồng hạt kiểng thực. Ao thứ ba tạm thời để trống vì chưa có giống cây khởi tạo.

Xung quanh ao, An An và Diệp Hi Cẩn đào hố trồng cây ăn quả. Mất cả buổi chiều họ mới lấp đầy các hố đất. Do không gian của họ chứa một phần linh khí của Mộc Sinh nên hạt giống trực tiếp gieo xuống hố đất vẫn có thể mọc lên bình thường mà không cần phải ương cây giống.

Hoàn thành xong khu đất quanh ao, họ lại tiếp tục gieo hạt ở xung quanh bãi cỏ và làm giàn nho. Nho là loại cây ăn trái rất khó tính nhưng gặp phải vùng đất đầy linh khí trong không gian cũng trở nên dễ tính hơn.

Làm xong giàn nho và trồng xong dây nho, An An dùng số dây nho còn dư lại trồng ở hàng rào xung quanh nhà, dây nho này thuộc loại nho tím, quả to mọng nước, ăn vào ngọt lịm cả đầu lưỡi. Quả nho màu tím xâu thành chuỗi như hạt trân châu tím tựa lên hàng rào màu trắng trông thật phần bắt mắt và lẫn mạn. Nghĩ đến viễn cảnh hai tỷ đệ ngồi chơi trên xích đu, tiện tay là có thể với được một chùm nho ngon ngọt mà thấy thỏa mãn, vừa may nho trong kho dự trữ cũng sắp hết. An An tin tưởng vào lần nhận linh khí tiếp theo thì nho sẽ cho trái đầu mùa.

Tới giờ cơm chiều nên hai tỷ đệ tạm thời ngừng việc. Tắm rửa sạch sẽ, An An lấy ra bộ xếp hình cho Diệp Hi Cẩn ngồi chơi, còn nàng thì vào bếp chuẩn bị nấu nướng. Hai tiểu ngân lang vừa mới giúp mang hạt giống gieo trồng xong như không biết mệt, chúng chạy nhảy khắp nơi trong không gian vui đùa. Không gian bây giờ đã trở nên sinh động hơn trước rất nhiều. Chẳng bao lâu nữa nơi đây sẽ trở thành thế ngoại đào viên, tiên cảnh nhân gian người người mơ ước. Đây chính là nhà của họ, là tổ ấm, là nơi trú thân của hai người, là nơi ấm áp giúp họ tránh xa không khí lạnh lẽo, tịch mịch nơi hoàng cung, tránh xa chanh chấp âm mưu hoàng quyền, là nơi chốn bình yên duy nhất để họ quay về.

Ăn xong cơm chiều, Diệp Hi Cẩn lại trở ra ngoài không gian, vì sắp đến giờ cung nữ mang cơm vào, dù không ăn nhưng bé phải giả vờ để tránh người sinh nghi, dĩ nhiên hai tiểu ngân lang theo sau Diệp Hi Cẩn không rời một bước. Diệp Hi Cẩn vừa trở ra, một cung nữ mang về mặt lưng túng, lo sợ bước vào thông truyền ý chỉ của Thần phi, tuyên thập bát hoàng tử đến chủ điện.

Vào chủ điện, Diệp Hi Cẩn đã thấy khuôn mặt vằn vẹo méo mó của Thần phi, trông nàng ta thật phần tức giận. Diệp Hi Cẩn vẫn giữ vẻ mặt bình thản, tiến lên hành lễ. Thần phi chưa bao giờ cho bé sắc mặt hòa nhã nên cũng không thấy lạ gì.

Thần phi quăng ánh mắt sắc hơn dao về phía Diệp Hi Cẩn. Nàng ta nổi giận đùng đùng chỉ vào chiếc nhẫn trên bàn, miệng rít gào phun ra nộ độc: "Diệp Hi Cẩn, ngươi đã làm gì chiếc nhẫn? Tại sao trong đó chỉ có mấy quyển sách cũ nát?"

Diệp Hi Cẩn giả vờ sợ hãi, lui lại mấy bước nép vào hai tiểu ngân lang, run run giọng trả lời: "mẫu...mẫu...phi...con không có làm...làm gì cả. Sau khi về, con đã...đã...ngủ...cho đến mấy ngày sau, cũng đâu có gặp lại mẫu phi". Còn vì sao bé lại "ngủ" thì Thần phi là người biết rõ nhất.

Thần phi tuy nổi giận nhưng cũng tìm lại lý trí, vì hiện giờ nàng ta cần phải tìm hiểu chuyện gì xảy ra. Vì sao đồ trong nhẫn lại biến mất vô tung vô ảnh? Theo nguyên tắc thì chỉ có Diệp Hi Cẩn là người lấy được, nhưng đúng là nó không tiếp cận chiếc nhẫn sau khi nàng đoạt đi. Trước lúc nó tỉnh lại thì chiếc nhẫn đã gửi đi Trảm tướng phủ, nó lại không có người giúp đỡ trong cung, cho dù lấy đồ vật này ra cũng không có chỗ cất giữ. Vậy thì là ai? Trong cung cũng có người tu đạo sao? Càng nghĩ lại càng bế tắc, Thần phi khoát khoát tay rồi cũng cho Diệp Hi Cẩn lui ra, tuy nhiên nàng ta cũng không quên buông lời cảnh cáo và trách phạt: "nếu để ta biết ngươi nói dối thì đừng trách ta không nghĩ tình di cháu". Nói xong quay qua cung nữ dặn dò: "hôm nay thập bát hoàng tử ăn không tiêu nên cơm chiều đổi thành cháo trắng cho đến khi hoàng tử khỏe lại mới thôi".

(*Bảo Mẫu Cổ Đại - Dạ An An (Email: thuyan8865@gmail.com) - Truyện chỉ đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn*)

Diệp Hi Cẩn cung kính dạ vâng rồi lui xuống. Bé nhún nhường trước bà ta chẳng qua muốn yên chuyện, cái bé cần là một kích trí mạng chứ không phải hơn thua từng lời nói.

Diệp Hi Cẩn vừa về Hi các vừa vạch ra kế hoạch cho tương lai mai sau. Bé muốn từ từ vui đùa vị a di "đáng kính" này mới có thể giải hết nỗi oán hận của bé. An An chưa bao giờ xen vào việc riêng của bé, nàng chỉ đứng phía sau hết lòng ủng hộ. Diệp Hi Cẩn có chỗ dựa vững chắc nên mặc sức vùng vẫy, giả trụ ăn cộp mà không ai hay biết.

Diệp Hi Cẩn giả vờ ăn cháo trắng rồi trở lại không gian tu luyện nội công. An An thì vào rừng đánh bắt cá ở con suối rồi thả cá vào ao nước của không gian. Nàng bỏ vào nước suối một lượng thuốc mê vừa phải, đợi cá yếu đi thì quăng lưới xuống một mẻ tóm gọn, chỉ chọn bắt cá con và cá mẹ đang mang trứng, số còn lại thì thả trở về ao, khi thuốc mê tan thì chúng sẽ khoẻ hoạt bơi lội như cũ.

Nàng lại tiến sâu vào rừng tìm dã quả, rừng tại Thanh Lý thôn có rất nhiều loại quả hạch mà ở hiện đại được xem là quý hiếm. Tựa như hạch quả Macadamia, được gọi là nữ hoàng của quả hạch, chỉ mọc ở một vài khu vực của vài quốc gia trên thế giới, tỷ lệ đậu trái còn tùy thuộc vào thời tiết, có khi 4-5 năm mới đậu trái một lần. Mà ở rừng Thanh Lý thôn thì hạch quả lại mọc đầy, tuy ra trái rất ít nhưng vẫn có. An An trực tiếp mang cả cây lớn vào trong không gian. Hơn 10 cây Macadamia được trồng trong sân nhà. Hạt Macadamia có màu nâu, ruột trắng, vị béo ngậy nhưng không ngán, có mùi thơm của bơ, dùng để rắc lên mặt bánh ngọt, bánh quy để tăng thêm hương vị.

An An lại nhổ thêm mấy gốc cây dẻ con trồng xung quanh vườn rau ngăn ngày. Bên cạnh hạt dẻ, nàng còn trồng thêm Bạch quả, mơ chua, hạnh đào, hồ đào và một số loại quả hạch khác.

Để tăng thêm sinh động cho không gian, nàng thả một vài loại chim chóc lành tính, các loại bướm sắc sỡ vừa làm đẹp không gian vừa giúp cây thụ phấn kết trái, động vật hoang dã hiền lành khác như thỏ, sóc, gà rừng, nhím, nai, hươu...nhưng với số lượng vừa phải, vì những loài này quá nhiều sẽ phá nát vườn rau và cây trồng của nàng. Trong khi chờ hạt dẻ đậu trái, nàng phải tốn công cho chúng ăn no để đảm bảo chúng sẽ không phá phách. Mỗi sáng sớm và chiều tối lại dùng ý niệm dọn vệ sinh sạch sẽ, đảm bảo không khí trong lành cho không gian.

Bốn mẫu đất gieo trồng ngô, khoai, rau cải, mía, cải dầu và ngũ cốc thì đơn giản hơn trồng lúa nhiều. Vốn chưa có kinh nghiệm trồng trọt nên An An lúi túi cả sách dạy trồng lúa ra nghiên cứu một lượt rồi mới gieo hạt. Trong không gian không có sâu bệnh, nguồn nước đầy đủ lại có thêm linh khí hỗ trợ nên việc trồng trọt đơn giản hơn rất nhiều.

Đến khi trong không gian đã lấp đầy cây con thì An An cũng vất vả hơn nửa tháng mới hoàn thành. Nhìn thành quả lao động của cả hai, An An thấy lòng vui vẻ và ấm áp. Chỉ cần đến tháng sau nhận linh khí, nàng và Diệp Hi Cần đã có được những quả ngọt đầu mùa.

Không gian bây giờ mỗi buổi sáng đều vang rộn tiếng chim ca, tiếng động vật hoang dã cãi nhau chí chóe, lũ bướm ngũ sắc thích ý mút từng hạt sương ngọt từ những đóa hoa trong vườn. An An đã điều chỉnh ánh sáng cho phù hợp với thể giới bên ngoài, duy chỉ có nhiệt độ luôn luôn là mùa xuân ấm áp dễ chịu.

Diệp Hi Cần dạo gần đây rất thích cùng hai tiểu ngân lang đi thăm vườn rau. Chỉ hơn mười ngày nhưng mầm non đã nhô lên cao, những tán lá non nót run rẩy đón nắng gió của ngày mới. Trong không gian thời tiết do An An quyết định, những yếu tố thời tiết bên ngoài đều được nàng điều chỉnh lại sao cho phù hợp với sự sinh trưởng của mầm cây và sinh vật nơi đây.

Có lẽ là lần đầu được thể nghiệm thú điền viên nên khi nhìn thấy chồi non nhú lên, Diệp Hi Cần vui mừng sắp nhảy dựng, một tay bé dốt An An đi khoe thành quả của hai người, miệng lúng liếng phân loại ra mầm cây mà bé vẫn nhớ vị trí trôn hạt.

Diệp Hi Cần bây giờ đã biết phân biệt một số hạt rau cải thông dụng và vài loại cây ăn quả. Nếu Tuyên Cơ lão nhân mà biết An An có ý định biến một vị hoàng tử cao quý thành một anh nông phu, chắc chắn lão sẽ dựng râu trợn mắt, chất vấn nàng dám phỉ phạm một nhân tài của Thiên Vũ quốc.

-----++++-----

Diệp Hi Cần hôm nay có tiết học ở Phu Tử viện, bé phải băng qua một hành lang gấp khúc, vượt qua ngự hoa viên mới tới chỗ học của mình. Đi qua ngự hoa viên, ngắm nhìn những đóa hoa đang khoe sắc. Vào mùa xuân cả ngự hoa viên rất đẹp, nhưng Diệp Hi Cần vẫn thấy vườn hoa trong không gian đẹp hơn bất cứ vườn hoa nào khác.

Phía trước là Phu Tử viện, Diệp Hi Cần đang định bước vào thì có một cung nữ bước ra chặn lại. Dù cung nữ kia vẫn hành lễ theo quy cũ nhưng nhìn vào ánh mắt của nàng ta chỉ có sự khinh thường cùng miệt thị. Vốn quen việc quan sát sắc mặt người, Diệp Hi Cần lùi lại cách xa nàng ta vài bước, vẫn im lặng không miễn lễ cho nàng ta.

Cung nữ kia cũng không đợi Diệp Hi Cần miễn lễ, nàng hành lễ xong rồi đứng dậy không quan tâm đến sắc mặt của Diệp Hi Cần. Nếu không phải chủ nhân căn dặn nàng khiêm tốn, hữu lễ, nàng đã khinh thường cấp hành lễ với một hoàng tử bị vứt bỏ.

Diệp Hi Cần nhận ra cung nữ này, nàng ta chính là một trong bốn thiếp thân nha hoàn của thái tử phi Triệu Nhưộc Nhưộc. Nghĩ đến ánh mắt quý dị của thái tử phi, Diệp hi Cần đánh cái rùng mình, bé vẫn là tránh cái người quái dị kia thì tốt hơn.

Đang định bước qua cung nữ kia nhưng nàng ta nào chịu bỏ qua. Nàng dùng giọng điệu tự cho là ngọt ngào nhất để dành Diệp Hi Cần:

"Điện hạ! Chủ nhân của ta có món quà gửi tặng người, hôm tất niên vì không tiện nên mới không qua chào hỏi. Xin người hãy theo ta đi gặp chủ nhân".

Nói xong cũng không chờ Diệp Hi Cần có đồng ý hay không, nàng quay đi trực tiếp dẫn đường. Trong suy nghĩ của nàng ta, dù sao Diệp Hi Cần là vị chủ tử nghèo nhất cung, tài sản của hắn thậm chí còn không bằng một cung nữ hay thái giám. Cuộc sống túng khổ như vậy đối với một đứa trẻ mà nói rất là khó khăn, chủ nhân nàng chịu giúp đỡ là may mắn cho hắn rồi.

Diệp Hi Cần nhủ mảy khó chịu, nàng ta dựa vào đâu bé phải nghe theo? Không quan tâm đến cung nữ kia, bé bước thẳng vào phu tử viện.

Cung nữ kia không thấy người đuổi theo, nàng ta khó chịu ra mặt, thân thủ xoay chuyển, một bước lạnh lẽo thoát cái đã xuất hiện trước mặt Diệp Hi Cần. Nàng ta đang định động thủ thì có một người phía sau nhanh chóng chặn lại: "Thu Cúc!".

Người đến là Đông Mai, một trong bốn nha hoàn đắc lực nhất của thái tử phi. Khác với Thu Cúc được chủ nhân yêu chiều đến sinh hư, ngoài chủ nhân ra không để bất cứ ai vào mắt, Đông Mai lại là người chu đáo tỷ mỷ, biết tiến biết lùi đúng mực. Nàng ra ý cảnh cáo Thu Cúc. Chủ nhân quả là thần cơ diệu toán, biết Thu Cúc đi sẽ không mời được người nên phái nàng theo hỗ trợ. Chỉ có điều Đông Mai luôn không hiểu lý do vì sao chủ nhân lại dung túng Thu Cúc đến vậy? Chủ nhân làm việc luôn có nguyên do, nàng là nô tỳ nên cũng không dám nhiều lời.

Đông Mai tiến lên hành lễ cùng Diệp Hi Cẩn, nàng nhỏ giọng cung kính:

"Diệp hạ, chủ nhân ta cũng chỉ có ý tốt. Chủ nhân là người trọng tình nghĩa nên vẫn luôn nhớ đến tình thâm tỷ muội. Sắp tới là ngày cúng bái hàng năm của Tiên phi Trầm Hương, chủ nhân có làm vài món đồ tế bái và cũng có một vài món đồ khi xưa Trầm Tiên phi gửi lại chỗ người. Bây giờ là lúc vật hoàn chủ cũ, xin người theo chúng ta gặp chủ nhân một lần".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Âm Mưu Truy Sát 1

Diệp Hi Cẩn do dự không biết có nên theo nàng ta hay không. Bên cạnh, hai tiểu ngân lang phát huy tinh thần vệ sĩ cao độ, chúng cảm thấy mất hứng vì chủ nhân liên tiếp bị hai người này chặn lại. Nhìn hai tiểu sói hung thần ác sát, Đông Mai cũng làm như không thấy, cái nàng chờ đợi là sự chấp thuận của thập bát hoàng tử.

Diệp Hi Cẩn suy nghĩ trong chốc lát rồi hẹn sau khi tan học sẽ đến gặp mặt. Đông Mai không nói gì chỉ cung kính hành lễ rồi kéo Thu Cúc trở về. Chủ nhân có dặn phải để thập bát hoàng tử tự nguyện đến gặp người.

Trên đường trở lại đình viện của Ngọc Lan các, Thu Cúc bất bình lên tiếng: "Đông Mai, chúng ta cần gì phải khách sáo với hắn. Chẳng qua chỉ là một hoàng tử thất thế mà thôi, thân phận chủ nhân cao quý bậc nào, cần gì phải nhún nhường hắn?".

Đông Mai cũng hết chỗ nói rồi, Thu Cúc là vậy, trong mắt nàng ta ngoài chủ nhân ra thì những người khác không đáng một đồng, nàng ta là người sùng bái chủ nhân nhất trong bốn người các nàng. Dù sao Đông Mai cũng không muốn sinh chuyện, nàng lựa chọn lấy lợi ích của chủ nhân ra để động Thu Cúc:

"Ta cũng là vì chủ nhân thôi, người quên là chủ nhân trước đó đã nói phải để hắn tự nguyện đến hay sao? Chủ nhân đã bao giờ nói lời thừa chưa?".

Thu Cúc sờ sờ mũi xấu hổ, đúng là nàng ta quá vui mừng khi được chủ nhân giao nhiệm vụ nên quên mất lời dặn. Cũng may có Đông Mai hỗ trợ nên không làm hư chuyện của chủ nhân, nhưng thái độ của Diệp Hi Cẩn làm nàng thập phần bất mãn, có cơ hội nàng sẽ cho hắn đẹp mặt, hắn có thể không xem nàng ra gì nhưng phớt lờ lời của chủ nhân đã là điều không thể tha thứ. Thu Cúc âm thầm quyết định vạch rõ giới tuyến với Diệp Hi Cẩn.

Đông Mai nhìn thấy biểu hiện biến đổi của nàng ta, cũng không nói hay khuyên bảo gì, mỗi người có cách sinh tồn của chính mình, nàng lại không thể giúp nàng ta cả đời, chỉ có chân chính bản thân trải qua mới biết quý trọng cuộc sống.

Trong đình bát giác, thái tử phi Triệu Nhượng Nhượng vừa thưởng thức phong cảnh vừa hớp một ngụm trà ngon, hương nàng đang thất thần ngắm cảnh chính là hương của Phu Tử viện. Cùng lúc đó hai nha hoàn thiếp thân được nàng phái đi cũng đã trở lại. Cả hai tiến lên cung kính hành lễ với Triệu Nhượng Nhượng. Thu Cúc lạnh miệng lầu tấu kể lại sự bất mãn của nàng về Diệp Hi Cẩn. Ba nha hoàn còn lại chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Trái lại, Triệu Nhượng Nhượng lại tỏ ra khá hài lòng. Nàng cho Thu Cúc cùng Đông Mai lui xuống, chỉ để lại hai nha hoàn là Xuân Lan cùng Hạ Thục.

Đình bát giác đang lúc khôi phục lại yên tĩnh thì từ xa có một hàng mỹ nhân quần áo lụa là xuất hiện, họ nói nói cười cười phá đi bầu không khí đang yên tĩnh. Hạ Thục nhíu mày bất mãn, định đi ra ngăn cản đám thị thiếp kia nhưng lại bị Triệu Nhượng Nhượng cản lại.

Một hàng oanh oanh yến yến lũ lượt kéo tới, hoàng phi yến gầy đều đủ cả, đi đầu là một thiếu nữ có dáng vẻ ngọt ngào, phong tư tuyệt đại, so với thái tử phi có phần thua kém, nhưng ở nàng lại thể hiện một phong vị khác - phong vị lăng lợ quyền rũ mà mọi nam nhân đều phải điên cuồng. Đây chính là sủng thiếp của thái tử - Liễu trác phi Liễu Tương Dung.

Liễu Tương Dung năm nay vừa tròn 15 tuổi, tiến nhập thái tử phủ được hai năm. Sau khi bị một vị sủng thiếp trước đó của thái tử đẩy ngã xuống hồ, nàng ta từ đó không biết gặp vận may gì luôn làm đẹp dạ thái tử, một cước dẫm nát vị sủng thiếp kia leo lên thế chỗ, trở thành đệ nhất sủng cơ của thái tử. Nàng ta từng bước từng bước đạp đổ những sủng thiếp khác leo lên trụ đến vị trí trác phi hôm nay. Từ đó đến nay đã được 8 tháng, sủng hạnh của Liễu Tương Dung chỉ có hơn chứ không kém.

Liễu Tương Dung cùng các thị thiếp khác tiến lên hành lễ với thái tử phi. Dù là sủng thiếp nhưng đứng trước chủ mẫu, các nàng phải cung kính thấp đầu. Hoàng gia có quy định nghiêm ngặt về thứ vị, thứ thiếp dù sủng đến đâu cũng không thể vượt qua chính thể.

Triệu Nhượng Nhượng cũng không làm khó các nàng, khoát khoát tay cho các nàng đứng dậy. Trong đình chẳng mấy chốc đã đầy ắp người, chỉ có trác phi là được phép ngồi hầu, còn những thiếp thất khác phải đứng hầu chủ mẫu.

Liễu Tương Dung quan sát sắc mặt của thái tử phi, thấy quần thân nơi khoe mắt nàng, thái độ cung kính chân thành hỏi thăm: "tỷ tỷ, hôm qua người ngủ không ngon sao? Hay là tối nay muội bồi tỷ tỷ trò chuyện cho dễ ngủ?". Liễu Tương Dung mặc dù được thái tử Diệp Hi Thành cưng chiều hết mực, nhưng bằng kinh nghiệm sống của hai kiếp, nàng ta biết thái tử phi là người đầy quyền thế, tuyệt đối không thể trêu vào. Dù nàng có thể hạ bệ bất cứ đối

thủ nào nhưng đối với vị chủ mẫu này phải thu liễm lại.

Triệu Nhựt Nhựt lắc lắc đầu từ chối cho ý kiến. Nàng mắt ngủ chẳng qua là sắp xếp lại kế hoạch cho an toàn chu đáo, tránh xảy ra sai lầm như chuyện vừa rồi. Kiếp trước nàng cũng chỉ là một nữ lưu tâm thường, có chút tâm kế nên mới leo được lên địa vị cao. Kiếp này trọng sinh, tuy biết trước nhiều chuyện nhưng gần đây lại xảy ra nhiều biến cố, nhất là những chuyện liên quan đến Diệp Hi Cần.

Tính theo thời gian kiếp trước, Diệp Hi Cần nên nằm trên giường bệnh thoi thóp. Bây giờ hẳn lại khoái hoạt vui vẻ còn hơn cả nàng, nhất định có điều quý dị ở đây. Bằng mọi cách nàng phải vạch trần bí ẩn của hắn.

Vất vả tiễn một đoàn oanh oanh yến yến, Triệu Nhựt Nhựt mệt mỏi ngồi xuống. Xuân Lan tiến lên rót một tách trà, cung kính dâng lên:

"Chủ nhân, người đầu cần cho các nàng sắc mặt tốt. Các nàng cũng chỉ là bình hoa di động không đáng cho người quan tâm".

Triệu Nhựt Nhựt im lặng một lát rồi bật thốt lên: "đừng xem thường bất kỳ một ai, đến lúc cùng đường, thanh kiếm gỉ sắt vô dụng cũng có thể cho ta một kích trí mạng".

Kiếp trước chẳng phải ai cũng khinh thường con ma bệnh Diệp Hi Cần, kết quả thì sao? Hẳn lại là người đứng trên cao dẫm nát cả thiên hạ. Nàng mới không cùng một cục đá mà vấp phải hai lần. Liễu Tương Dung kia có bí mật nào đó, chỉ cần nàng tìm ra được thì chẳng phải nàng sẽ có thêm một trợ thủ?

"Xuân Lan, truyền xuống không được làm khó Liễu trắc phi, kể cả Thu Cúc vi phạm cũng sẽ bị xử trí".

Xuân Lan cảm thấy kinh ngạc, sao chủ tử lại coi trọng Liễu trắc phi? Bất quá chủ nhân chưa bao giờ làm điều thừa thải, nàng cung kính dạ vâng rồi đi truyền mệnh.

Mất thấy thời gian Phu Tử viện tan học, Triệu Nhựt Nhựt phái Hạ Thuộc đi đón Diệp Hi Cần. Từ Phu Tử viện đến phủ thái tử khá gần, chỉ mất nửa canh giờ đi bộ. Diệp Hi Cần dắt theo hai tiểu ngân lang tiến vào đình của Ngọc Lan các. Tại Thiên Vũ quốc, nam nữ 7 tuổi khác biệt, Diệp Hi Cần mới bốn tuổi nên tiến vào hậu viện của thái tử phủ cũng không có gì vượt lễ nghi.

(*thuyan8865: Thái tử sống ở Đông cung – một trong những cung các của cung cấm nên hậu cung của thái tử vẫn ở trong cung*)

Triệu Nhựt Nhựt bước ra đón, nàng thân thiết dắt tay Diệp Hi Cần vào. Diệp Hi Cần muốn né tránh nhưng lại không nhanh bằng nàng ta. Triệu Nhựt Nhựt như vô ý lướt tay qua mạch môn của Diệp Hi Cần. Toàn bộ quá trình không ai hay biết vì thân thủ của Triệu Nhựt Nhựt rất nhanh. Tuy vậy, hành động đó lại không qua mắt được Dạ An An. Từ lúc Diệp Hi Cần bước vào Ngọc Lan các, nàng luôn đề cao cảnh giác, một khắc không rời mắt Diệp Hi Cần. Cũng may Triệu Nhựt Nhựt chỉ dò xét, không có hành động thêm gì khác đã buông tay.

Diệp Hi Cần nhu thuận ngồi đối diện với Triệu Nhựt Nhựt, bé không nói gì, chỉ im lặng nhìn nàng ta. Triệu Nhựt Nhựt cho nha hoàn đổi một đĩa điểm tâm khác, nàng tự tay châm trà mời khách:

"Thập bát hoàng tử, xét theo quan hệ với mẫu phi của đệ thì ta chính là a di, nhưng theo bối phận hiện tại, đệ lại là tiểu thúc của ta. Dù là quan hệ tăng nghĩa nào thì ta và đệ cũng là người một nhà". Thờ dài một hồi, Triệu Nhựt Nhựt như tìm lại ký ức xa xưa: "chỉ tiếc lúc đệ ra đời, ta không thể bảo vệ Trầm tỷ tỷ, để nàng hương tiêu ngọc vãn. Sau đó ta lại chậm một bước so với Thần phi nên mới không chăm sóc được đệ. Đệ có trách ta không?".

Có câu "không ai lại đánh vào mặt cười", Diệp Hi Cần tuy kiêng kỵ Triệu Nhựt Nhựt nhưng bé vẫn là người biết lễ nghĩa. Bé cung kính cúi đầu đáp lễ: "hoàng tẩu quá bận tâm rồi. Hi Cần nào dám quá phận". Thái độ thập phần đúng mực, hoàn toàn không giống với hành động của một hài tử nên có.

Triệu Nhựt Nhựt tuy có phần kinh dị nhưng nàng ta là ai chứ? Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Triệu Nhựt Nhựt lấy từ túi thơm của mình ra một vật, đó là một chiếc nhẫn màu tím rất bắt mắt, chất ngọc lưu ly trong suốt đã thể hiện giá trị liên thành của nó.

Diệp Hi Cần nhú mày nhưng vẫn im lặng, đồ quý giá như vậy sao nàng ta lại cho bé? Đừng bảo rằng Diệp Hi Cần quá cụt non, những ngày tháng chịu bao người ám hại, đối với những vật từ trên trời rơi xuống đầu mình, Diệp Hi Cần luôn có cảm giác bầy xích theo bản năng. Chỉ riêng trường hợp Dạ An An là ngoại lệ, nàng đến với bé khi bé đã ở bên bờ vực của sinh tử, chính An An đã đưa ra đôi tay ấm áp kéo bé về cuộc sống của một con người, bé thà phụ tất cả chứ không phụ nàng.

"Kỷ vật của Trầm tỷ tỷ đều ở đây, trong đó có một vài vật dụng ta chuẩn bị để tế bái nàng. Đệ giúp ta làm nhé?". Vừa nói Triệu Nhựt Nhựt vừa đẩy chiếc nhẫn về phía Diệp Hi Cần. Đây là nhẫn từ ngọc, rất quý hiếm, không gian nhẫn từ ngọc lớn nhất trong các loại nhẫn không gian. Chất liệu làm nhẫn và thẩm mỹ vô cùng tốt khiến người người phải động lòng.

An An chắc lười hít hà, nàng ta quả nhiên bỏ vốn khá lớn, vốn càng lớn thì lưới càng cao, phen này Triệu Nhựt Nhựt đã rút được thất bại từ bài học lần trước rồi. Chỉ là An An không nghĩ ra được nàng ta lại đánh chủ ý gì tiếp theo. An An vẫn giữ nguyên tắc của mình: mọi chuyện sẽ tùy ý Diệp Hi Cần, có chân chính vấp ngã mới có thể tự đứng lên. Chính vì vậy mà An An chưa bao giờ nhắc nhở Diệp Hi Cần về kiếp trước, nàng lại càng không muốn chi phối suy nghĩ của bé. Có đôi khi để Diệp Hi Cần tự trưởng thành mới là kế sách lâu dài. Nàng chỉ cần ở một bên ủng hộ, nâng đỡ mỗi khi bé vấp ngã. An ủi và hướng dẫn, chỉ ra chỗ thiếu sót để giúp bé hoàn thiện nhân cách của mình. Có như vậy bé mới có thể tự lập, tự đứng vững trên đôi chân của mình.

Thấy Diệp Hi Cần chần chừ không dám nhận, Triệu Nhựt Nhựt lại bồi thêm: "Hi Cần, chẳng lẽ đệ không muốn biết mẫu phi đệ là người như thế nào? Bên trong đó có cả di thư của Trầm tỷ tỷ và cả tâm huyết một đời của tỷ ấy. Chỉ có đệ là xứng đáng có được nó thôi. Ta đã dốc hết lòng thu thập của hồi môn của tỷ ấy để lại, ta biết đệ sống rất khổ cực, nếu ta giữ lại những thứ này thì thật có lỗi với tỷ ấy. Nhẫn này vốn đã giải trừ khế ước, lại có thể ăn

đầu nên đệ không cần lo lắng bị ai cướp đi".

An An thực sự rất muốn tặng nàng ta một tràng pháo tay khích lệ. Trên đời này không một ai là không có điểm yếu, lợi dụng tâm lý của đứa trẻ luôn khao khát mẹ, đối với món quà như vậy bất kỳ đứa trẻ thiếu thốn tình thương nào cũng sẽ bị dao động. Diệp Hi Cẩn cũng chỉ là hải tử lên bốn, làm sao tránh khỏi cảm dỗ bức này.

Diệp Hi Cẩn đưa tay nhận nhẫn rồi nói lời cảm ơn. Triệu Nhượng Nhượng hàn huyên với bé một chút chuyện về Trầm Tiên phi khi còn trẻ, Diệp Hi Cẩn say sưa lắng nghe như muốn nuốt từng lời nói của Triệu Nhượng Nhượng. Bé luôn khao khát tình thương của mẹ, muốn biết nhiều hơn nữa về mẫu phi vắng số của mình, bé muốn biết mẫu phi có thực sự yêu thương bé hay không? Từng câu hỏi đặt ra nhưng cũng dần dần qua câu chuyện của Triệu Nhượng Nhượng cũng phần nào có đáp án.

Diệp Hi Cẩn mãi mê lắng nghe mà không hay bản thân mình làm đổ cả bình dấm chua. An An không biết tại sao bản thân nàng cảm thấy khó chịu khi nghe về Trầm Tiên phi. Đây chính là tính hay ghen tỵ của phụ nữ đi? Không được! Không được! Đây là tật xấu thường có ở những bảo mẫu hết lòng vì đứa con của mình. Dạ An An nàng mới không xấu tính như vậy. Cố ý tự thôi miên bản thân thoát ra khỏi cái ý nghĩ kỳ quái, nàng không có quyền cắt đứt tưởng niệm của Diệp Hi Cẩn về mẹ ruột của bé. Đó là tình mẫu tử thiêng liêng mà bất kỳ ai cũng không thể xen vào. Nhưng sao lại thấy lòng khó chịu a?

-----+++++++-----

Về lại Hi các, Diệp Hi Cẩn tiến nhập không gian. An An nhìn bé xuất thần, gần người nhìn chiếc nhẫn đã khá lâu, cơm nước đã dọn ra nhưng Diệp Hi Cẩn vẫn chưa động đũa một miếng. Nàng than nhẹ một cái, tiến lên bế Diệp Hi Cẩn ra khỏi nhà bếp, xem như nàng chịu thua bé rồi a.

Bé Diệp Hi Cẩn lên chiếc xích đu mà hai người thường thủ thi tâm sự, An An vuốt tóc bé như an ủi. Nàng biết bé đang đấu tranh nội tâm có mở di thư của Trầm Tiên phi hay là không. An An không thể quyết định thay bé nhưng nàng có thể đưa ra lời khuyên bổ ích.

Diệp Hi Cẩn thoát ra khỏi thế giới riêng của mình, bé ngược nhìn An An như tìm kiếm sự an ủi, chỉ có trước mặt nàng bé mới có thể dờ dỗi mọi phòng bị xuống.

An An không nhắc gì những chuyện đã qua. Nàng từ từ kể cho bé nghe về câu chuyện Bảo Liên Đăng truyền kỳ. Chuyện chàng Trầm Hương vì cứu mẹ mà bất chấp mọi việc, chỉ mong được nhìn lại từ mẫu dù có phạm phải luật trời. Dù Diệp Hi Cẩn có tiếp thu được hay không nhưng ít ra bé đã không còn thất thần nữa.

An An biết bé đã có quyết định về chiếc nhẫn. Nàng lại dắt Diệp Hi Cẩn trở lại phòng bếp, dù sao nàng sẽ không cho phép bé bỏ bữa.

-----+++++++-----

Quảng ra sau đầu những chuyện không vui, An An như mọi khi từ rừng Thanh Lý thôn trở về. Chỉ mất vài tháng, rừng Thanh Lý đã không còn chỗ nào để nàng khám phá. An An vào rừng không phải săn thú hay bắt cá mà chỉ đơn giản là thu thập mầm non. Vì đất trong không gian có hạn nên An An không thể trồng hết giống cây mà nàng muốn, chỉ còn cách giữ lại cây con cho sau này.

Về đến thôn cũng đã vào lúc sắp lên đèn, An An vẫn giữ thói quen đến nhà Bùi gia rồi mới về Dạ gia. Gian nhà lụp xụp mái đất của Bùi gia luôn mang không khí vui tươi ấm áp mỗi khi nàng đến. Bên trong nhà, Bùi Tử Nghiệp đang giúp mẫu thân cùng muội muội thổi lửa nấu cơm. Bùi bá bá thì ở trên kháng sắp xếp lại số da thú chuẩn bị cho ngày mai lên thị trấn bán. Đây là số tiền cứu họ thoát đói qua mùa đông, nếu may mắn họ sẽ dư thêm một khoản tiền để mua thêm vài may y phục hoặc mỗi người sẽ thêm được một đôi giày mới.

Bùi Thiết nhận ra An An đã về, ông ngoác nàng tiến lại, từ trong túi lấy ra một gói nhỏ nhét vào tay của nàng. An An mở ra xem, bên trong túi là một viên đường nhỏ. Vào thời này hải tử không có bánh kẹo gì để ăn vặt, đường lại càng trân quý hơn. Viên đường này là Bùi Thiết lên thị trấn bán da thú mua cho bọn nhỏ. Có thể bỏ tiền ra mua đường cho hải tử của mình cũng đủ thấy mức độ thương con của phu phụ Bùi gia. An An cũng không khách sáo, nàng vui vẻ nhận lấy. Nàng ở lại một lát rồi cáo từ về.

Đường từ Bùi gia đến Dạ gia không xa nhưng phải băng qua một lối mòn nhỏ. An An vẫn ung dung bước đi trong khi trời nhá nhem tối, làm như vô ý không biết có người theo dõi mình. Khi tới khúc quanh vắng vẻ, một người từ trong bóng tối nhào ra chặn đường, một người khác ở phía sau dùng vải bịt miệng nàng lại. An An hỏi hận a, nàng cũng chỉ là giả vờ bị bắt nhưng không ngờ đối phương lại dùng vải bịt miệng nàng, đúng là tự tìm khổ ăn mà.

Để tránh chịu tội, An An giả dựa cho có lệ vài cái rồi xui lơ đi. Hai hán tử thấy việc đã thành công, một hán tử vác An An đi như vác lương thực khiến nàng mấy lần suýt nôn mửa. Tên hán tử còn lại ngó trước ngó sau rồi cùng hán tử vác An An biến mất trong màn đêm.

Khi An An mở mắt ra thì trước mắt nàng đã có cả một đám hải tử bên cạnh, nam hải có, nữ hải có, thậm chí có cả thiếu niên cùng thiếu nữ, tất cả không vượt quá 15 tuổi. Không cần suy nghĩ An An cũng biết bản thân mình lọt vào ổ buôn người.

Một khắc sau, một phụ nhân béo ú mang cơm vào. Cơm được đặt trong một cái niêu to, hoàn toàn là cơm nhạo, không có lấy một miếng rau hay thịt cá gì. Phụ nhân đặt niêu xuống rồi đi ra ngoài khóa cửa lại y như lúc đầu.

Niêu vừa đặt xuống, đám hải tử nhào lên tranh cướp thức ăn, đứa lớn hơn dĩ nhiên được no bụng, đứa nhỏ yếu hơn tranh không lại đành ôm bụng đói ngồi một góc. An An nhận thấy có lẽ bọn nhỏ đã quen với tình trạng này đã khá lâu rồi.

Nàng quan sát xung quanh, hơn 10 hải tử cùng tuổi với nàng, khoảng 7-8 hải tử có vẻ nhỉnh hơn nàng một chút, 5 thiếu nữ cùng 3 thiếu niên tuổi độ khoảng 13-15 tuổi. Điểm chung của các thiếu nữ cùng thiếu niên đều là mãi ngày, mắt phượng, dáng vẻ thanh thuần xuất chúng, quả là hạc trong bầy gà.

Trong nhóm thiếu niên, gây ấn tượng nhất với An An là thiếu niên có vẻ lớn tuổi nhất trong đám hải tặc. Thiếu niên có khuôn mặt góc cạnh, uy vũ, đường nét tuần suất, cả người toát ra khí khái của con nhà võ. Vừa rồi trong cuộc tranh đoạt, thiếu niên kia cũng tham gia nhưng phần đoạt được đều cho vị tiểu cô nương ốm yếu vẫn nằm một góc từ nãy đến giờ. Thiếu niên trưng ra đôi mắt hung thần ác sát nhìn chung quanh một đám hải tặc đang thòm thòm mồm com nhỏ trên tay tiểu muội của mình. Nếu An An không lầm, thiếu niên này có tu luyện qua võ công nhưng vì nguyên nhân nào đó mà bị bắt cùng bị khống chế. Tiểu cô nương trong lòng thiếu niên có vẻ bệnh đã khá lâu, nếu không chữa trị kịp thời sẽ nguy đến tính mạng.

An An cũng không manh động, nàng cần quan sát kỹ tình hình rồi mới quyết định bước tiếp theo. Vì bản thân nàng đang "bị nhốt" không tiện biến mất nên nàng phải dùng ý niệm liên lạc với Diệp Hi Cần, bảo bé ăn đồ bánh ngọt và đồ hộp có sẵn trong siêu thị mini vài ngày, thức ăn đã chín sẵn nên Diệp Hi Cần chỉ cần hâm nóng lại là ăn được.

Qua vài ngày quan sát, lịch sinh hoạt của bọn trẻ vẫn không thay đổi. Hằng ngày phụ nhân béo vào mỗi tối luôn mang com rồi biến mất cho đến tối hôm sau mới xuất hiện. Cửa thì bị khóa hai lớp, không người canh giữ. Có lẽ bọn buôn người cho rằng một đám hải tặc chỉ cần như thế là đủ.

An An không biết khi nào thì bọn chúng sẽ mang nàng và lũ trẻ đi nhưng số lượng hải tặc như thế này thì chúng còn cần thời gian chuẩn bị.

Mấy ngày bỏ công ra quan sát, An An phải ngậm kẹo để cho qua cơn đói. Đám hải tặc thấy nàng có đồ ăn nhưng lại không biết nàng lấy từ đâu, chúng có ý định móc miệng nàng ra tranh cướp nhưng đều bị An An dùng bạo lực trấn áp.

Đến ngày thứ ba, An An thấy nơi đây cũng không có gì nguy hiểm, bọn buôn người này cũng lắm chiêu là một lũ ô hợp. Lũ trẻ đa phần là cô nhi bị vứt bỏ, do có vẻ ngoài thanh tú, bắt mắt nên mới bị bắt. Thông tin này là do An An dùng bạo lực uy áp bọn nhỏ nên chúng mới lí nhí từng đưa một khai ra. Riêng hai huynh muội nhà võ tướng thì An An không thể dùng cách đó để tra thân phận của họ.

Từ lúc An An phát uy, bọn trẻ luôn miệng gọi nàng là lão đại kể cả những đứa lớn hơn cũng không thoát khỏi (trừ huynh muội võ tướng). Mỗi lúc tới giờ com, chúng không nhanh chóng tranh cướp như lúc đầu nữa mà chờ An An cho phép mới dám ăn. An An thấy chúng cũng chỉ là những đứa trẻ cơ khổ, bất hạnh, vì sinh tồn chúng mới hành động thiếu giáo dục như vậy. Nàng có ý định ra tay giúp bọn trẻ một phen, dù bọn trẻ nhận ra điều gì bất thường ở nàng thì có biết cũng sớm muộn mỗi đứa một nơi, biến người mệnh mỏng biết đâu mà lần.

Tối hôm đó, An An không như mọi khi quan sát lũ trẻ ăn com thừa nữa, nàng một bước đạp đổ cả niêu com. Mấy ngày nay nàng đã cố dần lòng không làm việc này, bây giờ ra tay cảm thấy thật thoải mái. Đây mà gọi là com sao? Chính xác phải gọi là com thiêu thì đúng hơn, ăn vào chỉ tổ mang bệnh.

Lũ trẻ thấy hành động của An An thì co rúm người lại, chúng không dám có hành động gì thêm, mỗi người bọn chúng có ai mà không bị An An dạy dỗ qua một trận, dù chúng có xúm lại đánh hội đồng cũng vô ích trước thân thủ nhanh nhạy như chim yến của nàng. Duy chỉ có một người là tỏ ra phản nộ, đó là thiếu niên nhà võ tướng.

Hắn biết bản thân không đánh lại An An nên chọn cách nhẫn nhịn. Không ngại com đã ôi thiu lại bị đạp bả, thiếu niên dùng tay lựa ra com sạch rồi mang com đi cho tiểu muội của mình. An An nhanh nhẹn dùng khinh công chắn đường thiếu niên. Thiếu niên chỉ cảm nhận được một luồng gió quét tới rồi bị người chắn trước mặt. Đầu tiên hắn sững sốt, sau đó thì phản nộ, hắn dùng ánh mắt sắc bén nhìn An An như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Người muốn gì?". Thiếu niên chất vấn với thái độ giận dữ.

An An bị người trừng mắt nhưng vẫn không quên tán thưởng hắn. Đúng là hạc giữa bầy gà a. Với thái độ bất thiện của thiếu niên, An An không phản nộ mà còn từ tốn giải thích: "muội muội người sốt khá cao, nếu tiếp tục ăn com thiu nữa bệnh sẽ càng nặng thêm". Nếu An An đoán không lầm thì ban đầu tiểu cô nương chỉ bị phong hàn nhưng do thiếu dinh dưỡng cùng không có thuốc thang, lâu ngày bệnh tình biến chứng trở thành sốt thương hàn.

Thiếu niên quật cường phản kháng: "không cần người lo!". Nói xong lại vượt qua An An đi về phía muội muội của mình.

An An cũng hết cách, chuyện liên quan đến mạng người thì không thể chịu theo ý hắn được. An An hô lên một tiếng, bọn trẻ liền nhào lên người thiếu niên, đứa thì nắm chân, đứa thì giữ tay, hai ba đứa khác thì nằm đè luôn trên người thiếu niên, com văng tung tóe khắp nơi. Thiếu niên phản nộ đến cực điểm, dùng toàn bộ sức lực vùng thoát khỏi đám trẻ. Dù hắn đã từng tu luyện nội công thì đã sao, đã từng luyện võ thì có hề gì. Nội lực bị phong bế, bản thân lại bị người hạ nhục nên cốt tủy hắn lấy đâu ra sức chọi lại một đám trẻ. Kết quả phản thắng không cần phải bàn cãi nữa.

Bỏ qua đôi mắt sắc như dao của thiếu niên đang trừng mình, An An bước đến xem xét bệnh tình của tiểu cô nương. Bé gái ước chừng 7-8 tuổi, toàn thân nóng sốt không thôi, bé đã lâm vào tình trạng hôn mê được một lúc. An An từ không gian lấy ra hộp thuốc cá nhân, lấy ra ống nhiệt kế đo thân nhiệt cho cô bé, dùng ống nghe áp vào người. Sau một lúc kiểm tra, cô bé ngoài phát sốt hơn 40 độ ra thì mọi chức năng khác không có vấn đề gì, cũng may cô bé không chuyển qua biến chứng viêm phổi, nếu không thì nguy to.

An An mãi mê khám bệnh nên không chú ý lũ trẻ cùng thiếu niên võ tướng đang phát ngốc nãy giờ. Nhìn những hành động kỳ lạ liên tiếp của nàng, chúng như ngây như dại, kể cả thiếu niên võ tướng cũng quên khuấy dựa, ngốc ngốc nhìn chăm chăm vào nàng. Đến khi An An quay lại thì tình trạng này đã kéo dài khá lâu. Thấy thiếu niên đã phản nộ bình tĩnh, An An ra hiệu cho bọn trẻ thả người. Dù sao đây cũng là muội muội người ta, nàng muốn làm gì thì cũng phải hỏi qua ý khổ chủ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Âm Mưu Truy Sát 2

An An bước đến gần thiếu niên giải thích bệnh tình của muội muội hắn. Thiếu niên quan sát nàng một lúc rồi hỏi: "ngươi biết y thuật?".

An An sờ sờ mũi trả lời: "chỉ biết trị vài bệnh thông thường thôi!".

Thiếu niên nhìn vào tuổi tác của An An nhưng cũng không mấy phần tin tưởng, nhưng hắn có thể lựa chọn sao? Muội muội đã lâm vào hôn mê, hắn lại không biết gì về y thuật, không làm gì thì muội muội sẽ nguy kịch, đã vậy hắn đánh liều tin tưởng người quái dị này một lần may ra còn tìm được đường sống trong chỗ chết. Nếu An An đọc được suy nghĩ của thiếu niên, nàng sẽ không keo kiệt gì mà tặng hắn vài đấm. Nàng là một tiểu cô nương đáng yêu, đáng yêu vô cùng, mới không là kẻ quái dị đâu?

Được thiếu niên đồng ý, An An lấy ra đồ dùng chuẩn bị truyền dịch. Ban đầu thiếu niên có phần đề phòng hoảng sợ nhưng rồi cũng cố kìm bản thân ngồi xuống, không quấy rầy nàng chữa bệnh.

Khi tiểu cô nương đã được An An gắn xong kim tiêm truyền dịch, bệnh tình cô bé ít nhất phải truyền 10 chai mới mong hết sốt. An An bây giờ mới có thời gian để ý đến lũ trẻ. Vì cơm đã bị nàng đập đổ nên chúng đành ôm bụng đói, mỗi đứa co ro ở một góc, có đứa gan dạ hơn, thừa lúc An An đang truyền dịch, len lén vốc lấy vốc để những hạt cơm vung vãi trên đất. Thấy An An quay lại nhìn thì rút tay lại sợ sệt không dám ăn lên nữa.

An An đập bỏ cơm là có ý tốt chứ không muốn chúng đói chết. Biết bọn trẻ đã đói khá lâu nên nàng cũng không định bắt bếp nấu nướng. Cũng không kiêng kỵ bọn trẻ có mặt tại đây, nàng dùng ý niệm lấy ra hơn 30 ổ bánh mì nóng hôi hổi cất trong tủ giữ nóng cùng vài cân thịt quay sẵn. Đây là An An lợi dụng tính năng của không gian nên cho dù nàng không thổi lửa nấu ăn cả tháng vẫn có thức ăn nóng hôi hổi như thường.

Lũ trẻ thấy thức ăn nóng hôi hổi thì ánh mắt sáng lên, định tiến lên tranh cướp, nhưng nhìn lại ánh mắt lạnh lẽo của An An thì nuốt nuốt nước miếng rồi thôi, chỉ có ánh mắt như hổ đói là không rời được miếng thịt heo bóng mỡ thơm lừng.

An An dùng dụng cụ cắt thịt thành những miếng vừa ăn, mỗi ổ bánh nàng lại nhét đầy thịt và dưa chuột, sau đó thì xịt vào một chút xì dầu, muối tiêu và tương cà. Nàng gọi năm thiếu nữ trong đám hài tử tiến lên hỗ trợ. Đến khi phân phát đầy đủ cho lũ trẻ thì An An đã có phần mệt mỏi.

Nhìn lại đám hài tử lang thôn hồ yết ăn uống, mấy thiếu nữ cũng không e dè hình tượng nữa mà vui đầu vào ăn. Tuy nói chúng đã lâu chưa ăn được thịt nhưng cứ cái kiểu ăn uống như thế này không khéo nàng lại phải giúp chúng trị nghẹn mất. An An lại lấy ra 30 chai nước ép trái cây, phân phát mỗi đứa một chai rồi mới an tâm ăn phần bánh của mình.

Vừa ăn An An vừa quan sát lũ trẻ xem chúng có cần thêm gì nữa không? Ánh mắt nàng dừng ngay tại thiếu niên võ tướng, chỉ thấy hắn vẫn ôm trong lòng ổ bánh và chai nước, tuy bụng đã đói rệu rã nhưng vẫn cương quyết không ăn. An An tiến lên nhắc nhở hắn:

"Ngươi không ăn thì làm sao chịu nổi?".

Thiếu niên xấu hổ đỏ mặt trả lời: "ta đợi muội muội tỉnh lại rồi ăn cùng nàng".

Trong mắt An An có phần tán thưởng hắn, quả là ca ca tốt a. Vì không muốn có thêm một bệnh nhân nữa nên An An chân thành khuyên giải: "ngươi không ăn sẽ sinh bệnh. Đến lúc đó ai chăm sóc muội muội ngươi. Nàng ít nhất đến tối mới tỉnh, sốt cao như vậy không thể ăn đồ cứng. Ngươi yên tâm, khi nàng tỉnh dậy ta sẽ nấu cho nàng ít cháo".

Thiếu niên nghe nàng lý giải thuyết phục như vậy nên cũng thuận theo. Dù sao ở nàng đã có quá nhiều điều thần kỳ, nếu nói bỗng dưng nàng biến ra con bò hẳn còn tin được huống chi là nồi cháo.

Thiếu niên không còn do dự nữa bắt đầu ăn phần của mình. Hắn chưa bao giờ thấy món ăn nào lạ như vậy, thì ra thịt, rau và bánh còn có thể ăn như vậy. Hắn từng tham gia tiệc hoàng cung, thường thức đủ loại cao lương mỹ vị nhưng chưa có món điểm tâm nào vừa ăn ngon lại không ngán. Bình nước nàng đưa cũng rất kỳ lạ, trong suốt như thủy tinh nhưng lại mềm hơn thủy tinh, uống vào có vị ngọt ngọt, thơm mùi của táo. Thật là những món đồ kỳ lạ!

An An cùng bọn trẻ ngây ngốc chung một chỗ khoảng 10 ngày. Đến ngày thứ 11 thì bọn buôn người cũng xuất hiện. Không ngoài dự đoán của nàng, chủ mưu bắt cóc nàng là Hà ma ma trong trấn. Nơi nàng và bọn trẻ bị giam giữ là một căn nhà hoang trong Toàn Phong trấn.

Hà ma ma xuất hiện cùng với hai vị hán tử bắt cóc An An. Khi trời chưa sáng, chúng lừa bọn trẻ vào hai chiếc xe bò chờ đi. An An dự định rời xa Toàn Phong trấn rồi mới ly khai.

Xe bò đi được khoảng hai canh giờ thì dừng lại nghỉ ngơi, lúc này đã vào giữa trưa, nếu không có An An lên lút đưa mấy túi kẹo cho bọn nhỏ, phỏng chắc giờ này chúng đã không còn hơi sức gắng gượng. Hà ma ma trói bọn nhỏ lại, xâu thành hàng rồi vút xuống xe bò. Trong mắt bà ta bọn chúng chỉ là món hàng không hơn không kém, chi cần không làm chúng chết đi là được.

Hà ma ma quét mắt một vòng nhìn lũ trẻ, mặt ta gật gù trông bộ dạng rất hài lòng. Không sai, chuyến hàng lần này khá tốt, không tính năm thiếu nữ và ba thiếu nam có thể bán với giá cao cho quý tộc, bọn trẻ còn lại ngũ quan cũng khá tốt, chờ bồi dưỡng vài năm là có thể hốt bạc.

Hà ma ma đang yy viễn cảnh tốt đẹp của mình, bỗng dưng bà ta thấy nhói nhói ở lưng, con buôn ngũ áp đến không báo trước, bà trực tiếp ngã vật xuống đất bất tỉnh. Bên cạnh, hai hán tử cũng cùng một bộ dạng như vậy tự lúc nào.

An An thu lại súng gây mê, dùng dao cắt dây trói cho bọn nhỏ. Nước Mỹ là đất nước tự do nên An An rất dễ dàng đặt mua một số loại vũ khí phòng thân. Tuy có một thân nội công nhưng về công phu điểm nguyệt lại không phải sở trường, nòng bắt đắc dĩ mới mang ra dùng. Súng ống xuất hiện tại Minh Hoàng đại lục sẽ gây oanh tạc lớn, dân chúng đã lâm than đói khổ, An An lại không muốn bản thân là nguyên nhân gây thêm chiến tranh nên nòng chỉ mua vài món để phòng thân chứ không dự trữ.

Bọn trẻ đã quá quen những hành động kỳ lạ của An An nên cũng không ngạc nhiên nhiều. Thiếu niên võ tướng nhìn khẩu súng gây mê trên tay An An không rời mắt. An An cũng không có ý định gây chú ý nhiều nên nhanh chóng cắt súng vào không gian. Nàng bước lên hỏi thiếu niên võ tướng: "ngươi biết đánh xe bò không?".

"Triệu Thiên Chính".

"Gi?". An An không hiểu hỏi lại thiếu niên.

"Tên ta là Triệu Thiên Chính, muội muội ta là Triệu Yên Nhu. Ngươi tên là gì?". Thiếu niên một lần nữa lặp lại.

Hóa ra thằng nhãi này đang tự giới thiệu tên mình. An An cũng không keo kiệt trả lời: "ta là Dạ An An".

Thiếu niên trầm tư chốc lát rồi nói: "ta chỉ biết đánh xe ngựa, xe bò thì chưa bao giờ thử qua".

"không sao, xe bò còn dễ điều khiển hơn cả xe ngựa. Chúng ta cần phải nhanh chóng rời khỏi đây. Bọn chúng chỉ tạm thời bất tỉnh thôi".

Nghe An An trả lời, Triệu Thiên Chính nhanh chóng giành lấy con dao trong tay An An, ý đồ ra tay giết người diệt khẩu. Triệu Thiên Chính nhanh nhưng An An còn nhanh hơn, nòng thu dao lại trước khi hắn đưa tay bắt được. Triệu Thiên Chính bất mãn lên tiếng:

"Chúng là bọn người xấu, nếu không ra tay diệt trừ sẽ để hậu họa về sau, giết chúng xem như chúng ta làm việc thiện cứu lấy những đứa trẻ. Sao ngươi ngăn cản ta?".

An An không cho là đúng, nàng không phải thánh mẫu nhưng bảo nàng nhìn sinh mạng con người dễ dàng mất đi như vậy thì nàng làm không được, huống chi còn có lũ trẻ đang ở đây. Ba người kia nàng sẽ trừng phạt chúng với phương thức khác.

"Ta không thích nhìn người chết. Ngươi hẳn tâm để bọn chúng nhìn thấy máu tanh hay sao? Ngươi muốn ra tay giết người trước mắt muội muội của mình?".

Triệu Thiên Chính ngẩn ra một lát, đứng là hắn không nghĩ đến điều này. Nhưng hắn lại không cam tâm: "ngươi cứ như vậy bỏ qua cho chúng?".

An An trong đầu cũng đã nghĩ ra cách trừng phạt bọn Hà ma ma. Nàng đưa dao cho Triệu Thiên Chính: "chúng thích biến dân lành thành nô lệ như vậy thì cho chúng trải nghiệm cuộc sống nô lệ đi".

Hiểu được dụng ý của An An, Triệu Thiên Chính không chần chờ nữa, hắn dùng dao khắc lên mỗi bên mặt của ba người Hà ma ma một chữ "nô". Với bộ dạng này, bọn Hà ma ma chẳng những không thể tiếp tục hành nghề cũ mà còn phải trốn tránh quan phủ truy bắt suốt đời. Kế gây ông đập lưng ông này là toàn vẹn cả đôi đường.

An An hài lòng nhìn tác phẩm của Triệu Thiên Chính, không phải nàng lười hành động mà do nàng không biết viết chữ a. An An giục bọn trẻ trở lại xe bò, nàng cùng Triệu Thiên Chính, còn có cả Triệu Yên Nhu ngồi cùng phía trước xe. Triệu Thiên Chính thúc xe nhanh chóng ly khai, chiếc xe còn lại được một thiếu niên trong đám đám nhận đánh xe.

An An biết bọn trẻ đã đói bụng, từ sáng đến giờ trong bụng mỗi đứa chỉ có vài viên kẹo ngọt thôi. Nàng từ không gian lấy ra bánh ngọt và nước uống phân phát cho bọn trẻ và huynh muội họ Triệu, riêng Triệu Yên Nhu sức khỏe còn yếu nên phải ăn cháo. Kể từ lúc nhận chăm sóc Triệu Yên Nhu, mỗi đêm An An luôn vào không gian nấu một chút thức ăn nhẹ để dành cho nàng ta.

Triệu Yên Nhu nhìn An An cảm kích, từ khi di nương mất, ngoài ca ca ra thì đây là lần đầu tiên có người đối tốt với nàng. Ở Triệu gia, nếu không bị đánh mắng thì cũng bị tỷ muội ruột sai khiến hơn cả đứa a hoàn. Nàng chẳng thà làm một hài tử tầm thường được phụ mẫu thương yêu còn hơn làm một khuê các tiểu thư hữu danh vô thực.

Triệu Thiên Chính nhìn những giọt nước mắt đau thương của muội muội mình, tâm cũng chua xót. Ai bảo bọn họ sinh ra bởi một thị thiếp thất sủng làm chi? Hắn là nam tử còn được phụ thân để mắt nhưng muội muội ốm yếu của hắn lại không có giá trị gì với phụ thân nên bị bỏ mặc. Hắn thề một ngày nào đó hắn sẽ đòi lại những nhục nhã mà Triệu gia thiếu nợ huynh muội họ.

Tối hôm đó An An cùng bọn trẻ dừng lại trong một ngôi miếu thổ địa đồ nát của một thành trấn xa lạ. Sau khi cho bọn trẻ ăn uống no đủ, An An bắt đầu nghĩ cách an bày cho bọn nhỏ. Nàng dò xét ý nguyện của từng đứa. Hỏi thăm xong An An lại thấy đau cả đầu. Bọn nhỏ cứ nhiên muốn đi theo nàng!.

An An chỉ cho chúng một đáp án duy nhất: "tuyệt đối không thể!". Bọn trẻ nghe thế lại nhao nhao cả lên. Có đứa ngồi co ro run rẩy, có đứa thì dẩu đi ánh mắt đỏ hoe, đứa nhỏ hơn thì rung rung nước mắt.

Một thiếu nữ trong nhóm bước ra đứng trước An An khóc nức nở: "lão đại, nếu ngươi không thu nhận chúng ta, sớm muộn gì chúng ta cũng rơi vào tay bọn buôn người khác. Xin hãy thu chúng ta đi".

Một thiếu niên khác cũng gật đầu phụ họa: "đúng vậy lão đại, phụ thân của ta đã bán ta đi. Ta hiện tại có trở về cũng sẽ bị bán lần nữa. Lão đại cho chúng ta ăn gì, chúng ta ăn đó, bảo chúng ta làm gì, chúng ta cũng không dám trái lời". Mấy đứa trẻ khác cũng liên tiếp gật đầu đồng ý.

An An cảm thấy đau đầu, bỏ thi thương, vương thi tội. Nhưng chắc chắn nàng sẽ không cùng bọn nhỏ đồng hành. An An lại quay qua huynh muội họ Triệu thăm dò ý. Triệu Thiên Chính chỉ mỉm môi không nói gì còn Triệu Yên Nhu thì gần như bật khóc. An An cũng không có phương án nào tốt hơn nên bảo bọn nhỏ đi ngủ, sáng mai tính tiếp. An An cảm thấy mệt mỏi, một mình nàng không thể chăm lo hết bọn nhỏ, huống chi Diệp Hi Cần vẫn còn trong vòng nguy hiểm.

Ngủ không được, An An đi dạo xung quanh để tìm lại cân bằng. Triệu Thiên Chính cũng theo bước An An cùng ra ngoài, vì hắn cần bàn chuyện với nàng.

"Người định như thế nào?". Triệu Thiên Chính dè dặt hỏi. Đối với nàng, bọn họ không khác gì qua đường Ất, Giáp. Nếu hắn đủ cường đại thì đã không xấu mặt nhờ người.

"Ta cũng không biết. Nhưng ta có chuyện quan trọng phải làm, không thể mang các người cùng đồng hành được". An An buồn bã đáp. Triệu Thiên Chính cũng im lặng, vì chính hắn cũng không nghĩ ra cách.

An An suy nghĩ một lúc rồi nói: "ta cũng không nỡ bỏ bọn chúng. Tạm thời chúng ta cứ ở lại đây. Người thay ta chăm sóc bọn nhỏ, vài ngày sau ta sẽ trở lại".

"Người định đi đâu?". Triệu Thiên Chính nghe An An nói phải đi, hắn thấy bản thân trở nên hụt hẫng. Cũng không thể trách được, dù sao Triệu Thiên Chính cũng vẫn là một hải tử chưa trưởng thành, bỗng dưng mất chỗ dựa lại gánh theo một trách nhiệm nặng nề nên có phần hoảng hốt.

An An cũng nhìn ra sắc mặt hắn. Nàng nhỏ giọng an ủi: "ta có chuyện quan trọng phải rời đi vài ngày. Người ở lại đây cùng bọn trẻ đợi ta quay lại". An An từ trong không gian lấy ra vài bao lương thực cùng nước uống cho 30 đứa trẻ đủ dùng trong vài ngày. Nàng để Triệu Thiên Chính phân chia thức ăn cho bọn nhỏ rồi rời đi trong đêm tối.

Vì không muốn sinh chuyện và gây thêm rắc rối cho Bùi gia nên An An mới hành động thoát khỏi bọn buôn người khi đã rời xa Toàn Phong trấn. Nàng biết bản thân có thể sẽ không quay lại Thanh Lý thôn nên trước khi đi An An muốn giúp đỡ Bùi gia thoát khỏi nghèo.

Một đường sử dụng khinh công, chưa quá hai canh giờ An An đã xuất hiện tại Bùi gia. Nàng không trực tiếp vào nhà mà lén lút để lại 20 lượng bạc cho Bùi gia. Không phải An An keo kiệt với họ nhưng nếu cho quá nhiều tiền sẽ khiến người sinh nghi, không khéo Bùi gia còn bị người thừa kiện lên quan phủ vì số tiền từ trên trời rơi xuống.

Làm xong mọi việc, An An lại dùng khinh công quay lại miếu thổ địa nơi bọn trẻ. Nàng chọn ở một góc khuất không người rồi tiến vào không gian. Đã hơn 10 ngày An An không gặp Diệp Hi Cần, không biết thằng bé ăn uống có tốt không a?

Đạo gần đây Diệp Hi Cần cũng bận túi bụi, vì sắp đến ngày cúng tế Trầm Tiên phi nên bé phải học nghi thức bái tế rất rườm rà, phức tạp. Mỗi ngày Diệp Hi Cần như lâm trận giết địch đến lúc tối mới có thời gian nghỉ ngơi, cộng thêm việc thiếu sự chăm sóc chu đáo của An An, toàn thân Diệp Hi Cần gầy đi một vòng trông thấy. An An nhìn thấy mà thập phần đau lòng. Xem ra lại phải tốn công tắm bổ lần nữa rồi.

-----+++++++-----

Tháng ba, Thiên Vũ quốc năm sáu mươi tư, thập bát hoàng tử Diệp Hi Cần chủ trì buổi lễ tế bái Tiên phi Trầm Hương. Tại Thiên Vũ quốc luôn có quy định, phạm là nữ nhân hậu cung có phẩm vị Hoàng Quý phi nhất phẩm trở lên nếu mất đi sẽ được nhi tử và gia tộc của mình tế bái hàng năm, nếu không có con cái thì phải có đường tử tế bái nếu không sẽ bị trục xuất khỏi hoàng gia.

Tuy mang tiếng chủ trì buổi lễ nhưng Diệp Hi Cần chỉ chịu trách nhiệm thi hành lễ, còn phần chuẩn bị lễ và thu lễ từ các quan viên và dân chúng sẽ do Trầm gia phụ trách, dĩ nhiên toàn bộ lễ vật đều vào túi Trầm gia.

Sáng sớm, Diệp Hi Cần được Thần phi dẫn từ Thần Tích cung đến hoàng lăng. Hoàng lăng được xây dựng trên núi Từ Cấm, địa thế rất hiểm trở, chỉ duy nhất một con đường đi lên núi. Vì bảo vệ hoàng lăng, Thiên Vũ đế cho đặt rất nhiều cơ quan trong lăng mộ, bên ngoài lại phải ám vệ canh giữ nghiêm ngặt, một con ruồi cũng khó lọt qua, chỉ khi có được thánh chỉ hoàng đế mới được phép vào.

Diệp Hi Cần sau khi đọc tế văn phải đứng đó nhận quỳ bái của các quan viên và đáp lễ lại họ. Đến khi xong phần lễ bái sẽ trực tiếp tiến vào lăng mộ của Trầm Tiên phi thực hiện nghi thức quỳ bái trong hai canh giờ. Đến khi nghi thức hoàn thành thì rời lăng mộ xuống núi nhận lễ quỳ bái của dân chúng.

Bên trong lăng mộ, Diệp Hi Cần vừa xong nghi thức lễ bái. Tuy rất mệt mỏi nhưng Diệp Hi Cần vẫn kiên trì quỳ trước phần mộ của mẫu thân mình, vì đây là lần đầu bé được ở gần mẫu thân đến vậy. Diệp Hi Cần mang các thứ đã chuẩn bị trước đó, trong đó có một phần vàng mã là của thái tử phi Triệu Nhục Nhục ra đốt.

An An ở trong không gian nhìn cũng thấy chua xót, mũi lòng. Thì ra tưởng nhớ của Diệp Hi Cần về mẫu phi mình lại lớn đến như vậy. Sau này khi nàng rời đi, bé nhớ thương mình được một nửa như thế nàng cũng thấy mãn nguyện.

Đột nhiên toàn thân An An bỗng trở nên cứng nhắc. Trong lăng mộ ánh sáng chỉ dựa vào dạ minh châu nhưng vẫn để An An phát hiện ra vài bóng đen. An An ngây người thoáng chốc. Nàng là quá ngạc nhiên đi, rõ ràng trước đó không hề có bất kỳ hơi thở nào ngoài Diệp Hi Cần, bỗng chốc bọn họ lại xuất hiện quỳ dị thập phần, cho dù trong cơ quan có mật đạo cũng không thể nhanh như vậy. Họ cứ như từ thiên không biến ra, làm nàng trở tay không kịp.

Vì hoàng lăng là nơi trọng địa không phải ai cũng vào được nên nhóm Bạch lão chịu trách nhiệm an toàn của Diệp Hi Cẩn cũng phải cách xa hoàng lăng 5 dặm, rõ ràng họ không thể tiếp ứng được.

Diệp Hi Cẩn dù sao cũng mới bắt đầu tu luyện nội công, hoàn toàn không có một chiêu thức. Bị tình huống bất ngờ cũng không tránh kịp, một vết cắt sâu hoắm cắm phập vào lưng bé.

An An cả kinh, bất chấp nguy hiểm vẫn lộ diện, nàng dùng nội lực đánh thẳng vào đối phương, tay bắt được Diệp Hi Cẩn nhanh chóng lùi về sau 5 trượng. Điều khiến An An kinh ngạc hơn nữa, đối phương cư nhiên không hề hấn gì sau chưởng lực của nàng mà trái lại bóng đen càng thêm hưng phấn bội phần. Biết có điều quý dị, An An trực tiếp chọn phương án đã điều, nàng chuẩn bị dùng ý niệm cùng Diệp Hi Cẩn tiến vào không gian lánh nạn.

Vừa tiến vào không gian, An An chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, từ phía sau một đạo kinh phong đánh tới khiến nàng không kịp chuẩn bị mà nhận toàn bộ chưởng lực. Trước khi ngã xuống An An vẫn kịp dùng tư thế che chắn cho Diệp Hi Cẩn tránh va chạm, cả nàng và Diệp Hi Cẩn bị đánh văng vào hàng rào trắng. Nhờ vào ánh sáng trong không gian, An An rước cuộc cũng nhận ra những đạo bóng đen kia. Chúng cư nhiên không phải là người! Chính xác hơn phải gọi chúng là người giấy.

An An không có thời gian suy nghĩ làm sao chúng lại vào được đây, nàng hiện tại chỉ có hai ý niệm: tiêu diệt hoặc đuổi chúng ra khỏi không gian. Nhưng mà bằng cách nào? Nàng chưa bao giờ gặp phải tình huống này. Dùng ý niệm tổng xuất chúng thì không được, dùng nội lực đánh thì lại giúp chúng tăng thêm khả năng chiến đấu, tiêu diệt người điều khiển chúng thì nàng lại không dò ra vị trí của tên đầu xỏ. Tình thế vô cùng cấp bách nhưng nàng vẫn là vô kế khả thi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Âm Mưu Truy Sát 3

Dạ An An lần đầu tiên gặp khó khăn không đường thoát như vậy. Nhìn trong lòng mình, Diệp Hi Cẩn đang cắn răng nhịn đau, vết thương trên lưng thẳng bé khá sâu và kỳ lạ, một vết cắt bén ngọt kéo dài trên lưng, máu ra không nhiều nhưng tại vết thương lại tỏa ra từng làn khói đen dày đặc. Bọn người giấy không phân biệt được đông tây nam bắc nhưng chủ yếu công kích vào vết thương của Diệp Hi Cẩn.

An An ôm Diệp Hi Cẩn tránh né thập phần chật vật, mỗi chưởng lực của người giấy đều mang luồng nội lực thâm hậu. An An cũng nhận ra chưởng lực kia giống y hệt chưởng lực mà nàng ra tay trước đó cùng luồng nội lực không sai biệt.

Không còn cách nào khác, nàng dùng ý niệm cùng Diệp Hi Cẩn thoát ra ngoài, nàng không thể để bọn người giấy phá nát căn nhà cùng không gian.

Đúng như dự liệu của An An, bọn người giấy cũng thoát ra ngoài cùng lúc với họ. An An ôm Diệp Hi Cẩn một đường tránh né, càng ngày cả hai càng bị dồn ép tiến sâu trong hoàng lăng.

Dưới chân núi Từ Cầm, Trầm gia và nhóm Bạch lão vẫn không hay biết gì vẫn chờ đợi nghỉ thức kết thúc. Trầm lão phu nhân cùng Thần phi trò chuyện thập phần hòa hợp khiến chúng tỷ muội Trầm gia vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ. Trầm lão phu nhân nhìn lễ vật năm nay của các quan viên tế bái cũng thập phần hài lòng. Hằng năm lễ vật bái tế của Trầm Tiên phi cùng bổng lộc của thập bát hoàng tử đều do Thần phi cùng Trầm gia cất giữ. Trầm lão phu nhân nhớ tới đứa cháu vẫn sống của mình mà thương tiếc không thôi, nếu như Hương Hương vẫn còn tại thế cùng với Tích nhi ở trong cung thì Trầm gia đã trở thành đệ nhất thế gia từ lâu. Đúng là trời không chiều lòng người.

Cách chỗ Trầm gia không xa, một lão đạo sỹ tay cầm kiếm múa may trên một bàn hương án. Từng đạo khói đen dày đặc từ kiếm của lão đạo sỹ thoát ra khiến cho đám u linh gần đó run rẩy sợ hãi. Mỗi khi lão đạo sỹ dùng kiếm xuyên qua đám u linh thì chúng sẽ biến thành làn khói đen rồi biến mất.

Đông Mai ở một bên thập phần sốt ruột. Đã hơn một canh giờ nhưng chuyện vẫn chưa hoàn thành. Hết thời gian tế bái thập bát hoàng tử phải xuống núi, nếu giải quyết không xong lại đánh động đến bọn ám vệ hoàng lăng. Thiên Vũ đế sẽ không dễ dàng tha thứ cho kẻ dám giờ trò trong hoàng lăng. Thu Cúc bên cạnh cũng dậm chân trợn mắt:

"Người rót cuộc có làm được không? Chỉ có đứa nhỏ mà cũng làm không xong!"

Đông Mai nhanh chóng bịt miệng Thu Cúc lại. Nàng tuy cũng lo lắng bồn chồn nhưng sẽ không như nàng ta không biết trời đất thấp cao mà làm càn, đắc tội với ai cũng được nhưng với đạo sỹ thì không được. Đông Mai nhìn Thu Cúc chỉ tiếc rên sắc không thành thép, nếu không phải chủ nhân ra lệnh chiếu cố nàng ta, nàng đã bỏ mặc không quan tâm tới.

Lão đạo sỹ có khổ mà không thể nói, ban đầu lão còn khinh thường dùng thuật cao cấp này để đối phó với một hài tử nhưng bây giờ lão thấy hối hận rồi. Hài tử kia vốn có cao nhân giúp đỡ, khi thức thần bỗng nhiên biến mất khiến lão bối rối một trận, cũng may không bao lâu chúng lại xuất hiện nhưng lại khiến lão tiêu tốn một lượng u linh khá nhiều. Nếu cứ tiếp tục đến khi u linh không còn lão sẽ thất bại.

An An dẫn Diệp Hi Cẩn trốn tránh trong hoàng lăng đã hơn một canh giờ, vết thương của Diệp Hi Cẩn càng ngày càng tệ, nàng lại không dám tiến quá sâu vào hoàng lăng vì bên trong có rất nhiều cơ quan mật. An An đã dùng mọi biện pháp để xử lý bọn người giấy, dù nàng có dùng súng hay đạn lửa đều không có tác dụng. An An nghĩ chỉ có linh khí mới có thể đánh lui được bọn người giấy tà đạo kia. Nhưng suối linh tuyến vẫn chưa phục hồi thần lực cùng Mộc Sinh lại không có nơi đây, linh khí trong không gian lại không đủ diệt chúng.

Nàng từng xem một bộ phim nói về hiện tượng này, bọn người giấy sở dĩ hoạt động được là do có người dùng âm khí của u linh điều khiển, u linh không dễ để người không chế nên nàng chỉ cần cố cầm cự cho đến khi chúng dùng hết u linh hoặc giả nàng phải dẫn bọn chúng ra ngoài ánh sáng mặt trời để triệt tiêu âm khí.

Mặt trời! An An như tìm được đường sống trong chỗ chết. Bây giờ chỉ khoản đầu chiều, trời vẫn còn nắng, do ở trong lăng mộ cách biệt với bên ngoài nên nàng cũng không lưu tâm điều này. Nàng không thể ra khỏi hoàng lăng nhưng nàng có thể lợi dụng không gian thoát ra ngoài.

Không chần chừ thêm nữa, An An dùng ý niệm vào không gian, rồi từ không gian thoát ra. Nàng và Diệp Hi Cẩn xuất hiện trong một hẻm vắng, cách miếu thổ địa nơi bọn trẻ tá túc không xa. Nhìn bọn người giấy từ từ tan biến dưới ánh sáng mặt trời, rốt cuộc tâm cũng được thả lỏng.

Để trị thương cho Diệp Hi Cẩn, An An lại tiến nhập không gian. Nhìn căn nhà và không gian bị bọn người giấy tàn phá, tâm nàng không nén được căm giận.

Lần này vết thương ở lưng của Diệp Hi Cẩn hoàn toàn không ổn. Vết thương không chảy máu nhưng luồng khí đen vẫn liên tục tỏa ra. An An để Diệp Hi Cẩn nghỉ ngơi một lát rồi đưa bé về hoàng lăng vì nghi thức đã sắp hoàn thành.

-----+++++++-----

Bạch lão nhìn sắc trời tính toán thời gian Diệp Hi Cẩn ra khỏi hoàng lăng, lão cùng với Trầm tử tướng hàn huyền đôi câu rồi chuẩn bị đưa Diệp Hi Cẩn về thành.

Ngày hôm đó, đoàn người đưa rước thập bát hoàng tử Diệp Hi Cẩn rầm rộ xuống núi, dân chúng hai bên đường đều quỳ xuống nghênh tiếp. Theo lễ nghi, thập bát hoàng tử phải bước ra chào đón đáp lễ nhưng dân chúng hai bên đường tuyệt nhiên không thấy bóng dáng người đâu. Mà lúc này, Diệp Hi Cẩn đang nằm trong lòng Bạch lão hộp từng ngụm khí một cách khó khăn.

Khi hoàng lăng vừa mở thì An An cũng kịp mang Diệp Hi Cẩn trở lại. Nàng có khổ mà không thể nói, Diệp Hi Cẩn bị ám sát trong hoàng lăng là chuyện không thể tiết lộ ra ngoài vì vết thương bị nhiễm âm khí, Thiên Vũ đế thông tri được sẽ gán tội bất kính tổ tiên lên đầu Diệp Hi Cẩn. Việc Diệp Hi Cẩn bị trọng thương tạm thời chỉ có nhóm Bạch lão cùng Trầm gia biết. An An cũng không quan tâm đám người Trầm gia có tiết lộ hay không, nàng hiện tại chỉ mong dưỡng tốt thương thế và nghĩ cách loại trừ âm khí cho Diệp Hi Cẩn.

-----+++++++-----

Đầu tháng 5, linh tuyến thủy trong không gian đã khôi phục thần lực. An An lấy máu vạch hình chữ thập lên tám da dê. Mộc Sinh cùng cách thức như trước liên kết cùng linh hồn nàng. Mộc Sinh trông thấy nét tiêu tụy của An An, cảnh lá lại xì xào sắp chữ:

"Đã xảy ra chuyện gì? Ta ngủ được âm khí từ người".

An An kể lại chuyện bị truy sát trong hoàng lăng, Mộc Sinh im lặng chốc lát rồi sắp chữ:

"Đây là một loại thuật cao cấp nhưng rất hung tàn, chỉ có bọn tà đạo mới dám dùng. Điều kiện sử dụng phải là nơi tồn tại nhiều âm khí, chúng dùng âm khí hồn phách của u linh để dẫn hướng điều khiển thức thần truy sát kẻ thù. Thức thần không lợi hại nhưng chúng rất giỏi bắt chước chiêu thức, sử dụng âm khí thay thế nội lực công kích. Điểm yếu của chúng là sợ ánh sáng mặt trời và nguồn âm khí dẫn hướng có hạn".

An An sốt ruột hỏi tiếp: "làm thế nào trị được vết thương do người giấy...ách...thức thần gây ra?".

"Ta có thể chữa trị nhưng phải trực tiếp chạm vào vết thương mới hoàn toàn loại bỏ âm khí. An An, khi nào người tới Địa Lam Hải?".

"Diệp Hi Cẩn ngày nào chưa khỏi ngày đó ta không thể đi. Ta lo lắng bọn người kia vạch trần vết thương của bé. Nếu bị lộ, Diệp Hi Cẩn sẽ bị Thiên Vũ đế mang đi tể thiên mất". An An tin chắc bọn họ sẽ làm như vậy, Thiên Vũ quốc vốn là nước sùng bái tâm linh rất mạnh.

"Người dùng phương pháp nào đó giúp hấn chết giả rồi giấu hấn vào linh tuyến thủy, thần lực của linh tuyến sẽ giúp hấn che giấu, không lo bọn thức thần lần theo dấu vết âm khí tìm được hấn".

"Thần lực của linh tuyến thủy quá mạnh sợ là Diệp Hi Cẩn không chịu nổi, mà đường đến Địa Lam hải không phải ngày một ngày hai là tới". An An rầu rĩ không thôi, cách nào cũng không thể vẹn toàn đôi đường.

"Người quên là ta cần hấp thu thần lực sao? Chỉ cần ta hấp thu phân nửa là được rồi". Mộc Sinh ngao ngán thờ dài nhắc nhở.

Đây chính là quan tâm quá hóa loạn. An An vui mừng gần như nhảy nhót. Nhưng mà nàng làm gì có thuốc giả chết? An An chỉ có thuốc mê nhưng thuốc mê lại quá nguy hiểm đối với một đứa bé bốn tuổi, chuyện thiệt hại như vậy nàng tuyệt đối không làm. Nàng hỏi Mộc Sinh, Mộc Sinh có loại thảo dược như thế nhưng chúng đều ở Địa Lam hải, nước xa lại không cứu được lửa gần. Xem ra An An phải cầu viện trợ từ Tuyền Cơ lão nhân rồi.

Giải quyết xong vấn đề Diệp Hi Cẩn, Mộc Sinh bắt đầu hấp thụ thần lực của linh tuyến thủy, bất quá lần này Mộc Sinh chỉ lấy đi phân nửa thần lực. Hấp

thu xong, Mộc Sinh bắt đầu phả ra từng đợt khí mát.

Khí Mộc Sinh thổi ra chứa đựng linh khí của trời đất, cây cỏ trong không gian như được tắm gió xuân, mọi vật bắt đầu sinh sôi nảy nở. Mầm non cây ăn quả lâu năm mấy tháng qua đã nhú mầm, nay được linh khí ban thêm sinh cơ mới, những mầm non yếu ớt như được tiếp thêm sức mạnh, vươn mỗi lúc một cao. Ban đầu mầm cây cao chưa được một trượng, rồi vươn lên cao vài trượng, vươn lên, vươn lên cho đến khi cây đã cao gấp hai lần người trưởng thành.

Không chỉ mầm cây ăn quả mà mấy luống rau cải được nằng và Diệp Hi Cần tỉ mỉ đào xới cũng trưởng thành, những chồi lá non xanh mướt đã vươn lên cao mọc cho người tùy tiện hái.

Trong hồ, từng đợt mùi sen thơm mát dâng lên. Những đóa sen sắc hồng phơi phới đón nắng gió. Sen búp xanh, sen hồng chum chím, sen đóa nở rộ...cùng nhau khoe sắc tạo thành bức tranh thiên nhiên đầy sức sống. Từng đài sen non nót đã lộ ra màu vàng sáng sủa. Những cánh sen bung ra nở rộ rồi rơi xuống mặt hồ như những chiếc thuyền con đang ung dung đón gió.

Bên cạnh ao sen, ao khiếm thảo và củ ấu cũng phủ xanh biết một màu. Trên mặt ao, khiếm thảo đã bắt đầu kết hạt trong khi phía dưới ao cây ấu đã tím ngắt dày đặc những củ. Hạt khiếm thảo vừa có thể làm thức ăn vừa là vị thuốc quý. Củ ấu non hay già đều có thể nấu canh hoặc luộc vừa bù lại vừa béo. Hạt khiếm thảo và củ ấu cũng được trồng ở Minh Hoàng đại lục nhưng chúng chỉ có theo mùa. An An rất thích củ ấu nấu canh cá nên nằng tự thân trồng để đảm bảo quanh năm đều có ăn.

Ao còn lại là ao trồng rau nước. Mấy hôm trước An An chạy trốn cùng lũ trẻ, khi đi qua cánh đồng ở một thôn trang, nằng phát hiện nơi đây có rất nhiều rau dại nên đã lên lút thu vào không gian. Loại rau sống dưới nước rất dễ trồng nên không cần nhận linh khí chúng vẫn đâm chồi tươi tốt như thường.

Ngoài các loại rau, thực phẩm, trong ao An An thả rất nhiều ốc, tôm, cá nên chúng sinh trưởng khá nhanh, hiện tại nằng đã có thể vớt ốc lên làm đủ loại món ăn hấp dẫn, hay làm món tôm nướng, cá nướng thơm ngon mà nằng vẫn thích. Dưới các rãnh nước của các con rạch và ao nước, An An đặt mấy lồng lưới, thả cua vào. Hiện tại, trong lồng lưới đã chứa đầy các loại cua: cua gạch son, cua trứng, cua sữa, cua thịt...

Nhìn không gian bừng bừng sức sống như một thế ngoại đào nguyên, tâm An An tuy vui vẻ nhưng lại không được trọn vẹn, nếu có thêm Diệp Hi Cần và Nhiên Nhiên cùng chia vui thì nằng mới thấy mãn nguyện.

-----+++++-----

Phù thái phó, Thủy Đình các.

Tuyền Cơ lão nhân một mình trầm tư đối ẩm. Đưa mắt ra xa, ánh tịch dương đã nhuộm màu rán chiều. Từ khi Bạch Chí mang người về lão không lúc nào được an giấc. Diệp Hi Cần lại trúng độc, lần này chất độc khá đặc biệt và khó trị: âm khí. Muốn loại trừ âm khí thì phải có linh khí. Nơi linh khí tụ nhiều nhất là Địa Lam Hải. Tuyền Cơ lão nhân chưa bao giờ có tham vọng những thứ thuộc ngoài phạm vi "được" nhưng hôm nay lần đầu tiên lão lại muốn đến Địa Lam Hải thu thập linh khí.

Địa Lam Hải tại Minh Hoàng đại lục không khác gì thánh địa, là nơi chanh chấp của đạo gia, là nơi không phải một phạm nhân bình thường có thể bước vào. Bao bọc bên ngoài vùng đất thánh kia là một khu rừng nguyên sinh cùng bình nguyên hỗn tạp, nơi mỗi một loài vật, một cái cây, một ngọn cỏ cũng có thể là mối nguy hại. Người có thể sống sót tại nơi đó đều là người có thể lực và bối cảnh, họ được gia tộc hay môn phái trang bị nhiều bảo vật mang theo, đổi lại họ phải mang bảo vật về từ chuyến hành trình của mình.

Tuyền Cơ lão nhân không phải không có năng lực nhưng lão lại luyến tiếc đồ đệ cùng thuộc hạ của mình. Lão luôn yêu thương chúng không khác con cháu của mình bao nhiêu. Lần trước vì Diệp Hi Cần đã có rất nhiều người mất mạng, nếu lão mở miệng họ sẽ không chối từ, nhưng lần này lại là Địa Lam Hải khiến lão lại chần chừ quyết định. Lời hứa với "người kia" lão luôn ghi khắc trong lòng: "chăm sóc Cần nhi đến khi nó trưởng thành!". Lời căn dặn vẫn còn đó nhưng người thì đã đi tận nơi nào.

Rầu rĩ nháp một hớp rượu, lắng nghe tiếng ve thê lương ngoài đình, Tuyền Cơ lão bỗng nhận ra mình mỗi lúc một già thêm. Bạch Dật nhìn tâm tình của chủ tử mỗi lúc một kém khiến y cũng âm trầm. Hắn biết chủ tử lo lắng điều gì nhưng hắn lại không có khả năng phân ưu cùng người. Hắn và Bạch Phượng đều là hộ vệ cuối cùng của Bạch gia. Bạch gia trước kia cũng là đại thế gia nhưng hiện nay chỉ còn lại hai huynh đệ họ Bạch - Bạch Chí cùng Tuyền Cơ lão nhân - Bạch Dật Dương. Hắn và Bạch Phượng đã từ bỏ gia tộc, tông quy, từ bỏ ý muốn thành gia lập thất, dùng Dương Xuân Niên cùng hai huynh đệ họ trải qua nhưng ngày tháng thăng trầm. Hắn và Bạch Phượng đã nguyện thề trung thành với huynh đệ họ Bạch cả đời.

Bạch Dật đang trầm tư suy nghĩ bỗng dưng thấy chủ tử đã thoát khỏi tâm trạng phiền chán tự lúc nào. Tuyền Cơ lão nhân vừa thưởng thức rượu vừa mỉm cười nhìn vào một khoảng không bất định, lão cất tiếng cười sảng khoái mở miệng: "Các hạ viễn thăm tề xá có sao không vào? Chê trách lão già này tiếp đãi không chu đáo hay sao?".

Bạch Dật cả kinh, định tiến lên thì bị Tuyền Cơ lão ngăn lại. Tuy hắn lui xuống nhưng tay vẫn nắm chặt trường kiếm.

Trong ánh chiều sập tối, một bóng đen nho nhỏ bước ra. Tuyền Cơ lão cùng Bạch Dật như đình trệ mọi động tác. Chỉ thấy Bạch Dật tròn to mắt, sắc mặt đại ra, tay cầm kiếm run run như không thể tin được. Tuyền Cơ lão nhân thì còn đỡ hơn Bạch Dật một chút, chỉ thấy lão dừng động tác uống rượu lại, vẻ mặt không có gì biến hóa nhưng bộ râu lão lại run rẩy như tiếu lộ tâm tình của chủ nhân nó.

An An sờ sờ mũi che đi xấu hổ, nằng là không cố ý dọa bọn họ a. Sau khi thăm Diệp Hi Cần, nằng dùng nội lực thăm dò mới biết người nằng cần tìm ở đây. Một đường thẳng tiến, định lộ diện thì thấy lão nhân gia người đang sầu não độc ẩm. Bản tính lịch sự được thế kỷ 21 bồi ra, nằng là đến cầu người nên không thể bất lịch sự cắt đi suy tư của người ta. Nằng rồi rầm không biết làm sao nên đành ngồi chờ...chờ...chờ...cho đến khi lão nhân gia người đã nốc hết bình rượu thứ ba thì mất hết kiên nhẫn. Nhưng nằng lại bị lão nhân gia người phát hiện ra từ lâu. Lão nhân gia người thật không phúc hậu, cứ

nhiền đề ta chờ đợi đến khi kiên nhẫn không còn mới mở miệng mới là sao? An An nhất quyết từ đây về sau sẽ không nổi lên bản tính lịch sự của thế kỷ 21 nữa.

Ở bên kia An An u oán nhìn Tuyền Cơ lão nhân, bên này Tuyền Cơ lão nhân lại rung động không thôi. Lão phát hiện có người thăm dò nội lực mình từ lâu. Đối phương cũng có nguồn nội lực thâm hậu như lão.

Tuyền Cơ lão nhân cảm thấy kỳ quái, từ lúc nào Thiên Vũ quốc lại xuất hiện cao nhân như vậy? Đối phương không kém lão bao nhiêu nên lão không thể mạnh động. Lão lấy bất biến ứng vạn biến, ngồi chờ hành động tiếp theo của đối phương. Thấy người kia đã không còn kiên nhẫn nữa mới nói toát ra vị trí của hắn để giành quyền chủ động. Khi chính chủ xuất hiện thì lão không còn gì để nói.

Là lão sống không đủ lâu? Là lão kiến thức hạn hẹp? Ai có thể nói cho lão biết một hải tử mang một nguồn nội lực khổng lồ vẫn có thể ung dung thư thái mà không bị bạo phát? Là "hắn ta" dùng Đường Xuân Niên nên mới giữ dáng oa nhi kia? Không đúng! Không đúng! Đường Xuân Niên là vô tác dụng với hải tử, sự phụ hắn đã nhiều năm nghiên cứu nguyên nhân trong đó nhưng vẫn thất bại.

Bạch Dật tuy không có khả năng thăm dò ra nội lực của An An nhưng trong suy nghĩ của hắn, với nội lực hiện tại, hắn tự tin mình có thể kiểm soát mọi động tĩnh của phủ thái phó. Nhưng ai nói cho hắn biết, hải tử kia từ đâu xuất hiện? Theo như lời chủ tử, đứa bé kia đã đứng nơi đó khá lâu nhưng hắn vẫn không hay biết gì. Chỉ có một cách giải thích duy nhất là: đứa bé kia nội lực còn cao hơn hắn. Bạch Dật thả tin rằng bản thân hắn lo là thất trách chứ không thể tin vào chuyện hoán đường như vậy. Nhưng nhìn biểu hiện của chủ tử không khác mình là mấy thì Bạch Dật lại suy sụp thừa nhận chuyện không tưởng kia. Hắn cứ nhiên không bằng một oa nhi!

An An từ trong bóng tối bước ra, nàng mặc một thân váy dài thanh sắc kiểu cổ đại, viền thêu hình lá trúc thanh nhã, đầu không cài trang sức, chỉ thắt hai bím tóc cao đơn giản. Do được linh khí nuôi dưỡng nên nước da nàng vừa trắng trẻo lại mịn màng, tóc lại đen mượt, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan thanh thoát cộng thêm khí chất ung dung thư thái, nhìn vào cũng biết là hải tử không tầm thường. An An bước vào đình không quản hai chủ tử đã hồi phục tinh thần hay chưa, nàng cung kính lễ phép tự giới thiệu: "văn bối là Dạ An An. Đã quấy rầy tiên bối rồi".

Tuyền Cơ lão nhân hồi phục lại tinh thần. Dạ An An? Tên rất quen tai a. Nhưng mà quen ở đâu lão lại không nhớ. Lần này Bạch Dật lại làm tròn trách nhiệm của mình: nhắc nhở cho Tuyền Cơ lão về cái tên Dạ An An.

"Người là người ở phía sau trợ giúp Cần nhi?".

"Chính là văn bối".

Nếu nàng đã dùng bộ dạng thật xuất hiện thì cũng không ngại thẳng thắn. Nàng cần là tín nhiệm của bọn họ, nhất là người trước mắt này.

"Tại sao?". Tuyền Cơ lão nhân lấy lại thái độ ngày thường, không vui không giận chất vấn.

"Một lời không thể nói hết, trước mắt bệnh tình của Diệp Hi Cần không thể chần chờ. Văn bối đến đây là cầu người trợ giúp".

"Người lại lịch bất minh, ta không thể tin người". Tuyền Cơ lão một ngụm cự tuyệt.

Trán An An đã nổi đầy gân xanh. Xú lão nhân! Nếu lão chuyển một phần cảnh giác đối với nàng sang lão sư đệ đáng kính của mình thì An An đã cảm tạ trời đất.

"Chấn phải Bạch lão đệ của người đã dò ra thân phận của ta hay sao, như vậy sao gọi là lai lịch bất minh?". An An nghiêng răng nghiêng lợi bỏ luôn cách xưng hô tôn kính.

"Đó là vì hắn dùng huyết chú mới tra ra thân nhân của người ở đâu. Nay ngấm lại thân nhân của người cũng quá trùng hợp cự ngụ tại đó đi? Tuy huyết chú rất dễ dàng tìm được phương hướng người cùng huyết thống nhưng cũng rất dễ dàng mạo nhận thân nhân".

"Dù động cơ không rõ nhưng ta chưa bao giờ tổn hại Diệp Hi Cần". An An đã gần như nổi cáu rồi, nàng không yếu thế trừng mắt nhìn Tuyền Cơ lão nhân.

Tuyền Cơ lão nhân tuy vẫn giữ thái độ bình tĩnh nhưng trong lòng đã cười lăn cười bò. Lão dĩ nhiên tin tưởng nàng, chỉ đơn giản vì An An mang một thân nội công hùng hậu nhưng nàng lại tuyệt nhiên không có một tia sát khí nên có của người luyện võ, ánh mắt nàng lại đơn thuần đúng y như lửa tuổi của nàng. Tuy nhiên:

"Tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu là người, người có nguyện tin tưởng thần linh sẽ tự dung ban thưởng cho người một món quà lớn mà không đòi hỏi yêu cầu gì?". Tuyền Cơ lão nhân vẫn âm dương quái khí đáp trả.

An An cố gắng hít sâu giữ vững lý trí, nàng là người kiên nhẫn, vô cùng kiên nhẫn a.

"Vậy lão ra giá đi, ta muốn mua thuốc có thể giúp người ta giả chết mà không tổn hại cơ thể". Như thế này vẫn là nhanh nhất.

"Ta không mở được đường nên không bán thuốc". Lão dùng chốc lát rồi tiếp: "hể tình người còn nhỏ, ta sẽ sai gia nhân dẫn người đến được đường gần nhất".

Mua cái rắm á. Nếu có thể mua được nàng đã không xách mặt mo đến đây rồi. An An quyết định một phát trúng đích, tránh dây dưa bị người đùa bỡn: "ta vừa từ hoàng cung đến đây. Ngày mai Thiên Vũ đế sẽ hạ thánh chỉ cho mời đạo sỹ đến phủ thái phó bắt u linh. Nếu để họ phát hiện Diệp Hi Cần

nhễm âm khí thì vô phương cứu vãn".

"Cái gì?". Tuyền Cơ lão nhân giật mình kinh hãi: "là ai lộ tin tức ra ngoài?". Tuyền cơ lão nhân cho đến thời điểm hiện tại vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra trong hoàng lăng bởi vì Diệp Hi Cẩn trở về đã hôn mê bất tỉnh. Ngay cả lão chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, ấy vậy mà tin tức Cẩn nhi bị thương đã truyền đi.

"Dĩ nhiên là người giết dây phía sau tung tin đồn làm cho hoàng đế sinh nghi. Dù vô tình hay cố ý nhưng chuyện Diệp Hi Cẩn nhiễm âm khí bị bại lộ thì hẳn chỉ có một kết cục duy nhất mà thôi".

Còn kết cục thế nào dù không nói ai cũng rõ. Người thường sẽ không dễ lấy nhiễm âm khí vì cơ thể người sống luôn tồn tại dương khí, dương khí này sẽ chống lại âm khí khi con người tiếp xúc với người chết, chỉ có người bị nguyên rủa mang xui xẻo mới bị âm khí quán thân. An An không biết Triệu Nhược Nhược dùng mưu ma chước quỷ gì nhưng lần này nàng ta đã thành công hai lần đẩy Diệp Hi Cẩn về điểm la liệt.

Tuyền Cơ lão nhân đánh giá An An, hồi lâu mở miệng: "người biết người chủ mưu phía sau màn?".

"Bây giờ không phải lúc truy cứu chuyện này. Quan trọng nhất hiện giờ là giải trừ âm khí".

"Tiểu Dạ, Giải trừ âm khí không dễ, chỉ có đến Địa Lam hải mới giải được". Tuyền Cơ lão nhân lại sầm sập.

"Ta sẽ đi. Đừng gọi ta là tiểu Dạ!".

"Không được, rất nguy hiểm. Ta vẫn cứ thích gọi tiểu Dạ đấy".

"Ta tự biết bảo vệ bản thân. Muốn gọi sao thì tùy". An An chưa bao giờ biết Tuyền Cơ lão nhân lại có một mặt trẻ con như vậy.

Bạch Dật nhìn hai người đầu khẩu qua lại thì dở khóc dở cười nhưng hẳn cũng đồng ý với chủ từ, oa nhi này sẽ không gây bất lợi cho họ.

An An không dự định nói ra kế hoạch giải âm khí cho Diệp Hi Cẩn, nhưng hiển nhiên Tuyền Cơ lão nhân lại nhất quyết không nhượng bộ. Cuối cùng An An cũng đành thỏa hiệp nhưng chỉ tiết lộ cho lão một phần, khi đó lão mới chấp nhận giao thuốc.

Thấy An An sắp rời đi, Tuyền Cơ lão cũng luyến tiếc nài: "tiểu Dạ, người có trở lại đây nữa không?"

"Sẽ không, kinh thành quá hỗn loạn, ta không thích nơi đây". Nói xong An An dùng khinh công thoát khỏi Thủy Đình các.

-----+++++++-----

Sáng sớm, phủ thái phó tiếp nhận thánh chỉ của hoàng đế. Quách công công dẫn một vị đạo gia định tiến vào phòng Diệp Hi Cẩn đang dưỡng bệnh nhưng lại bị Tuyền Cơ lão nhân ngăn cản.

"Bạch thái phó, đây là ý chỉ của hoàng thượng, xin ngài đừng làm khó ta". Quách công công mặc dù rất bất mãn nhưng hẳn vẫn không dám vô lễ với Tuyền Cơ lão nhân.

"Quách công công, ta cũng hiểu tâm ý của hoàng thượng nhưng Cẩn nhi bị bệnh mấy ngày nay không yên giấc, khó khăn lắm nó mới chợp mắt được một chút. Vị đạo sỹ này muốn làm phép có thể làm ở ngoài phòng cũng được mà". Tuyền Cơ lão nhân cũng không yếu thế đáp trả.

Quách công công nhú nhú mày: "Thánh thượng rất lo cho bệnh tình của thập bát hoàng tử, lão nô được thánh dụ phải trực tiếp kiểm chứng kết quả, cái này e là...".

"Hay là thế này, hãy để vị đạo sỹ này làm phép trong phòng nhưng không được vào phòng ngủ quấy rối thập bát hoàng tử. Công công có thể kiểm chứng qua bức bình phong này, như vậy vừa không phá giấc thập bát hoàng tử vừa không trái thánh dụ". Bạch Chi ở một bên vừa nói vừa lên lút nhét vào tay Quách công công một đỉnh vàng.

Quách công công ước lượng đỉnh vàng rồi gật gù đồng ý. Dù sao bình phong rất mỏng, hẳn cũng có thể thông qua đó quan sát thập bát hoàng tử. Quách công công còn cẩn thận hơn, trước khi đạo sỹ làm phép, hẳn còn đến giường ngủ kiểm tra một lượt.

Kết quả kiểm tra dĩ nhiên không có âm khí. Đơn giản vì khi đạo sỹ làm phép, An An nấp ở gần giường ngủ, dùng ý niệm điều khiển linh tuyền thủy bao bọc Diệp Hi Cẩn lại. Đây là kế hoạch nàng đã thương lượng với Tuyền Cơ lão nhân trước đó. Bạch lão tuy có nghi vấn nhưng vẫn theo lời đại ca mình thực hiện y như kế hoạch đã định.

Sau khi Quách công công dẫn đạo sỹ rời đi, An An cũng dùng ý niệm mang Diệp Hi Cẩn vào không gian rồi biến mất. Khi nhóm Bạch lão quay lại thì giường ngủ đã trống rỗng không có một ai. Nếu không phải Tuyền Cơ lão nhân đã thông tri trước thì họ đã nháo loạn một trận. Bạch lão thấy đã không còn ai nên cho người dẫn một đứa bé khác thế vào chỗ Diệp Hi Cẩn vừa biến mất.

Vì Diệp Hi Cẩn được đưa đi một cách bí mật an toàn nên nhóm ám vệ lượn lờ bên ngoài phủ thái phó vẫn không hay biết gì, họ vẫn tiếp tục giám sát mà không hay biết nhiệm vụ của mình thất bại từ lâu.

Chương 20: Lên Đường

Phù thái tử, Ngọc Lan các.

"Cái gì?".

Triệu Nhựt Nhựt quét mắt sắc bén nhìn xuống bốn thiếp thân nha hoàn cùng hai hắc y nhân đang quỳ trước mặt, dưới chân họ là từng mảnh sứ vụn vỡ từ tách trà trước đó Triệu Nhựt Nhựt đã uống. Không khí Ngọc Lan các lạnh lẽo hẳn đi, sáu người quỳ bên dưới động cũng không dám động, hẳn nhiên chủ tử tức giận đang phát tiết lên người của họ.

"Các người có biết, để chuẩn bị kế hoạch này ta đã tiêu tốn bao lâu không? Đã đánh đổi bao nhiêu thứ không?". Triệu Nhựt Nhựt âm u nhả ra từng tiếng chất vấn thuộc hạ của mình.

Chẳng trách nàng ta lại tức giận đến vậy, để tiến hành kế hoạch, nàng ta đã tốn rất nhiều tâm huyết, phải kể đến là việc nàng ta dùng địa đồ quốc bảo trên tấm da dê để tiếp cận Huyền Thiên cầu xin viện trợ của hắc giúp nàng củng cố thể lực và lập kế hoạch triệt tiêu khắc tinh của mình, còn chưa kể đến việc Huyền Thiên luôn được voi đòi tiên, bắt nàng vào ra nguy hiểm, sống cực khổ tại khu rừng Tử Vân và bình nguyên Tử Dạ để giúp hắc tìm ra đường vào Địa Lam hải.

Thuộc hạ của nàng ta không phải lần đầu tiên thất thủ nhưng lần này đã chuẩn bị tỉ mỉ như vậy vẫn bị thất thủ là sao? Diệp Hi Cẩn, rốt cuộc người có ba đầu sáu tay hay chín cái mạng? Cứ nhiên lần này lại để người tránh thoát.

Cùng quỳ với bốn thiếp thân nha hoàn Xuân, Hạ, Thu, Đông của Triệu Nhựt Nhựt, hai hắc y nhân cũng lần lượt ngẩng đầu lên, kia chẳng phải là Triệu Lạc Lạc cùng Nhất Ảnh của Hồng Lạc lâu hay sao? Hành động lần này của chủ nhân tại hoàng lăng, tuy họ không tham gia nhưng lại chịu trách nhiệm giám sát phù thái phó. Khi Triệu Nhựt Nhựt nhận được tin tức kiểm chứng âm khí trên người Diệp Hi Cẩn từ Quách công công thì dùng dùng nổi giận, triệu bọn họ lại chất vấn.

(*thuyan8865: Triệu Lạc Lạc kiếp trước là thuộc hạ của thái tử nhưng kiếp này lại bị thái tử phi đi trước thu về dưới trướng của mình. Nữ chủ nhà ta không biết điều này nên lầm tưởng Triệu Lạc Lạc là người của thái tử*)

Triệu Lạc Lạc tuy thông minh nhưng lần này cũng vô phương pháp, thập bát hoàng tử cứ như tiểu Cường đánh mãi không chết, lần nào bị dồn vào hung hiểm cũng dễ dàng thoát được, chỉ khổ cho bọn họ nhận con lỗi đĩnh của chủ nhân, nhưng vì đã chịu ơn người, hơn nữa chủ nhân chỉ khi chuyện dính tới thập bát hoàng tử mới phản ứng mạnh như vậy, còn bình thường chủ tử là người rất dễ chung đụng. Triệu Lạc Lạc sau khi suy nghĩ thấu đáo, vội vàng bẩm báo:

"Chủ tử, ta nghi ngờ phía sau thập bát hoàng tử có kỳ nhân giúp đỡ".

Triệu Nhựt Nhựt xoa xoa mi tâm, phát tiết này giờ làm nàng tỉnh táo lại không ít.

"Ta dĩ nhiên nghĩ ra được, nếu không trong hoàng lăng không người giúp đỡ mà hắc có thể thoát được sao? Rồi lần kiểm tra âm khí hắc cũng lại thoát được một kiếp nữa?".

Triệu Lạc Lạc lại tiếp: "chúng ta phải tìm cách lôi vị kỳ nhân kia ra ánh sáng thì mới xử lý được Diệp Hi Cẩn".

"Chủ nhân, chúng ta cho người đi điều tra Diệp Hi Cẩn đã từng tiếp xúc với những người lạ nào sau vụ bắt cóc vào năm trước. Thuộc hạ nhận thấy Diệp Hi Cẩn luôn may mắn từ khi bị nhốt ở biệt trang Toàn Phong trấn". Một bên Đông mai cũng bắt đầu phân tích.

"Ta là thấy hắc chó ngáp phải ruồi thôi. Chẳng qua hắc được Tuyền Cơ lão nhân bảo vệ quá tốt". Thu Cúc ở một bên cũng lên tiếng tham gia.

Triệu Nhựt Nhựt lại đồng ý với cách nghĩ của Triệu Lạc Lạc cùng Đông Mai hơn. Nàng cũng muốn điều tra nhưng Đào ma ma chịu trách nhiệm chăm sóc Diệp Hi Cẩn khi đó đã bị người ám toán. Nàng biết bà ta bị hạ độc nhưng lại không có cách giải, từng ngày nàng lại chứng kiến cảnh tượng Đào ma ma bị tra tấn, hành hạ, tay chân bị co giật, miệng sùi bọt mép, mắt thì trợn ngược lên, tuy không chết nhưng cũng gần như người chết vậy. Loại độc bá đạo như vậy nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Triệu Nhựt Nhựt biết đâu rằng An An nào có hạ được gì cao thâm, nàng chỉ đơn giản không cẩn thận tặng mụ ta vài ấu trùng Sán ký sinh thôi. Thời gian An An giúp mụ "trả ruột" khá dài, ấu trùng chẳng những ngày một trưởng thành mà còn sinh sôi nảy nở, cho đến hiện tại thì chúng đã chui vào cuống mật của mụ ta nên mới có tình trạng như vậy. Triệu Nhựt Nhựt không phát hiện vì một phần mụ ta vốn mập mạp, bụng to kèn, miệng luôn tham ăn nhưng vẫn thấy đói, hơn nữa mụ chỉ là một tiện nô nên nàng ta cũng không mấy để ý, đến khi cần mụ thì bệnh tình đã phát tác vô phương cứu chữa.

Triệu Nhựt Nhựt bóp trán suy nghĩ, bây giờ nàng có ý cứu bà ta thì cũng đã muộn, muốn dùng thức thần lần theo âm khí để truy sát Diệp Hi Cẩn cũng không được nữa, vì hắc đã biến mất vô tung vô ảnh. Đúng! Là biến mất thực sự trong phù thái phó, nếu không phải hắc mang chiếc nhẫn nàng đưa

cho thì nàng đã không phát hiện ra điều này.

Triệu Nhượng Nhượng lại oán than ông trời sao lại đối xử với hắn tốt như vậy, đời trước nàng hạ thủ không thành, đời này nàng có chuẩn bị lại không thể động được vào hắn.

Triệu Nhượng Nhượng ánh mắt hí hí lại, chẳng bao lâu nàng ta đã lấy lại được tự tin như trước. Triệu Nhượng Nhượng nàng vẫn còn con át chủ bài chưa lật, đôi mắt nàng ta như có như không quét về phía nha hoàn Thu Cúc của mình.

Lại nói về Dạ An An, sau khi mang Diệp Hi Cần tạm thời lánh nạn trong không gian, mấy ngày qua nàng vẫn sinh hoạt cùng bọn trẻ tại miếu thổ địa. Nàng và Triệu Thiên Chính lần lượt thu xếp tương lai cho chúng. Ba mươi đứa trẻ không phải là số ít nên tiêu tốn thời gian của nàng khá lâu. Vào thời này không có cô nhi viện nên An An phải sắp xếp cuộc sống cho từng đứa một khiến nàng cũng đau đầu nhức óc. Cuối cùng vẫn theo nguyên tắc, giúp người thì cho cần cầu chứ không cho cá.

Hôm sau, nhóm bọn họ lên đường rời khỏi miếu thổ địa. Bọn họ an vị trên hai chiếc xe cùng được kéo bởi bốn con bò, người đánh xe dĩ nhiên là Triệu Thiên Chính. Hướng đi của họ là xuôi về phía nam. Trên đường đi, mỗi khi qua một thành trấn khá phồn vinh, họ sẽ dừng lại tìm hiểu tin tức. Nơi họ tìm được chủ yếu là y quán hoặc được đường, sau đó An An sẽ cùng Triệu Thiên Chính (vì nàng còn quá nhỏ nên không ai tin tưởng) sẽ dắt vài đứa trẻ gửi vào đó làm học trò.

Vào thời đại này, nghề đại phu luôn được hoan nghênh nhưng hài tử muốn vào được đường hay y quán làm học trò thì phải bỏ ra một số tiền lớn, còn làm không công cho đến khi thạo nghề mới được xuất môn, tuy nhiên ăn uống sẽ do được đường hay y quán chịu. Cái lợi hại ở đây nữa là y quán hoặc được đường đều nhận nữ học trò. Tuy nữ tử hành nghề y không được vẻ vang cho lắm nhưng số lượng nữ đại phu hàng năm vẫn thiếu thốn vì các quý phụ nhân vẫn cần phải bắt mạch trị bệnh, nam đại phu lại có nhiều điều bất tiện nên nữ đại phu vẫn được quý tộc hoan nghênh.

Số lượng nữ đại phu không nhiều vì chẳng nhà dân nào chịu bỏ ra số tiền lớn để đầu tư vào một nữ nhi, khi lớn lên chẳng phải được tiện nghi cho nhà chồng hay sao? Còn nhà khấm khá hay giàu có thì lại khinh thường nghề y, họ chỉ cần đầu tư nữ nhi họ xinh đẹp, tìm môn hộ phú quý để gả còn kiếm được lợi nhiều hơn cả số tiền còm cõi của một đại phu, huống chi nghề y đâu phải dễ học, có thành tài hay không còn chưa nói được nữa là.

Đối với cách nghĩ của những người dân nơi đây An An cũng bó tay, biết làm sao được, mỗi người mỗi cách sống mà. Với tư tưởng cổ hủ như vậy nàng mới không lạ gì Thiên Vũ quốc luôn trong tình trạng đói kém, lạc hậu hơn so với chín nước còn lại.

An An mỗi khi gửi lại vài đứa trẻ, nàng chẳng những giúp chúng trả tiền học phí mà còn đưa chúng thêm một chút bạc, gửi thêm cho chương quỹ của y quán hay được đường kia một số vốn nhỏ để khi tương lai chúng có xuất sư thì cũng có vốn mà làm ăn. Được đường và y quán mà nàng chọn đều là những nơi tử tế, làm ăn đàng hoàng, huống chi số tiền nàng gửi cũng chỉ là vốn nhỏ, họ mới không cần tham số tiền còn con như vậy.

Rong rui trên đường hơn mười ngày, đi qua hơn 7 thành trấn, tìm hơn 20 được đường và y quán, cuối cùng An An cũng thành công phân phát hết lũ trẻ chỉ trừ huynh muội họ Triệu. Hiện tại xe bò của họ đã được đổi thành xe ngựa gọn gàng và nhanh nhẹn, một đường thẳng tiến về phương nam.

Buổi tối, ba đứa trẻ dùng lại nghỉ ngơi trên một cánh đồng thưa vắng, vì là đường nông thôn thêm trời đã tối nên hiện tại trên đường tuyệt không một bóng người. An An dùng diêm quẹt nhóm một đống lửa sưởi ấm, trời vào hạ nhưng vào ban đêm giữa đồng, gió thổi vì vậy vẫn khiến nàng run rẩy. An An pha cho mỗi người một cốc trà nóng làm ấm người, nàng lấy nguyên liệu ra bắt đầu nấu bữa tối. Bên cạnh Triệu Yên Nhu cũng xắn tay áo lên giúp đỡ nàng.

Huynh muội họ Triệu đối với việc nàng bỗng nhiên xuất ra nhiều món đồ mà không biết lấy ra từ đâu đã trở thành thói quen, họ gần như chai lỳ với những hành động kỳ lạ của Dạ An An. Chỉ có Triệu Yên Nhu là dùng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ nhìn nàng, chỉ xem chút nữa là quỹ lại cung phụng nàng như một vị phật sống.

Đối với vị tiểu cô nương ốm yếu, tâm tính lương thiện lại ngây thơ, An An chỉ biết dờ khóc dờ cười mà thôi, nhưng nàng thật tâm yêu thích nàng ta, nàng ta chân thật, lương thiện y như Bùi Yên Nhi vậy. Có đôi lúc An An thắc mắc nàng ta và Triệu Thiên Chính có thực sự là huynh muội hay không? Nàng nói ra điều này với Triệu Thiên Chính thì chỉ nhận được ánh mắt khinh bỉ của hắn, Triệu Yên Nhu thì ngây thơ tươi cười khiến nàng chỉ có thể xấu hổ lảng sang chuyện khác.

Vì chuyến hành trình rất dài và mệt nhọc nên An An không tiếc nguyên liệu bồi bổ cho cả ba, tuy nhiên nàng vẫn nhớ ăn đủ chất mới là trọng yếu. Món ăn chính vẫn là cơm cùng với bốn món thịt rau cá đều được cân đối đầy đủ.

Trên bếp lò nồi cơm đã chín tỏa ra từng đợt mùi thơm dày đặc khiến ai cũng phải thèm nhỏ dãi. Vì gạo là do An An cố ý mua loại ngon nhất, dẻo nhất, thơm nhất nên khi chín cơm vừa trắng, vừa mềm lại tỏa hương thơm ngát, cho dù là quý tộc cũng chưa được thưởng thức. Trước kia An An còn lo lắng không đủ gạo ngon để ăn nhưng từ khi không gian được cải tiến thì kho thóc của nàng luôn trong tình trạng đầy ắp. Đối với ẩm thực An An luôn có yêu cầu tương đối cao.

Ở bếp lò khác, Triệu Yên Nhu đã hầm xong món thịt hầm và luộc xong con gà béo mập. An An cũng không rảnh rang, nàng vớt gà ra, trong khi chờ cho nguội thì nàng chuẩn bị xào đậu cô ve với mộc nhĩ và nấm hương. Nàng giao cho Triệu Thiên Chính đảm nhiệm việc xé gà.

Ban đầu Triệu Thiên Chính nhất quyết quân tử tránh xa nhà bếp nhưng sau đó bị An An hung hăng mắng một trận, còn cắt luôn khẩu phần, chỉ phân phát cho hắn vài cái bánh bao hấp. Đến khi không thể gặm bánh bao được nữa hắn mới không tình nguyện làm. Ban đầu hắn gần như phá hư hết dụng cụ bếp, sai đâu thì hư đó nhưng dần dần cũng thành thạo đôi chút. Hiện tại việc hắn thành thạo nhất là thái rau củ và làm cá (vì hắn vốn sử dụng dao kiếm rất thành thạo).

An An cũng không ngờ huynh muội họ cũng cùng khẩu vị như mình, món ăn của ba người họ chủ yếu là món cay.

Không lâu sau đó món gà xé cay cũng hoàn thành. An An lại tiếp tục làm món rau trộn cùng tôm khô và mực, kế tiếp là món cá chạch chiên sốt hành hấp dần cũng được hoàn thành.

Ba người, mỗi người mỗi việc nên các món ăn được nhanh chóng hoàn thành. An An trải một tấm bạt lót dưới đất để không bị ướt, đặt một cái bàn thấp bằng nhựa ở trên, bốn món ăn nhanh chóng được bày lên đó. Vì trời đã tối nên An An dùng đèn dầu để thấp sáng. Ba người nhanh chóng quay quần bên bàn thưởng thức bữa tối hấp dẫn. Trong bọn họ không khác gì một gia đình ấm áp quây quần bên bàn ăn.

Sức ăn của nàng và tiểu Nhu chỉ bằng một phần của Triệu Thiên Chính, bàn ăn chủ yếu bị hấn quét sạch tất cả. Tiểu Nhu hí mắt cười cười:

"Tỷ tỷ, muối chưa bao giờ được ăn ngon như vậy. Trù nghệ của tỷ còn hơn cả đầu bếp hoàng cung nữa a".

Mặc dù tiểu Nhu bằng tuổi nàng nhưng nàng ta lại thích gọi nàng là tỷ tỷ, vì nàng ta rất sùng bái An An. An An làm chuyện gì cũng dứt khoát lại chính chắn, đối với một tiểu cô nương luôn thiếu sự quan tâm, chăm sóc của trưởng bối thì lại hợp ý vô cùng. Triệu Yên Nhu dù sao cũng là một hài tử, dù có ca ca che chở nhưng tiểu cô nương vẫn cần tình thương cùng sự quan tâm của trưởng bối. Chính vì vậy mà Triệu Yên Nhu luôn có cảm giác gia đình ấm áp khi cả ba ở chung.

An An vuốt vuốt đầu của tiểu Nhu: "nếu muối thích thì ăn nhiều một chút mới mong khỏe mạnh".

"Dạ! Muối sẽ nghe lời tỷ tỷ". Đối với Triệu Yên Nhu, lời của Dạ An An lại không khác gì thánh chỉ, nàng ta luôn ngoan ngoãn nghe theo.

Dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, An An lấy ra giỏ hoa quả đã hái trước đó để lên bàn cho mọi người cùng thưởng thức. Triệu Yên Nhu vẫn là một cô bé, nàng thấy hoa quả thì mắt cũng sáng lên. Ở Trần gia, đừng nói là hoa quả, bánh trái, ngay cả cơm nàng cũng chưa có được ăn no đâu. Nhìn những đĩa con dòng chính, trong tay chúng nào là ê hề bánh trái được mẫu thân chúng cho, nàng lúc đó chỉ biết đứng từ xa mà nhìn. Có ai biết được, đường đường là tiểu thư của Trần phủ, nàng lại chưa từng biết đến mùi vị của hoa quả ra sao.

An An thấy được cảm xúc của nàng cũng biết nàng lại nhớ đến chuyện cũ. Nàng cầm chặt tay tiểu Nhu, không tiếng động an ủi. Tiểu Nhu như cảm thấy có phần xấu hổ, nàng đưa tay bắt con dao nhỏ nói: "để muối gọt trái cây cho".

An An cũng tùy nàng ta, nàng quay qua Triệu Thiên Chính bắt đầu bàn chính sự.

"Ngươi có dự định gì không?". Mặc dù nàng rất thích huynh muội họ, nhưng thích là một chuyện mà chấp nhận họ lại là một chuyện khác.

"Ta định gia nhập lính đánh thuê". Triệu Thiên Chính mấy ngày nay cũng đã suy nghĩ hướng đi cho mình.

An An nghi hoặc: "lính đánh thuê?".

Triệu Thiên Chính đã sớm quen thái độ mơ mơ hồ hồ của An An. Hấn chậm rãi giải thích:

"Lính đánh thuê là chỉ những người đi thu thập bảo vật ở rừng rậm Tử Vân cùng bình nguyên Tử Dạ. Họ tập hợp lại thành nhóm để trợ giúp nhau săn báu vật. Ta muốn đến đó để rèn luyện thêm".

"Vậy còn tiểu Nhu thì sao?".

"Ta đi đâu nàng sẽ theo đó. Trong nhóm lính đánh thuê vẫn có nữ quyền lo việc ăn uống, chỉ cần ta gia nhập vào thì sẽ không lo chuyện sau này nữa".

"Họ sẽ dễ dàng chấp nhận người mới sao?".

Một trận im lặng kéo dài. Hôn ai hết An An biết rõ nơi tranh đoạt như thế sao có thể dễ dàng chấp nhận người ngoài. Nếu Triệu Thiên Chính gia nhập được một nhóm đánh thuê thì không còn gì lo, nhưng nếu không được, huynh muội họ phải trả giá bằng mạng của chính họ.

Triệu Thiên Chính rốt cuộc cũng lên tiếng: "ta còn lựa chọn khác sao? Huynh muội ta không tiền, không quyền thế, không nhà cửa. Nếu được gia nhập lính đánh thuê còn mong có được bát cơm. Hơn nữa, chỉ khi trở nên mạnh mẽ ta mới có thể bảo vệ Nhu nhi. Ta muốn chứng minh cho bọn người kia biết, không có họ, huynh muội chúng ta vẫn có thể khoái hoạt sống". Dừng lại chốc lát hấn lại tiếp tục: "nếu như thất bại, ít ra huynh muội chúng ta cũng ở gần nhau".

A...a...a...Tiểu tử thôi! Đây là nơi oán trách bản cô nương bỏ rơi huynh muội người sao? Tuy An An rất muốn đánh vào cái bản mặt kiêu ngạo của hấn, mặc kệ hấn sống chết thế nào cũng không liên quan đến nàng. Nhưng nàng lại không nỡ bỏ rơi tiểu Nhu. Tiểu Nhu vốn nhu nhược yếu đuối, tính tình lại đơn thuần ngây thơ, nếu để nàng ta lẫn lộn cùng với tên tiểu tử không biết trời cao đất thấp này, sớm muộn cũng sẽ bị liên lụy.

Tiểu Nhu nghe hai người đối đáp cũng hoảng hốt suýt chút nữa cất luôn cả ngón tay, An An nhanh chóng gạt lại con dao từ tay nàng. Tiểu Nhu cầm chặt tay An An nghẹn ngào nói:

"Tỷ tỷ đừng bỏ rơi chúng ta. Nếu tỷ chê chúng ta ăn nhiều, sau này muối và ca ca sẽ ăn ít lại. Muội nguyện ý làm nô tỳ cho tỷ tỷ cả đời a. Tỷ đừng đi có được hay không?".

Triệu Yên Nhu khó khăn lắm mới cảm nhận được hơi ấm của gia đình, nay phải chia lìa khiến nàng vô cùng khổ sở. Nàng tin tưởng ca ca có thể chăm sóc tốt cho nàng nhưng phải rời xa tỷ tỷ, nàng vẫn không chấp nhận được. Trước đây nàng là tiểu thư danh giá nhưng có được vui vẻ ngày nào, nếu như

trở thành nô tỳ mà ngày ngày có thể vui vẻ như bây giờ nàng cũng chấp nhận.

An An thở dài ôm tiểu Nhu vào lòng. Tiểu cô nương đơn thuần đáng yêu như vậy sau này lớn lên liệu có còn giữ lòng mình luôn trong sáng như thế hay không? Sống ba mươi năm tại nước Mỹ, tình người ấm lạnh nàng còn lạ gì, đâu ít lần bị người phản bội, bị người ngán chán, nếu dễ dàng tin tưởng người khác thì nàng đã không có bản lĩnh nắm giữ sản nghiệp của cha mẹ, trái tim nhiệt huyết của tuổi trẻ đã sớm lụi tàn từ lâu, bao năm nàng vẫn thích độc lai độc vãn chẳng lẽ bây giờ lại thay đổi? Nàng không sợ huynh muội họ phản bội mình, nhưng nàng lại sợ phiền phức.

Con người của An An nói đơn giản cũng đúng mà nói phức tạp cũng không sai. Nàng rất ít nhận thức thân nhân nhưng một khi đã đi vào lòng nàng, dù đối phương có làm sai chuyện gì thì nàng cũng vì hân mà chống đỡ. Diệp Hi Cần sở dĩ được An An nhận lời chăm sóc cũng bởi nàng muốn bù đắp cho nỗi tiếc về người đệ đệ của mình. Lâu dần theo thời gian, bất tri bất giác nàng đã chấp nhận bản thân mình có thêm một đệ đệ, lòng cũng thật tâm yêu thương bé, xem bé như chính thân nhân của mình.

Tuy không muốn dẫn theo huynh muội họ nhưng An An cũng không phải lãnh tình. Nàng luôn làm việc tùy hứng nhưng chưa bao giờ bỏ mặc khi gặp người khốn khổ, giúp đỡ người nhưng chưa bao giờ đặt tình cảm vào đó vì vậy dù đối phương có trở mặt, nàng cũng chưa bao giờ thấy đau khổ, thất vọng. Giúp người chỉ đơn giản muốn tâm thanh thản mà thôi. Tiểu Vũ luôn nói nàng là người cỏi trên nên không bao giờ biết thế nào là thất tình lục dục. Đó là vì tiểu Vũ chưa biết An An đã từng có một mối tình khác cốt ghi tâm, khắc cốt càng sâu thì càng đau đớn, ghi tâm càng kỹ thì càng lạnh nhạt.

Buổi tối kết thúc trong vui vẻ bởi vì An An đồng ý mang huynh muội họ theo. Tiểu Nhu dĩ nhiên nở nụ cười hạnh phúc, còn Triệu Thiên Chính thì suy tư rồi nói: "ta sẽ làm hộ vệ cho ngươi!". An An chỉ cười cười rồi đưa ra quy ước với huynh muội họ. Một, không hỏi lần hai những chuyện mà nàng không muốn nói. Hai, không thắc mắc những người xuất hiện cùng nàng. Ba, không được tiết lộ bất kỳ điều gì về nàng cho người khác. Bốn, có thể rời đi bất kỳ lúc nào nhưng phải báo trước.

Hai huynh muội dĩ nhiên đồng ý, không hề chất vấn lại. An An nghĩ kỹ rồi quẳng hai quyển sách cho Triệu Thiên Chính: một quyển là tâm pháp Bắc Minh Thần Công, một quyển là Minh Tâm kiếm pháp.

Triệu Thiên Chính sau khi tiếp nhận sách, hân sự đến ngây người. Phải biết tâm pháp và kiếm quyết đều là thứ vạn kim khó cầu, chỉ quý tộc đại thế gia và môn phái mới có. Trần gia cũng là đại thế gia nhưng chưa bao giờ cho hân học tâm pháp và kiếm quyết của gia tộc, chỉ có nhi tử dòng chính mới được chân truyền. Võ công hiện tại của hân chỉ là một chút da lông do hộ vệ Trần gia chỉ dạy. Bây giờ An An cùng lúc đưa cho hân một lượt tâm pháp cùng kiếm pháp hân hỏi, dù có là môn phái lớn cũng không có rộng rãi như vậy.

Triệu Thiên Chính tay run run nhưng vẫn giữ chặt sách, hốc mắt hân đỏ lên nhìn An An đầy cảm kích. Đây là lần đầu tiên có người đối hân tốt như vậy, hân bây giờ đã hiểu được sự sùng bái của muội muội đối với người trước mắt này.

An An cũng nhận ra tâm tình hân kích động như thế nào nhưng nàng vẫn phải lên tiếng nhắc nhở: "ta không biết hai quyển kia có hợp với ngươi không nhưng nếu thấy không ổn thì nên dừng lại. Ta nghe nói nội công tâm pháp phải phù hợp với cơ thể thì mới có thể luyện thành nếu không hậu quả khó lường".

"Ngươi an tâm, ta đã từng tu luyện nội công nên biết nặng nhẹ. Nếu không được ta sẽ dừng lại".

An An hài lòng gật đầu, tuổi còn nhỏ mà biết được nặng nhẹ trong đó không hổ là con cháu thế gia, nếu không phải nhìn vào tư chất của hân nàng mới không đưa võ công cho hân luyện. Nàng không mong hân hồi báo, chỉ mong hân có thể tự vệ và bảo vệ muội muội mình là được.

Đêm khuya, An An thừa lúc tiểu Nhu ngủ say thì tiến vào không gian. Đầu tiên nàng đến suối linh tuyến thăm Diệp Hi Cần. Kế đến lại đi xem xét một vòng trong không gian.

Hiện tại không gian của An An đã có sinh khí hơn trước rất nhiều. Sau khi nhận linh khí được vài ngày, những hàng cây ăn quả đã ra trái đầu mùa, sau mấy hôm thì chính đỏ cả cây. Dọc theo đường đi, trái cây chín mọng căng đầy cả cành. Cây táo đỏ, táo xanh lúc liu qua tới tận đất. Cây hồng cho trái đầy cả cây, cây lê vàng chói một góc. Các loại cây ăn trái khác cũng đua nhau không kém. An An còn phát hiện các loại quả khác mùa không cùng nhau ra trái cũng lần lượt cho trái chín đầy cành. Những chùm nho mà nàng tỉ mỉ gieo trồng cũng đã bỏ ra khắp giàn. Bất kể là nho xanh, nho tím, nho đỏ hay nho đen, từng chùm nho mọng nước đều được thả xuống giàn. Giàn nho chỉ cao hơn một mét, với chiều cao của An An, chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy vô số chùm nho, chỉ cần nhấc tay lên một chút là có thể hái được. An An đưa tay hái một quả bỏ vào miệng, vị ngọt lan tới tận đầu lưỡi, nàng hí hí mắt cười hưởng thụ.

An An tiếp tục hái cả chùm nho xuống thì hầu như tức khắc, tại nơi hái lại mọc ra thêm một chùm nho khác thế chỗ. Nàng tiếp tục hái chùm nho đó xuống lần nữa thì cũng y như lần đầu, tại nơi đó lại mọc tiếp chùm khác. Đến khi An An hái xuống lần thứ năm thì nhánh cây cho ra chùm nho tại đó bị héo rồi chết. An An hiểu kỳ nên tiếp tục thử ở những loại quả khác, sau đó đưa ra kết luận: mỗi loại quả sẽ cho ra số lần ra quả khác nhau, ví như nho là năm lần, táo là bốn lần, cam là tám lần...

An An lại tiếp tục thăm vườn rau. Đến nơi thì nàng hơi bị bất ngờ, tất cả các luống rau đều ở trạng thái già cỗi, có loại rau còn cho ra cả hạt giống. An An lại lấy hạt giống rải xuống đất trồng, nàng chờ đúng hai phút, thấy rau đã nảy mầm rồi lớn lên, đến khi rau ở giai đoạn ăn được thì nàng dùng tay hái xuống, quả nhiên rau vừa tươi lại vừa non, rất hợp để xào nấu.

An An đi thăm tiếp các nầu đất khác cũng đều cùng một trạng huống: cây đang ở thời kỳ trưởng thành còn hạt thì đã chín. Đối với các loại lương thực khác như lúa, một số loại ngũ cốc thì thu hoạch đúng lúc nhưng một số loại khác thì không phù hợp. Ví dụ như ngô, mía,...nếu để quá già thì ăn không ngon hoặc là không dùng được nữa.

Cuối cùng An An cũng rút ra được kinh nghiệm: một số loại cây muốn thu hoạch đúng lúc thì nàng phải canh chừng mới thu hoạch đúng giai đoạn như ý muốn. Nếu nàng muốn ăn ngô non thì phải canh lúc ngô đang cho trái non để thu hoạch, nếu muốn có rau mầm thì phải canh lúc hạt vừa nảy mầm, muốn

ăn đậu cô ve, bầu, mướp đắng, hành tây... Khi còn non thì phải canh mới có thể thu hoạch như ý muốn.

An An lại thăm dò tiếp động vật hoang dã mà nàng mang về nhưng chúng lại không có gì biến hóa. Như vậy, động vật trong không gian vẫn có thể sinh trưởng bình thường. Dù chúng không lớn nhanh như thổi nhưng An An cũng không bận tâm về thức ăn cho chúng. Trong không gian không tính số lượng trái cây chính dồi dào mà số cây hạch quả cũng cho rất nhiều hạt. Bọn sóc rừng cùng thỏ rừng, nhím, chuột chũi...rất thích hạt thông, hạt dẻ, hồ đào, hạnh nhân và các hạch quả khác. Với số lượng thức ăn phong phú như thế nàng sẽ không lo bọn chúng phá rầy nữa.

An An lại đi tiếp thăm thú chuồng gia súc. Khi quyết định lên đường đến Địa Lam hải thì nàng đã xây dựng chuồng trại và mua hơn mười cỗ xe đi đủ loại địa hình. Bên trong nàng nuôi 20 con ngựa, 10 con bò, 12 con lạc đà và 5 con lừa. Ngoài ra nàng còn thả vài con gà, vịt, ngỗng để lấy trứng. Diện tích chuồng trại còn lại thì thả một số gia cầm, gia súc để giết thịt và lấy sữa như gà, vịt, bò sữa, dê, cừu.... An An nghĩ vì có linh khí nên chúng ăn rất ít, không bệnh tật nhưng vẫn khỏe mạnh đủ đầy. Cả chuồng gia súc lớn như thế nhưng nàng chăm sóc chẳng mệt, cứ khoảng 10 ngày chúng mới cần thêm thức ăn. Vì ăn ít nên chất bài tiết cũng rất ít nên cả tháng nàng mới dọn chuồng một lần. Tuy vậy An An phải luôn tiếp nước cho chúng. Nàng dùng ống dẫn nước từ một hồ nước nhỏ đã đào trước đó vào hệ thống nước của trại, dùng một cái máy bơm tay bơm vào bể nước trên cao, nước chảy luân phiên xuyên suốt nên nguồn nước không bao giờ bị thiếu. Trong không gian còn có một miệng hố được tráng bằng gạch men rất sạch sẽ, chủ yếu dùng để tiêu hủy phân và rác thải. An An nghĩ không gian này từng là nơi sống của bà lão thần tiên nên mới đủ đầy tiện nghi như vậy.

Rời đất trồng và chuồng trại, An An trở lại căn nhà xinh xắn của nàng. Từ xa xa, nàng thấy hàng rào trắng đã phủ một màu tím biếc của nho. Từng chùm nho tím vắt vẻo tựa lên rào, có dây nho còn cho trái phủ cả khe hở của hàng rào. Màu trắng cùng màu tím đan xen lẫn nhau tạo nên bức tranh hoàn mỹ.

Trước cửa là từng chậu dâu tây thả trái đỏ rực cả một góc sân. An An đưa tay ngắt một quả cho vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt tan ra đầu lưỡi. Loại dâu tây này quả vừa to lại đỏ mọng đầy nước trông rất hấp dẫn, có quả ngọt ngậy nhưng cũng có quả chua chua dùng làm mứt là hết ý.

An An một đường hướng về kho vật dụng, lấy ra hơn vài chục thùng giấy đang được xếp gọn gàng cùng kéo, băng keo băng lớn và túi ni lông. Những đồ vật này là dùng để thu hoạch rau củ và cây ăn trái để bổ sung vào siêu thị mini.

Khi vườn rẫy đã được thu xong, mọi loại rau đều được đóng gói có ghi chú rõ ràng (cái này là để Diệp Hi Cẩn phân biệt), An An lừa đàn thú hoang ăn cỏ như hươu, nai, hoẵng, thỏ rừng, gà rừng...vào, đây là nàng tận dụng những bộ phận còn lại của cây làm thức ăn cho chúng để tránh lãng phí.

An An thích vườn cây ăn trái nên nàng chỉ thu hoạch một ít trái cây bổ sung mà thôi, nhìn vào thì vườn cây vẫn nặng trĩu quả như trước, rất có phong vị của cuộc sống điền viên. Khi các thùng giấy và bao nhựa chứa rau củ và trái cây đã chất đầy kho và siêu thị thì bên ngoài không gian trời đã sáng.

An An về phòng tắm rửa sạch sẽ, vệ sinh cá nhân rồi buộc tóc lại gọn gàng. Nàng vẫn không quen búi tóc cổ đại nên vẫn tùy ý kiểu tóc miễn sao sạch gọn là được.

Vì ngoại hình cả ba người đều bắt mắt nên An An cũng hóa trang che bớt dung mạo cho cả ba. Không riêng gì Thiên Vũ quốc mà cả Minh hoàng đại lục đều thích da trắng môi hồng. An An dùng phấn màu không thấm nước nên cả ba đứa đều có làn da ngăm ngăm. Nàng dùng son sẫm màu để có làn môi thắm, khoát nền y phục màu nâu của người nông dân vào, trông tổng thể của ba người đều là con của nông phu, nếu đứng trong đám đông cũng không mấy ai để ý.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phiêu Lưu 1

Sáng sớm thức dậy, như mọi khi, Triệu Thiên Chính dắt ngựa xuống ao cho chúng uống nước. Giờ này chắc An An và tiểu Nhu trong xe đã thức giấc. Hắn lấy tay vốc từng ngụm nước rửa mặt, định tiếp tục xúc miệng thì bỗng dừng hẳn dừng lại, chỉ đơn giản là hắn nhớ đến lời giáo huấn của ai kia. Hắn lùi thui quay về lều ngủ, lấy ra một cái túi nhựa, bên trong túi chứa một cái bàn chải cán dài, một chai nước (kem cùng bàn chải đánh răng á) cùng khăn mặt và ly nhựa. Hắn nhớ rõ An An đã cứng rắn nhét cái túi này cho hắn còn trình trọng tuyên bố: ai không vệ sinh cá nhân sạch sẽ thì đừng đến gần nàng quá ba bước.

Ban đầu không quen, hắn gần như nuốt luôn cả bọt dung dịch kia khiến hắn ói ra cả mặt xanh mặt vàng, tiểu Nhu cẩn thận nên muối áy hầu như không sao. Tuy ban đầu hắn rất chán ghét cái thứ kia nhưng cảm giác sạch sẽ thoáng mát từ trong miệng rất sản khoái khiến hắn cũng từ từ yêu thích. Mỗi lần An An yêu cầu hắn và muối muối phải vệ sinh hai lần: trước khi đi ngủ và sau khi thức dậy. Hắn nghĩ phải chăng tiểu cô nương nào cũng cuồng sạch sẽ như nàng?

An An thường có thói quen chạy bộ mỗi sáng sớm, dù suốt đêm không ngủ nhưng tinh thần nàng rất tốt. Cổ đại không có vật dụng hiện đại nhưng lại có không khí vô cùng trong lành. Nàng từ nhỏ đến lớn đều xoay quanh cuộc sống náo động của thành thị, bây giờ được thưởng thức phong cảnh làng quê yên tĩnh, hít khí trời an lành buổi sớm, thường thức cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp thì còn gì thích ý bằng.

Tuy vừa mới tắm ở trong không gian nhưng sau một buổi sáng vận động, cơ thể nàng đã đầy mồ hôi dính dính khó chịu. An An lại chuẩn bị y phục cùng sữa tắm, dự định tắm thêm một lần nữa. Ké xấu số phải chịu thân phận cu li dĩ nhiên là nam nhân duy nhất ở đây. Hắn gần như đã quen thói sạch sẽ của

nàng, ngay cả Nhu nhi cũng rất thích thói quen này.

Tắm xong An An cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn nhiều, nàng bắt tay vào việc chuẩn bị bữa ăn sáng. Tiểu Nhu tắm xong cũng vui vẻ nhào lại giúp nàng. Hai tỷ muội vừa nấu nướng vừa cười cười nói nói rất vui vẻ.

Bữa ăn sáng tuy gọn nhẹ nhưng vẫn đủ chất, An An vẫn thích ăn sáng với món nóng sốt hơn là ăn fastfood ngọt ngấy. Mỗi người một bát cháo ngũ cốc thịt băm đủ đầy sắc hương vị. Triệu Thiên Chính đang tuổi ăn tuổi lớn nên được ưu tiên thêm một xâu thịt dê nướng sốt tương. Ba người ăn sáng trong vui vẻ rồi chuẩn bị lên đường.

An An mấy ngày nay tuy có học đánh xe nhưng vẫn còn tay mơ, chủ yếu đánh xe vẫn là Triệu Thiên Chính. Nàng cùng tiểu Nhu ngồi trong xe ngựa thích ý ăn vặt, đây là thói quen của nữ hài a. Triệu Thiên Chính tuy không thích ăn vặt nhưng bất quá hắn không từ chối hoa quả tươi. Trong khi An An và tiểu Nhu ăn những quả chua chua ngọt ngọt như táo gai, xoài sống, ổi giòn thì hắn thích nho, dâu tây hay vải. Nhìn vào cả ba người như đang du ngoạn phong cảnh chứ nào giống như xuôi về nam tìm kẻ sinh nhai?

Xe ngựa băng băng ra khỏi thôn làng, trên đường ba người họ vẫn thấy một số thôn dân vác cuốc ra đồng, vui vẻ trò chuyện về vụ mùa năm nay thuận lợi, hứa hẹn một năm ấm no. Xem ra thôn làng này khá giàu có, thôn dân mà có đất làm thì đã tốt lắm rồi.

Đến trưa, ba người đã bắt đầu đói bụng. Hai tiểu cô nương ăn quả chua nên đặt biệt đói hơn nhiều. An An xuất ra ba hộp cơm đã làm lúc sáng, cơm được cất vào lò giữ ấm trong không gian nên khi lấy ra vẫn là nóng hổi. An An chưa bao giờ keo kiệt trong ăn uống nên cả ba hộp cơm đều được chuẩn bị rất thịnh soạn. Lấy cơm làm món chính, các khay đồ ăn còn lại là: bò kho, súp trứng, mực nang nướng được rưới sốt cà hấp dẫn, cải mầm xào tỏi, rau củ luộc chấm tương ớt, salad rau kèm theo một quả quýt tráng miệng.

Bữa ăn của họ so sánh với quý tộc hoàng gia còn cao hơn vài cấp bậc. Không phải cứ nhiều thịt, nhiều mỡ, dùng nguyên liệu cao quý là được ăn ngon. Cần phải biết dung hòa dinh dưỡng, thường xuyên đổi món, dùng gia vị thích hợp, thực phẩm phải tươi sống, cuối cùng là phải có một đầu bếp khéo léo thì bạn sẽ có được bữa ăn vừa ngon lại vừa bổ.

Càng rời xa thôn làng thì tình hình càng tồi tệ, hai bên đường đã không còn được phủ thảm cỏ xanh mướt mà thay vào đó là cảnh tiêu điều hoang vắng, xung quanh là vùng núi khô cằn cát đá. Mặt trời đã sắp xuống núi càng làm khung cảnh thêm thê lương hơn.

An An cùng tiểu Nhu xuống xe, cảnh vật quá hoang vắng nên tiểu Nhu vẫn theo sát bên nàng. Triệu Thiên Chính cúi xuống gầm xe lấy lương thực và nước uống cho ngựa. Hắn chưa kịp gì thì đã thấy An An dẫn Nhu nhi chạy về phía hắn, nàng quăng Nhu nhi vào lòng của hắn rồi cảnh giác xung quanh. Triệu Thiên Chính cũng phản ứng mau lẹ, hắn một tay ôm muội muội, một tay rút thanh kiếm dưới gầm xe, mắt quan sát xung quanh một lượt.

Khoản một chung trà nhỏ qua đi, bốn phía đang vắng lặng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người, họ xuất hiện từ những bụi cỏ khô héo từ xa hoặc từ những gò cát đá cằn cỗi.

An An quan sát nhóm người bao vây nàng, tâm cũng thả xuống, chỉ cần không phải người giang hồ cùng đạo gia thì tốt rồi. Chỉ thấy nhóm người kia có hơn 20 người, nhìn họ nào giống lục lâm thảo khấu, một toán thanh niên cùng phụ lão nhếch nhác bết bác như dân đói tị nạn, cái khác biệt duy nhất là trên tay họ đang cầm, nào là cuốc, là xẻng, là gậy gộc...khôn mặt vốn đang hung thần hắc sát nhưng về tiêu tụy đói khát đã bán đứng họ, có người vẫn còn mang vẻ mặt chân chất dân quê trong khi tay cầm cuốc đang run rẩy, gần như sắp rớt xuống. Về mặt của nhóm lão nhân thì càng đáng nói, họ vốn cả đời làm lương dân, nay đi cướp người ta mà xấu hổ không dám nhìn mặt con mồi, mặt họ cúi gầm xuống làm An An tưởng dưới đất có thứ gì quý giá.

Triệu Thiên Chính nhìn An An như thăm dò ý kiến, chỉ tiếc lúc này An An xoa xoa mi tâm, tay bóp bóp trán một bộ dạng không còn gì để nói, trên đầu đã có một đàn quạ đen bay qua.

Cuối cùng cũng có một thanh niên tuổi ước chừng 20 lên tiếng:

"Đề lại xe ngựa cùng hành lý, các ngươi sẽ được toàn mạng". Nói xong như có ẩn ý từ trước, cả nhóm người bắt đầu lộng vũ cuốc xẻng, về mặt thì càng ngày càng dữ tợn.

Triệu Thiên Chính trên trán đã nổi đầy vạch đen, còn An An thì nhìn trời nhìn đất, tựa như chuyện cướp đường này không hề liên quan đến nàng. Triệu Yên Nhu thì rối rắm, hết nhìn ca ca rồi quay qua tỷ tỷ, sau cùng nhìn lại nhóm cướp, rung mình một cái, trốn luôn trong lòng ca ca của mình.

Nhóm cướp thấy đối phương không có sợ hãi như dự định, rối rắm một hồi, xì xào bàn tán một lúc, sau cùng chàng thanh niên phát ngôn vừa rồi tiến lên xe ngựa lục soát. Triệu Thiên Chính định tiến lên nhưng lại bị An An ngăn cản, hắn buồn bực ôm muội muội của mình bảo vệ ở một bên.

Chàng thanh niên lục soát trong xe, ngoài vài vật dụng cùng vài bộ y phục thì không còn gì nữa. Khi lục soát tới gầm xe, hắn vui mừng như bắt được vàng: hai túi lương thực dành cho ngựa và một thùng nước đầy. Hắn vui mừng chạy về phía đồng bọn báo cáo chiến công. Nhóm người nhìn thấy chiến phẩm, mắt cũng sáng lên, hiển nhiên tâm tình họ phấn chấn không thôi.

An An mắt nhìn hết thấy, nhin không được lên tiếng: "đó là thức ăn dành cho ngựa a". Thức ăn cho ngựa là nàng mua trong một thị trấn, bên trong là gạo xay nhuyễn cùng với cỏ khô, cỏ lẩn cả trấu cùng cát sỏi. Dành cho gia súc ăn thì không vấn đề nhưng người ăn thì...ęc...

Chàng thanh niên quay lại, hung thần ác sát trả lời An An: "thức ăn này đã là tốt nhất với chúng ta. Bọn ăn trắng mặc trơn như các ngươi làm sao hiểu được. Khôn hồn thì mau quay về nhà kéo không bị sói nuốt chúng ta không chịu trách nhiệm".

Nhìn vào y phục của ba người họ thì câu "ăn trắng mặc trơn" có phần hơi quá nhưng xét hoàng cảnh thực chất của ba người họ thì hoàn toàn không sai. Cả ba người cùng xấu hổ cúi gầm mặt, chẳng lẽ từ nay họ phải ăn uống kham khổ lại sao?

Huynh muội họ Triệu tuy rất muốn giúp nhóm thôn dân này nhưng bản thân họ cũng nương nhờ vào người khác, nên chỉ cúi đầu im lặng, chờ đợi quyết định của An An. An An rất hài lòng phản ứng của huynh muội họ nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài. Nếu họ dám tự ý quyết định hay xin xỏ cho nhóm thôn dân kia, nàng sẽ không do dự bỏ đi. Loại người tự cho là đúng rất khó sống chung và cũng là chuyên gia gây rối, nàng mới không cần bạn đồng hành như vậy.

"Các vị, ca ca ta là tiểu đại phu ra ngoài lịch lãm. Ca ca ta thấy các người đều là lương dân, cùng đường lắm mới đi đến bước này. Các người thiếu ăn thiếu mặc đã lâu không tránh khỏi sinh bệnh. Ca ca ta có ý đến chỗ các người xem bệnh miễn phí, các người có nguyện ý không?"

Nhóm nông phu giật mình sững sốt, sau đó tất cả đồng loạt lia về phía Triệu Thiên Chính làm cho hân một phen toát mồ hôi lạnh. Một lão ông gầy xòm bước lên, ánh mắt như khăn cầu, như hi vọng nhìn thiếu niên trước mắt: "người có thể trị bệnh sao?"

Triệu Thiên Chính trước bị nhìn, sau bị hỏi, hân lúng túng không thôi, đời này của hân chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy. An An rút cuộc nhìn không nổi nữa, nàng một phát đá vào chân hân, miệng cũng không lưu tình: "phụ thân cho huynh học một thân y thuật, sợ cái tính nhu nhược của huynh sẽ bị người khi dễ mới cho huynh ra ngoài lịch lãm, cơ hội tốt như vậy mà không nắm bắt thì cuốn gói về nhà luôn đi". Nói xong lại quay qua lão ông ngọt ngào nói: "cụ ông a, ca ca ta y thuật rất tốt, khổ nỗi tính tình hân thì...ai...mà thôi đi, chúng ta chỉ là ba hài tử chưa trưởng thành, bên ngoài quá nguy hiểm, vẫn là về nhà thôi". Nói xong quay qua nhìn Triệu Thiên Chính, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thờ dài rồi lại thờ dài.

Triệu Thiên Chính ngón ngang trong gió, hân đây là chọc gì đến nàng a, cư nhiên lôi hân ra chần gió. Triệu Yên Nhu thì một bộ dạng ngốc trệ, nhưng nàng bị ca ca ôm nên chẳng ai phát hiện điều gì. Nhóm nông phu đã tin 7-8 phần, quyết định mang huynh muội bọn họ về thôn, dù sao chỉ là ba đứa nhỏ, còn có thể giờ được trò gì.

An An chỉ biết lắc đầu thờ dài: làm người quá thật thà sẽ dễ bị người dắt mũi. Không nói tới dung mạo của nàng cùng hai người kia bắt đồng, ngay từ đầu biểu hiện của Triệu Thiên Chính có chỗ nào là nhu nhược? Họ tự xưng là con cháu đại phu nhưng trong xe lại không có lấy một cọng được liệu? Ai...quá là là nông dân chất phát a.

An An một đường theo họ về thôn trang. Chỗ họ ở lại nằm sâu trong núi, đất đai nơi đây cũng như ở bên ngoài: đều là đất cát sỏi khô cằn không thể trồng được lương thực. An An lại lấy làm lạ, Thanh Lý thôn mặc dù đất không tẻ như ở đây nhưng dân Thanh Lý cũng đâu có đất gieo trồng, họ chủ yếu dựa vào rừng núi để kiếm ăn, sao dân ở đây không làm như vậy?

An An vui vẻ làm thân, bắt chuyện với một ông lão: "ông ơi, cháu nghe nói trong rừng có rất nhiều thịt và cây trái, lát nữa ông dẫn cháu đi săn và hái trái nhé?"

Ông lão nhìn tiểu cô nương hoạt bát vui vẻ, tâm không khỏi tưởng nhớ đến cháu gái của mình, nó đã mất đi vì không chống chọi được cái đói, cái rét. Hốc mắt ông lão chợt đỏ lên, nghẹn ngào nói: "rừng đã sớm không còn gì, lũ ác ma đó không chừa đường sống cho chúng ta".

Ác ma? Với tinh thần ham hiểu biết, An An dùng giọng nói còn ngọt hơn cả mật truy tìm nguồn căn hậu quả. Triệu Thiên Chính ở một bên, nhìn An An dùng tư thái của đứa trẻ biểu diễn, hân chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, nếu như ông lão kia thấy được cảnh nàng ta dùng tư thế lão đại để bức cung bọn trẻ thì hiện giờ lão có cùng tâm trạng với hân hay không?

Sau một hồi hỏi đáp, rốt cuộc An An cũng hiểu được ngọn nguồn. Nguyên lai thôn ở đây gọi là Thiên Lãnh. Dân thôn tại đây cũng không khác gì thôn Thanh Lý: vào rừng săn thú, hái dã quả, đến mùa vụ thì xuống thôn lân cận xin việc. Chính xác phải nói họ một nửa là thợ săn, một nửa là nông dân. Tuy cuộc sống kham khổ nhưng họ vẫn có thể bữa đói, bữa no sống qua ngày.

Chuyện bắt đầu là lúc có người phát hiện sâu trong rừng Thiên Lãnh có một khu đất mọc đầy nhân sâm lâu năm. Chuyện bàn ra tán vào thế nào lại để cho một đạo gia tình cờ đi qua phát hiện, hân chẳng những dùng bảo bối thu luôn mảnh đất mọc đầy nhân sâm mà còn dẫn đồng bọn lúng lúng khắp núi tìm quýt được.

Rừng Thiên Lãnh vốn chỉ là vô danh tiểu tốt, nay lại bị nhóm đạo sỹ kia lật tung cả lên làm cho cây cối bị tàn phá, động vật hoang dã sợ hãi lần lượt bỏ đi, thôn dân thiếu đi nguồn thức ăn chính nên cứ người cầu xin các vị đạo gia cho họ đường sống, kết quả người có đi mà không về, hôm sau phát hiện xác họ đã thối rữa dưới chân núi. Thôn dân nổi giận nhưng không dám tìm người tính sổ, ai bảo bọn họ không có năng lực làm chi.

Càng quá đáng hơn nữa, nhóm đạo gia vì muốn bắt chim linh tước - một loại chim có thể phát ra linh khí - họ hạ độc nguồn nước để dẫn dụ linh tước, thành công hay không thì dân thôn không biết nhưng hậu quả sau đó thì như mọi người chứng kiến: cây cối trở nên khô cằn, héo rũ, còn sống đã là may mắn rồi chứ đừng nói chi ra trái kết hạt. Động vật hoang dã không còn thức ăn nước uống nữa, chúng từng bầy đàn rời đi Thiên Lãnh, chỉ để lại những người thôn dân đói khát.

Tại sao không rời nơi đây tìm nơi sinh sống mới à? Dễ dàng lắm sao? Thành trấn nào, thôn nào sẽ dễ dàng tiếp nhận ngoại nhân, huống chi tổ tiên họ đòi đều chôn tại đây, vứt bỏ tổ tiên sẽ bị thần linh trừng phạt, chết không được đoàn tụ ông bà, sẽ biến thành oán linh phiêu du bất định.

Sao không ra thôn lân cận tìm việc à? Các thôn kia biết bọn họ đắc tội với đạo gia, sống chết cũng không cho họ vào thôn, nói chi đến làm việc. Bọn họ đã trải qua tình trạng này gần cả tháng nay. Thứ ăn được thì cũng đã ăn hết, thứ không ăn được cũng lòi ra ăn, thậm chí họ còn vào rừng bứt lá, cạo vỏ cây, đào đào xới xới nhưng vẫn là vô dụng. Nếu không phải trong thôn có mạch nước ngầm thì họ đã không cần chờ đến đói chết.

Nghe toàn bộ câu chuyện, An An lại càng bài xích bọn đạo sỹ. Ỡ là người tu chân thì tốt lắm sao? Có bảo bối thì hay lắm à? Một lũ ma đạo, còn không bằng cầm thú nữa là. An An ở trong lòng lòi hết mười tám đời tổ tông bọn chúng ăn cần hỏi thăm ba lượt, bắt tri bắt giác nàng đã vào thôn Thiên Lãnh.

Cảnh thôn tiêu điều hoang vắng, một phần do trời đã tối, một phần do cuộc sống u ám của họ trong thời gian này. Toàn thôn không một tiếng động của gia

súc, gia cầm, hiển nhiên nơi đây đã không còn gì để ăn nữa.

An An nói với trưởng thôn tập hợp mọi người lại, nàng muốn phân phát lương thực cho họ. Mọi người nghe nói có người muốn phân phát lương thực, tuy không dám tin nhưng bản năng sống còn cũng khiến họ tụ tập lại.

Cả thôn Thiên Lĩnh hiện tại chỉ còn khoảng 70 người, số thì đói chết, bệnh chết, số thì bỏ đi, làm cho thôn vốn ít nhân khẩu nay lại càng thảm thương. An An nhìn qua một lượt rồi quay qua trưởng thôn: "Chỉ có bấy nhiêu người thôi?".

"Còn một số người bị bệnh không xuống giường được".

"Bao nhiêu người nữa?".

"10 người nữa". Trưởng thôn mặc dù thấy có gì đó kỳ lạ nhưng lão giống như trúng phải thuốc, mọi việc nhất nhất nghe theo, nhất nhất trả lời từng câu hỏi của An An.

Trưởng thôn dĩ nhiên không biết, từ lúc nghe ngọn nguồn câu chuyện cùng chứng kiến tình trạng của thôn dân ở đây, An An đã sớm trút bỏ lớp vỏ hải tử khả ái mà thay vào đó là âm trầm sát khí. Với uy áp của một bậc cao thủ 500 năm công lực thì thường dân như lão sao không tuân phục cho được.

An An mượn một căn nhà nhỏ làm nơi phân phát lương thực. Bên ngoài nàng cho người chuẩn bị một bộ bàn ghế, trải giấy tuyên thành cùng bút nghiên. Hiển nhiên đây là địa bàn hoạt động của Triệu Thiên Chính. Hắn có nhiệm vụ ghi lại số nhân khẩu cùng tuổi tác của mỗi hộ để nàng phân chia lương thực. Triệu Yên Nhu có nhiệm vụ mang giấy đã ghi xong đưa vào nhà cho nàng. Trưởng thôn đứng ở một bên giúp thôn dân lần lượt sắp hàng và giám sát.

Căn cứ thông tin trên giấy, An An cho lương thực vào túi nhựa sao cho mỗi người được hai phần cháo tùy theo độ tuổi. Không phải nàng keo kiệt, mà là vì họ thiếu dinh dưỡng quá trầm trọng, tạm thời chỉ được ăn thức ăn nhẹ, dễ tiêu hóa nếu không cơ thể không chịu nổi sẽ sinh bệnh.

Dân thôn không biết suy nghĩ của An An nhưng bất quá có lương thực rồi cũng làm bọn họ vui sướng chảy nước mắt. Khi An An dẫn dò ngày mai vẫn còn được phân phát lương thực tiếp thì họ khóc như những đứa trẻ, quỳ rạp xuống đất dập đầu khiến nàng gần như nhảy dựng lên.

Thiên Lĩnh thôn có khoảng 80 người nhưng chỉ có 16 hộ. Vì An An chọn phân phát theo từng hộ nên chẳng mấy chốc đã phân phát xong. Nàng và hai huynh muội họ Triệu tạm thời ở lại căn nhà nhỏ đã phân phát lương thực. Dọn dẹp sơ qua một chút, ăn xong bữa tối, nàng dẫn dò huynh muội họ đi ngủ trước còn nàng thì xách hòm thuốc đi khám bệnh. Tiểu Nhu có ý định giúp đỡ nhưng lại bị nàng từ chối, sức khỏe của tiểu Nhu vốn không tốt, nếu để nàng ta tiếp xúc với người bệnh không khéo lại bị lây.

Dân làng thấy trưởng thôn cứ rầm rập nghe theo tiểu cô nương vừa mới đến, hơn nữa chính tiểu cô nương lại vừa phân phát cho họ lương thực, thái độ của dân thôn đều hoan nghênh nàng, thậm chí còn có cả sự tôn kính.

An An cho trưởng thôn tập hợp 10 người bệnh lại cùng một chỗ. Nàng xem qua một lượt những người bị bệnh, cũng may họ đa phần là bị suy nhược do thiếu ăn, chỉ cần truyền dịch, nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ là ổn.

Hôm sau, An An để lại lương thực cho huynh muội họ Triệu phân phát, nàng một mình rời thôn vào rừng xem xét nguồn nước. Con suối trong rừng bị ô nhiễm rất nặng, nước nổi lên từng bọt khí xanh lè trong khi màu nước lại quá đen. An An mang bao tay vào lấy một ít nước xem xét. Nàng tiến vào không gian, thử dùng nước không gian để hóa giải. Chưa đầy một phút sau thì nước suối mang về đã trong lại, mang cho lũ thỏ hoan uống thì không thấy biểu hiện gì khác thường, hiển nhiên độc đã được hóa giải. An An thoát ra khỏi không gian, nàng dùng ý niệm đổ một lượng lớn nước không gian vào con suối, vì con suối rất lớn nên phải chờ vài ngày sau mới hóa giải được.

Giải quyết xong nguồn nước, An An quay về thôn ăn uống và thăm bệnh. Sau đó liên tiếp mấy ngày nàng biến mất vô tung vô ảnh. Đối với việc này huynh muội họ Triệu vẫn không biểu hiện gì, họ đã chấp nhận những việc làm kỳ quái của nàng mà không hề hỏi han. Họ chỉ cần làm tốt việc An An giao phó là được, nàng nói khoản vài ngày sau sẽ trở về thì nhất định sẽ về, An An chưa gạt họ bao giờ.

Hiện tại An An ở trong không gian đang bù đầu nghiên cứu sách. Nàng lúi lét sách nông nghiệp ra đọc nhưng vẫn chưa tìm được giống lương thực hay cây trồng nào thích hợp với loại đất nơi đây. Nếu biết trước chuyện này, nàng đã học thêm ngành nông học, chứ đâu bây giờ mà bù đầu vào đóng sách. Nếu như có internet hoặc dữ liệu được lưu trên máy tính thì nàng đã không khổn khổ như vậy.

Thất bại nằm dài trên sofa nghỉ ngơi, bỗng nhiên An An ngồi bật dậy, nàng nhớ không lầm là mẹ nàng từng nói quê của mẹ cũng là vùng đất cát sỏi như vậy nhưng họ vẫn có thể trồng lương thực sinh sống.

Cha mẹ của An An vốn là người châu á, mẹ nàng là người Việt chính gốc nhưng cha nàng lại là người Việt gốc hoa. Mẹ sau khi học hết tiểu học thì ông bà ngoại đều mất còn cha vốn là cô nhi lưu lạc tại đất khách quê người tìm kế sinh nhai. Hai người gặp nhau lúc cả hai đều tay trắng. Mang quyết tâm đổi đời, cả cha và mẹ lúc bấy giờ đều là người hầu của một vị trung tá người Mỹ, chiến tranh Mỹ - Việt kết thúc nên họ xin di dân về Mỹ. Sau nhiều lần chỉ thủ làm ăn dưới sự giúp đỡ của vị trung tá kia, cả hai cũng dần có sự nghiệp riêng.

Đối với nghị lực của họ, An An luôn cảm phục từ tận tâm, đặc biệt là mẹ nàng, người Việt Nam luôn biết chịu thương chịu khó. Nếu không phải thời kỳ đầu giải phóng kỳ thị người dân làm việc cho người Mỹ thì chắc hẳn cha mẹ nàng vẫn muốn bám đất, bám làng mà sinh sống.

Nàng quay về đóng sách nông nghiệp tiếp tục lục lọi nhưng lần này đã có mục tiêu xác định. Một quyển sách bìa màu dạy cách trồng ngũ cốc, thứ nàng muốn tìm kiếm chính là cách trồng lương thực thích hợp cho vùng cát đá: khoai lang và khoai mì. Quả nhiên, hai loại lương thực này không những dễ trồng, sống được trên địa hình đất cát mà chúng lại không cần nhiều nước, năng suất lại cao, củ của nó chỉ cần phơi khô là có thể để dành suốt năm. Nếu

muốn ăn chỉ cần mang lên hấp cho chín là có thể no bụng. Nhưng vấn đề lớn nhất ở đây là: khoai lang và khoai mỳ đều là thực vật ở một thế giới khác, nếu trên Minh Hoàng đại lục không có giống cây này thì dù chúng có dễ trồng thế nào cũng không thể này mầm được.

Trước đây An An đã từng thử trên một số loại cây ăn quả không tồn tại ở đại lục này. Kết quả dù đất có tốt đến đâu, thích hợp với loại cây đó ra sao thì chúng vẫn không nảy mầm. Bây giờ nàng chỉ mong đại lục này thực sự có ngoại lang cùng khoai mỳ, nếu không nàng cũng hết cách.

Khi An An trở lại thôn thì đã là ngày thứ 6 kể từ lúc tá túc tại đây. Số bệnh nhân bị suy dinh dưỡng đã hồi phục rất khá, nay họ đều có thể rời giường bệnh để về nhà. An An mang từ không gian ra mấy trăm cân thịt cùng rau củ phân phát cho thôn dân. Số thực phẩm này là nàng và tiểu Vũ chuẩn bị từ trước khi đến cổ đại. Bây giờ không gian đã trồng và nuôi gia súc rất tốt nên số thực phẩm này cho đi cũng không vấn đề gì. Ngoài thực phẩm ra, An An còn cho họ vài tấn gạo cùng ngũ cốc đủ để họ sống sót qua cả năm sau.

Thôn dân vui mừng vì có đủ lương thực, họ cung kính bái lạy An An như bồ tát sống. Đối với hiểu lầm lớn thế này, An An chỉ giải thích đơn giản là nhà nàng từng cứu mạng một vị đạo gia, được họ báo ân bằng bảo bối có thể cất trữ nhiều lương thực. Ở Minh Hoàng đại lục, thứ bí hiểm nhất chính là bảo vật của đạo sỹ nên lý do của An An đưa ra cũng không ai dị nghị. Dòng suối ở trong rừng đã được giải độc, sớm hay muộn thì rừng Thiên Lãnh sẽ lấy lại sinh cơ như ban đầu.

An An dẫn theo nhóm thanh thiếu niên của thôn cùng gieo trồng thử hai giống cây khoai. Bước đầu thử nghiệm tuy không mấy khả quan nhưng ít ra cây vẫn không chết. Đến ngày thứ mười thì dây khoai đã bò ra được một đoạn còn cây khoai mỳ thì đã ra lá non. Đến đây thì An An đã phần nào yên tâm, như vậy đại lục này thực chất có hai loại giống cây này, chẳng qua nó chưa được trồng phổ biến mà thôi.

An An đọc cho Triệu Thiên Chính ghi lại cách thức gieo trồng, thu hoạch và xử lý củ ngoại lang cùng khoai mỳ để thôn trưởng phổ biến lại cho thôn dân (An An vẫn chưa viết được chữ cổ đại). Với chuyện này dĩ nhiên cả thôn cảm kích bọn họ không thôi, từ nay đất đã có thể gieo trồng, họ không cần phải lo lắng bị đói nữa, đây là niềm vui sướng bậc nào a.

Nhóm của An An dừng lại thôn Thiên Lãnh đã nửa tháng, mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa nên họ bắt đầu lên đường. Chuyến hành trình xuôi nam vẫn được tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phiêu Lưu 2

Rời khỏi núi Thiên Lãnh, nhóm bà người lại tiếp tục lên đường. Tuy huynh muội họ Triệu không biết An An muốn làm gì nhưng ít ra An An cũng tiết lộ lộ trình: họ phải băng qua một bình nguyên rộng lớn, vượt qua biên giới tiến vào Nạp Lan quốc, vượt qua sa mạc nổi danh Kim Cát, điểm đến của họ chính là rừng Tử Vân và bình nguyên Tử Dạ.

Triệu Thiên Chính cũng giật mình thần thốt, hẳn không ngờ nàng lại muốn đến đó, nhưng mà lại đúng ý muốn của hắn. Hắn muốn rèn luyện bản thân trở nên mạnh mẽ hơn. Mặc dù nội công tâm pháp mà An An cho hắn rất tốt, kiếm quyết cao thâm, nhưng đó là trên lý thuyết, nếu muốn chân chính bước vào hàng cao thủ thì phải không ngừng tập luyện, tiếp thu kinh nghiệm thông qua thực chiến. Rừng Tử Vân và bình nguyên Tử Dạ là nơi nguy hiểm đồng thời cũng là nơi tu luyện cho người học võ.

An An thấy ngoài ý muốn huynh muội họ cũng không có gì dị nghị khi nàng quyết định đi vào nơi hung hiểm. Thực ra nàng là muốn vượt qua cả hai nơi đó, tiến sâu vào để tiếp nhận Địa Lam hải.

Địa Lam hải là một dãy đảo sương mù nằm bơ vơ được hồ Tích Vị bao bọc, một bên đảo giáp với rừng Tử Vân, một bên lại giáp với bình nguyên Tử Dạ. Dù xuất phát từ hướng nào thì muốn đến Địa Lam hải cũng phải vượt qua hồ Tích Vị, đây mới thực sự bước vào thử thách của Địa Lam hải. Không nói đến sương mù dày đặc làm người ta không thể xác định phương hướng, điều đáng nói hơn nữa chính là thời tiết trên hồ Tích Vị khiến người sôi máu. Hồ Tích Vị gần như có linh tính ngăn cản con người vào Địa Lam hải.

Xe ngựa băng băng trên đường hướng về bình nguyên của Thiên Vũ quốc, mặc dù bình nguyên này không nguy hiểm như bình nguyên Tử Dạ của Nạp Lan quốc nhưng nó cũng không mấy an toàn. Ba người họ dùng tốc độ nhanh nhất nhưng cũng phải mất 4 ngày mới đến được trấn Thanh Dương. Họ cần mua một ít vật dụng để chuẩn bị trước khi bước vào bình nguyên.

Thiên Vũ quốc và Nạp Lan quốc quan hệ rất hòa hảo nên giữa hai nước luôn có thông thương qua lại. Trấn Thanh Dương là một trong những địa điểm kinh thương. Nơi đây đa phần đều là thương nhân, cuộc sống của họ rất khấm khá. Các đoàn thương buôn đều từ đây xuất phát đến nước bạn để buôn bán và trao đổi hàng hóa. Mỗi người buôn bán mỗi mặt hàng nên họ thành lập liên minh, hỗ trợ cho nhau. Vì vậy, mỗi tháng đều có một đoàn người họ tổng hàng hóa xuất phát từ thị trấn, người đứng đầu chuyến hàng là tiêu sư của trấn, nhiệm vụ của họ là bảo vệ đoàn thương buôn được an toàn.

An An giao nhiệm vụ cho Triệu Thiên Chính ghi tên vào đoàn tiêu sư của trấn còn nàng và tiểu Nhu thì dắt tay nhau đi mua vật dụng cần thiết. Thực chất trấn Thanh Dương cũng thường thuê các cao thủ võ lâm làm tiêu sư tạm thời, người võ lâm thường đi qua đây, mục đích của họ là tiến vào Địa Lam hải. Hợp tác với tiêu sư của trấn sẽ giúp họ tránh được nhiều phiền toái, ăn uống nghỉ ngơi đều có người lo, họ chỉ cần xuất ra một chút sức lực là được.

An An dẫn tiểu Nhu đến được đường. Trong không gian của nàng đã có đầy đủ vật dụng nên chỉ mua một vài thứ nữa là ổn. Nàng đến được đường là muốn bán một số dược thảo thu được lúc đi ra khỏi Huyền Vụ lâm của Bình An trấn để kiếm thêm chút tiền.

Lúc mới đến cổ đại nàng chỉ mang theo khoản ngàn lượng vàng, lại nói cả năm nay nàng chỉ có chi mà không có thu nên số vàng đã cạn, trong túi nàng hiện tại cũng chỉ còn khoảng 100 lượng so với chuyến hành trình dài thì chẳng thấm vào đâu. Trong bảo khố của Diệp Hi Cần có rất nhiều bảo vật và ngân lượng nhưng An An không muốn động vào, mua sắm bằng tiền của bản thân vẫn là thoải mái hơn.

Bên trong được đường có rất nhiều khách nhân. An An quan sát xung quanh, người đến mua thuốc thì ít mà đến bán dược thì nhiều. Xem cử chỉ và điệu bộ thì đa phần họ đều là người vô lâm thế gia. Mỗi người đến bán dược đều là xuất ra từ nhân trữ vật, gia thế quả là không nhỏ a.

An An một tay dắt tiểu Nhu, một tay cầm hộp sâm núi. Hai đứa bé xuất hiện cũng không làm nhiều người chú ý. Vì có nhiều người bán dược nên bọn họ phải xếp hàng.

Đến lượt của An An, chủ quán sự sau khi kiểm nghiệm chỉ trả cho nàng 20 lượng bạc. Đây là cái thế đạo gì? Sâm của nàng là sâm tự nhiên, ít nhất cũng hơn trăm tuổi, nếu ở hiện đại thì đây chính là bảo vật đó, cư nhiên chỉ trả nàng 20 lượng. An An định phản đối nhưng khi nàng nhìn chủ quán sự quỳ bên cạnh đang cầm một cây nhân sâm được đánh giá là ngàn tuổi mà chỉ trả 200 lượng, lời đến miệng cũng đành nuốt xuống. Đây là được đường duy nhất của trấn, trấn cũng là nơi duy nhất để mua vật dụng, nếu không trao đổi hàng hóa ở đây thì biết đi đâu? Xem ra được đường này cũng biết nắm bắt thời thế để làm ăn a.

Hai mươi lượng chẳng đủ để An An ăn no được bữa cơm ở đây chứ đừng nói đến mua này nọ. An An giả bộ đưa tay vào túi lấy ra vài hạt khiếm thảo. Từ lúc bước vào được đường nàng vẫn chưa thấy ai bán trong khi được đường vẫn chứa loại thảo dược này, xem ra giá trị dược thảo ở đây phụ thuộc vào tần suất xuất hiện của nó. Quả nhiên, sau khi thấy nàng cầm trên tay là hạt khiếm thảo, đôi mắt của chủ quán sự như phát sáng, dù có che dấu nhưng vẫn bị An An phát hiện.

Chủ quán sự giao quầy hàng lại cho một quán sự khác, hẩn dẫn An An ra khỏi quầy hàng bắt chuyện.

"Cháu bé, hạt này từ đâu cháu có?"

"Của nhà cháu trồng a". An An mang vẻ mặt ngây thơ nhất trả lời hẩn.

Chủ quán sự cười híp mắt hỏi: "vậy cháu có hạt thế này nhiều không?".

"Không nhiều lắm, khoảng vài trăm cân a". An An lại làm bộ dạng như vô ý tiết lộ.

Chủ quán sự cười càng tươi rồi hơn, mắt lại phát ra tinh quang.

"Cháu bé, cháu có thể bán số hạt đó cho ta được không? Ta sẽ trả cháu thật nhiều tiền nha!".

An An lại làm bộ dạng rầu rĩ: "không được a, mẹ cháu nói phải mang hạt kia tặng cho cữu cữu. Huynh muội cháu khó khăn lắm mới mang đến được đây. Số hạt kia là hạt cuối vụ rồi".

"Ai...cháu nhỏ, tặng đồ cho thân thích phải chọn thứ quý giá chứ. Cháu xem, hạt này tặng cho cữu cữu cháu cùng lắm là dùng làm nguyên liệu nấu ăn mà thôi. Cháu bán cho chúng ta, có tiền rồi lại đi mua đồ tốt hơn mang đi tặng. Mang mấy trăm cân khiếm thảo này vừa nặng lại không có giá trị bao nhiêu đối với thân thích nha!".

An An như bộ dạng đã hiểu, đầu gật gù liên tiếp, rất giống tư thế của bé ngoan tận tình nhận lời khuyên tốt.

"Nhưng cháu phải mua gì để tặng cữu cữu? Hạt khiếm thảo bán có được nhiều tiền không?".

Chủ quán sự như trầm tư một lát rồi dứt khoát trả lời: "giá một cân khiếm thảo là 50 đồng, cháu có vài trăm cân chắc bán được khoảng vài trăm lượng bạc. Cháu có thể mua thêm lương thực hoặc vài củ nhân sâm thì có vẻ thiết thực hơn".

An An nhẩm tính: 1 cân 50 đồng, 20 cân là 10 lượng bạc. Trong ao khiếm thảo có khoảng 2000 cân, vậy bán hết nàng có khoảng 1000 lượng bạc hay 100 lượng vàng. Um...xem ra cũng ổn rồi. An An không do dự nữa, nàng gật đầu đồng ý, hẹn quán sự một lát sẽ đánh xe đến.

Triệu Thiên Chính sau khi ghi danh thì thẳng tiến đến tửu lâu đã hẹn trước. Nhìn thấy muội muội chạy ra đón, tâm nhất thời vui vẻ. Triệu Yên Nhu dẫn ca ca vào, trên bàn đã có một bàn thức ăn nóng hổi. Biết ca ca muốn hỏi điều gì, nàng cười nói: "tỷ tỷ nói đi bán đồ kiếm chút tiền làm lộ phí".

Triệu Thiên Chính cũng không mấy vui vẻ, từ lúc quen biết An An đến giờ đều là nàng giúp đỡ bọn họ, từ ăn uống đi lại đến lộ phí đều là nàng chi trả. Thân là đại nam nhi phải luân lạc đến bước này khiến hẩn cũng không mấy dễ chịu. Hẩn thầm hứa với bản thân phải tu luyện cho tốt, làm chỗ dựa vững chắc cho muội muội, càng nhanh chóng trở thành hộ vệ đắc lực cho nàng.

Tháng sáu cũng là thời điểm nhộn nhịp nhất của Thanh Dương trấn. Các môn phái và đại thế gia lần lượt cho tân đệ tử xuất quan lịch lãm, mục đích của họ đều hướng về Địa Lam hải. Lúc này bên trong mỗi tửu lâu của trấn luôn đông khách nhân, đều là người trong võ lâm hoặc thế gia. Ngay tại lúc mọi người đang dùng bữa thì ngoài tửu lâu xuất hiện một đoàn người ngựa, sự xa hoa và khí thế của họ làm toàn bộ khách nhân chú ý.

Bước xuống xe ngựa là một thiếu nữ khoảng 14 tuổi, vẻ đẹp của nàng đều khiến xung quanh hút phải ngậm khí. Chỉ thấy thiếu nữ có một khuôn mặt trái

xoan, nước da trắng hồng, làn môi anh đào đỏ mọng khiến nhiều nam nhân mơ ước, thân hình thiếu nữ đang độ tuổi cập kê lung linh huyền ảo, quả là vật nhân gian a. Nếu không phải nàng ta từ đoàn xe mang huy hiệu Lãnh gia bước xuống, họ thực sự rất muốn tiến lên giao hảo, hỏi thăm phương danh của mỹ nhân.

Tiếp theo sau tiểu mỹ nhân là một nữ oa phấn điều ngọc trác ước chừng 6-7 tuổi. Nữ oa kia có bốn phần tương tự tiểu mỹ nhân trước đó, hiển nhiên quá rõ ràng họ là đôi tỷ muội. Nữ oa mang một tư thái cao ngạo bước vào tửu lâu. Nếu có Diệp Hi Cẩn hoặc Dạ An An ở đây, họ phải bắt đắc dĩ hô to: oan gia ngõ hẹp a! Không sai! Tiểu nữ oa kia chính là nữ oa bị Diệp Hi Cẩn trêu chọc khi đang trên đường hồi kinh, kết quả bị tiểu ngân lang dạy dỗ, mang một bụng tức khí về nhà.

Tiểu nhị biết là quý nhân ghé thăm, không một chút chậm trễ, tươi cười chạy ra đón: "hoan nghênh quý khách! Không biết các vị ăn cơm hay ở trọ a?".

"Ngu ngốc! Chúng ta vừa ở trọ vừa ăn cơm. Còn không mau chuẩn bị?". Nữ oa không khách khí cho tiểu nhị một cước. Nàng tuy tuổi nhỏ nhưng đã sớm luyện võ, hiển nhiên khí lực không nhẹ.

Nhìn một màn này ai cũng chắc lưỡi hít hà, tuy bất bình nhưng họ lại không có khả năng đắc tội với Lãnh gia, tất cả điều im lặng coi như không thấy. Lãnh Thu Hà một bên thấy tiểu muội của mình quen thói ngang ngược, chỉ biết lắc đầu thở dài, tính khí của muội muội là do lão thái thái cưng chiều mà ra.

Dạ An An vừa vào đã chứng kiến một màn như vậy. Nàng chỉ nhú nhú mày rồi tiến về phía huynh muội họ Triệu. Dĩ nhiên An An nhận ra tiểu cô nương kia nhưng nàng vốn không muốn bận tâm loại người như vậy, dẫu vào chỉ thêm rắc rối, dẫu sao thì tiểu nhị kia chỉ bị xước ngoài da chút thôi.

Vốn tưởng như mọi chuyện không có chuyện gì nhưng lúc này một đạo tiếng nói vang lên: "ta thực không biết nhà ai lại thiếu giáo dưỡng như vậy? Hóa ra là Lãnh Thu Tuyết của Lãnh gia a". Tiếng nói vừa dứt, một tiểu cô nương khá ái bước ra từ một nhả gian chữ Thiên, hiển nhiên thân phận của tiểu cô nương này cũng không thấp.

Lãnh Thu Tuyết nhìn thấy cừu nhân thì đỏ mặt: "đúng là miệng chó không thể mọc ngà voi. Thủy Kinh Nhu, người chán sống rồi định gây chuyện với Lãnh gia ta?".

Mất thấy chuyện càng lúc càng rắc rối, Lãnh Thu Hà không thể nhịn nữa: "Tuyết nhi, muội bớt gây sự đi!".

Ở trong nhả gian chữ Thiên cũng vang lên giọng một nam nhân uy nghiêm: "Nhu nhi, trở về!".

Tuy không cam lòng nhưng hai tiểu cô nương không dám chống đối người vừa lên tiếng. Thủy Kinh Nhu liếc nhìn Lãnh Thu Tuyết mang vẻ châm chọc rồi trở lại nhả gian của mình.

Hiển nhiên một màn này chọc giận Lãnh Thu Tuyết. Nàng ta không chỗ phát tiết, một cước đạp đổ bàn đồ ăn của khách nhân gần đó. Không may thay, khách nhân đó lại là bàn của nhóm An An. Bình thường tiểu Nhu rất nhút nhát nhưng nhìn thấy một màn như vậy cũng khiến nàng nổi giận.

"Người thật là ngang ngược, nếu không có câu trả lời thỏa đáng cho chúng ta, người đừng hòng bỏ đi".

Triệu Thiên Chính sợ muội muội chịu thiệt nên tiến lên bảo vệ nàng: "Nhu nhi!".

Một tiếng gọi này như châm dầu vào lửa đối với Lãnh Thu Tuyết. Cự nhiên cùng tên với cừu nhân của nàng. Lãnh Thu Tuyết như một con ngựa không cương, chân vận lực, khinh công bay tới tấn công Triệu Yên Nhu không chút lưu tình.

Triệu Thiên Chính thấy vậy, tâm trầm xuống, định cho tiểu điều ngoa kia một bài học, tay vận lực đỡ chương phong đánh tới. Nếu giao thủ dĩ nhiên Lãnh Thu Tuyết bị thương không thể nghi ngờ, dù sao nàng chỉ là tiểu cô nương 7 tuổi sao có thể so nội lực với thiếu niên 15 tuổi được.

Trước khi hai người chạm tay nhau, An An dùng khinh công lôi huynh muội họ về sau mấy trượng, tránh hai người trực tiếp đối kháng.

Một quyền đánh vào khoảng không, Lãnh Thu Tuyết khỏi phải nói tức giận đến đỉnh điểm, đang định tiến lên thì bị người tóm lấy. Nàng gãy dựa không thôi.

Người tới là một thiếu niên mày rậm mắt sáng, phong thần tuấn lãng, so với Triệu Thiên Chính tuấn mỹ không kém. Chàng một tay bắt được Lãnh Thu Tuyết, sắc mặt trầm xuống đến dọa người.

Lãnh Thu Hà bắt đắc dĩ tiến lên hỏi lỗi với chàng thiếu niên kia: "thiếu hiệp, là xá muội sai trước, mong thiếu hiệp rộng lượng không chấp nhất hài tử không hiểu chuyện".

Tiểu Nhu lên tiếng phản bác: "nàng không hiểu chuyện là có thể đập phá, là có thể đánh người không liên can sao?".

Lãnh Thu Hà nhú nhú mày không vui. Nhìn y phục đối phương chẳng qua chỉ là hài tử nhà nông. Nàng lên tiếng nhận lỗi trước còn muốn gây khó dễ, đúng là được voi đòi tiền mả.

An An thu hết vẻ mặt nàng ta vào mắt, lại thêm một kẻ đạo mạo tự cho là đúng nữa. Haz...An An ra hiệu cho Triệu Thiên Chính dừng mọi chuyện tại đây. Nói chuyện với mấy kẻ này chỉ tổ lãng phí thời gian.

Triệu Thiên Chính tuy không vui nhưng dù sao chỉ là xung đột nhỏ, nên bỏ qua thì bỏ qua. Hắn ôm quyền không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lại: "không sao, dù sao chúng ta cũng ăn xong rồi".

Mọi chuyện tưởng đến đây là có thể kết thúc trong êm đẹp, nào ngờ một giọng nói the thé vang lên cắt đứt bầu không khí vừa dịu xuống.

"Hừ, một lũ khố rách áo ôm mà cũng dám lớn tiếng với bốn cô nương. Ta muốn nó dập đầu trước mặt ta ba cái nếu không Lãnh gia ta sẽ cho các người đẹp mặt". Vừa nói Lãnh Thu Tuyết vừa đưa một ngón tay chỉ về phía Triệu Yên Nhu.

Triệu Thiên Chính nổi giận, đòi này hấn còn chưa gặp qua người vừa mặt dày lại vừa ngang ngược như vậy. Triệu Yên Nhu thì khỏi phải nói là tức giận tột cùng, nàng là cơ thể nhu nhược chứ tâm không nhu nhược chút nào.

Thiếu niên này giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: "Tuyệt nhiên, không được làm càn. Trờ về xem ta thu thập muối như thế nào". Nói xong lại thi lễ với Triệu Thiên Chính: "thành thật xin lỗi, bữa cơm này chúng ta sẽ trả cho các vị xem như bồi thường. Về sau ta sẽ quản muối muối mình nghiêm hơn".

Bất được tia oán giận của Lãnh Thu Tuyết cùng nét trào phúng của Lãnh Thu Hà, An An thập phần khó chịu. Người gây chuyện trước là bọn họ, bồi thường nhóm nàng là lẽ đương nhiên nhưng thái độ của tỷ muội họ cứ như bố thí cho bọn nàng vậy. Không đợi Triệu Thiên Chính trả lời, An An gọi tiểu nhị lại: "tiểu nhị, tính tiền!".

Tiểu nhị lúc này đang trốn trong góc, không tình nguyện bước ra: "Của khách quan tổng cộng là 30 lượng bạc, 23 lượng là tiền cơm còn 7 lượng là tiền bồi thường chén bát".

An An lấy túi tiền để lại 25 lượng rồi nói: "còn dư 2 lượng người cứ giữ lấy đi khám bệnh, chén bát ai làm bể thì tìm kẻ đó tính đi". Nói xong không quản kẻ nào, trực tiếp lôi huynh muội họ Triệu rời khỏi tửu lâu.

Một màn này dĩ nhiên khiến người Lãnh gia tức giận, đặc biệt là Lãnh Thu Tuyết. Nàng ta định xông ra thì bị Lãnh Ngọc Thanh chặn lại: "Nháo còn chưa đủ?".

Lãnh Thu Tuyết không phục: "Đại ca, người Lãnh gia từ khi nào lại để bọn dân đen bắt nạt?".

Lãnh Ngọc Thanh tuy chỉ là thiếu niên nhưng hấn đã sớm xông xáo gian hồ, chuyện thị phi như thế này hấn còn lạ gì, nháo to chuyện chỉ có người Lãnh gia mất mặt. Người sai trước là tiểu muội nhà mình, nếu để bên ngoài đồn đại ra ngoài, bị kẻ thù Lãnh gia biết được thì sau này tiểu thư Lãnh gia đừng mong xuất giá. Lãnh Ngọc Thanh nhìn Lãnh Thu Tuyết, đầu đã đau lại càng đau hơn.

An An sau khi dẫn huynh muội họ Triệu rời khỏi tửu lâu thì nàng nhanh chóng tìm một tửu lâu khác tá túc. Hai ngày sau là ngày xuất phát nên họ còn dư giả thời gian chuẩn bị. Vì sắp vượt qua bình nguyên nên An An lợi dụng lúc trời tối dời lại hai con ngựa khỏe mạnh, trang bị thêm vật dụng cho xe. Cũng may nàng có chuẩn bị trước nên không lo lắng vấn đề xe ngựa. Trần Thanh Dương tuy có bán cả xe và ngựa nhưng giá cả phải nói là trên trời.

Hai ngày sau nhóm họ cùng đoàn tiêu sư của trấn xuất phát. Đồng hành với họ có rất nhiều nhân sĩ võ lâm nhưng chủ yếu họ đều là nhân sĩ ra ngoài lịch lãm một mình. Những nhân sĩ xuất hành theo nhóm thì không tham gia cùng đội ngũ nhưng họ vẫn xuất phát cùng thời gian với đoàn tiêu sư. Một đoàn người kéo dài cả dặm cùng nhau hướng về Nạp Lan quốc.

Nhóm của An An chỉ có hai cỗ xe: một cỗ xe chở người còn một cỗ chở lương thực. Cỗ xe chở lương thực họ mướn một nhân sĩ võ lâm đánh xe cho họ, ngoài trả tiền thuê, An An còn phải chia lương thực với vị nhân sĩ kia.

Triệu Thiên Chính mặc dù ghi danh vào đoàn tiêu sư nhưng trên thực tế hấn không cần làm việc như một tiêu sư. Nếu có biến như đoàn gặp phải cướp hoặc thiên tai thì hấn phải ra chút lực giúp đỡ. Đối với những tiêu sư tạm thời như vậy thì không được đãi ngộ ăn uống và nghỉ ngơi, bù lại mỗi khi có kỳ biến họ sẽ được nhóm tiêu sư nhắc nhở. Chuyến hành trình khá dài và nguy hiểm, bất kỳ ai thiếu kinh nghiệm đều chọn cách này để xuất hành.

An An nhìn bên ngoài trời mưa mỗi lúc một lớn. Bình nguyên chỉ là một dãy đồng cỏ, không có cây cối che chắn nên tiết trời cũng bất ổn theo. Từ lúc xuất phát trời đã bắt đầu mưa rả rích, đến nay đã ba ngày nhưng vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt.

Ban ngày mưa phùn, ban đêm sâu bọ hoành hành, đó là chưa kể bọn bò sát hút máu thường hay leo vào xe ngựa khiến đám nữ quyến chịu khổ không thôi. Tình trạng đó chỉ xảy ra ở những xe khác. An An không biết bình nguyên ở thế giới này có giống thế giới của nàng hay không nhưng bản tính sợ côn trùng rắn rết nên đi đâu nàng luôn chuẩn bị thuốc diệt côn trùng cùng viên giải độc rắn.

Trong khi nhóm nữ quyến của đoàn ăn ngủ không yên thì nàng và tiểu Nhu lại nhàn nhã ở trong xe may quần áo, may xong rồi thì mang sách ra đọc giết thời gian, mệt mỏi thì ngủ luôn trong xe. Nhìn bề ngoài xe của họ đơn sơ giản dị nhưng bên trong xe lại thoải mái vô cùng. An An dùng nệm mềm lót dưới sàn xe, ghế nệm thay cho ghế gỗ thô cứng, cỗ xe nhìn kiểu dáng không khác gì những xe khác nhưng lại được thiết kế theo kiểu hiện đại, xe vừa vững vàng, chắc chắn lại giảm sóc.

Đoàn người đã đi được 5 ngày, ngoại trừ họ gặp chút rắc rối với đám côn trùng thì nhìn chung chuyến hành trình vẫn êm đẹp. Đoàn xe dừng lại cạnh một hồ nước nhỏ để nghỉ ngơi và ăn uống. An An lấy nguyên liệu ra chuẩn bị cho bữa tối: một cân mộc nhĩ khô, trứng gà, rau củ khô, cá khô và cuối cùng là một miếng thịt xông khói. Vốn dĩ An An hoàn toàn có khả năng mang ra thực phẩm tươi sống nhưng nàng lại không muốn khác người, thức ăn của họ nhìn chung không khác với mọi người mấy, có khác chăng nhóm của An An có đầy đủ gia vị nấu ăn hơn họ mà thôi.

Triệu Thiên Chính vừa cho ngựa uống nước xong cũng trở về. Bên này An An cùng tiểu Nhu đã bày xong bàn ăn. Mùi thức ăn thơm lừng phiêu tán trong không khí khiến ai cũng phải nuốt nước miếng. Họ thực sự không hiểu, cùng nguyên liệu nấu nướng như nhau nhưng thức ăn được làm ra lại khác nhau một trời một vực. Đối với ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh cũng khiến nàng bất đắc dĩ, thái độ của An An lúc này chỉ có thể là làm như không thấy. Nhưng hiển nhiên có người lại không muốn cho nàng nhàn hạ.

Một thanh niên đáng đáp uy nghiêm bước đến chỗ nghỉ ngơi của nhóm An An phá đi bầu không khí ấm áp của họ. Người thanh niên này chính là hộ vệ của Lãnh gia, hẳn vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện với nhóm của An An.

"Các vị, chủ tử chúng ta muốn hỏi các vị có bán thức ăn không? Chủ tử chúng ta nhất định sẽ không bạc đãi các vị".

Nhìn huy hiệu gia tộc khỏi phải nói cũng biết chủ tử của họ là ai rồi. Tuy nhiên An An cự tuyệt giao hảo với loại người như vậy.

"Chúng ta không mở cửa lâu, mời vị nhân huynh này đừng tốn công làm phiền chúng ta nữa".

"Đã nghèo kiệt xác mà còn giả bộ thanh cao!". Người tới dĩ nhiên là Lãnh Thu Tuyết, bên cạnh nàng ta còn có thêm hai hộ vệ mặt thiết.

An An nhú nhú mày nhưng không phản ứng. Hai huynh muội họ Triệu thấy vậy cũng nhàn nhã ngồi vào bàn ăn, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

"Thức ăn này bốn tiểu thư mua hết. Gói tất cả lại!". Lãnh Thu Tuyết vừa nói vừa ra hiệu cho hai hộ vệ thu dọn bàn ăn, một tay nàng quăng một thỏi vàng xuống đất coi như xong chuyện.

Tiểu Nhu đã nổi giận đến đỉnh điểm, nàng cho tới hiện tại vẫn chưa thấy kẻ nào ngang ngược đến mức này.

"Tỷ tỷ ta nói không bán là không bán. Ngươi muốn ăn thì tự lăn vào bếp!".

Lãnh Thu Tuyết dĩ nhiên không yếu thế: "ừ! Thực không biết tốt xấu. Đồ của các ngươi được bốn tiểu thư ta coi trọng đã là phước mấy đời của các ngươi rồi. Khôn hồn thì cầm tiền rồi im miệng, đừng tội với Lãnh gia ta các ngươi không có chỗ tốt đâu!".

"Ta lại không biết tiểu thư của Lãnh gia lại có thói quen cướp thức ăn người khác. Chẳng lẽ Lãnh gia các ngươi đều là thổ phỉ?".

Người lên tiếng không chút lưu tình dĩ nhiên là An An. Có loại người người càng nhện thì đối phương càng lấn tới, đến lúc nào đó đối phương sẽ bắt nạt người như lẽ đương nhiên. An An không biết Lãnh gia như thế nào nhưng hai ba lượt cố tình phá hỏng bình yên của nàng thì không thể buông tha.

"ngươi...được lắm!".

Nàng ta không biết từ đâu rút ra một cây huyết tiên, màu tiên đỏ như máu ánh lên vẻ diễm lệ. An An trầm mặt lui khỏi bàn ăn thuận tay kéo theo tiểu Nhu tránh thoát một tiên đánh tới. Triệu Thiên Chính bước lên đón lấy huyết tiên, đưa tay chế trụ mạch môn của nàng ta. Một luồng gió sắc bén quyết về Triệu Thiên Chính, hẳn cả kinh buồng Lãnh Thu Tuyết, đề khí lui lại mấy trượng. Triệu Thiên Chính tay nắm chặt thành quyền, hẳn biết người xuất thủ vừa rồi nội lực hơn hẳn hẳn.

Lãnh Ngọc Thanh thu chiêu lực lại, ánh mắt sắc bén lướt qua hai gã hộ vệ đi theo Lãnh Thu Tuyết, âm thanh bén nhọn vang lên: "trông chừng tam tiểu thư!". Giao phó xong, ánh mắt Lãnh Ngọc Thanh lại nhìn về phía Triệu Thiên Chính, âm thanh chất vấn vang lên: "vị nhân huynh này, tam muội tại hạ tuy quá phận một chút nhưng vừa rồi huynh lại ra tay tàn độc như vậy không khỏi quá hẹp hòi đi. Người của Lãnh gia trang chúng ta không dễ bị ức hiếp như vậy!".

Đây chính là kẻ gian cáo trạng trước đi? Nghĩ thế toàn bộ hảo cảm trước đó của An An dành cho thiếu niên này biến mất không tăm tích. Triệu Yên Nhu sợ ca ca chịu thiệt, bất chấp không có võ công vẫn tiến lên đứng cùng ca ca.

Tại thế giới vốn không có nhân quyền này, dù ngươi có lý nhưng không đủ sức bảo vệ lý lẽ của mình thì ngươi cũng thành vô lý. Những người xung quanh mang nhiều vẻ mặt khác nhau: có người một bộ dạng xem kịch vui, có người đồng tình, có người cười nhạo...nhưng tuyệt nhiên họ sẽ không xen vào chuyện người khác để chuốc họa vào thân.

An An thu hết biểu tình của mọi người vào mắt, thể thái nhân tình là đây? Lại quay qua huynh muội họ Triệu, tâm nhất thời ấm áp hơn. Đứng trước nhóm người Lãnh gia, huynh muội bọn họ có vẻ nhỏ bé đơn bạc nhưng nhìn vào ánh mắt không khuất phục của họ, nàng lại thấy tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phiêu Lưu 3

Hiện tại nhóm An An chỉ có 3 người mà trong đó đã là hai tiểu cô nương nên mọi người sẽ không nghỉ ngơi nhiều, cho là nhóm nàng sẽ ăn thiệt. An An tay vẫn không rời khỏi tiểu Nhu, mắt quan sát kỹ biến. Đột nhiên, mặt An An trầm xuống, đồng tử cũng co rút không ngừng, nàng dùng nội lực quét xung quanh một lượt, tâm không tự chủ xiết chặt.

Hai thiếu niên không ai nhường ai, mắt to trừng mắt nhỏ vẫn không có động tĩnh. Cuối cùng, Lãnh Ngọc Thanh đành lên tiếng:

"Nếu các ngươi thành tâm hướng chúng ta tạ lỗi, ta sẽ không truy cứu nữa".

(thuan8865: thực chất ban đầu Triệu Thiên Chính chế trụ mạch môn của Lãnh Thu Tuyết với ý định phế đi võ công nàng ta đồng thời mạch môn cũng chính là tử huyết của người luyện võ. Lãnh Ngọc Thanh hiểu lầm Triệu Thiên Chính muốn mạng của Lãnh Thu Tuyết)

Triệu Thiên chính hừ lạnh: "nói thật dễ nghe, nếu không biết còn tưởng chúng ta là người gây chuyện trước. Các người không hổ là người một nhà a".

"Là các người nhục mạ bọn tiểu thư trước. Dân đen như các người cũng có tư cách sao?". Lãnh Thu Tuyết khinh thường nói.

Tiểu Nhu đứng cạnh ca ca cũng lên tiếng: "là người ngang ngược cướp thức ăn của chúng ta!".

"Ta đã trả tiền đàng hoàng sao gọi là cướp? Bọn tiểu thư trả tiền cho các người là đã xem trọng các người. Đã nhận tiền còn muốn lật lọng, dân đen các người đúng là lòng tham không đáy".

"Chúng ta không đồng ý bán, hơn nữa là người tự quảng tiền xuống đất chứ chúng ta không nhận". Tiểu Nhu tức đến nổi hai tay đã nắm chặt thành quyền.

Cứ nghĩ cuộc chiến sẽ còn tiếp tục nhưng lúc này một giọng nói trong trẻo của nữ hài bỗng nhiên vang lên: "hai bên đều có lỗi, coi như hòa nhau. Mong các người quán giáo tốt người của mình, đừng tự ý đến trêu chọc chúng ta nữa, nếu không thì cùng nhau cá chết lười rách!".

(Lời tác giả: các bạn đọc giả thân mến! Trước mắt mình xin đính chính một số hiểu lầm từ các trang web hay blog đăng truyện Bảo mẫu cổ đại. Tác giả của bộ truyện bảo mẫu cổ đại 100% là người Việt Nam. Mình tên là Nguyễn Thị Thúy An (sn: 1988) tỉnh Kiên Giang. Mình bức xúc việc này là vì có trang web đăng truyện của mình mà lại đề quốc gia tác giả là người Trung Quốc (ôi chao! Mình không thay quốc tịch!). Nếu các bạn đăng truyện mà không tìm hiểu thông tin tác giả thì những thông tin còn thiếu hãy để trống, xin đừng đề loạn cả lên. Mình lên tiếng cảnh báo nếu không ngay chính đưa con tinh thần của mình một ngày nào đó thành con của người khác mất!)

Chỉ thấy tiểu cô nương còn lại của nhóm từ nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng. Lãnh Ngọc Thanh định nói gì đó thì lúc này giọng một trung niên nam tử từ đám đông vang lên: "các vị, mâu thuẫn nhỏ nên rộng lượng bỏ qua. Xem như nể mặt ta được không?". Người đến chính là đoàn trưởng chỉ huy nhóm tiêu sư của Trần Thanh Dương - Cao Bằng.

Dù Lãnh gia trang trên giang hồ có nổi tiếng như thế nào thì tại địa bàn người khác cũng không thể quá phận, huống chi chuyến đi lần này đa phần đều là tân đệ tử cả. Lãnh Ngọc Thanh cũng không nói gì thêm, hần thi lễ với Cao đoàn trưởng rồi dẫn người Lãnh gia bỏ đi.

Triệu Thiên Chính nói lời cảm tạ đoàn trưởng rồi cùng hai tiểu cô nương quay về chỗ của nhóm mình. Tiểu Nhu vẫn còn tức giận nên câu nhàu liên tục: "người Lãnh gia thì hay lắm sao? Toàn là một lũ không biết xấu hổ, mặt còn dày hơn cả tường thành!".

An An quan sát tiểu Nhu rồi cười cười, nhìn lâu đến nỗi tiểu Nhu không nhịn được: "tỷ nhìn ta làm gì?".

An An mỉm cười: "Ta thấy muội so với lúc trước đã khác rất nhiều".

Tiểu Nhu khề nói: "là tỷ dạy muội nếu thấy bản thân không sai thì không có gì phải sợ. Muội không muốn lại nhu nhược bị người ta ức hiếp như trước kia nữa".

An An gật đầu tán thưởng: trẻ nhỏ dễ dạy a. Nhưng nàng vẫn lên tiếng răn dạy: "dùng cảm thì dùng cảm nhưng phải biết tự lượng sức thì mới sống sót được".

"Dạ!". Tiểu Nhu vui vẻ gật đầu.

An An cùng hai người nhanh chóng nấu lại bữa ăn nhưng lần này nàng đặc biệt nấu thật nhiều. Nàng bày ra rất nhiều nguyên liệu, nhiều gấp 2 lần lúc ban đầu, nấu một nồi com to, thức ăn thì có trên 5 món được nhanh chóng hoàn thành trong thời gian nhanh nhất. Huỳnh muội họ Triệu có kinh nghiệm nhưng vẫn làm theo sự phân phó của An An. Họ chia thức ăn thành nhiều phần, cất trữ trong mấy hộp đựng com, sau đó cả ba thu dọn đồ đạc lên xe.

Nhóm của An An vừa kết thúc công việc cũng là lúc còi báo động vang lên. Đây là còi báo hiệu dị biến: sắp có nguy hiểm, phải lập tức rời đi nhanh chóng. Xung quanh từng nhóm người vội vàng vàng thu dọn vật dụng, có nhóm ngay cả com còn chưa vào bụng, nước chưa uống một ngụm đã phải cất lại.

Triệu Thiên Chính do là tiêu sư tạm thời nên cũng giúp nhóm tiêu sư thu dọn vật dụng cùng kiểm tra hàng hóa. Cao đoàn trưởng vừa vội vừa thúc dục mọi người nhanh chóng lên xe, nếu ai thu dọn không kịp phải bỏ vật dụng lại. Cứ thế, chưa đầy nửa chung trà, cả đoàn người đông đảo vội vàng lên đường, khả năng đêm nay họ sẽ đi suốt một đêm.

Lãnh Thu Tuyết vừa lên xe ngựa vừa bất mãn: "com nước còn chưa có ăn đã giục đi. Lão đoàn trưởng này rõ ràng là chính chúng ta mà".

Lãnh Thu Hà không cho là đúng: "sẽ không. Cao đoàn trưởng này là người dày dặn kinh nghiệm, hần đi qua thảo nguyên này rất nhiều lần rồi. Chắc chắn có nguy hiểm nên đoàn trưởng mới vội thúc giục như vậy".

Tiểu Hà biết tiểu thư của mình lại bắt đầu oán thán, nếu nàng không hầu hạ cẩn thận thì tối nay da thịt nàng cũng bỏ đi rồi. Thức thời, tiểu Hà mở gương thực phẩm lấy ra lương khô cùng trái cây, cung kính dâng lên các vị chủ tử.

Lãnh Thu Tuyết nhìn thấy lương khô bỗng chốc nhớ lại một màn vừa rồi, tâm nhất thời nổi bão, thuận tay giáng một cái tát lên mặt tiểu Hà.

"Tiện nỏ, cũng tại người cả. Vừa chậm chạp lại vừa vô dụng, nếu người nấu nướng tốt một chút, nhanh tay một chút thì bồn tiểu thư đã không bị khuấy nhện, bụng lại đói không chịu được. Nuôi người đúng là phí cơm mà".

Tiểu Hà vốn đã quen những trận đòn như thế này, tiểu thư không đá nằng khỏi xe ngựa đã là may lắm rồi. Tiểu Hà dĩ nhiên không dám chống trả, đành đứng yên cho tiểu thư mình trút giận.

Lãnh Thu Hà một mồi nói: "được rồi! Đừng làm ồn nữa. Muội lo mà giữ sức đi. Có thể chúng ta sẽ đi cả đêm không nghỉ đó".

Cuối cùng Lãnh Thu Tuyết cũng chịu buông tha. Nàng ta giận dữ giật lấy mâm trái cây, cầm một quả táo đỏ cắn rồi lại cắn cứ như phát tiết buồn bực. Tiểu Hà thở ra nhẹ nhõm, xem ra nàng đã sống sót qua ải.

Đoàn người ngựa vẫn tiếp tục đi không có dấu hiệu dừng lại. Tiểu Nhu đưa mắt quan sát bên ngoài xe, nhìn không được lại hỏi:

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cao đoàn trưởng có vẻ rất khẩn trương".

Sau khi xong bữa, An An rất thích dùng trái cây tráng miệng. Nàng lấy tay cho một quả nho đỏ mọng vào miệng, không nhanh không chậm giải đáp nghi vấn: "chúng ta bị sói dễ ỷ".

Không sai! Lúc xung đột với Lãnh gia, đột nhiên An An cảm thấy bất an nên dùng nội lực thăm dò mới biết được cách đây mười dặm có một đàn sói. Nàng có nội lực thâm hậu nên dĩ nhiên là người phát hiện nguy hiểm trước. An An đoán với công lực của Cao đoàn trưởng sớm muộn cũng sẽ phát hiện đàn sói nên nàng mới im lặng thu dọn đồ đạc.

Tiểu Nhu vừa nghe câu trả lời, sợ đến nỗi lấy tay che miệng để ngăn tiếng hét. Triệu Thiên Chính ở bên ngoài đánh xe dĩ nhiên cũng nghe được, lo lắng không kém. An An cũng không muốn dọa tiểu Nhu, tay nàng đứt quả dâu tây chín cho cô bé, thấp giọng nói: "không sao, đàn sói còn ở xa. Chúng ta nhanh chân chạy trước, chúng có muốn cũng đuổi không kịp".

Triệu Thiên Chính đang đánh xe cũng lên tiếng: "Sói tuy hung dữ nhưng tính vốn cẩn thận. Chúng ta đông người như vậy chúng không kiên dè sao?".

"Vì mấy hôm nay trời mưa nên rất nhiều người bị bò sát hút máu, mùi máu vốn kích thích đàn sói săn mồi". An An giải đáp thắc mắc của huynh muội họ.

Đúng như mọi người phán đoán, đêm hôm đó họ đánh xe suốt đêm không ngừng nghỉ. Vì tốc độ xe rất nhanh nên An An cùng tiểu Nhu cả đêm không ngủ, ánh sáng trong xe lại không đủ đọc sách nên cả đêm họ bị tra tấn, vừa buồn ngủ vừa nhàm chán lại thêm xóc nảy khiến hai tiểu cô nương chịu khổ không thôi.

Mặt trời lên cao từ phía đông, cuối cùng cuộc chạy trốn của đoàn xe cũng chấm dứt, mọi người dừng lại nghỉ ngơi và ăn uống. An An lê lê một thân đau nhức xuống xe, dù trong xe có ghế nệm nhưng đường lộ toàn là đất khiến nàng ê ẩm khắp người.

An An xuống xe cũng không quên quan sát xung quanh, hầu hết mọi người đều mang dáng vẻ mệt mỏi, mắt thâm quầng do thiếu ngủ. Mọi người tụ tập thành từng nhóm bắt đầu dựng lều và nấu ăn. An An thấy may mắn vì những lều trại xung quanh không có huy hiệu của Lãnh gia.

Triệu Thiên Chính tuy mệt mỏi nhưng là nam nhân duy nhất của nhóm nên hẳn không nghỉ ngơi mà chuẩn bị cắm lều. An An chịu trách nhiệm chăm sóc ngựa còn tiểu Nhu đã sớm không chịu nổi mà thiếp đi.

(Tác giả: mọi thắc mắc các mail về thuyan8865@gmail.com)

An An dắt hai chú ngựa to khỏe ra khỏi khu cắm trại, đến một khoảng đất trống thì dừng lại cho hai chú thông thả gặm cỏ. An An quan sát xung quanh, lợi dụng không ai chú ý đến mình, từ không gian lấy ra bình nước có pha linh tuyến thủy, mang cho hai chú ngựa uống để bổ xung thể lực.

Quả nhiên, sau khi uống nước, hai chú ngựa không phụ kỳ vọng của An An lại tiếp tục long sinh hoạt hồ như chưa từng trải qua một đêm vận động không ngủ nghỉ. Thực chất nhóm An An có hai xe và bốn con ngựa nhưng xe chở lương thực đã có vị nhân sỹ giang hồ kia chăm sóc nên việc của nàng chỉ chăm sóc hai chú ngựa mà thôi.

Trở lại khu cắm trại, Triệu Thiên Chính vẫn đang đóng cọc dựng lều, An An đi qua giúp hắn. Nhóm của An An ít người nên trở thành nhóm cuối cùng dựng xong lều. Bên cạnh, các nhóm khác đã bắt bếp nấu nướng.

An An tiến về xe lương thực, nàng mang ra ba cân gạo, hai cân rau củ khô, một cân thịt muối cùng gia vị. An An nấu một nồi cháo và một nồi cơm. Mọi người đều mệt mỏi, vẫn là ăn cháo trước rồi ăn cơm sau mới tốt.

Ăn uống xong xuôi, mọi người đều quay về lều của mình nghỉ ngơi. An An và tiểu Nhu ở chung một lều, bắt quả tiểu Nhu quá mệt mỏi nên ngủ gần như hôn mê. An An lại tiến nhập không gian thăm Diệp Hi Cần.

Diệp Hi Cần vẫn hôn mê ngâm mình trong linh tuyến thủy, bên cạnh là hai tiểu ngân lang đang canh chừng. An An không biết có phải do tiếp xúc với nhiều linh khí hay không, hai tiểu ngân lang rất có linh tính. Từ khi Diệp Hi Cần bị thương, thay vì mỗi ngày thích thú chạy nhảy khắp nơi, treu đùa bọn thú hoang thì bây giờ chúng luôn thành thành thật thật ở bên cạnh Diệp Hi Cần.

An An bước vào dòng suối, đau lòng vuốt ve khuôn mặt bé. Diệp Hi Cần một bộ dáng như ngủ say nhưng sắc mặt lại tái nhợt, vết thương trên lưng bé đã thối rữa một phần, nếu không nhờ thần lực của linh tuyến, e rằng không cần bọn thú thần ra tay thì cũng gần như mất nửa cái mạng. Nữ nhân kia quả nhiên ra tay thật ngoan độc.

An An lấy ra một quyển y thư thảo được ra nghiên cứu tại chỗ, hai tiểu ngân lang híp mắt nằm bên cạnh như muốn chia sẻ tâm tình không vui cùng chủ nhân. Nàng tuy không trông mong sẽ học một thân y thuật tinh thông nhưng nàng lại không muốn bị lạc hậu về thảo dược, còn về một môi do suốt đêm không nghỉ, từ khi tiếp xúc với linh khí trong không gian đã phần nào giảm bớt. An An không nghĩ ngờ gì nếu không gian có thêm Mộc Sinh thì tác dụng hồi phục thể lực của không gian sẽ được nâng cao đến bậc nào.

Đọc xong một quyển, An An định mang khăn choàng còn dang dở ra tiếp tục đan thì đột nhiên ngoài không gian xảy ra một trận ồn ào. Khi An An bước ra khỏi lều thì nhận ra xung quanh mọi người đã tụ tập lại thành nhóm, trên tay mỗi người đều cầm một cây đuốc.

Triệu Thiên Chính từ xa chạy lại, tay cũng cầm đuốc sáng ngời, thấp giọng thông báo: "chúng ta bị sói bao vây".

An An cả kinh: "có biết khoảng bao nhiêu con không?".

"Nhìn không dưới trăm con!". Triệu Thiên Chính lo lắng đáp.

Xem ra tình hình không phải nguy hiểm bình thường. Đám nhân sỹ võ lâm dù võ công có tốt đến đâu thì cũng không thể hai tay địch lại bốn quyền, huống chi kẻ địch lại là sói đồng cỏ.

An An phân phó Triệu Thiên Chính đi dời toàn bộ lương thực chất lên xe di chuyển của mình, nàng đoán Cao đoàn trưởng sẽ dùng lừa để đối phó với bầy sói. Đồng cỏ vốn vào mùa mưa nên không thể đốt cháy, xung quanh không có cây cối nên biện pháp duy nhất chính là lựa chọn vài xe ngựa chở ít lương thực nhất làm nguyên liệu đốt dọa cho lũ sói sợ. Trong đoàn, xe của nhóm An An là chở lương thực ít nhất nên nàng mới không lạ gì nếu Cao đoàn trưởng mở miệng. Tính đến thời điểm hiện tại thì chuyển hành trình đã đi được hai phần ba chặn đường, lương thực cũng còn ít nên miễn cưỡng có thể chất lên xe.

Không khí xung quanh đều bao một tầng bất an lo lắng, mọi người đứng quây quần bên đồng lừa lớn mà Cao đoàn trưởng khó khăn lắm mới thuyết phục mọi người quyền góp nguyên liệu đốt. Không chỉ có người mà ngay cả gia súc cũng được dắt gần đồng lừa tránh bị sói vồ, đoạn đường còn lại của họ rất cần ngựa để di chuyển, nếu thiếu sức kéo của chúng sẽ gặp nhiều rắc rối.

Một tiếng hét chói tai của một thiếu nữ vang lên làm mọi người chú ý. Thiếu nữ kia một tay chỉ về một hướng, miệng lắp bắp không thành lời: "s...ói...s...ói...!".

Không biết bằng cách nào, một con sói to lớn đã tiến về phía mọi người, nó tuy sợ lừa nhưng vẫn tiến lên phía trước thăm dò, xem ra nó đang cân nhắc xem con mồi nào là yếu nhất. An An vội vàng kéo tiểu Nhu tiến vào lòng mình, một tay nàng lại nắm chặt tay Triệu Thiên Chính, dự định dùng khinh công tuyệt thế để né tránh con sói nếu nó vồ tới chỗ nàng.

Con sói thập phần cẩn thận đi qua đi lại xem xét, mỗi khi ánh mắt nó quét qua một người là y như rằng người đó sắp khụy xuống, bị một con dã thú to lớn xem như miếng thịt nóng hổi thì mấy ai chịu được. Không khí càng lúc càng khẩn trương, lưng của mọi người cơ hồ đều ướt cả, một phần do lừa nóng bên cạnh, một phần do quá khẩn trương. An An cũng khẩn trương không kém, nàng là lo lắng nếu như có người bị sói vồ thì không biết có kịp cứu ra hay không, nếu chỉ có một con nàng đã không lo, nếu cứu người khác thì huynh muội Triệu gia có thể sẽ bị con khác vồ thì sao? Xem ra con sói kia là sói đầu đàn, chỉ cần nó đắc thủ thì những con còn lại sẽ tấn công mà không kiêng dè.

Lãnh Thu Tuyết bức bối, chẳng qua chỉ là một con sói có gì phải sợ. Nhưng nàng ta chỉ chú ý tới con sói đang vờn trước mặt mà quên đi cả một bầy đang ẩn núp trong bóng tối.

An An vô tình quay qua, nhìn Lãnh Thu Tuyết đã cầm huyết tiên vung một roi về con sói đầu đàn, một tiếng sói gầm gú đau đớn kèm theo tiếng thét của ai đó: "Không được!". Nhưng tất cả đã quá muộn màng, một roi kia như đã tuyên chiến với bầy sói. Con sói đầu đàn bị tấn công bất ngờ khiến dã tính tăng lên gấp bội, một tiếng sói hú dài vang vọng cả đồng cỏ mệnh mông khiến ai cũng rợn người. Bầy sói nhận được lệnh từ sói đầu đàn, chúng từ trong bóng tối nhanh chóng lao ra tấn công về phía đoàn người đang được đồng lừa bao vây. Bình thường sói vốn sợ lừa nhưng vì bị kích thích bởi mùi máu lại thêm sói đầu đàn nổi bão do bị ăn đau bất chợt. Cả đàn sói tiến lên, ban đầu là tấn công đàn ngựa rồi dần dần tấn công cả con người.

Nguyên liệu đốt vốn không nhiều, lừa đã cháy yếu, đàn sói lợi dụng chỗ hở, bắt đầu tiến lên vồ người. Xung quanh các nhân sỹ võ lâm cùng các tiêu sư đã rút vũ khí ra chiến đấu. Cuộc chiến đẫm máu giữa người và sói thập phần gay go, ưu thế dĩ nhiên nghiêng về bầy sói. Một vài nha hoàn theo hầu chủ nhân vốn không có võ lại không ai bảo vệ nên hiển nhiên bị sói xé thành nhiều mảnh. Huyết tinh văng lên khắp nơi, một màu đen u ám bao trùm cả đồng cỏ.

An An không lúc nào dám lơ lỏng, hai tay nàng giữ chặt huynh muội họ Triệu, một bước không rời. Một con sói xám lớn từ phía sau vồ tới, An An nhanh chóng dùng khinh công tránh thoát, một con sói khác cũng phối hợp với đồng bọn, một kích nhắm ngay Triệu Thiên Chính bên cạnh. Tuy bọn chúng phối hợp rất ăn ý nhưng về tốc độ vẫn còn kém xa An An.

Triệu Thiên Chính sợ làm vướng víu, hần định giẫy tay khỏi An An nhưng không cách nào thoát ra được. Hần gần như thét lên: "thả tay đi! Nếu tiếp tục cả người và muội muội sẽ gặp nguy. Ta có thể tự lo được".

An An cũng gào lại: "không muốn cả ba cùng chết thì ngươi bớt lộn xộn cho ta. Ta tự có tính toán". Nói xong lại tiếp tục bay lên tránh thoát một đòn công kích hiểm nghèo. Quả thật vừa bảo vệ hai người vừa tránh thoát đàn sói quả là việc khó khăn nhưng nếu buông Triệu Thiên Chính, không sớm thì muộn hẳn cũng trở thành thức ăn cho sói. Xung quanh An An từng tiếng kêu la thảm thiết vang lên, mùi máu tươi lẫn vào không khí mỗi lúc một đậm, só người bị sói vồ cũng mỗi lúc một tăng.

Bất chợt nhớ ra điều gì, An An từ không gian lấy ra hai cây roi, đây là loại roi điện hoạt động bằng pin, loại roi chuyên dụng để huấn luyện thú ở hiện đại.

Nàng đưa một cây cho Triệu Thiên Chính, dặn hấn mỗi khi tấn công thì đồng thời ấn vào công tắc. An An cũng quăng tiểu Nhu cho hấn, một mình nàng dùng khinh công thoát ra đám sói tiến về sói đầu đàn.

Vừa di chuyển An An vừa dùng roi điện quất vào lũ sói, sức lực vùng roi không đáng kể nhưng roi chạm vào chỗ nào thì chỗ đó như bị tê liệt, đàn sói ăn đau nhưng lại không dám kích động, thậm chí có con còn e sợ lui ra.

Chẳng mấy chốc An An đã tới được chỗ sói đầu đàn. Bất giác phải bất tưng trước. An An liên tiếp vùng roi điện về phía nó, sói đầu đàn hung hãn hơn rất nhiều. Bị trúng liên tiếp mấy phát nhưng nó vẫn chưa bỏ cuộc, nó liên tiếp đi xung quanh An An, mắt gắt gao quan sát tìm nhược điểm của nàng. Chỉ tiếc, so về tốc độ, nó không bằng An An, so về sức mạnh, nó lại không đánh thắng chiếc roi kia.

Sau một lúc, sói đầu đàn cũng nhận ra bản thân không địch lại con người, chiếc roi kia như có phép màu, mỗi roi quất xuống khiến nó tê dại đầu óc. Một tiếng hú dài báo hiệu cho bầy đàn, nó liếc nhìn chiếc roi trong tay An An rồi bỏ chạy.

Lũ sói còn lại nhận được ám hiệu cũng nhanh chóng thoát đi. Không khí dần dần yên tĩnh lại nhưng cũng không che bớt mùi huyết tinh lan rộng. Bên ngoài ánh dương đã ló dạng lộ ra cảnh tượng khủng khiếp còn hơn cả địa ngục. Máu văng khắp nơi, người chết, người bị thương nằm la liệt. Cảnh tượng thê thảm đến nỗi dù là đại nam nhân cũng phải run sợ.

An An quay lại chỗ huynh muội họ Triệu, tay nhanh chóng thu hồi hai cây roi vào không gian. Mọi người chỉ thấy hai cây roi thần kỳ nhanh chóng biến mất trong tay của tiểu cô nương kia, tuy hiếu kỳ nhưng họ không dám manh động.

Cao đoàn trưởng thu hồi ánh mắt hiếu kỳ, việc cần thiết nhất là kiểm tra số người cùng vết thương. Đã có 5 người thiệt mạng, số người bị thương thì nhiều vô kể. Cao đoàn trưởng chỉ quan tâm số tiêu sư mình mang theo còn những người khác đều là đồng hành nên thân ai nấy lo.

An An mang hộp cứu thương băng bó cho Triệu Thiên Chính. Dù có roi điện của An An nhưng khinh công hấn không bằng nàng, lại phải bảo vệ tiểu Nhu nên bị sói vồ một hai chỗ cũng không có gì lạ.

Triệu Thiên Chính bị hai đạo vết cào khá sâu ở sau kéo dài từ vai trái xuống tới tận thắt lưng, một mảng huyết nhục mơ hồ, may chỉ rách thịt chứ không ảnh hưởng tới xương cốt. An An nhìn vết thương của hấn chỉ biết thờ dài, xem ra thằng nhãi này cần phải luyện tập nhiều vào.

Lấy thuốc tiêm cho hấn một mũi giảm đau, dùng cồn sát trùng toàn bộ vết thương hấn. An An bất chấp ánh mắt khiếp sợ của mọi người, nàng lấy kim khâu cùng chỉ y khoa, ung dung khâu lại vết thương cho Triệu Thiên Chính. Cuối cùng kết thúc việc trị thương, An An tiêm cho Triệu Thiên Chính một mũi vắc-xin ngừa bệnh dại. Tay định đóng hộp thuốc cất đi thì một giọng nói vang lên:

"Tiểu thần y, xin hãy trị thương cho tiêu sư của chúng tôi. Chúng tôi sẽ hậu tạ người xứng đáng!". Người lên tiếng là Cao đoàn trưởng.

Trong nhóm tiêu sư của hấn có một đại phu nhưng không may vị đại phu kia cũng bị trọng thương, đang lúc hấp hối. Hấn vô đầu bức tai nghĩ cách cứu nhóm tiêu sư bị thương kia, dù sao là huynh đệ nhiều năm vào sinh ra tử, hấn không thể bỏ mặc. Nhìn thủ pháp quái dị của tiểu cô nương kia, bình thường hấn sẽ cho là băng môn tà đạo, phẩy tay áo bỏ đi, ai lại nguyện ý tin tưởng vào y thuật của một hài tử còn non nớt kia chứ? Nhưng hết thấy hành động của hài tử kia quá bất phàm, một chiếc roi cũng có thể làm lũ sói khiếp sợ. Lại quan sát thiếu niên được trị thương kia, mặc dù bị xem thành chiếc áo bị người khâu đi khâu lại, mày không nhăn, mặt không đỏ sẫm, không một tiếng kêu rên đau đớn, nét mặt bình thản như chuyện xảy ra là đương nhiên. Cao Bằng hấn đã đi qua nhiều nơi, kiến thức nhiều sự cũng chưa bao giờ thấy điều quý dị như vậy.

An An cũng có ý định giúp họ nên mới cố tình hiển lộ việc trị thương để tăng thêm độ tin cậy. Tay xách hộp thuốc định đi theo nhưng lại bị một bóng đen chặn lại. Một giọng nói ôn hòa bỗng nhiên vang lên: "tiểu cô nương, xin dừng bước!". Người tới là một thiếu niên anh tuấn, ôn văn nho nhã, còn ai ngoài Lãnh Ngọc Thanh - Lãnh đại công tử của Lãnh gia trang.

An An nhún mày không vui, giọng điệu có phần bất thiện: "không biết Lãnh công tử chặn một tiểu cô nương yếu ớt như ta lại, là muốn sinh sự gì đây?".

"Tiểu cô nương đừng tức giận. Là chúng ta ba lần bốn lượt làm phiền nhưng vì tình thế cấp bách nên tiểu cô nương hãy thông cảm". Lãnh Ngọc Thanh vẫn bình tĩnh trả lời.

"Có chuyện gì? Ta không rảnh tiếp chuyện!".

Hừ! Bản cô nương là người bận rộn, không rảnh cùng loại người như ngươi đàm đạo. Hiển nhiên An An là người quơ đũa cả nắm, nàng yêu ai thì yêu cả đường đi lối về, ghét ai ghét cả 18 đời tổ tông nhà hấn. Đây là Lãnh Ngọc Thanh dính miếng từ tam muội nhà hấn. Hấn tự nhận nhân cách của mình không đến nỗi người gặp người thích nhưng bị một tiểu cô nương ghét là lần đầu tiên vấp phải.

"Đoàn người Lãnh gia bị thương khá nặng, ngay cả đại phu mang theo cũng bị sói giết. Mong tiểu cô nương có thể đến chỗ chúng ta trị thương một chuyến. Dĩ nhiên Lãnh gia sẽ có hậu tạ". Lãnh Ngọc Thanh quyết định đi thẳng vào vấn đề không vòng vo nữa, hấn nhận thấy đối phương đã mất hết kiên nhẫn.

An An không muốn dây dưa thêm, nhanh chóng đáp: "được!". Lãnh Ngọc Thanh hơi kinh ngạc, hấn không ngờ tiểu cô nương lại dễ nói chuyện như vậy, bất quá đối phương đã đáp ứng nên không còn gì quan trọng hơn nữa. Đang định dẫn đường thì tiểu cô nương lại lên tiếng:

"Mang hết người bị thương đến chỗ khu vực của Cao đoàn trưởng, ta sẽ đến đó trị liệu". An An định bỏ đi thì người áo đen kia không chịu nhường đường. Nàng hí hí mắt tỏ ý không vui: "chuyện gì?".

Lãnh Ngọc Thanh chần chừ chốc lát, cuối cùng lên tiếng: "xin tiểu cô nương theo ta một chuyến. Là vì...vì...gia muội bị thương. Tiểu cô nương hãy trị

thương trước cho muối ấy".

An An nổi bão: "ta đã nói mang tất cả người bị thương tập trung một chỗ. Trị thương ai trước, ta mới là người quyết định. Lãnh gia các người thấy uất ức thì xin mời. Không tiễn!". Nói xong dùng dùng nổi giận vượt qua tên hộ vệ áo đen, nàng dám chắc nếu hắn còn tiếp tục cản nữa sẽ không khách khí tặng hắn vài cước. Nàng không có chiêu thức nhưng vẫn có nội lực, một cước không cho hắn chết thì cũng trọng thương, không phát uy thì tướng nàng là mèo bệnh à?

Lãnh Ngọc Thanh bỗng dưng bị người quát tháo, hắn cười khổ không thôi, xem ra nha đầu này ghi hận tam muội nhà mình rồi. Hắn phân phó hộ vệ mang người bị thương tập trung lại, một mình tiến về xe ngựa nữ quyền. Hắn nghĩ cần phải đích thân khắc chế tam muội của mình, nếu không nghĩ cũng đừng nghĩ người ta giúp mình chữa trị.

An An tuyển một vài người khỏe mạnh hỗ trợ nàng trị liệu. Nàng không phân biệt thân phận, người bị thương nặng thì được chữa trước, người bị nhẹ thì hướng dẫn người khác xử lý vết thương. Số người bị thương rất nhiều nhưng chỉ khoảng 7 người dính vết thương chí mạng. An An cũng thật tâm hết sức cứu chữa, còn sống được hay không phải dựa vào ý trời.

Đang chăm chú hoàn thành mũi khâu cuối cùng, An An bỗng nhiên phát hiện sát khí đánh úp từ phía sau nhưng nàng vẫn bình tĩnh không né, không tránh.

"Chát...!".

Tiếng roi quất vào da thịt nghe thật chói tai, phía sau của An An đau rất không chịu được, nếu không phải phút cuối cùng nàng dùng nội công chống trả, e rằng lưng nàng đã sớm huyết nhục mơ hồ. An An tiếp tục thắt nút mũi khâu lại, không nhanh không chậm thu lại kim khâu cùng chỉ khâu. Nàng vẫn chưa quay lại nhìn đối phương là ai thì một giọng nói đầy phẫn nộ vang lên:

"Tiện nhân! Ngươi dám khinh thường ta". Nói xong một roi lại tiếp tục bổ xuống.

An An định đưa tay bắt lấy thì đã có một đôi tay to lớn khác nắm giữ roi lại, giọng nói đầy uy nghiêm vang lên:

"Lãnh tam tiểu thư, có chuyện gì thì dùng miệng thương lượng. Đây là cách hành sự của một danh gia khuê tú nên làm sao?".

"Ngươi tránh ra! Chuyện không liên quan tới ngươi".

Lãnh Thu Tuyết dùng ánh mắt phẫn nộ trừng Cao Bằng, tay dùng sức rút nhuyển tiên trở lại nhưng không được. Nàng ta dùng một đôi mắt oán độc trừng lại An An.

Lãnh Ngọc Thanh hốt hoảng chạy lại thì đã muộn màng, nhìn vết thương trên lưng của An An nhỏ xuống từng giọt máu đỏ, hắn biết tình huống đã vô phương cứu vãn. Triệu Thiên Chính và tiểu Nhu từ xa cũng hốt hoảng chạy lại. Ngay khi nhìn thấy bộ dạng hùng hùng hổ hổ của Lãnh Thu Tuyết, hắn đã dự đoán có chuyện, nhưng có lẽ hắn đã đến muộn.

Tiểu Nhu nhìn đạo vết máu còn mới trên lưng An An thì khóc thét. Nàng nhanh chóng chạy đi tìm áo choàng che đi vì lưng áo của An An đã rách nát, lộ ra da thịt tím bầm cùng huyết nhục.

An An bình tĩnh tiếp nhận áo choàng, giọng điệu không buồn không giận hỏi:

"Xin hỏi, ta như thế nào khinh thường Lãnh tam tiểu thư?".

"Hừ, ngươi tha chữa trị cho bọn người thấp kém trước cũng không chữa trị ta trước. Ngươi xem ta còn thấp kém hơn cả họ". Lãnh Thu Tuyết mang một dạng uất ức như bản thân nàng chịu nhiều ủy khuất, người không biết còn tưởng An An hiếp đáp nàng ta.

An An vẫn giữ bộ dạng thản nhiên trả lời: "ta là trị thương cho người bị nặng trước. Cô nương dường như không giống người bị thương đi?".

Nhìn vẻ mặt châm chọc của An An, Lãnh Thu Tuyết nổi giận, phát tiết không kịp suy nghĩ: "bọn chúng sống chết thì đã sao? Mạng tiện của chúng cũng đánh đồng với ta?".

Lời vừa dứt, ngoại trừ hộ vệ Lãnh gia ra, những người bị thương còn lại đều phẫn nộ nhìn về Lãnh Thu Tuyết, sắc mặt của những người xung quanh cũng thập phần khó coi.

"Chỉ như vậy ngươi dùng roi đánh ta?".

An An nở một nụ cười rực rỡ nhìn Lãnh Thu Tuyết. Lãnh Ngọc Thanh nhận ra điều bất ổn, hắn nhanh chóng kéo muội muội của mình trở về. Lãnh Thu Tuyết còn không biết sống chết, nàng ta cứ tưởng ca ca lại muốn ngăn cản mình, giọng nói bất mãn vang lên: "ca ca, nếu không dạy tiện nhân kia một bài học, không khéo thiên hạ đồn đãi người Lãnh gia ta dễ bắt nạt".

Lãnh Ngọc Thanh nhìn huyết tiên vốn còn ở trong tay tam muội nhà mình bỗng chốc vô thanh vô tức lại nằm trong tay của An An, trong lòng kêu to một tiếng "không ổn".

An An vừa cười vừa vuốt ve huyết tiên, miệng không tiếc lời ca ngợi: "thật là một vũ khí tốt a!". An An nhìn lại Lãnh Thu Tuyết nụ cười càng rực rỡ hơn nữa, giọng nói thanh thúy vang lên: "Lãnh tam tiểu thư, huyết tiên này của tiểu thư vẫn luôn đánh tiện nhân sao?".

Lãnh Thu Tuyết vẫn chưa nhận ra tình hình, nãi thanh nãi khí đáp: "đĩ nhiên!".

"Thật tốt a, vậy bây giờ ta giúp tiểu thư lại đánh tiện nhân!".

Tiếng nói vừa dứt, mọi người chỉ kịp nhìn một đạo tàn ảnh di chuyển về phía Lãnh Thu Tuyết. Lãnh Ngọc Thanh có chuẩn bị trước định tiến lên tiếp chiêu, ai ngờ đối phương quá nhanh, hần chỉ kịp cảm thấy bụng nhói lên một chút rồi khụy xuống, không thể đứng lên được.

An An bắt được Lãnh Thu Tuyết trực tiếp quăng đi. Những hộ vệ của Lãnh gia thấy tình hình không ổn nhảy vào tiếp viện, hơn mười đạo bóng đen lần lượt bị đá văng ra. An An dùng cú đá tầm thường nhưng nội lực rót vào đó dĩ nhiên không tầm thường chút nào. Nàng nhip một roi xuống đất rồi bắt đầu hạ thủ, mỗi một câu vừa dứt là một roi đánh tới.

"Dạ An An ta muốn chữa trị cho ai cần nguoi xía vào?".

"Chát...!".

"Roi này là trả cho nguoi mắng ta là tiện nhân!".

"Chát...!".

"Roi này đánh cho nguoi bót ngu ngốc, dám chọc vào đàn sói!".

"Chát...!".

"Roi này là thay cho những người đã chết lấy lại công đạo!".

"Chát...!".

"Roi này là thay những người bị thương xả giận".

"Chát...!".

"Roi này là trả lại nguoi dám đánh cả bốn đại gia".

"Chát...!".

"Roi này là đánh cho nguoi thu hồi cái tính điều ngoa".

"Chát...!".

Cứ thế từng câu từng câu thốt ra là một roi bổ xuống. An An không tính lấy mạng nàng ta nên chỉ đơn thuần là sức lực của đứa bé bảy tuổi vun roi. Với võ công của Lãnh Thu Tuyết thì chẳng qua bị một chút bong da tróc thịt nhưng cùng lúc ăn trên mười roi thì tư vị cũng chẳng dễ chịu gì.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nạn Đói Ở Biên Quan

Từ sau vụ trừng phạt Lãnh gia tam tiểu thư, nhóm của An An rất được mọi người kính nể hay nói chính xác hơn chính là thái độ kính chi viễn chi. Mọi người trong đoàn tuy cảm kích An An giúp đỡ họ nhưng vì vậy lại đắc tội Lãnh gia thì không đáng. Có thể ở đây Lãnh gia không có thế lực mạnh nhưng địa vị Lãnh trang chủ trong giới võ lâm thì không thể lung lay.

Lãnh trang chủ - Lãnh Trác, từ thời niên thiếu đã nổi danh giang hồ, được mọi người xưng tụng là thiếu niên Ngọc Diện. Lãnh Trác là đồ đệ đắc ý nhất của Tu La Thất Sát, dù là dung mạo hay tài nghệ đều hơn người. Khi Lãnh Trác vừa tròn 15 tuổi, hần một mình một người lên Mạc gia trang đàm luận võ cùng võ lâm minh chủ Mạc Thường Thuyết, cuộc quyết chiến diễn ra ba ngày ba đêm, kết quả là đánh ngang tay, 16 tuổi hành hiệp giang hồ tiêu diệt ngũ quái nổi tiếng là ngũ sát thần, trừ hại cho võ lâm. Liên tiếp hành hiệp trượng nghĩa trong vài năm sau, bao nhiêu ác nhân, ác bá, võ lâm dị sĩ, thậm chí giáo chủ ma giáo đều lâm vong hồn dưới kiếm của Ngọc Diện. Hiện nay tuy Ngọc Diện Lãnh Trác chỉ là một trang chủ của Lãnh gia nhưng địa vị trên giang hồ không khác gì võ lâm minh chủ, thậm chí địa vị có phần cao hơn.

Lần này An An đã chọc phải phiền toái lớn. Hôm đó, Lãnh Ngọc Thanh mang Lãnh Thu Tuyết trở về trong tình trạng thê thảm. Mặc dù người Lãnh gia không đến gây thêm phiền phức nữa nhưng An An biết họ sẽ nuốt không trôi cục tức này, đặc biệt là Lãnh Thu Tuyết. Thế thì đã sao? Nếu người Lãnh gia lại tới đòi công đạo, Dạ An An nàng sẽ phụng bồi. Nàng ba lần bốn lượt nhẫn nhịn vì ghét phiền phức chứ không phải e ngại thế lực đối phương.

Nhìn biểu hiện lo sợ, xa lánh của mọi người đối với nhóm nàng, An An cũng tường tận sự việc. Mặc dù Cao đoàn trưởng không lên tiếng nhưng An An biết cả hân cũng kiên dè nhưng vì mặt mũi nên vẫn giữ trầm mặc. An An vốn không muốn khó xử bọn họ nên sáng hôm sau, thay vì cùng xuất hành với mọi người thì nàng chọn ở lại. Cao đoàn trưởng tuy có khuyên nhưng cũng đành chịu, nàng sẽ không mang mặt nóng đi áp mông lạnh. Thay vì mỗi ngày nhìn sắc mặt lạnh nhạt của họ thì chẳng bằng không nhìn thấy.

Huynh muội họ Triệu thì không được bình tĩnh như An An. Mới hôm qua bọn họ còn rối rít nhờ vả, cảm ơn ân nhân cứu mạng, nay biết nhóm họ đắc tội với Lãnh gia thì từng người một mang bạc ra thanh toán tiền chuần trị rồi làm như không quen biết mình. Tình người như vậy khiến huynh muội họ lạnh lòng. Quyết định tách nhóm của An An họ chỉ thiếu nước đưa hai tay đồng ý mặc dù việc tách nhóm sẽ mang lại khá nhiều nguy hiểm.

Nhóm của An An nghỉ ngơi lấy sức khoảng ba ngày mới lên đường. Thỉnh thoảng trên đường nhóm họ cũng bị lũ sói quấy nhiễu nhưng đều bị An An đánh đuổi đi. Cuối cùng đến ngày thứ tư nhóm họ mới đến được biên giới Nạp Lan và Thiên Vũ quốc.

Thanh Khâu là một thành trì thuộc Nạp Lan quốc, khi bước vào thành cũng có nghĩa đã đặt chân lên đất của người Nạp Lan. Quan hệ giữa Nạp Lan và Thiên Vũ quốc rất hòa hảo nên người Nạp Lan cũng nhiệt tình chào đón người Thiên Vũ.

Bước vào thành Thanh Khâu khí nóng dần bốc lên. Thành Thanh Khâu luôn luôn khô nóng do tiếp giáp sa mạc Kim Cát. Tại đây, nước ngọt cùng lương thực rất trân quý. An An cùng hai huynh muội họ Triệu dừng nghỉ tại tửu lâu trong thành, mấy ngày lên đường không được ngủ thoải mái khiến cả ba mệt lử.

An An cùng tiểu Nhu về phòng ngủ một gác đến tối muộn mới dậy. Ba người chỉ gọi bốn món thanh đạm mà tốn hơn 30 lượng chứng tỏ giá lương thực nơi đây đắt như thế nào. Thành Thanh Khâu quý giá nhất ngoài lương thực còn có nước ngọt. Trong thành có tất cả 10 giếng nước được quan phủ quản lý rất chặt. Người dân trong thành muốn lấy nước phải trả năm đồng cho một thùng. Người ngoài thành muốn có nước thì phải trả gấp đôi. Thành Thanh Khâu mỗi năm chỉ có vài đợt mưa, dân trong thành luôn có thói quen trữ nước giống như trữ lương thực, nếu nước dự trữ hết thì phải bỏ tiền ra mua.

Năm nay là năm hạn hán lâu nhất từ trước đến nay của thành. Dân trấn đã hết nước từ lâu, người có tiền thì đi mua nước, người không tiền thì phải bán lương thực rồi lấy tiền mua nước. Ngày thường số lương thực dự trữ chỉ miễn cưỡng đủ no, nay phải chia ra bán bớt để đổi nước, lương thực đã thiếu nay càng thiếu trầm trọng. Nơi có thể tiếp tế cho họ chỉ có Thiên Vũ quốc nhưng thành trấn gần nhất phải cách một vùng thảo nguyên rộng lớn đầy nguy hiểm, số lương thực yêu cầu ngày một nhiều nhưng số lượng thực tế ngày một ít thảm. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là ốc còn không lo nổi mình ốc. Thiên Vũ quốc vừa xảy ra vụ bạo động lớn nên cần điều động lương thảo cung cấp cho binh sĩ dẹp loạn phản quân, nhìn chung cả Thiên Vũ Quốc hiện tại vô cùng hỗn loạn và thiếu thốn. Đoàn thương nhân do Cao Bằng bảo vệ là đoàn cuối cùng có thể cung cấp hàng hóa cho thành.

Thành Thanh Khâu hiện tại rất hỗn loạn: trộm cắp, đói khát, bệnh tật ở khắp nơi, hàng hóa đắt đỏ, giá cả tăng lên vùn vụt. An An đi dạo một lượt đã sâu sắc cảm nhận sự đói nghèo của dân chúng. Số lượng ăn mày nơi đây gần gấp mười ở Thanh Phong trấn. Dân của Thanh Phong trấn đói khát còn có rau dại, cây cỏ lấp bụng, dân của thành Thanh Khâu thì không được như thế vì họ không được rừng núi bao bọc như trấn Thanh Phong. Người dân đói thì chỉ có thể làm ăn mảy, khát thì đi trộm cướp nước của quan phủ. Hạn hán xảy ra chưa đầy sáu tháng nhưng trong thành đã chướng khí mù mịt.

Số bệnh nhân mỗi lúc một nhiều nhưng được thảo thì khan hiếm thậm chí người có tiền chưa chắc đã mua được. Do thiếu thốn được thảo nên nhiều y quán và được đường phải đóng cửa, dân chúng bị bệnh ngày một nhiều không sao đếm xuể.

An An quan sát số bệnh nhân, họ đa phần là suy dinh dưỡng do thiếu ăn. Dù có khám ra bệnh, có thuốc điều trị nhưng dinh dưỡng không có thì đâu lại hoàn đầy. Xem ra dân chúng nơi đây chỉ có thể đợi cuộc bạo động ở Thiên Vũ quốc kết thúc.

Nạp Lan quốc không thể tiếp tế cho Thanh Khâu vì sa mạc Kim Cát. Đó là một vùng đất rộng lớn với gió và cát. Ngoài ra, sa mạc Kim Cát còn nổi danh với nhiều nguy hiểm, đặc biệt là sâu độc. Sâu độc có kích thước khoảng nửa cổ tay, màu vàng, sống lẫn trong cát, miệng chứa kịch độc. Con người chỉ cần dính một chút nước bọt của nó thì sẽ độc phát hôn mê, ba ngày sau sẽ thối rữa chết dần chết mòn, không thuốc cứu chữa.

-----+-----

Trong một con hẻm nhỏ tiêu điều xơ xác, xung quanh bốc lên từng trận mùi hôi khó ngửi. Đây là nơi vứt những thứ thừa thãi như xác động thực vật thối rữa cùng những thứ linh tinh bừa bãi khác. Bên cạnh đóng rác hôi thối là một tiểu nam hài khoảng 5 tuổi, đầu bị một nam tử trung niên ấn xuống, một tay nam hài bị trói ngược ra sau. Nam tử trung niên một bộ dạng hung thần hắc sát như muốn ăn tươi nuốt sống nam hài. Bên cạnh nam tử trung niên là một phụ nhân mày xếch, mắt hí đang không ngừng mắng xối xả vào nam hài.

"Thằng quỷ con nhà người đứng là không biết tốt xấu. Người tưởng bản thân vẫn còn là thế gia công tử hay sao? Cả nhà của người a, bây giờ đừng nói là thức ăn, ngay cả một cọng lông ngoài mũi còn không có lại còn tỏ vẻ cao quý. Ta phi nhổ vào!".

Nói xong phụ nhân lại mang một vẻ mặt khinh khinh chán ghét, nhổ ra một ngụm nước bọt khinh bỉ. Mụ ta lại mắng tiếp: "cái gì mà thư hương thế gia, cái gì mà đại học sĩ, cái gì mà tài tử phong nhã ruốt cuộc cũng phải dựa vào thân thể để kiếm ăn hay sao? Ta khuyên người biết điều một chút thì thân thể bớt chịu khổ. Đừng giống như ca ca của người, làm nam sủng của huyện thái gia không muốn, cuối cùng chọc giận người, ngày ngày bị chà đạp ở tiểu quan quán. Nếu không phải thấy người có vài phần giống hân, huyện thái gia đã không tốn công mang về".

Phụ nhân vừa thao thao bất tuyệt vừa mắng sa sả vào mặt nam hài, không một ai chú ý đến ánh mắt ngày càng phần nộ, bi thống cùng xen lẫn tội cùng đau khổ, tay hân nắm một con dao sắc nhọn trong ngực càng ngày càng chặt theo từng tiếng mắng chửi của phụ nhân

Cách đó không xa có một túm lều được che tạm bởi vài mảnh lá cùng ván vụn chấp vá lại. Một phụ nhân ốm yếu gầy gò, hơi thở yếu ớt cổ sức bò ra, tay phụ nhân đưa ra như muốn níu kéo thứ gì, ánh mắt tuyệt vọng nhìn về nam hài bị người bắt đi. Phụ nhân suy yếu thốt ra tiếng khàn khàn: "trong mắt các người còn vương pháp không? Trả hài nhi lại cho ta...khụ...khụ...Lũ ác quỷ...trả các con lại...cho...ta...". Tiếng nói của phụ nhân càng lúc càng yếu,

những tràng ho dài cắt đứt từng tiếng phần nộ của bà.

Bên trong túp lều còn có một nam tử không quá 40 đang nằm bất động, mắt hần sớm bị sương mù che phủ, hai hàng lệ chảy dài không thôi. Hần bắt lực trong tiếng la suy yếu của thê tử cùng tiếng dầm đá và mắng chửi bên ngoài. Hần cả một đời làm quan thanh liêm nay chỉ đổi lấy cảnh cửa nát nhà tan, hai nhi tử hiếu thuận của hần, một đứa thì bị người người chà đạp nhục nhã, một đứa cũng sắp bước theo con đường của cha mẹ mình. Nghĩ đến đây hần chỉ muốn dầm đầu vào tường hoặc giả cắn lưỡi tự vẫn, chỉ tiếc cơ thể hần hiện tại đã là phế nhân, muốn động một ngón tay đã khó nói chi đến kết thúc sinh mạng.

Bên ngoài tiếng mắng chửi cùng tiếng dầm đá vẫn chưa dứt. Nam hài đưa lưng chịu trận tất cả, hần cố nhịn đau, một tay bị người khổng chặc, một tay vẫn giữ trong ngực.

Năm từ trung niên mặt sắt dầm đá thấy đủ nên dừng lại, hần chỉ muốn giáo huấn tiểu quý này chứ không muốn mạng nó. Nhưng ngay khi hần ngừng đánh, tay buông lỏng trời buộc nam hài, cứ ngỡ tiểu quý đã khuất phục, ai ngờ tiểu quý kia bỗng đứng quay người lại, hần sững sờ nhưng cũng kịp thời tránh né nhất dao đâm tới. Tiểu quý tuy nắm đúng thời cơ nhưng vì tuổi nhỏ lại bị thương khắp người, nam tử mặt sắt rất dễ dàng né tránh. Tiểu nam hài ra tay thất bại, ánh mắt phần nộ cùng không cam lòng, hần quay con dao về phía trái tim mình định kết thúc. Nam tử mặt sắt nổi giận rống lên nhanh chóng đoạt lại con dao. Nếu tiểu quý này chết thì hần đừng mong toàn thân, đây là nam sủng huyện thái gia muốn dưỡng a.

Nam tử định vùng tay cho nam hài vài cái tát xem như giáo huấn, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một con mèo con nhảy lên người hần cào loạn xạ. Nam tử bị cào đau, nổi giận dùng dùng nắm đầu con mèo chặc dầm xuống vào tường. Chú mèo chẳng qua bị xui xẻo té từ trên tường xuống người nam tử, hoảng loạn quá nên tặng hần vài vết cào.

Cứ ngỡ chú mèo sẽ chết không gì bàn cãi, bỗng nhiên một luồng gió thổi tới làm cho mọi người phải nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, một tiểu cô nương thanh tú ước chừng 7-8 tuổi, tay đang vuốt ve trán an chú mèo nhỏ, ánh mắt sắc lạnh nhìn nam tử mặt sắt đầy bất thiện.

Người tới chính là Dạ An An, nàng phát hiện tiểu Khả Ái buổi chiều không về nên lo lắng đi tìm. Tiểu Khả Ái vốn được nàng thu dưỡng trên chuyến hành trình trong một làng nhỏ. Tiểu Khả Ái có bộ lông trắng đáng yêu nhưng lại bị vứt bỏ, An An cùng tiểu Nhu rất thích nên nhặt về nuôi. Mấy hôm nay nàng muốn cho tiểu Khả Ái hoạt động một chút, ai ngờ nó húng chí quá nên quên cả đường về, ngay cả lục lạc nàng đeo cho nó cũng bị rớt mất, cực chẳng đã phải nhờ tiểu Hữu tìm giúp, đến bây giờ nó còn nhờ nàng giao cho nó công việc tìm mèo thất lạc, nhất quyết quay mặt vào tường không thèm nhìn nàng.

An An nhìn một màn trước mắt, sắc mặt âm trầm nhưng vẫn đứng bất động. Phụ nhân mất hí sau khi hết kinh ngạc thì chuyển qua đánh giá An An. Tiểu cô nương tuy da ngăm nhưng ngũ quan lại đoan chính, ánh mắt thập phần linh động, nếu dưỡng tốt có thể có một phong vị riêng. Ánh mắt mẹ ta càng ngày càng suông xả, thẳng thẳng đánh giá An An không một chút kiêng dè, cứ như An An chắc chắn sẽ vào tay mẹ. An An một biểu tình chán ghét không che giấu nhìn lại mẹ ta, ánh mắt càng thêm âm trầm và nguy hiểm. Cuối cùng mẹ mất hí cũng thu hồi ánh mắt rắn độc, mẹ ta quát tháo nam tử mặt sắt bắt An An lại. Tiểu nam hài kia dĩ nhiên không cần quan tâm, hần bị đánh đến nổi không bò dậy được hưởng chi là chạy.

An An dễ dàng tránh thoát tên mặt sắt, nàng né trái né phải cũng không quên bồi thêm cho hần vài cú. Chỉ chốc lát sau nam tử mặt sắt đã rên rỉ thống khổ. Mẹ mất hí phần nộ mắng hần vô dụng, một bước xông lên định tự tay bắt lấy. Tay mẹ còn chưa chạm vào An An, người đã văng vào tường đau đớn. Người ra tay lần này là Triệu Thiên Chính. Hần cũng theo An An ra ngoài tìm mèo nhỏ, từ xa nhìn thấy nàng vào con hẻm nhỏ nên cũng theo vào, không ngờ lại chứng kiến một màn như vậy.

Triệu Thiên Chính đưa mắt sang hỏi ý An An định xử trí như thế nào. An An nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, Triệu Thiên Chính lại nhìn nàng bất đắc dĩ.

Tiểu nam hài vốn đang nằm không dậy nổi, bỗng nhiên hần dồn hết sức bình sinh đứng lên nhặt lại con dao, ánh mắt thù hận phần nộ tiến về nam tử mặt sắt cùng mẹ mất hí dầm nhiều nhất vào bọn chúng. Triệu Thiên Chính định tiến lên ngăn cản nhưng lại bị An An khoát tay không cho can thiệp. Mẹ mất hí vốn bị một cước của Triệu Thiên Chính, đầu đập vào tường đã hôn mê bất tỉnh còn nam tử mặt sắt vốn ăn vài cước vào bụng đã sớm nằm bẹp. Cả hai bọn chúng đều vô lực mặc người chém giết.

Tiểu nam hài mang tất cả phần nộ cùng uất ức trút hết lên người bọn chúng, miệng không ngừng la hét, tay không ngừng vun dao cho đến khi bọn chúng đã tắt thở cũng không dừng lại. Bao nhiêu khổ đau, bao nhiêu nhục nhã phụ mẫu cùng cha mẹ gánh chịu, bọn chúng có chết cũng không hết tội. Máu loạn lỗ khắp nơi bắn tung tóe vào tay, vào y phục, vào mặt nam hài, cảnh tượng tuy rợn người nhưng lại có tình hài hòa cùng sản khoái.

An An không tường tận mọi chuyện nhưng có thể đoán được vài phần. Tuy không thích dùng bạo lực nhưng nàng chưa bao giờ xen vào chuyện báo thù của người khác. Chỉ có khổ chủ mới chân chính thấu hiểu, nàng là ngoại nhân không am tường sự việc thì sẽ không chen vào.

Nam hài dường như đã mệt lả, miệng khô lưỡi khô không thể phát ra tiếng nữa mới ngừng lại. Hần lê lê một thân chật vật, thê thảm, ánh mắt cảm kích nhìn hai vị ân nhân phía trước. Hai chân khụy xuống, đầu hần nện đống đống xuống nền gạch có cả rác bẩn hôi thối, trán hần đã toát ra một đường rơm máu nhưng vẫn kiên quyết đập đầu.

An An choáng váng đứng hình tại chỗ. Triệu Thiên Chính nhanh chóng nâng nam hài dậy, để hần đập đầu nữa chắc đầu cũng hỏng mất. Phụ nhân gầy yếu từ túp lều dựng tạm rút cuộc cũng bò tới chỗ nhi tử cũng đập đầu bái lạy hai vị ân nhân. Ngoài cách này ra họ không còn gì để báo đáp. Triệu Thiên Chính hết nâng hài tử rồi đến nâng phụ nhân dậy, nhưng vừa đỡ người này thì đến người kia đập đầu quý lại khiến cho hần một phen choáng váng. Hần bây giờ đã hiểu tại sao An An lại hoảng sợ khi có người đập đầu a.

An An rốt cục cũng hồi thần, nàng giúp Triệu Thiên Chính giữ nam hài lại (vì quá lùn nên không thể nâng phụ nhân). Một bên vừa an ủi vừa từ chối bái lạy của họ. Phụ nhân nghẹn ngào khóc luôn miệng cảm tạ. Nam hài đã không còn sức trụ vững nên hôn mê bất tỉnh. Phụ nhân vừa khóc vừa gào gọi tên nhi tử nhưng chính bà cũng đã đến cực hạn chịu đựng, quá đuối sức nên cũng hôn mê. An An bất đắc dĩ nhìn một lớn một nhỏ đều bất tỉnh chỉ biết thở dài. Nàng cho Triệu Thiên Chính đánh xe ngựa đưa họ về chỗ nàng, nơi ở của họ quá bất tiện để dưỡng bệnh.

Trong khi chờ Triệu Thiên Chính quay lại, An An bắt đầu xem xét vết thương của nam hài cùng bệnh tình của phụ nhân. Vừa bước vào lều lại khiến nàng đen mặt, nơi đây vẫn còn một người bệnh nằm thoi thóp, bệnh trạng có lẽ đã lâu, tình trạng có vẻ đã chuyển biến xấu.

An An lưu loát xử lý vết thương cho nam hài, thằng bé chỉ bị thương ngoài da không ảnh hưởng đến xương cốt nhưng từng thớ thịt bị bầm dập đến thâm thương, đau đớn đã vượt quá chịu đựng của hắn. An An chỉ có thể giúp hắn giảm đau cùng sát trùng băng bó vết thương ở trán do dập đầu, cái khác phải đợi vết thương tự lành lại. Lại xem tiếp bệnh tình cho phụ nhân. Phụ nhân chỉ bị cảm nắng nhưng do thiếu dinh dưỡng cùng thiếu nước dẫn đến tình trạng ngày một nguy kịch. Nam nhân nằm bên cạnh phụ nhân lại càng đáng lo hơn, hắn toàn thân đã hoàn toàn tê liệt chỉ trừ khuôn mặt. Nam nhân trung niên đưa ánh mắt phức tạp nhìn nàng. An An không nhanh không chậm hỏi: "ngươi trúng độc?".

Nam nhân trung niên không nói được, hắn chớp chớp mi mắt thay cho cái gật đầu xác nhận. An An cũng không nói gì thêm, nàng đi khỏi tầm mắt của nam tử rồi lấy ra bình nước. Trở lại lều cô, An An dùng ống hút hút nước cho cả ba người, mọi chuyện phải về tiểu viện rồi tính sau.

-----+++++++-----

Tiểu viện nơi An An tá túc nằm trong một hẻm vắng ít người chú ý. Trước khi đến biên thành, An An dự định không mang hai huynh muội họ Triệu đi Địa Lam Hải nên mua tiểu viện này cho huynh muội họ tạm tá túc.

Xe ngựa về đến cổng, tiểu Nhu từ bên trong chạy ra đón. Cô bé thấy ca ca cùng tỷ tỷ đang cố sức mang một người xa lạ về thì nhanh chân nhanh tay chạy đi dọn giường cho vị khách nọ. Tiểu Nhu chạy chưa khuất đã nghe giọng nói của An An vang lên:

"Chúng ta có ba vị khách a".

"Dạ". Tiểu Nhu vui vẻ đáp lời. Đạo gần đây cô bé ngày càng hoạt bát và hiếu động hơn trước rất nhiều.

Tiểu Nhu chạy vào một căn phòng lớn nhất của tiểu viện, bên trong phòng đã đặt sẵn bốn chiếc giường nhỏ, nàng chỉ cần mang chăn nệm được cất trong một cái tủ gỗ trải trên giường là được. Căn phòng lớn nhất vốn là nhà kho dùng để trữ lương thực cùng nước uống nay lại bị An An biến thành phòng khám bệnh.

Triệu Thiên Chính cùng An An cẩn thận diu ba bệnh nhân vào phòng, an trí mỗi người trên một chiếc giường. Triệu Thiên Chính xong việc thì ra ngoài dẫn ngựa vào chuồng còn tiểu Nhu trở lại bếp nấu thêm cháo. Ngày thường huynh muội họ được An An hướng dẫn cách chăm sóc người bệnh nên khi có bệnh nhân thì mỗi người mỗi việc trước sau đều có thứ tự không cần đến An An phân phó.

Người phụ nhân bị suy nhược rất nặng nên An An dùng dịch truyền và nghiền thuốc bổ cho bệnh nhân. Người nam nhân thì tình trạng be bét hơn, hơi thở hắn đã suy yếu, huyết áp cùng nhịp tim cũng suy giảm cho thấy chất độc đã lan rộng khắp cơ thể. An An ra ngoài chuẩn bị nước không gian cho hắn ngâm loại độc chất. Nước trong không gian của nàng rất hiệu nghiệm về phương diện này. Diệp Hi Cẩn nhiều năm trúng nhiều loại độc còn được hóa giải hưởng chỉ các chất độc khác. Tuy nhiên chất độc đã ăn mòn cơ thể nam tử, nước không gian chỉ khử độc chứ không giúp hồi phục cơ thể. Dù có hóa giải độc tố thì nam nhân kia vẫn là phế nhân.

Tạ Thế Viễn tỉnh lại trong tình trạng toàn thân đau nhức. Cả người hắn toàn là vết thương nhưng cảm giác đã đỡ hơn rất nhiều. Hắn hốt hoảng nhìn xung quanh, thấy phụ mẫu an vị tại bên mới an lòng nằm xuống. Hắn nhớ lại toàn bộ mọi việc. Hắn bị người của quan phủ lên lút bắt đi sau đó thì được hai ân nhân cứu giúp, rồi hắn trả thù...sau đó...sau đó hắn bất tỉnh, hắn đây là nhà của hai ân nhân. Hắn lại sờ sờ vào nệm giường, rất mềm mại, rất thoải mái lại có mùi thơm thoang thoảng rất dễ chịu.

Cửa phòng bật mở, An An mang một bát cháo vào, nàng đoán đứa bé giờ này hắn đã dậy. Tạ Thế Viễn ngồi bật dậy nhưng lại bị người ấn xuống. Một giọng nói ấm áp vang lên: "vết thương đệ chưa lành không nên động dậy".

An An nâng đầu giường lên cao để bệnh nhân dễ dàng ăn uống. Tạ Thế Viễn tràn đầy kinh ngạc nhìn chiếc giường kỳ lạ bỗng dừng chuyển động. An An buồn cười nhìn biểu hiện ngây ngô của nam hài, phản ứng của nó không khác huynh muội họ Triệu khi lần đầu nhìn thấy chiếc giường a. Nàng giường môi cười nhẹ nhắc nhở hắn: "ăn cháo đi!".

Tạ Thế Viễn nhẹ gật đầu rồi đón lấy chén cháo nói: "tạ ơn ân nhân".

An An mỉm môi cười: "tỷ là Dạ An An, cứ gọi là Dạ tỷ tỷ, đừng có ân nhân này ân nhân nọ nghe mệt lắm".

Tạ Thế Viễn ngoan ngoãn gật đầu: "vâng, Dạ tỷ tỷ".

Tạ Thế Viễn tỉnh lại kể cho An An cùng huynh muội họ Triệu nghe mọi chuyện. Nguyên lai phụ thân Tạ Thế Viễn - Tạ Duy là học sĩ giữ chức hình bộ nhất phẩm của Thiên Vũ quốc. Tạ gia ban đầu chỉ là thương nhân nhưng nhờ có Tạ Duy đỗ đầu bảng vàng nên địa vị ngày một lên. Đến khi Tạ Duy thi đỗ học sĩ được thánh thượng ban cho chức quan trong hình bộ thì Tạ gia chính thức bước vào hàng ngũ quý tộc. Tạ gia được trời ưu ái, con cháu họ Tạ đều là tuấn nam mỹ nữ nên tôn tử, tôn nữ đều là đối tượng hôn phối của giới quý tộc, hoàng gia.

Tạ Duy vốn là thứ tử do thị thiếp sinh ra, địa vị trong Tạ gia thấp kém không cần bàn cãi. Sau khi Tạ Duy đỗ học sĩ giúp Tạ gia nâng cao vị thế, địa vị mới được nâng cao chút ít.

Tạ gia nhờ vào chức quan của Tạ Duy dần tiếp cận với giới quý tộc, sau nhiều lần thông hôn cùng các đại gia tộc, địa vị Tạ gia càng không thể lung lay. Đặc biệt nhất là lần thông hôn với tứ công chúa và tôn tử dòng chính của Tạ gia - Tạ Lạc Ủy, Tạ gia trở thành thông gia của hoàng tộc nên dòng chính Tạ gia không cần phải mang tiếng dựa vào con của thị thiếp nữa. Bởi thế khi phụ thân của phò mã gia Tạ Lạc Ủy phạm trọng tội thông dâm với một thị

thiếp của Trầm tả tướng thì cùng lúc đó, Tạ Duy bị chính phụ thân mình đưa ra làm con mồi thế mạng do ngoại hình hai người có bảy phần giống nhau.

Trầm tả tướng bị mất mặt nhưng vì nể mặt mũi của tứ công chúa cùng phò mã nên không truy cùng giết tận. Kết quả Tạ Duy bị bãi chức, toàn gia bị đuổi khỏi Thiên Vũ quốc. Tạ thái gia cảm thấy hổ thẹn và giận giữ liền khai trừ thứ tử Tạ Duy cùng hai tôn tử ra khỏi gia phả xem như tạ tội cùng tả tướng.

Tạ Duy họa vô đơn chí lãnh hậu quả của huynh trưởng mình chưa kịp kêu oan thì bỗng dưng bệnh phong hàn liệt cả người. Cuối cùng một nhà Tạ Duy dất dứ nhau rời khỏi Thiên Vũ quốc. Họ lang thang khắp nơi, đi đến đâu đều bị người người phi nhổ. Tạ Duy khi làm quan, tiền tài cùng lương bổng đều do Tạ thái thái nắm giữ, đến khi bị đuổi đi, cả nhà bốn người đều tay không túi rỗng.

Cuối cùng với số của hồi môn ít ỏi của thê tử Tạ Duy, toàn gia bốn người mới cảm cự đến được thành Thanh Khâu. Bất hạnh lại nối tiếp bất hạnh, Tạ Duy có hai nhi tử. Một là Tạ Thế Kính, hai mươi tuổi, nhi tử còn lại là Tạ Thế Viễn mới tròn năm tuổi. Tạ Thế Kính hầu như thừa hưởng mọi ưu điểm của Tạ gia. Hăn lớn lên vô cùng tuấn mỹ, gương mặt khuynh quốc khuynh thành, nếu là nữ nhân chắc chắn là họa thủy, nếu là nam nhân thì sẽ là tinh linh yêu nghiệt.

Với dung mạo như vậy, Tạ Thế Kính nhanh chóng rơi vào mả chảo của huyện lệnh thành Thanh Khâu Phùng Hiệp, kẻ nổi danh biến thái nam nữ đều ăn sạch. Tạ Thế Kính tính tình cương liệt giống phụ thân mình, dĩ nhiên không để người chà đạp, đặc biệt là lão tặc biến thái này. Hăn tay không tắt sức nhưng quyết dùng cái chết để bảo tồn tôn nghiêm của mình. Phùng Hiệp trong lúc tức giận quăng Tạ Thế Kính vào tiểu quan quán, dùng tính mạng người thân của Tạ Thế Kính uy hiếp: nếu hăn tự vẫn sẽ sát Tạ phụ mẫu, biến đệ đệ hăn thành nam sủng ngay lập tức.

Tạ Thế Kính không phục cũng không dám manh động nhưng chỉ cần Phùng Hiệp giở trò đòi bại thì hăn bắt chấp tất cả. Phùng Hiệp không được như ý nguyện nên chuyển sang đánh đường vòng. Hăn ở khắp nơi làm khó Tạ phụ mẫu. Tạ Thế Kính thì bị nhốt ở tiểu quan quán còn Tạ phụ mẫu cùng Tạ Thế Viễn thì ở bên ngoài sống đối khổ. Sự tình đã diễn ra hơn ba tháng nhưng Tạ Thế Kính vẫn quật cường chống chọi. Ngày ngày Tạ Thế Kính đều bị thuyết giáo, uy hiếp, thậm chí chúng còn kể rõ tình hình của thân nhân hăn chịu khổ trăm bề. Tạ Thế Kính vẫn không động dung.

Phùng Hiệp bắt đầu thiếu nhẫn nại, hăn cho người bắt Tạ Thế Viễn thế chỗ vì huynh đệ Tạ gia có tám phần giống nhau, dự định bồi dưỡng thành nam sủng sau này còn Tạ Thế Viễn thì ba ngày sau sẽ bắt đầu tiếp khách.

An An đầu đầy hắc tuyến nghe bị sử cầu huyết của Tạ gia. Tạ Thế Viễn là đang nói về trưởng huynh chứ không phải trưởng tử? Con bà nó thật cầu huyết!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Tạ Gia Đoàn Tụ

Phố Lạc Hoa là phố ăn chơi hoa lệ nhất của thành Thanh Khâu. Tại đây được xem là thể ngoại đảo nguyên của thành. Thành Thanh Khâu vốn có hai cửa thành, một cửa chỉ mở ra tiếp đón tầng lớp quý tộc, một cửa dùng để tiếp đón nhân sĩ giang hồ tầm thường cùng thương nhân. Chính vì vậy thành được chia làm hai phần đối lập: một phần dành cho tầng lớp quý tộc thượng lưu sinh sống, một phần dành cho tầng lớp bần cùng dân thường. Hai phần đất được ngăn cách nhau bởi tường thành kiên cố.

Mười giếng nước của thành đều tập trung ở phần đất quý tộc. Trong khi phần đất của dân thường đang bị hạn hán cùng đói khát hoành hành thì phần đất quý tộc là một cảnh thanh bình ca hát, phố xá sầm uất, chợ búa đông đúc, thanh lâu kỹ viện cùng tiểu quan quán mọc lên như nấm. Phố Lạc Hoa là nơi tụ tập nhiều kỹ viện cùng tiểu quan quán nhất.

Đêm tại phố Lạc Hoa vô cùng náo nhiệt, đây là thời điểm bắt đầu hót bạc của các tú bà, tú ông. Hiện tại náo nhiệt nhất là Nghi Xuân quán. Hôm nay Nghi Xuân quán sẽ tổ chức đấu giá đêm đầu tiên của đệ nhất mỹ nam của thành Thanh Khâu - Tu Nguyệt công tử.

Trời chưa tắt nắng nhưng Nghi Xuân quán đã có vài vị khách đến giành chỗ tốt để quan sát mỹ nam. Nghe đồn Tu Nguyệt công tử là cực phẩm trong cực phẩm, tu hoa bệ nguyệt, nữ nhân gặp chỉ muốn đập đầu vì hổ thẹn, nam nhân gặp chỉ tiếc hận mình sinh ra. Lại nghe đồn Tu Nguyệt công tử tài luận văn chương vào bậc nhất, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông. Lại nghe đồn Tu Nguyệt công tử tính tình cương trực, gia thế trong sạch, tú ông dùng đủ mọi cách cũng không đả động đến Tu Nguyệt công tử. Đóa hoa nhiều gai như vậy dĩ nhiên gài vào chỗ ngứa, khơi dậy hứng thú của bọn biến thái quý tộc.

An An giờ này đang cải trang thành tiểu công tử ăn chơi trác táng, dung mạo vừa đen lại vừa xấu xí. Nàng vận bộ y phục vô cùng hoa lệ, đeo trang sức oàn cả tay (trang sức mượn của Diệp Hi Cẩn chứ nàng làm gì có), tay cầm một chiếc phiến ngọc phe phẩy y như một hoa hoa công tử, chỉ tiếc thân hình gầy nhỏ cùng vết sẹo nửa mặt đã bán đứng hình tượng hào hoa phong nhã của nàng.

Bên cạnh An An là một gia nô vận y phục màu đen. Nếu nhìn từ phía sau ai ai cũng chắc mẩm gia nô kia hăn là một mỹ thiếu niên với thân hình gợi cảm, tóc mượt mà như nước. Nhưng nếu nhìn trực diện thì...chắc chắc...người ta sẽ vô tay đánh bốp mà thốt lên: chủ nào thì tớ này!. Vâng, tiểu gia nô kia không ai xa lạ, chính là Triệu mỹ nam nhà ta - Triệu Thiên Chính.

An An tọa tại một góc khuất của Nghi Xuân quán mà găm nhắm nỗi đau. Vì sao à? Đơn giản thôi, vì nàng xui xẻo bốc phải thăm trúng thưởng, hoa hoa lệ lệ biến thành công tử đào hoa để cứu Tu Nguyệt công tử, hay chính xác hơn là Tạ thiếu gia Tạ Thế Kính. Lại nhìn kẻ nào đó vẫn mang bộ mặt thiết giả

trang thành gia nô cạnh bên, trong lòng nằng hối hận vạn phần. Ban đầu nếu nàng chấp nhận hẳn gọi nàng là chủ nhân thì làm gì có chuyện bóc thăm chọn anh hùng đi cứu mỹ nam, Thất sách, thật là thất sách a...

Giả trang thành nhà giàu mới nổi, An An không kiêng kị gì, la hét tiểu nhị mang tất cả món ngon ra, lấy tư thế ngạo nghễ đuổi hết mỹ thiếu niên tiếp cận, không quên bồi vài câu đại loại như:

"Cút hết, cút hết! Bồn thiếu gia đến đây là vì Tu Nguyệt công tử, không hứng thú với hoa hèn cỏ dại".

Hoặc: "như người mà cũng xứng hầu hạ gia sao, gia muốn Tu Nguyệt kia".

...

Mấy lời kia dĩ nhiên chọc giận nhiều mỹ nam, dần dần chẳng mỹ nam nào chịu đến, tú ông lại càng khinh thường tiếp đón loại người như vậy.

An An cùng Triệu Thiên Chính thờ phào nhẹ nhõm, tập trung vào ăn uống mặc cho oanh oanh yến yến mời chào khách đơn đả. An An sống tại Mỹ nhưng chưa bao giờ bước vào quán đồng tính nên bị sốc rất nhiều. Trời ạ! Nam với nam hôn môi thăm thiết lại còn sờ sờ mó mó, miệng thốt ra lời ông ọo nhớ nhưng khiến nàng chỉ muốn phun hết thức ăn ra ngoài. Lại quay qua Triệu Thiên Chính, mặt hắn lần lượt thay đổi nhiều màu còn hơn cả tắc kè hoa nữa, màu sắc nhiều nhất vẫn là màu xanh nhợt. Hắn cũng mang một bộ dạng ần ần, tùy thời có thể ối đến mặt xanh mặt vàng.

Cả hai cùng chịu đựng khổ hình từ thể xác (gắng nhịn ới) đến tinh thần cho đến giờ hội (9h-23h) mới kết thúc. Đầu tiên tú ông lên phát biểu vài lời đề tặng nhiệt huyết. Kể đến là màn đấu giá đêm đầu của mỹ nam át, mỹ nam giáp, binh, đỉnh. Sau cùng là tiếng hoan hô dậy trời phấn khích: Tu Nguyệt công tử lên sàn.

An An cùng Triệu Thiên Chính vô cùng sốt ruột, nhiều đối tượng cạnh tranh như vậy không biết có thành công cứu Tạ Thế Kính hay không? Trên đài dưới đài tiếng người nhao nhao huyền não khiến tú ông của Nghi Xuân quán phải lên trấn áp.

"Các vị khách quan xin hãy yên lặng! Các vị không ổn định như vậy sẽ gây khó khăn cho buổi đấu giá. Các vị ở đây hẳn là muốn sớm được ôm mỹ nhân vào lòng a".

Tiếng nhao nhao đã bớt được chút ít nhưng lại bùng nổ khi lời một khách nhân vừa dứt: "Chúng ta muốn nhìn Tu Nguyệt công tử có thực sự là tu hoa bệ nguyệt hay không?". Từng tiếng vang hùa theo đồng ý với vị khách kia. Tu Nguyệt công tử từ lúc đến Nghi Xuân chưa bao giờ bước ra tiếp khách. Tất cả về Tu Nguyệt công tử chẳng qua là lời đồn, muốn họ bỏ tiền ra dĩ nhiên phải cho họ xem hàng trước. Tú ông trên đài cuối cùng không trấn áp được quần chúng nên đành cho người gọi Tu Nguyệt công tử ra diện kiến.

Trên đài cao là một nam tử mặc bạch y, khí chất vô cùng lạnh nhạt. Nam tử chỉ đứng yên một chỗ cũng đủ toát lên vẻ hào hoa phong nhã, tiên nhân thoát tục. Tu Nguyệt công tử sở hữu một đôi mắt hoa đào, trong veo như nước hồ thu, chỉ một ánh mắt đã khiến lòng người say đắm. Chẳng mặc bạch y lại tăng thêm khí chất lạnh nhạt không vương bụi trần. Gương mặt mỹ nam tử được một chiếc khăn sa đỏ thắm che lại làm tăng lên vẻ đẹp thần bí của tiên nhân.

Dưới đài đã không kìm được nhiệt huyết, từng ánh mắt sói đói tham lam không rời bóng dáng bạch y kia. Khách nhân bắt đầu ồn ào huyền não thúc giục buổi đấu giá. Ngay khi tú ông định đưa ra giá khởi điểm, mọi người đều chăm chú lắng nghe thì một tràng cười thanh thúy vang lên. Tiếng cười trầm thấp nhưng đầy mê hoặc. Chính là Tu Nguyệt, hắn cười nghiêng ngả dữ dội, kiểu cười khinh bỉ toàn bộ thế gian. An An cảm nhận tiếng cười của hắn không khác tiếng khóc là mấy. Một nam nhân tốt đẹp như vậy lại lâm vào cùng cảnh vực này, ai mà không tiếc không hận đây?

Toàn bộ khách nhân như si như say trong tiếng cười của mỹ nhân, họ lại càng quyết tâm muốn có được mỹ nhân hơn nữa. Bên dưới đài, từng tiếng reo hò huyết sáo vang lên liên tục, giọng reo đùa ngả ngón vang dội không dứt. Nhưng tất cả bỗng yên tĩnh một cách quỷ dị, toàn bộ khách nhân đều đứng hình, miệng há hốc, mắt tròn ngược nhìn một màn phía trước. Tu Nguyệt công tử đã giật bỏ khăn sa che mặt.

Nào đâu còn nữa mỹ nam, gương mặt trắng tinh như ngọc giờ đây bị từng vết cắt nông sâu khác nhau, máu bắt đầu thẩm ra ngoài cho thấy vết thương vẫn còn mới. Trên đài cao, Tu Nguyệt công tử mang khuôn mặt không khác quý dạ xoa là mấy đang ôm bụng cười nghiêng ngả đầy quỷ dị. Cảnh tượng rừng rợn như vậy đánh thẳng vào đầu óc mỗi người. Một khắc im lặng...hai khắc...rồi ba khắc...một tiếng rống giận bùng nổ vang lên rồi cả sảnh đường đều bùng nổ trong tiếng chửi rủa. Tú ông cùng người Nghi Xuân quán bắt đầu chạy trốn vì sợ khách nhân đuổi giết. Tu Nguyệt công tử đã sớm bị hộ vệ mang đi. Cả khách sảnh trở nên náo loạn. An An cùng Triệu Thiên Chính tạm rút lui vì sự kiện bất ngờ kia.

-----+++++++-----

Bên trong phòng Tu Nguyệt công tử là một mớ hỗn loạn, từng tốp từng tốp lang trung vào vào ra ra vô cùng náo nhiệt. Chỉ thấy chốc chốc lại vang lên tiếng rống giận của huyện thái gia Phùng Hiệp, tiếng vỗ chạn chát của từng tách trà vang lên mỗi khi một vị lang trung bước ra lắc đầu thờ dài.

Trên giường, Tu Nguyệt công tử vẫn giữ vẻ mặt ung dung bình thản, đây là lần sản khoái nhất từ trước đến nay của hắn. Hắn còn gì để mất? Hơn ai hết hắn hiểu rõ người thân của mình. Nếu hắn chấp nhận thỏa hiệp cùng lũ biến thái kia thì đồng nghĩa gián tiếp giết chết người thân mình trong nhục nhĩ. Đều là cái chết, có sao hắn lại không chọn một cái chết tôn nghiêm như một con người? Bọn chúng thêm khát dung mạo này như thế thì hắn sẽ tự tay hủy đi tất cả. Nghĩ thế hắn lại bật cười một cách vui vẻ.

Phùng Hiệp nhìn thấy sự mỉa mai cùng ghê tởm từ ánh mắt của Tu Nguyệt, hắn nổi giận không sao kìm được, định một phát chụp chết Tu Nguyệt. Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Hắn dần lòng buồn bực cho người tiến vào.

Người tới là trung niên nam tử từ ông giữ chức quản sự của Nghi Xuân quán. Hắn cúi đầu khép nép bước vào sợ chọc giận vị quan nổi tiếng âm tình bất

định này. Phùng Hiệp đưa ánh mắt hung dữ hỏi hần: "chuyện gì?".

Tử ông quân sự run rẩy trả lời: "bẩm gia, bên ngoài có người tự xưng là người hoàng thất của Thiên Vũ quốc muốn chuộc thân cho Tu Nguyệt công tử".

Phùng Hiệp híp mắt lại: "thực sự là người hoàng thất?".

"Vâng!". Nói xong hần trình lên ngọc bội thân phận, trên ngọc bội có khắc chữ Cẩn cùng huy hiệu hoàng tộc của Thiên Vũ quốc.

Phùng Hiệp đánh giá ngọc bội rồi quay qua đánh giá Tu Nguyệt. Hần đi qua đi lại một lát rồi quyết định buông tha. Tuy Phùng Hiệp rất muốn xẻo thịt lột da Tu Nguyệt cho hả giận nhưng thành Thanh Khâu không thể đắc tội Thiên Vũ quốc. Tất cả sinh cơ của thành Thanh Khâu đều lệ thuộc Thiên Vũ, đắc tội với hoàng thất chẳng khác nào tuyệt đường sinh cơ của mình.

Trong đêm hôm đó, Tu Nguyệt công tử bị người lôi kéo, trực tiếp quăng vào một chiếc xe ngựa không khác gì rác thải.

Tu Nguyệt công tử, hiện tại phải gọi là Tạ Thế Kính, một thân chật vật, máu me be bét bị người ta vứt vào xe ngựa. Chiếc xe ngựa chậm rãi di chuyển trong đêm tối, bên trong xe cũng thật phần im lặng.

Tạ Thế Kính tuy bề ngoài bình tĩnh nhưng bên trong lại bồn chồn lo lắng. Cuộc nói chuyện vừa rồi hần cũng ở đó. Hoàng thất Thiên Vũ quốc? Là ai tổn công ngàn dặm xa xôi đến đây tìm hần, hay nói chính xác hơn tìm phụ thân hần? Là Trầm tả tướng sao? Hần khinh thường ra tay với phụ thân nên sẽ không bỏ công nhiều như vậy. Suy nghĩ của Tạ Thế Kính rối loạn thành đoàn, lúc này một giọng nói từ trong bóng tối vang lên:

"Người làm vậy không sợ Phùng Hiệp giết người sao?".

Ban đầu Tạ Thế Kính giật mình thảng thốt nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "ta muốn giữ chút tôn nghiêm của mình. Ít ra, ta muốn được chết như một con người".

Tiếng cười trong trẻo vang lên không kiêng dè, rõ ràng là tiếng của tiểu hài tử nhưng giọng điệu lại hoàn toàn bất đồng:

"Người Tạ gia, ta thích!".

Xe ngựa đi khoảng nửa canh giờ thì dừng lại trong một tiểu viện. Tạ Thế Kính được tự do đi vào chứ không bị thúc ép như hần nghĩ. Hần quan sát tiểu viện một lượt, tuy đơn sơ nhưng rất sạch sẽ yên tĩnh. Toàn bộ gia cụ được trang trí khá kỳ quái, có thứ hần biết có thứ lại không. Hần tuy hiếu kỳ nhưng số phận bản thân không biết ra sao nên thái độ vẫn một bộ vân đạm phong khinh.

An An rất bội phục tính tình của nam tử này. Tính cách quật cường của hần khác hoàn toàn về ngoài nhu nhược kia. Người một nhà Tạ gia tính cách đều giống nhau ở chỗ kiên cường là vậy. Có thể vì điều đó nên nàng không muốn làm ngơ trước bất hạnh của họ. Nên nói người Tạ gia là may mắn hay An An gặp người hữu duyên đây? Dù là nguyên nhân nào thì hành động hôm nay của An An đã giúp Diệp Hi Cẩn báo đáp một ân tình của kiếp trước.

An An dẫn Tạ Thế Kính vào phòng bếp, nàng hâm nóng thức ăn rồi dọn ra bàn. Triệu Thiên Chính cũng vừa cất xe ngựa trở lại. Cả ba cùng yên lặng ngồi vào mâm cơm ăn qua loa cho xong bữa. An An và Triệu Thiên Chính ăn không vô là do chứng kiến mấy cảnh buồn nôn ở Nghi Xuân quán còn Tạ Thế Kính ăn ít là vì quá lo lắng.

Cơm nước xong xuôi, Triệu Thiên Chính bắt đầu thu dọn bát đĩa còn An An lấy hộp cứu thương xem xét thương thế của Tạ Thế Kính. Nhìn vào gương mặt chần chịt vết thương, An An hít phải ngum khí lạnh, vết cắt nông sâu khác nhau nhưng nhìn chung tất cả đều là vết thương do vật không sắc bén gây ra. Đừng nói là nhiều vết, chỉ một vết thôi cũng khiến người ta đau đớn tê dại. Cứ thử nghĩ bản thân bị một con dao cùn khứa qua khứa lại cho đến khi tạo thành vết cắt, quá trình đó đau đớn biết nhường nào? An An vừa giúp hần sát trùng vết thương vừa hỏi:

"Người dùng gì để hủy dung?".

Tạ Thế Kính nhàn nhạt liếc nàng rồi trả lời: "mảnh chén vỡ".

"À". Nàng dừng trong chốc lát rồi phán một câu: "thích tự ngược!".

Tạ Thế Kính nhìn nàng đầy khinh bỉ: "không làm vậy chúng buông tha ta sao?".

An An hoàn toàn phớt lờ cái khinh bỉ đó: "người có thể dùng thứ sắc bén sẽ bớt đau hơn".

Tạ Thế Kính buồn bã nói: "sau lần tự sát thất bại chúng không cho ta tiếp xúc những thứ như vậy".

Căn phòng trở lại trầm mặc, An An không truy hỏi gì thêm, một lòng chuyên chú băng bó vết thương. Tạ Thế Kính ngoan ngoãn ngồi trên ghế thấp mặc cho nữ hài ngồi trên cao băng băng bó bó. Cuối cùng việc trị thương kết thúc, An An dặn dò hần chú ý không động vào vết thương rồi cất hộp thuốc vào tủ.

An An biết hần thắc mắc rất nhiều nhưng hiện tại trời đã về khuya, lẫn lộn cả buổi tối ở nơi truy lục kia đã rút hết sức lực của nàng. Nàng sơ lược tình hình cho hần nắm bắt còn cụ thể thì đợi mai hần nói. Trước khi dẫn hần đi nghỉ ở giường bệnh cũng không quên dặn dò:

"Tốt nhất hãy yên lặng ngủ, có gì sáng mai nói tiếp. Người nhà người đều là bệnh nhân cả đấy!".

Tạ Thế Kính gặp lại thân nhân dĩ nhiên vô cùng mừng rỡ nhưng hần dần lòng lại. Theo lời hải tử kia, phụ mẫu hần đều lâm bệnh còn đệ đệ lại bị thương. Hần muốn thông báo người nhà một tiếng hần đã về nhưng lại không nỡ đánh thức họ. Đêm đó Tạ Thế Kính nằm trên giường nệm thoải mái nhưng không dám chợp mắt. Hần sợ, rất sợ, sợ bản thân hần đang nằm mộng, đến khi tỉnh giấc thì hần lại đối mặt với lũ sói lang, mất hết tính người kia. Nếu chỉ là mộng thì cầu mong giấc mộng mãi kéo dài, đừng bao giờ tỉnh giấc nữa.

-----+++++-----

Sáng sớm thức dậy, An An như thường lệ chạy bộ một vòng rồi trở về tắm rửa sạch sẽ. Tiểu Nhu lúc này đã dậy đang bận rộn trong bếp. Hôm nay cô bé biết nhà có thêm một vị khách nên chủ động tăng khẩu phần thức ăn. Triệu Thiên Chính cũng đã dậy, hần cho ngựa ăn uống rồi dọn chuồng, sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi bắt một nồi nước lớn. Hôm nay An An quyết định nấu món bò hầm cho bữa sáng để mọi người bồi bổ.

Cháo chín, tiểu Nhu múc cháo ra bát, đặt bốn bát cháo vào một cái mâm rồi cùng An An đang bê chậu nước cùng khăn mặt vào phòng bệnh.

Vừa bước vào phòng đã thấy Tạ Thế Kính quỳ trước mặt Tạ Duy, trên mặt hai phụ tử còn vương nước mắt. An An nhúng khăn sạch vào nước ấm rồi vắt khô đưa cho Tạ Thế Kính, ý bảo hần chăm sóc cho Tạ Duy. An An và tiểu Nhu chia nhau ra chăm sóc cho Tạ mẫu và Tạ Thế Viễn. Tạ mẫu suy nhược quá nặng vẫn hôn mê bất tỉnh còn Tạ Thế Viễn toàn thân đau nhức không dậy được, cả đêm hôm trước còn bắt đầu sốt cao khiến An An thức trắng đêm chăm sóc.

Com nước xong xuôi, An An lại ngồi trên bậc thềm của tiểu viện bắt đầu suy nghĩ. Nàng vẫn giữ quyết định một mình đi Địa Lam Hải. Nhưng cái khó là làm sao để thuyết phục huynh muội họ Triệu đây? Bỗng nhiên trong đầu An An nghĩ ra một cách. Hiện tại một nhà Tạ gia không nơi nương tựa thì tạm thời giữ lại. An An có thể nhờ huynh muội họ Triệu chiếu cố cho Tạ gia.

Địa Lam Hải là một nơi hỗn độn với nhiều kỳ nhân dị sỹ, đặc biệt là người tu đạo. An An hoàn toàn không đủ tự tin bảo vệ bất kỳ ai tại nơi gió tanh mưa máu đó. Nàng chẳng thà để hai huynh muội họ tại Thanh Khâu đối mặt với nạn dân, nạn đói cùng lũ tham quan còn hơn dẫn huynh muội họ tiến vào hiểm cảnh.

Chiều hôm đó, An An bước vào phòng bệnh đã thấy Tạ mẫu cùng Tạ Thế Viễn tỉnh táo không ít. Tạ mẫu thấy nhi tử đã trở về thì nước mắt ràn rụa không thôi. Bà nhìn vết thương trên mặt con, lòng đau như xé ruột, tay cứ ôm chặt Tạ Thế Kính không buông.

An An không tiện quấy rầy mẫu tử họ. Nàng mang dụng cụ bắt đầu khám bệnh cho Tạ Thế Viễn. Thằng bé này sức khỏe cũng kiên cường như tính tình nó vậy. Mới hôm qua nhiệt độ nó tăng lên 40 độ khiến nàng lo lắng không yên, vậy mà bây giờ chỉ mới hạ sốt chút ít đã có thể ngồi dậy tự ăn uống không cần ai bón. Nhìn đứa bé này An An lại nhớ ánh mắt quật cường cùng không cam lòng của Diệp Hi Cần khi lần đầu gặp. Đôi mắt của Tạ Thế Viễn cũng giống như thế nhưng so với Diệp Hi Cần vẫn còn thiếu. Ánh mắt của Diệp Hi Cần lúc đó là thống khổ đau đớn cùng chịu đựng, tận sâu trong linh hồn của bé là sự cô đơn lạnh lẽo và tuyệt vọng. Điều này cũng rất dễ lý giải, Tạ Thế Viễn sống kham khổ nhưng ít ra thằng bé luôn được hưởng tình thân gia đình, có người quan tâm chăm sóc những khi nóng lạnh, còn Diệp Hi Cần thì vẫn luôn luôn một mình chống chọi mọi thứ kể cả những lúc ốm đau bệnh tật. Nghĩ đến Diệp Hi Cần, An An chỉ cảm thấy chua xót, từ lúc bé sinh ra luôn bị người hãm hại tận đến lúc quen biết nàng bé cũng không tránh khỏi bị thương cùng đui giết, đến bây giờ vết thương ở lưng còn chưa lành, thịt đã thối một mảnh.

-----+++-----

Ba ngày sau Tạ mẫu cùng Tạ Thế Viễn đã xuống giường được, Tạ Duy đã giải độc nhưng vẫn là phế nhân, Tạ Thế Kính tuy đã được chữa trị kịp thời nhưng vết sẹo không thể biến mất. Một nhà Tạ Duy mang lòng cảm kích nhưng lại lực bất tòng tâm đáp trả ân nhân, họ nguyện ý ở lại làm gia nô nhưng bị An An kịch liệt từ chối. Bất quá An An đồng ý cho họ tá túc tại đây.

An An ngồi vào bàn học tỉ mỉ liệt kê danh sách vật dùng cần thiết lưu lại cho Tạ gia cùng huynh muội họ Triệu trong những ngày nàng đi Địa Lam Hải. Lương thực, thực phẩm cùng nước uống được nàng cẩn thận tính theo khẩu phần mỗi người.

Bên trong phòng bếp, Tạ mẫu cùng tiểu Nhu nấu nướng cho bữa trưa. Tạ mẫu vốn là người chịu thương chịu khó nên sau khi tỉnh lại cũng tự động vào bếp giúp đỡ. Ban đầu Tạ mẫu không quen dùng gia vị nấu nướng nên được tiểu Nhu chỉ điểm, giờ đây bà có thể nấu một vài món đơn giản bảo đảm về chất lượng.

Bên ngoài Tạ Thế Kính giúp Triệu Thiên Chính chăm sóc ngựa cùng sửa sang lại xe. Kể từ lúc tới thành Thanh Khâu, Triệu Thiên Chính nguy trang thành xa phu chờ hàng, ai thuê gì chờ nấy nhằm kiếm tiền sống qua ngày. Đây là biện pháp an toàn nhất để qua mắt người ngoài. Nếu để người ngoài biết ba đứa trẻ không làm gì mà vẫn có cái ăn cái mặc thì không ổn tí nào. Bên ngoài biết bao người chịu đói chịu khát, Triệu Thiên Chính cùng An An không thể ngăn tất cả lại.

An An mỗi buổi tối thường dùng khinh công phân phát lương thực và nước uống nhưng vẫn như muối bỏ biển. Dân đói quá nhiều trong khi chỉ mỗi nàng làm việc, tuy vậy nàng vẫn không bỏ cuộc, dù sao cứu một người thì đỡ một người.

An An thấy sắp tới giờ cơm, nàng gấp giấy ngừng tính toán rồi trở vào bếp dọn bàn ăn. Tiểu Nhu từ trong bếp mang thức ăn ra, nhìn An An vừa cười vừa nói:

"Tỷ tỷ, hôm nay muội nấu được món ca ri gà cùng thịt chưng cách thủy rồi. Lát nữa tỷ nhất định phải chấm điểm cho muội đó".

An An mỉm cười trả lời: "uh, tiểu Nhu nhà ta là đầu bếp nổi danh rồi mà còn cần chấm điểm sao?".

Tiểu Nhu chun chun mũi đáng yêu nói: "tài nghệ của muội còn lâu mới bằng tỷ. Muội muốn nấu ăn ngon như tỷ kia".

Tạ mẫu cũng bước ra từ phòng bếp nói: "tiểu Nhu cùng tiểu thư đều nấu ăn rất ngon, chỉ hồ thẹn ta tuổi lớn cũng không bằng".

"Tạ bá mẫu đừng buồn, chỉ là bá mẫu không quen dùng gia vị mới để nấu ăn thôi. Một khi đã quen không biết chừng mọi người lại nghiện thức ăn bá mẫu nấu ấy chứ". Tiểu Nhu an ủi Tạ mẫu.

Nhóm nữ nhân ríu rích nói chuyện không ngừng, bên trong phòng bếp thỉnh thoảng phát ra tiếng cười của hai nhỏ một lớn. Triệu Thiên Chính cùng Tạ Thế Kính vừa bước vào đã ngửi được mùi thơm thức ăn, bụng bắt đầu đói cồn cào không chịu được. Đi qua phòng bệnh hai người gọi tiểu Viễn cùng xuống ăn cơm. Tất cả mọi người đều có việc bận nên Tạ Thế Viễn xung phong chăm sóc Tạ Duy.

Trên bàn đã bày chén bát đầy đủ cùng các món ăn thơm ngon. Máy hôm nay để bồi bổ một nhà Tạ gia An An cố ý tăng lượng thịt trong bữa ăn. Bốn món mặn ba món chay lần lượt được bày ra: gà nấu ca ri và thịt chưng là do tiểu Nhu làm, cá chưng gừng cùng cá sốt hành là do Tạ mẫu nấu, ba món còn lại lần lượt là súp lơ xào, rau trộn cùng chè bí đỏ là do An An chuẩn bị.

Tạ gia là lần đầu tiên được ăn nhiều món ăn vừa lạ vừa ngon như vậy nhưng đối với huynh muội họ Triệu thì đã thành thói quen. Có những lúc Tạ mẫu còn phát hiện nhiều rau củ tươi ngon lạ mắt, thậm chí là rau củ chỉ hoàng cung mới có. Tạ Thế Viễn cùng Tạ Thế Kính thì không để ý nhiều như vậy nhưng ngày nào cũng có cơm nóng và mỹ vị như thế dĩ nhiên là vui vẻ.

Tạ Thế Kính sau mấy ngày chung vui đoàn tụ cùng gia đình cũng trút bỏ phần nào tính tình lạnh nhạt. Đối với thân nhân cùng ba vị ân công hần vẫn là một người ôn hòa dễ gần nhưng khi ra ngoài đánh xe cùng Triệu Thiên Chính, hần vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng băng sương vạn năm. An An biết đây là do bệnh tâm lý. Tạ Thế Kính tự phong bế thế giới quan của mình. Muốn điều trị tận gốc cần phải có thời gian. An An tin tưởng để hần sống cùng thân nhân hần là biện pháp hữu hiệu nhất.

Trên bàn cơm mọi người đều tề tựu đông đủ chỉ thiếu mỗi Tạ Duy do không thể ngồi dậy. Người một nhà Tạ gia cũng không đau buồn vì bệnh tình của Tạ Duy nữa. Đơn giản là An An đem tin tức kinh hi cho gia đình họ: nàng có thể trị hết bệnh cho Tạ bá bá. Nhưng vấn đề là họ phải chờ nàng đi lấy thuốc. Đối với tính chân thực của việc này, Tạ gia không một chút nghi ngờ. Ân công của họ tuy nhỏ tuổi nhưng lại là người bất phàm, có nhiều việc người khác không làm được nhưng ân công họ lại dễ dàng hoàn thành. Người sùng bái An An nhất vẫn là chú nhóc tiểu Viễn, suốt ngày thẳng bé như cái đuôi nhỏ theo sau An An. An An cũng thích bé nên làm việc gì nàng cũng lôi kéo bé theo.

Cơm nước xong xuôi, Tạ mẫu mang cơm vào phòng bệnh bón cho Tạ Duy. An An mang trái cây cùng tiểu Nhu gọt vỏ và pha trà nóng cho mọi người. Đây là thói quen của nàng cùng huynh muội họ Triệu sau những ngày tháng sống chung. Tiểu Viễn thích nhất là nho ngọt nên được cho cả chùm nho. Mọi người vừa uống trà vừa thưởng thức trái cây ngon ngọt. An An thấy thời cơ đã đến, nàng háng giọng nói:

"Mọi người, ta định ngày mai sẽ lên đường".

Triệu Thiên Chính cắn một quả táo đỏ nói: "uh, ta sẽ chuẩn bị để kịp mai xuất phát".

An An xấu hổ cười cười: "không cần đâu, ngày mai ta sẽ đi một mình. Huynh cùng tiểu Nhu ở lại với Tạ gia".

Tạ Thế Kính dùng uống trà, Triệu Thiên Chính dùng ăn táo, hần thấy miếng táo dường như mắc nghẹn trong họng, nuốt mãi không trôi. Nàng đây là chê huynh muội họ phiền phức, đã không muốn curu mang nữa sao?

Tiểu Nhu cùng tiểu Viễn sững sờ một lúc rồi đồng thanh nói: "muội (đệ) muốn đi theo tỷ".

An An biết họ hiểu lầm, nàng từ tốn giải thích:

"Các ngươi cũng biết ta muốn đến Địa Lam Hải. Nơi đó như thế nào Thiên Chính huynh là rõ nhất. Ta không muốn mọi người xảy ra chuyện nhưng ta lại không thể không đi. Trước mắt thành Thanh Khâu vẫn còn an toàn, mọi người ở lại đây ta cũng an tâm. Ta đến Địa Lam Hải hoàn thành chuyện của mình tiện thể chuẩn bị tốt chỗ cho các ngươi huấn luyện. Chúng ta thực lực không mạnh như đạo gia và môn phái thì phải có kế hoạch chuẩn bị tốt. Huynh thấy có phải không, Thiên Chính?". An An đưa ánh mắt về phía Triệu Thiên Chính hỏi lại.

Triệu Thiên Chính làm sao không hiểu cái nhìn này, đây là nàng đã nhất quyết, không còn đường thương lượng nữa, hần có muốn phản đối cũng không được, ai bảo thực lực yếu kém không theo kịp nàng đây?

An An biết Triệu Thiên Chính đây là chấp nhận. Nàng lại nhìn về Tạ Thế Kính, hần này giờ vẫn chăm chú nhìn nàng không rời mắt. An An nói:

"Thế Kính, huynh có muốn đi Địa Lam Hải huấn luyện không?".

An An vẫn có thói quen gọi thẳng tên đối phương. Nếu là bình thường Tạ Thế Kính sẽ cho là tiểu cô nương này vô lễ, nhưng không hiểu sao tên của hần từ miệng nàng thốt ra lại vô cùng thân thiết đến lạ, nếu một ngày nào đó nàng không gọi thẳng tên, hần mới thấy không quen.

Tạ Thế Kính hạ mi mắt như đang suy nghĩ, hần làm sao không muốn bản thân trở nên cường đại, nhưng là:

"Huynh cũng muốn nhưng năm nay huynh đã 20 rồi, đã qua thời hoàng kim học võ, có muốn cũng là ước mơ mà thôi".

Tạ gia mấy đời là thương nhân, sau cùng cha hần đi lên cũng từ quan văn. Hần và tiểu Viễn rất thích học võ nhưng lão thái gia cùng lão thái thái không đồng ý. Nói ra có phần buồn cười, rõ ràng phụ thân hần mới là người mang vinh quang cho Tạ gia nhưng cả nhà hần lại không khác gì ăn mày, tiền bổng lộc của phụ thân đều bị dòng chính tịch thu, mỗi tháng gia đình họ chỉ nhận được vài lượng, miễn cưỡng lắm mới đủ tiền mua sách bút cho hần học hành chứ đừng nói chi thuê người về dạy võ.

An An mỉm cười an ủi hẳn, nàng đã sớm dự liệu vấn đề này nhưng đây không phải vấn đề nan giải đối với nàng.

"Chỉ cần huynh có chí cầu tiến, chịu được gian khổ, ta sẽ trả lại thời hoàng kim luyện võ cho huynh".

Tạ Thế Kính cùng Triệu Thiên Chính giật mình thảng thốt. Phải biết hải tử bước qua tuổi 15 thì không thể bắt đầu tu luyện nội công được nữa vì khi đó cơ thể đã trưởng thành không thể nào cải tạo lại được. Nàng nói Tạ Thế Kính có thể tu luyện nội công dù cơ thể hẳn đã là thanh niên trưởng thành. Nếu chuyện này để cho người môn phái biết, họ chẳng tha tự sát cho xong. Việc làm nghịch thiên như thế vẫn có thể xảy ra thì họ đã không chiều cáo khắp thiên hạ tìm kiếm hải tử có tư chất luyện võ. Phải biết mười hải tử thì chỉ có ba hải tử là có khả năng tu luyện nội công tâm pháp, một khi bước qua tuổi 15 mà trong cơ thể không có một chút nội lực thì cuộc đời này đừng mong nghĩ đến luyện võ nữa.

Tạ Thế Kính tay run run cầm tách trà, hẳn kích động đến nỗi nước trà đổ cả ra ngoài. Hẳn tin tưởng nàng, nàng chưa bao giờ lừa gạt gia đình hẳn. Hẳn tin tưởng nàng giống như tin tưởng lời hứa sẽ trị lành bệnh cho phụ thân.

Tiểu Viễn ngồi bên cạnh ca ca cũng không chịu bị mọi người ngó lơ. Hẳn cũng lên tiếng: "tỷ tỷ, đệ cũng muốn học võ".

An An mỉm cười xoa đầu thằng bé nói: "uh, tiểu Viễn rất có thiên phú luyện võ. Tỷ tỷ sẽ tìm cho đệ một sư phụ thật giỏi".

Tiểu Viễn mím mím cái môi nhỏ bất mãn: "đệ muốn tỷ dạy đệ kia. Tỷ tỷ rất lợi hại nha!".

An An sờ sờ mũi xấu hổ, tiểu Nhu không kiên nhẫn gì mà cười ngặt nghẽo, Triệu Thiên Chính thì hừ mũi khinh bỉ. Hơn ai hết huynh muội họ hiểu rõ bản lĩnh của An An, nếu so về nội lực thì nàng thuộc hàng bậc nhất, khinh công nói đứng thứ hai thì không ai dám giành thứ nhất, nhưng nói về chiêu thức thì có thể nói là: vô cùng thâm hại. Triệu Thiên Chính cùng lúc dạy chiêu thức cho cả hai, tiểu Nhu rất nhanh học thuộc còn An An thì vô phương. Nếu bỏ qua khinh công cùng nội lực, An An đấu tay đôi với tiểu Nhu chỉ có một kết cục: thảm bại!

Tạ Thế Kính và tiểu Viễn hết nhìn An An rồi nhìn huynh muội họ Triệu đầy nghi hoặc. Triệu Thiên Chính chỉ phun ra một câu "sau này sẽ hiểu" rồi tiếp tục ăn táo.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Sa Mạc Kim Cát

Sáng sớm hôm sau An An vào phòng khám bệnh lần cuối cho Tạ Duy và xem xét thương thế cho huynh đệ họ Tạ. Xác định người một nhà Tạ gia đã bình phục nên nàng quyết định lên đường trong ngày.

Tiểu Nhu rất luyến tiếc An An nên bữa sáng đều làm theo khẩu vị của nàng. Ăn xong một bát lớn phở bò nóng hổi mà tiểu Nhu dày công chuẩn bị, An An dẫn Tạ mẫu cùng Triệu Thiên Chính xuống hầm kho sắp xếp lại lương thực.

Đối với Tạ gia và huynh muội họ Triệu, An An là lần đầu tiên giải thích vấn đề tại sao nàng có thể bỗng nhiên mang ra nhiều vật dụng cùng thức ăn nhiều như vậy.

Ở Minh Hoàng đại lục, thế lực thần bí khiến cho nhiều người kiêng kỵ nhất chính là đạo gia. Đạo gia là chỉ những tu giả theo đạo. Người bình thường luyện võ sẽ tu luyện ra nội lực còn đạo gia sẽ hấp thu linh khí trong trời đất để luyện ra linh lực. Đạo gia sử dụng linh lực để luyện chế ra nhiều pháp bảo và đan dược. Ngoài ra linh lực của đạo gia còn được dùng để điều khiển và luyện chế u linh.

Đạo gia nào hấp thu linh lực càng nhiều thì luyện ra pháp bảo càng quý, tuy nhiên pháp bảo hoàn thành sẽ lấy đi linh lực của người luyện chế. Người luyện chế phải hấp thu đủ linh lực mới có thể luyện chế tiếp.

Bản thân đạo gia vốn dĩ không có gì đáng sợ, họ chỉ là những người bình thường không biết võ công nhưng người võ lâm lại kiêng kỵ những pháp bảo do họ luyện chế ra. Một trong những vũ khí lợi hại của đạo gia là những lá bùa mang linh lực. Một cao thủ thượng thừa của võ lâm có thể bị những lá bùa đánh cho tan tác, thậm chí bị phế một thân công lực hay mất cả mạng.

Các pháp bảo phổ biến của đạo gia là nhẫn trữ vật, túi càn khôn, bùa bay, huyết chú... Nhẫn trữ vật và túi càn khôn là những vật chỉ chứa được vật chết và không thể bảo tồn vật đó y như mới. Chính vì hạn chế đó mà những đạo gia có linh lực trên trăm năm lại luyện chế ra nhẫn truyền tống trận.

Nhẫn truyền tống không có chức năng trữ đồ vật nhưng nó có thể đưa chủ nhân đến một nơi nào đó của đại lục. Chủ nhân của nhẫn truyền tống sẽ chọn một nơi có đất tươi tốt thích hợp trồng trọt, khí hậu ôn hòa để làm nơi trú ẩn rồi dùng nhẫn truyền tống mở ra thông đạo. Thông đạo chỉ mở ra cho chủ nhân và người cùng huyết thống với chủ nhân chiếc nhẫn.

Tại mảnh đất riêng của mình, chủ nhân nhẫn truyền tống có thể tự trồng trọt sinh sống cho nên dù họ đi đến đâu thì có thể tùy thời tùy lúc trở về nơi trú ẩn của mình.

Những đạo gia thì thường chọn nơi trú ẩn ở những nơi hội tụ nhiều linh lực để thuận tiện hấp thu. Họ thường dùng bùa ấn dấu hoặc bày trận pháp để che giấu nơi ở của mình vì hầu hết bọn họ đều cất giấu tài sản của mình tại đây.

An An dĩ nhiên chọn hẳn truyền trống để giải thích vấn đề của nàng. Huỳnh muội họ Triệu cùng Tạ gia chỉ biết An An trong một lần may mắn có được một chiếc nhẫn như vậy chứ không thể biết thêm.

Thực chất chiếc vòng của An An có nhiều lợi thế mà các đạo gia mơ ước. Một trong những lợi thế đó là không gian trong chiếc vòng hoàn toàn tách biệt với đại lục này. Cho nên dù người võ lâm hay đạo gia có dùng biện pháp nào đi nữa cũng không đến được không gian của nàng. Đây cũng là nguyên nhân chính Mộc Sinh giao lại Địa Lam Hải cho An An.

An An để cho Tạ mẫu quản lý lương thực cùng nước uống của mọi người trong những ngày nàng rời đi. Hầm kho được đào âm dưới đất nên nhiệt độ trong kho khá thấp, thích hợp để chứa lương thực, thực phẩm.

Bên ngoài nạn đói, nạn khát đang hoành hành, phía bên kia tường thành là lũ tham quan ô lại, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. An An cố ý để lại một lượng lớn lương thực phòng khi có biến.

Với sự giúp đỡ của Triệu Thiên Chính cùng Tạ mẫu, lương thực cùng thực phẩm nhanh chóng được sắp xếp gọn gàng và ngay ngắn. Trước khi ra khỏi kho An An dùng một ổ khóa lớn, loại dùng mật mã để khóa hầm kho lại. Như thế này thì rất an toàn với đạo tặc và cường đạo đánh cướp. Triệu Thiên Chính rất hứng thú với ổ khóa không cần chìa như vậy. Thật kỳ diệu, chỉ cần dùng tay ấn xuống một vài ký tự là có thể mở khóa, tiện lợi vô cùng.

Trước khi đi An An dặn dò mọi người nên cẩn thận rồi đưa hai túi bạc, một đưa cho Triệu Thiên Chính, một đưa cho Tạ mẫu, mỗi túi bạc là 50 lượng.

Hai đứa nhỏ mặc dù rất quyến luyến nhưng không dám mè nheo, chúng chỉ căn dặn nàng mau sớm trở về. Tạ Thế Kính lăng lăng nhìn một người một ngựa sắp đi. Hắn đứng yên bất động nhưng trong đôi mắt hoa đào ẩn chứa nỗi buồn man mác. Tạ mẫu đôi mắt đỏ hoe nói lời từ biệt còn Triệu Thiên Chính thì lăng lăng dắt ngựa ra cửa. An An thấy mọi chuyện đã chuẩn bị xong xuôi mới một mình nhảy lên yên ngựa thông thả rời đi, xa xa vẫn còn vang vọng tiếng khóc của hai đứa trẻ.

-----++++-----

Sa mạc Kim Cát.

Ngày nóng như cháy da, đêm lạnh như cắt thịt là khí hậu đặc trưng của vùng sa mạc Kim Cát. Nhưng đây vẫn chưa là gì, cái đáng sợ nhất của Kim Cát chính là sâu độc - loài sâu sa mạc sống dựa vào hút máu động vật, thân chứa kịch độc có thể giết được động vật nặng vài trăm cân. Sâu con to bằng bàn tay người lớn, sâu chúa có khi nặng hàng chục cân, chúng tập hợp thành bầy đàn có khi đạt số lượng hàng triệu.

Sâu sa mạc là vương của Kim Cát, ban ngày chúng vùi sâu vào cát tránh nắng, tối đến chúng sẽ trồi lên để tìm con mồi xấu số. Khắc tinh của loài sâu này là một loại cây gần giống với bạc hà nhưng vị nhạt hơn bạc hà, được gọi là cây kim sa. Vì vậy, nước, lương thực, cây kim sa là ba vấn đề quan trọng nhất khi bước chân vào Kim Cát.

Trong thành Thanh Khâu, kim sa mọc hoang đại khắp nơi nhưng đều thuộc quyền sở hữu của chủ đất, muốn hái kim sa thì phải trả họ một khoảng tiền tương ứng. An An không nắm chắc bạc hà có thay thế được kim sa hay không nên nàng vẫn tốn một khoảng tiền cho loại cây này.

Khi nạn đói chưa hoành hành, lương thực đã có giá không rẻ. Hiện nay nạn đói khắp nơi, đừng nói lương thực giá cao, ngay cả khi muốn mua lương thực phệ cũng là vấn đề.

Về phương tiện đi lại như lạc đà hay ngựa thì không cần bàn cãi, giá một con lạc đà có thể mua cả một tiểu viện trong thành, giá một con ngựa thì rẻ hơn một chút nhưng tuyệt đối người bình thường sẽ không có khả năng mua.

An An dĩ nhiên không lo vấn đề lương thực, nước uống hay phương tiện đi lại nhưng thời tiết khắc nghiệt của sa mạc thì không thể khinh thường. Để tránh tình trạng khó xử như chuyến hành trình trên thảo nguyên, An An một mình một ngựa rong ruổi trên sa mạc.

Sa mạc Kim Cát đúng như tên gọi của nó, cả một vùng rộng lớn cát vàng trải dài mịt cả tầm mắt. Không cây cối, không sông suối, ngoại trừ màu vàng của cát thì chính là màu xanh của bầu trời. Khi mặt trời lên thời tiết sẽ ấm dần cho đến khi đạt đến độ cao ngất ngưỡng. Khi mặt trời bắt đầu lặn, nhiệt độ sẽ giảm dần cho đến ngày hôm sau. Thời tiết nóng lạnh thất thường luôn xoay như thế có thể giết chết bất kỳ một ai khi vào lãnh địa của nó mà không chuẩn bị tốt.

An An vừa ngồi trên lưng lạc đà vừa nhìn nhiệt kế trên tay mà ngán ngẫm. Máy hôm nay nàng cố ý thăm dò nhiệt độ của sa mạc nhằm lựa chọn thời điểm thích hợp để tăng tốc hành trình. Ban ngày nhiệt độ cao nhất của sa mạc có khi đạt trên 60 độ, ban đêm trời lạnh có khi xuống 1-2 độ. Những lúc như thế An An đành phải tránh trong không gian, chuyến hành trình ngày một kéo dài làm nàng lo lắng không yên. Nguyên nhân cũng là do vết thương trên lưng của Diệp Hi Căn ngày một tệ.

An An không biết ở Địa Lam Hải đã xảy ra chuyện gì nhưng Mộc Sinh trong lần gặp vừa rồi ngày một suy yếu, thời gian và thời lượng hút linh lực của linh tuyến thủy ngày một nhiều. Vết thương trên lưng Diệp Hi Căn do linh tuyến thủy yếu linh lực đã bắt đầu thối rữa ngày càng sâu. Mộc Sinh chỉ cho biết nó gần như không thể trụ vững nữa, đối phương lần này ra tay rất mạnh bạo. Điều đáng lo nhất là không biết vì sao địa hình cũng như cách phòng thủ trận pháp của Mộc Sinh bị đối phương nắm rõ, nếu không phải Mộc Sinh nhờ linh tuyến thủy tiếp thần lực đã bị đối phương nắm trọn trong tay.

Hiện tại An An bước vào sa mạc Kim Cát đã được năm ngày mà nàng những tưởng 50 ngày, thời tiết ở đây thật không dám khen tặng. Cát di nhiệt kế, tay nâng bình nước tu một hơi nhưng cổ họng vẫn cháy khát. An An biết bây giờ không phải thời điểm lên đường nhưng nàng vẫn gắng gượng bước đi.

Mộc Sinh và cả Hi Cẩn đều đang chờ nàng.

Nhiệt độ quá cao, dưới chân cát nóng gần như bỏng da, xung quanh là từng trận gió khô nóng cuồn cuộn theo cát vàng đập vào người, vào mặt che kín cả tầm mắt cùng hơi thở nhưng An An vẫn kiên định tiến về phía trước. Mấy chú ngựa cùng lạc đà đã sớm không chịu nổi mà ngã quỵ do mấy ngày liên tục lên đường trong thời tiết thất thường. An An đưa tất cả trở về chuồng trại, bản thân nàng mang đôi giày trượt cát tiếp tục cuộc hành trình.

Giày trượt cát sử dụng tương tự như giày trượt tuyết. Trong sa mạc thường xuất hiện vùng cát lún, để tránh bản thân tụt sa vào những hố tử thần như vậy người lữ hành phải dùng gậy để thăm dò, giày trượt cát sẽ ít nhiều hạn chế trọng lượng của họ, tránh được phần nào cát mềm sẽ vùi lấp. Người Minh Hoàng đại lục dĩ nhiên chưa phát minh ra loại giày này. Họ muốn vượt qua sa mạc thì phải thuê người dẫn đường bản xứ hoặc bản thân họ phải dẫn theo loài vật thính nhạy để nhận biết nguy hiểm, ví dụ như hừng ung dùng để xác định phương hướng, chuột sa mạc để nhận biết cát mềm, rắn sa mạc để nhận biết sâu độc... dĩ nhiên thuần hóa những loài đặc biệt như vậy không phải ai cũng làm được.

An An lấy la bàn ra xác định phương hướng một lần nữa nhưng kim la bàn lại chỉ loạn cả lên. Đây chính là dấu hiệu sắp có bão cát kèm theo cả bão từ. Xem ra hôm nay nàng phải tạm thời dừng hành trình tại đây.

Trở lại không gian, việc đầu tiên của An An chính là vào phòng tắm, cả người nàng không chỗ nào là không mang cát, ngay cả miệng, mũi và mắt đều là màu vàng của cát.

Thoát y phục cùng giày mũi, An An thoải mái ngâm vào bồn tắm mát lạnh, da của nàng đã bắt đầu bong tróc từng mảng do khí nóng. Vừa ngâm nước mát vừa thưởng thức trà lạnh nhưng do phiền muộn nên An An không có tâm tình hưởng thụ. Bão cát phải ít nhất ba bốn ngày mới chấm dứt, điều đó có nghĩa nàng sẽ chậm thêm mấy ngày. Mộc Sinh vẫn luôn thúc dục, Diệp Hi Cẩn gần như không đợi được nữa.

An An rời phòng tắm trong tâm trạng nặng nề. Nàng dùng ý niệm xem xét tình hình bên ngoài, quả nhiên bão cát vẫn còn. Bây giờ An An rất muốn có vài bảo vật của đạo gia, nàng vẫn nhớ bọn họ có thể dùng bùa để triệu hồi thức thần di chuyển trên không. Quả là phương tiện đi lại hoàn hảo.

Ba ngày sau bão cát qua đi, An An lại tiếp tục ngồi trên lưng lạc đà di chuyển. Xung quanh vẫn là màu hoàng kim quen thuộc nhưng không khí tĩnh lặng vô cùng. Người ta thường nói trước và sau cơn bão luôn luôn yên lặng. An An thừa dịp thời tiết ổn định tăng tốc hành trình.

Đi chưa được trăm mét An An cứng người lại, nội tâm run rẩy không thôi. Dưới lớp cát vàng là hàng tá xác người, nhìn kỹ lại có xác đã khô quắt, có xác vẫn còn mới. Tuy không phải lần đầu nhìn thấy xác người nhưng số lượng nhiều như vậy vẫn là lần đầu trải nghiệm. Trận bão cát mấy ngày qua đã vô tình để lộ bộ mặt tàn khốc của sa mạc. Bọn họ hẳn là nạn nhân của các đoàn thương buôn hay môn phái gì đó.

An An rất muốn chôn cất những nạn dân xấu số kia nhưng thời gian của nàng không nhiều. An An không muốn vì những người đã chết mà hại Diệp Hi Cẩn mất mạng. Nàng vận nội lực tạo thành cơn gió nhỏ, dùng lớp cát mỏng manh che lấp thân thể của họ rồi bước vòng qua, tiến về phía trước tiếp tục hành trình của nàng.

Khi An An vừa khuất bóng ở phía chân trời, tại chỗ nàng vừa chôn cất tạm những nạn dân kia xuất hiện một bóng đen. Bóng đen này hầu như không có thực thể bởi vì nó là một thức thần. Bóng đen có hình dáng tương tự như thức thần đã tấn công Diệp Hi Cẩn trong lăng mộ nhưng nếu có đạo gia ở đây sẽ phải gật đầu tán thưởng chủ nhân của thức thần kia. Người có thể dựa vào u linh thánh khiết để tạo ra thức thần dĩ nhiên đòi hỏi thiên phú đạo hạnh phải cao và tâm tính phải lương thiện, không sát sanh. Những thức thần được tạo ra như thế được gọi là bạch thức thần.

Bạch thức thần như có người điều khiển, nó vung vẩy cánh tay theo một điệu múa quái dị y như nghi thức tiễn đưa người chết. Sau một lúc, dưới ánh trăng sáng vằng vặc, bạch thức thần kết thúc điệu múa cũng là lúc những u linh trôi lên từ lớp cát, bay thẳng lên không trung. Những u linh hóa hình người khi họ vẫn còn tại thế, tất cả bọn họ vẫy tay về hướng bạch thức thần như cảm ơn người đã siêu độ cho họ. Bạch thức thần vẫn không phản ứng, nó xong việc thì phải trở về bên chủ nhân phục mệnh.

Những việc kỳ diệu như thế An An không có cơ hội diện kiến. Nàng vẫn gấp rút lên đường mà không hay có kẻ lưu ý mình.

-----++++++-----

"Thiếu chủ, chúng ta có thể lên đường?". Mạc Ngôn dùng biểu tình lãnh khốc nhất nhìn vị chủ tử tùy hứng của mình. Gia chủ cùng đối tác đã 5 lần gửi ung thư (chím ung đưa thư) thúc dục nhưng đối tượng chân chính lại nhàn nhả vô cùng. Đúng là hoàng đế chưa vội mà thái giám đã vội. Mạc Ngôn lại nghĩ đến lí do vị thiếu chủ này đồng ý xuất quan thì gân xanh trên trán giật giật mấy chục phát.

Bên trong xe ngựa xa hoa lộng lẫy bỗng truyền ra giọng nói trong trẻo như suối mát: "Mạc Mạc đừng giận, chờ tiểu nhân nhi của ta trở lại rồi tính sau".

Tại sao không phải ngay lập tức lên đường mà lại dùng hai từ "tính sau"? Mạc Ngôn âm thầm cắn răng phần hận ghào thét, tay nắm chặt thanh kiếm tùy thời có thể vọt động, lời hằn thốt ra kèm theo tiếng nghiến răng nghiến lợi:

"Thiếu chủ, nếu người còn trì hoãn nữa thuộc hạ sẽ không khách khí, cho dù sau đó phải đi hình phòng lãnh phạt thuộc hạ cũng nguyện ý".

"Ai nha nha, Mạc Mạc yêu dấu, ta sẽ ngoan mà, tiểu nhân nhi về chúng ta sẽ lên đường. Ha...ha...". Bên trong truyền ra tiếng khản cầu thập phần đáng thương kèm theo đó là tấm khăn được xốc lên bởi một bàn tay nhỏ bé trắng nõn. Một hài tử độ khoảng 10 tuổi bước xuống xe, hai bước gộp thành một bước, vội vàng vàng chân chó chạy lại nịnh nọt chàng thanh niên có khuôn mặt lãnh khốc. Tình cảnh quý dị như vậy nếu lọt vào mắt của người thiếu hiểu biết họ sẽ phần hận ghào thét: quả là nó vượt mặt chủ!

Trên trán của Mạc Ngôn nổi lên ba đường gân xanh, tay cầm kiếm run run đến nỗi nghe tiếng lạch cạch, đám thuộc hạ xung quanh nhìn vị thống lĩnh của mình với ánh mắt đồng tình thương hại. Mạc Ngôn dùng âm thanh lạnh lẽo nhất có thể đóng băng cả một cơn voi:

"Thiếu gia, người là bảo chủ tương lai của Linh Sơn, ra ngoài nên chú ý hành vi cử chỉ, không được tùy tiện phát tính khiến Linh Sơn mất mặt".

Có trời mới biết vị thiếu gia trước mắt này giầy vò đám thuộc hạ của mình thâm thương ra sao. Hắn thân là tả thống lĩnh của y nên trực tiếp niếm trải nhiều nhất. Vậy mà khi ra bên ngoài mọi tiếng xấu đều dồn lên đám thuộc hạ như hắn, có đôi lúc hắn muốn gào thét với tất cả mọi người: đừng tin tưởng những gì các người nhìn thấy, chúng ta vô cùng oan ức a!

Dạ Mộc Nghiên vui vẻ hòa hoãn: "ta biết, ta biết". Nói xong chân chó xách ghế từ trong xe ra rồi chân chó sum xoe mời Mạc Ngôn ngồi nghỉ. Khóe miệng Mạc Ngôn giật giật vài phát, đám thuộc hạ còn lại không nở nhìn nữa, quay mặt đi coi như không thấy gì cả. Chủ tử của họ là vậy, nói vào tai này, tai kia sẽ nhả ra không sót một chữ.

"Thuộc hạ chỉ là hạ nhân, người là chủ tử, người không thể..."

"Mạc Mạc, tiểu nhân nhi về rồi, ta qua đó xem có chiến lợi phẩm không?". Nói xong tiểu chính thái không quản bộ mặt đen hơn cả đất nòi của thuộc hạ mình trực tiếp vọt ra đón tiểu nhân nhi của hắn.

Cái gọi là tiểu nhân nhi của hắn chính là một thức thần, cả người thức thần tản ra luồng khí thánh khiết, hẳn nhiên đây là bạch thức thần. Tiểu chính thái đưa tay nhỏ bé của mình chạm vào thức thần, thức thần vận vẹo vài cái rồi hóa thành mảnh giấy hình người. Dạ Mộc Nghiên vừa tiếp nhận ký ức của thức thần vừa chau mày suy nghĩ. Mạc Ngôn ở bên cạnh không thể nhẫn nhịn nữa thúc dục:

"Thiếu gia, hành trình chỉ cần năm ngày mà người đã đi nửa tháng còn chưa tới, ngày không nghĩ cho gia chủ thì cũng nghĩ cho bản thân a. Nếu người đến trễ ảnh hưởng đến đối tác, chắc chắn sẽ bị trách phạt".

Mạc Ngôn đang chuẩn bị thiếu gia nhà hắn phản bác nhưng bất ngờ lần này lại khác. Thiếu gia chẳng những không phản đối mà còn thúc dục lên đường. Mạc Ngôn yên lặng nhìn trời xem có rớt hạt mưa nào không, thiếu gia nhà hắn chịu nghe lời thì tương đương sa mạc ngập lụt.

-----+++++-----

Rừng Tử Vân.

Trên một dòng suối nhỏ, một mỹ nhân áo trắng đứng yên trong gió lạnh. Nàng có khuôn mặt ôn nhu mỹ lệ, tóc dài thướt tha, thân liễu mong manh trong gió. Nếu nhìn bề ngoài bất kỳ ai cũng nhận định nàng là mỹ nhân thánh khiết nhất nơi đây, nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ lại, thử hỏi một mỹ nhân như vậy có thể nhàn nhã ung dung tại Tử Vân thì sao có thể là thần tiên hạ phàm?

Mỹ nhân say sưa đuổi theo ý nghĩ của mình thì không biết từ bao giờ bên cạnh nàng xuất hiện một nam hắc y. Nam hắc y có thân hình cao lớn, bên dưới khăn bị mặt để lộ ra một đôi mắt của loài yêu hồ. Hắn phúc thân quỳ một chân trước mặt mỹ nhân áo trắng bẩm báo tình hình:

"Chủ nhân, thuộc hạ đã tra xét, Huyền Thiên trưởng lão chỉ mang hơn trăm thuộc hạ mở đường, ngoài ra hắn còn mời một trong tứ đại gia tộc của Nạp Lan quốc tiếp ứng, là gia tộc nào thì thuộc hạ chưa tra ra".

Đường vào Địa Lam Hải sắp mở, hắn không tự đi vào mà còn mời đại gia tộc? Huyền Thiên rốt cuộc muốn gì?. Triệu Nhựt Ảnh lặng yên suy nghĩ nhưng vẫn chưa bắt được điểm mấu chốt. Nàng ta phát tay ra lệnh cho Nhất Ảnh:

"Người tung tin đồn đường vào Địa Lam Hải đã mở, nhớ phải ấn dấu danh tánh".

Nhất Ảnh vẫn cúi đầu im lặng khiến Triệu Nhựt Ảnh phải nhíu mày:

"Chuyện gì?".

Nhất Ảnh chần chừ một lát rồi cũng nói ra nghi vấn của mình:

"Chủ nhân, người làm như vậy sẽ bị Huyền Thiên nghi ngờ".

Bản tính của Huyền Thiên hẳn đã từng mục kích qua, đó là một người khát máu, đầy dã tâm. Hắn không cho phép kẻ nào vượt mặt hắn. Nhất Ảnh rất lo lắng cho chủ nhân sẽ bị tổn thương.

Triệu Nhựt Ảnh lặng lẽ nhìn Nhất Ảnh, hắn là thuộc hạ đa tài nhất của Hồng Tinh lâu, từ võ công, độc dược, dịch dung, ngay đến cả trận pháp cơ quan hắn đều am hiểu. Một người toàn năng như vậy nàng không hiểu tại sao hắn lại nguyện ý theo nàng. Nhiều lần Triệu Nhựt Ảnh dùng quý kẻ thử thăm dò nhưng tất cả đều cùng một kết quả: hắn tuyệt đối trung thành với nàng. Triệu Nhựt Ảnh thu hồi đánh giá, giải thích nghi vấn của Nhất Ảnh:

"Phá kết giới Địa Lam Hải động tĩnh không nhỏ, Huyền Thiên muốn che giấu cũng vô phương. Mấy hôm trước động tĩnh phá kết giới đã lan ra ngoài chỉ là mọi người chưa biết chuyện gì xảy ra. Người đi tung tin đồn cho mọi người tụ tập lại tăng thêm náo loạn, ta muốn lợi dụng điều đó lên vào trước tiên".

"Người có thể phá tầng kết giới cuối cùng?".

"Ta không phá được nhưng ta có cách đi vào".

Nhất Ảnh chỉ nhíu mày một lát rồi lựa chọn rồi đi, chỉ cần nàng ta không gặp hiểm thì hắn có thể an tâm phục mệnh. Thực ra Nhất Ảnh cũng rất

bằng khoán, hần theo lệnh sư tôn đi tìm Thiên Nữ. Theo lời sư tôn, Thiên Nữ là người có thể cứu giúp đại lục và cũng là người có thể nhấn chìm đại lục. Nhiệm vụ của hần chỉ cần bảo vệ Thiên Nữ và giữ chân không cho người trở về thế giới của nàng. Hần đã tìm kiếm nàng rất khổ sở cuối cùng cũng gặp. Quả nhiên như hần nghĩ, nàng vừa xinh đẹp lại lương thiện, bao năm qua nàng luôn cứu giúp dân lành, thu giữ hài tử lang thang mồ côi. Nàng hoàn toàn giống như Thiên Nữ mà sư tôn đã nói nhưng không hiểu vì sao hần lại bằng khoán, lo lắng, lòng dạ bất an.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hải Tử Nhà Ai Thiếu Quản Giáo

Mạc Ngôn mấy hôm nay rối rắm, hần có suy nghĩ võ óc cũng chưa ra vấn đề tại sao đến giờ sa mạc vẫn chưa bị ngập lụt? Ah...không đúng! Không đúng! Phải là vì sao chủ tử nhà hần lại phá lệ nghe lời? Chẳng những thế còn tích cực phối hợp.

Mạc Ngôn ở bên ngoài rối rắm bao nhiêu thì trong xe chủ tử nhà hần nóng lòng bấy nhiêu. Dạ Mộc Nghiên một tay cầm bùa chú một tay ôm má suy ngẫm. Vài ngày trước tiểu nhân nhi của hần phát hiện nguồn linh lực dồi dào. Nguồn linh lực kia lúc ẩn lúc hiện làm hần mấy lần bị thất lạc. Qua mấy ngày theo dõi, nguồn linh lực hầu như biến mất có quy luật. Hần đang suy nghĩ xem có nên dùng bùa chú để bắt nguồn linh lực đó hay không. Nhưng nếu nguồn linh lực đó là một nhân loại thì hần lại không muốn làm hại đối phương.

Xe đang đi bỗng dừng ngừng lại đột ngột khiến Dạ Mộc Nghiên suýt chút văng ra ngoài. Tiếng của Mạc Ngôn cũng đồng thời vang lên:

"Thiếu chủ, phía trước xảy ra chuyện, chúng ta có can thiệp không?"

Dạ Mộc Nghiên buồn bực: "là chuyện gì?"

"Hình như là cướp sa mạc, đối tượng của chúng là một đoàn thương buôn".

"Đánh! Đánh cho chúng kêu cha gọi mẹ. Dám chặn đường trước mặt gia".

Mang một bụng hỏa khí, Dạ Mộc Nghiên ra lệnh đám thuộc hạ của mình thẳng tay đánh đập. Dĩ nhiên hần không bao giờ thừa nhận bản thân chủ yếu ra tay là vì cái lí do hết sức củ chuối. Đùa sao! Hần sắp đến Địa Lam Hải, nếu không trừng trị bọn cướp, mấy ngày làm việc ở đó phải uống đan dược trừ cơm à? Nếu Dạ Mộc Nghiên để cho gia gia hần nhận thức nguyên nhân hần hành hiệp trượng nghĩa, phỏng chừng Dạ lão gia phải đập đầu vào tường la hét: quản giáo bất nghiêm a!

Dạ Mộc Nghiên là một đạo sĩ nửa vôi. Tại sao lại nói như vậy? Rất đơn giản, Dạ Mộc Nghiên là một đạo gia phá cách, hần gần như phá hủy mọi giới luật của người tu đạo. Nếu đạo gia khinh thường lối sinh hoạt ăn uống của người thường thì Dạ Mộc Nghiên dường như bị nghiện. Hần chán ghét dùng thuốc thay cơm, chán ghét thu thập u linh để tăng thực lực, chán ghét vì tranh đoạt linh vật mà xảy ra ẩu đả bất kể thân tình. Nếu đạo gia khinh thường những việc bản tay chân thì Dạ Mộc Nghiên có thể lăn lộn trong bùn đất hàng giờ cùng lũ trẻ nhà nông chơi đùa. Chính vì như vậy, trong Dạ gia, ngoại trừ gia gia thì hầu hết mọi người trong nhà đều xem hần thành người quái dị, biệt lập. Hần luôn bị người nhà xa lánh và khinh thường, nhưng điều đáng nói là kẻ quái dị như hần lại mang thiên phú dị bẩm. Dạ Mộc Nghiên rất buồn bực vì điều này, hần chẳng tha bản thân là phế vật còn có thể tự do bay nhảy, trở thành người thừa kế chính là gông xiềng, là ác mộng của hần.

(*thuyan8865: Dạ gia của Dạ Mộc Nghiên là người Nạp Lan quốc còn Dạ gia của nữ chủ là người của Thiên Vũ quốc. Hai nhà là hoàn toàn khác nhau*)

Bên ngoài tiếng đánh nhau đã dứt, Dạ Mộc Nghiên vén rèm bước ra. Trước mắt hần là hai đoàn người, một đoàn người bị nhóm thuộc hạ hần áp chế, hần đây là nhóm cướp. Đoàn người còn lại chủ yếu là nam đinh, vẻ mặt thất phần lo sợ.

Dạ Mộc Nghiên để tùy ý đám thuộc hạ xử lý bọn cướp. Mạc Ngôn được quyền thì không nói hai lời, trường kiếm hạ xuống trực tiếp lấy đầu thủ lĩnh, nhóm cướp còn lại thì toàn bộ bị phế võ công rồi thả đi, có thể sống sót qua sa mạc hay không phải dựa vào tích phúc của chúng.

Nhóm còn lại hầu hết là thương nhân, số tiêu sư mang theo bảo hộ đều bị bọn cướp giết sạch. Chủ đoàn thương buôn thay mặt mọi người cảm tạ vị ân công nhỏ tuổi. Dạ Mộc Nghiên khoát tay tỏ ý không sao, đang định bước đi thì bỗng chốc dừng lại, tay cầm quạt lụa chỉ về một phía hỏi:

"Kia là gia quyến của người?"

Chỉ thấy theo hướng tay hần chỉ, trên một kiện hàng lương thực là một tiểu cô nương ước chừng 6 - 7 tuổi, gương mặt bụ bẫm nhưng cơ thể nhỏ gầy, da ngăm đen vì phơi nắng quá lâu. Hiện tại tiểu cô nương đã hôn mê bất tỉnh.

Trưởng đoàn nhận ra ân công đang nói về tiểu cô nương kia, miệng nhanh nhẩu đáp:

"Không phải, tiểu cô nương này là chúng ta nhặt trên đường. Khi chúng ta thấy thì nàng đã bất tỉnh, bên người cũng không mang thứ gì, phỏng chừng là bị lạc".

Ánh mắt Dạ Mộc Nghiên lóe lóe sáng đầy khả nghi, hần hắng giọng lại rồi bình tĩnh nói:

"Tội nghiệp tiểu nha đầu, cũng may bên cạnh ta đang thiếu nha hoàn, thời thì thu nhận vậy".

Mạc Ngôn cùng nhóm hộ vệ liếc trắng mắt vị chủ tử vô sỉ của mình, chẳng phải thiếu chủ nhà họ luôn chê bai nữ hài phiền phức nên lão gia tử mới cho thị đồng theo hầu. Thị đồng theo được vài ngày thì bị thiếu chủ chinh đến thâm thâm, chưa quá một tháng người nhà họ liền mang con mang cái đến quỳ xin lão gia tử tha cho nhi tử họ, từ đó về sau bên cạnh thiếu chủ chỉ còn lại nhóm hộ vệ thiếp thân là bọn họ đây sao?

Hiển nhiên đoàn trưởng không nghe được tiếng lòng của đám Mạc Ngôn, chỉ thấy hần một hơi thở phào như trút được gánh nặng. Nay tiểu cô nương ngày sau có chỗ dựa, không lo cơm ăn áo mặc. Theo vị chủ nhân lợi hại như vậy, phỏng chừng tiền đồ vô hạn a.

-----+++++++-----

Khi An An tỉnh lại thì phát hiện bản thân nằm trên nệm chần ấm áp, bên ngoài mặt trời đã lặn tự bao giờ. Quan sát xung quanh một lượt, cư nhiên nàng ở trong xe ngựa. Nàng vận dụng trí nhớ còn sót lại tự vấn bản thân: sao nàng lại ở đây?

Ôm cái đầu đau như búa bổ, tay xoa xoa mi tâm có chút nhức, dần dần hồi tưởng lại. Nguyên lai nàng vội vàng lên đường nên cây mạnh bắt kẻ thời tiết, kết quả sau những ngày bốn ba nóng nóng lạnh lạnh thì thành công bị cảm ngất xỉu bên đường. Nàng nhớ không lầm thì nàng bất tỉnh trên lưng lạc đà, lạc đà thì không thấy nhưng bản thân lại trong xe. Chuyện gì xảy ra?

(*thuyan8865: lạc đà của nàng chờ mãi không thấy nàng tỉnh lại nên nó quyết định đi tìm chủ nhân mới chứ sao.*)

An An bận tâm suy nghĩ của mình mà trực tiếp bỏ qua tiểu hài tử mang bộ mặt bất bình ngồi cạnh. Chỉ thấy hần hừ một cái rồi đẩy đẩy bát nước về phía nàng.

"Uống nước!". Dĩ nhiên tâm tình tiểu gia không được tốt mấy.

An An lúc này mới chú ý trong xe còn có người. Nàng vừa nhận bát nước vừa quan sát hần. Nếu Dạ Mộc Nghiên lúc này mặt không nhăn, mày không nhíu thì có thể được xem là một tiểu chính thái đẹp mắt. Bỏ qua ánh mắt u oán của hần, An An trực tiếp đi vào vấn đề:

"Ngươi là ai? Sao ta lại ở đây?"

"Ta là chủ tử của ngươi. Đây là xe ngựa của ta".

Chủ tử? Chỉ sau một giấc ngủ mà nàng đã có chủ tử? Một là nàng lại xuyên không lần nữa, hai là tiểu gia hóa này đối gât. An An sờ sờ mặt, tay lại sờ sờ vị trí chiếc vòng, nàng còn cần thận hỏi lại tiểu gia hóa:

"Đây là đâu? Ngươi có gương đồng thì cho ta mượn".

Dạ Mộc Nghiên tuy không hiểu nhưng vẫn trả lời:

"Hiện tại chúng ta đang ở sa mạc Kim Cát của Nạp Lan quốc. Gương đồng? Ta là đại trọng phụ, ra ngoài mang theo gương làm gì?"

An An dùng ánh mắt quái dị nhìn hần. Trọng phụ? Hình như phải thêm 10 năm nữa hần mới được xem là trọng phụ đi? Dĩ nhiên An An chỉ nghĩ trong lòng chứ không dám thốt ra. Nàng nhìn ra được tiểu gia hóa này không dễ bắt nạt a.

Biết mình không bị xuyên không lần nữa, An An đen mặt chất vấn tiểu chính thái: "ta nhớ không lầm bản thân ta chưa bán cho ngươi, khi nào thì ngươi là chủ tử của ta?"

Dạ Mộc Nghiên nhìn nàng rồi nói như lẽ đương nhiên: "ta cứu ngươi một mạng nên tự nhiên là chủ tử của ngươi".

Đạo lý gì đây? Nàng có bao giờ muốn lấy thân báo đáp? An An cảm thấy đầu mỗi lúc một đau, cơ thể vô lực dựa vào gối nói: "ta sẽ trả ơn cho ngươi nhưng không phải lấy thân báo đáp. Ngươi cần gì cứ nói, ta sẽ hoàn thành trong khả năng của mình".

Dạ Mộc Nghiên bĩu bĩu môi: "ta cái gì cũng không thiếu chỉ thiếu mỗi nha hoàn a".

Được rồi, nàng thừa nhận thuyết phục thất bại. Đối phương chỉ là hài tử nên đổi một phương án khác: dụ dỗ!

Từ lúc nhìn thấy tiểu chính thái thì nàng đã đoán được đại khái thân phận của hần. Trên tay tiểu chính thái và kẻ cả tiểu thư án trong xe của hần đều là bùa chú. Hần là người tu đạo.

An An không cố kỵ mà trực tiếp dùng ý niệm từ không gian riêng xuất ra vài món đồ: một túi bánh quy hạch quả, một túi kẹo trái cây, vài chai nước hoa quả và một thùng trà nóng cách nhiệt.

Đạo gia giỏi nhất là cảm nhận linh khí nên nàng không giấu được bản thân sở hữu không gian riêng, chỉ là không gian của nàng hơi đặc biệt một chút so với không gian của đạo gia mà thôi. An An không hề biết rằng không gian của nàng nồng đậm linh khí, là bảo vật chí tôn vô thượng đối với đạo gia. Nàng vừa may mắn lại vừa xui xẻo: chỉ có những nhân tài biến thái mới cảm nhận mật độ linh khí từ chiếc vòng của nàng phát ra, mà Cố tình Dạ Mộc Nghiên lại là một trong những người biến thái như vậy.

Dạ Mộc Nghiên tuy có kinh ngạc nhưng phần lớn là bị những thức ăn vặt của An An thu hút. Bản tính của hắn là vậy, hắn chán ghét cướp đoạt linh vật của người khác nên khi biết An An sở hữu bảo vật không tầm thường, hắn làm như không thấy, một lòng chỉ chăm chú vào đồng thức ăn trước mặt.

Dạ Mộc Nghiên thích thú ngắm nhìn, đông sờ mó, tây sờ mó một lúc mới hỏi An An. Hắn là chưa bao giờ thấy qua mấy món này à nha!

"Cái cây dài dài, trên đầu có khối u tròn tròn này là gì?"

"Kẹo mút!".

An An vừa trả lời vừa lật bỏ lớp vỏ, thừa cơ hắn há hốc mồm ngạc nhiên, mỉm cười nhét cả cây kẹo vào miệng hắn.

Dạ Mộc Nghiên chỉ cảm thấy cái thứ được gọi là kẹo mút kia, vào miệng hắn vừa thơm tho lại ngọt lịm. Thì ra món này giống như đường viên nhưng đường viên lại không thơm như vậy.

Thấy biểu tình của hắn, An An cười trộm trong lòng. Chính sách dụ dỗ thành công! Dụ dỗ xong hài tử thì phải đi lấy lòng người lớn a.

An An mang túi bánh và thùng trà nóng cách nhiệt bước xuống xe ngựa. Vì đang là giờ ăn tối nên hầu hết nhóm hộ vệ Mạc Ngôn đều chuẩn bị lương khô. Tất cả bọn họ chỉ là gia nô của Dạ gia, bản thân họ đều là người luyện võ nên không có đũa được thay com như chủ tử của mình.

An An mỉm cười đến gần thủ lĩnh hộ vệ, đầu vẫn còn choáng váng một chút nhưng miễn cưỡng có thể chịu đựng được.

"Thức thức, ta có mang theo bánh chia cho mọi người, của ít lòng nhiều nên thức đừng chê nha!".

Đề bọn họ trút bỏ phòng bị, An An tùy ý lấy một chiếc bánh ăn trước rồi mới giao cho thủ lĩnh hộ vệ. Nàng đặt khay ly xuống rồi bắt đầu rót trà nóng vào từng ly phân chia cho mọi người.

Mạc Ngôn vẫn chưa hết cảnh giác, hắn dùng châm bạc thử từng chiếc bánh và từng ly trà, thấy không có gì khác lạ mới cho phép thuộc hạ dùng.

Đối với hành động này An An không hề phật ý, mỗi người đều có cách tự vệ của mình. Trong thế giới hỗn loạn này, lòng hại người không nên có nhưng lòng phòng bị phải có. Đây là quy tắc sống còn mà nàng luôn ưu tiên hàng đầu.

Bánh quy vừa nóng vừa béo kết hợp với loại hạch quả thơm ngon được dùng trong tiết trời lạnh giá. Vừa nhâm nhi bánh vừa hưởng thụ tách trà nóng bốc khói thì còn gì bằng. Dĩ nhiên phong cảnh lãng mạn như vậy chỉ là ý nghĩ riêng của nàng, còn thực tế thì sao?

"Nha đầu, còn trà nóng không? Cho bọn ta nguyên bình trà lớn đi, tách trà nhỏ quá uống không đã".

"Nha đầu, bánh hết rồi! Ngươi còn thì cho chúng ta xin vài cái!".

"Mẹ nó, ta chưa bao giờ ăn bánh ngon như vậy. Vẫn là thiếu chủ sáng suốt tiên hạ thủ vi cường nếu không giờ này được lợi là bọn thương buôn rồi".

"Ha ha...sau này lão tử lấy lòng nha đầu kia là có thức ăn ngon rồi, cuộc sống sau này của huynh đệ chúng ta thật đáng mong đợi".

"Nhưng mà thiếu chủ nhà chúng ta thiếu đạo đức như vậy, liệu người có chính chết nha đầu đó không?".

Tên vừa phát ngôn thẳng đuột kia bị đồng bọn của hắn một phát chụp vào đầu, mặt hung thần ác sát nhìn hắn: "có gia nô nào như ngươi không? Dám nói xấu chủ tử mình!". Nói xong hắn lên lên nhìn màn xe rồi thấp giọng nói:

"Ngươi muốn bị chủ tử thiếu đạo đức kia chính thì cứ việc, đừng kéo theo ta".

Tên bị đánh không những không giận đồng bọn mà còn thở phào nhẹ nhõm. Sao hắn lại quên cái tính nhỏ mọn của chủ tử mình a.

"Ta còn không phải quá lo lắng thiếu chủ hãm hại khuê nữ nhà ngươi ta sao. Quan trọng là...". Hắn dừng lại chốc lát rồi mang một bộ mặt thiếu đạo đức y như chủ tử nhà hắn: "thiếu chủ hù dọa nha đầu kia đi rồi lấy đâu ra phúc lợi cho chúng ta". Và thế là hai tên bất lương thấp giọng thì thầm vạch ra kế sách vẹn toàn bảo đảm phúc lợi của cả bọn.

Vậy bây giờ nữ chủ nhà chúng ta đang làm gì? Đáp rằng: nàng đang cố gắng khắc chế bản thân xông lên hành hung lũ bất lương này ra ngô ra khoai, cái này có tính là nàng bị sa vào hố lừa hay không?

-----+++++-----

Bây giờ An An mới thấu hiểu thế nào là "thượng bất chính hạ tắc loạn". Ba ngày liên tiếp, cái tên tiểu chính thái đạo gia nửa vùi kia cứ như chim chìa vôi hót mãi không ngừng. Nếu nàng lắng nghe không nghiêm túc thì hắn có nhiều cách chinh nàng đến thâm.

Bạn đã bao giờ gặp một hài tử có nụ cười như thiên thần nhưng tâm địa như ác quỷ chưa? Bạn đã bao giờ trong đêm tối đương an giấc lại bị u hồn đánh thức chưa? Trong thức ăn của bạn đã bao giờ xuất hiện các bộ phận thối rữa của con người như đầu lâu, ngón tay, ngón chân hay mắt người chưa? Mặc dù u hồn kia không có hại đến bạn, mặc dù mấy bộ phận thối rữa kia chỉ là ảo giác nhưng An An thừa nhận thân kinh của nàng cũng bình thường như những người khác. Nàng không thể vừa xem phim kinh dị máu me vừa ung dung thưởng thức món ăn. Con bà nó! Hài tử nhà ai lại thiếu giáo dưỡng như

vậy?

An An lê lết tấm thân mỗi một về phía thủ lĩnh hộ vệ Mạc Ngôn, đây là minh chứng cho những người cùng cảnh ngộ thường hay đồng cảm với nhau. Mạc Ngôn rót một ly trà nóng giúp nàng tỉnh táo đồng thời nhét vào tay nàng một bình dược.

"Dùng để xóa đôi mắt gấu mèo của ngươi".

Nói xong Mạc Ngôn còn dùng biểu tình đầy thương hại nhìn An An. Kỳ thực An An so với hắn trước kia may mắn hơn nhiều, ít ra chủ tử nhà hắn hiện tại chỉ dùng hàng giả vô hại mà thôi. Mạc Ngôn lại nhớ đến những ngày đầu quen biết chủ tử, hắn rùng mình vài cái rồi tuyệt nhiên không nghĩ nữa, nếu được hắn nguyện ý bị đập trúng đầu rồi mất trí nhớ luôn cho xong chuyện.

Ngày thứ năm An An không bị cái mồm thiếu đạo đức của Dạ Mộc Nghiên quấy nhiễu nữa, nguyên nhân chủ yếu là nhóm họ đã tới rừng rậm Tử Vân. An An nhận ra điều khác lạ: càng tiến gần rừng rậm Tử Vân, Dạ Mộc Nghiên càng yên lặng, thậm chí sau khi cả nhóm tiến vào rừng hắn sẽ ngồi im bất động, y phục chỉnh chu gọn gẽ, hoàn toàn khác hẳn ngày thường là bộ dạng vừa tùy ý lại lấm bẩn. Thêm một điều kỳ lạ nữa: hắn cư nhiên đá nàng xuống xe ngựa một cách không thương tiếc dù trước đó hắn đã từng trừng phạt nàng vì từ chối đi chung xe với hắn.

An An tuy buồn bực nhưng không nổi giận. Nàng lê lết một thân chật vật về phía Mạc Ngôn, mặt dày xin hắn đi kè. Mạc Ngôn nhìn nàng suy nghĩ một lát rồi dùng trường kiếm của mình thọc vào cổ áo nhất bông nàng lên. Mặt An An thoát xanh thoát trắng gào thét trong lòng: Mạc Ngôn, ta sẽ "báo thù"! (báo thù). Nàng lớn đến từng tuổi này chưa từng bị người xách qua như mèo con đâu. Mạc Ngôn hiển nhiên không biết hành động tùy ý này của hắn về sau khiến hắn ăn thâm không ít.

Rừng Tử Vân là khu rừng nguyên sinh lớn nhất của Nạp Lan quốc. Nơi đây chứa nhiều chủng loại sinh vật và thực vật đa dạng, đồng thời là nơi tiềm ẩn nguồn tài nguyên phong phú. Hiện nay, rừng Tử Vân là nơi cung cấp dược liệu quý hiếm và linh vật nhiều nhất so với những nơi khác.

An An vừa ngồi phía trước Mạc Ngôn vừa quan sát xung quanh. Con đường họ đang đi là đường đất đá xóc nảy và sinh lầy nhưng rất thoáng đãng, tuyệt nhiên không có một dây leo hay vật cản nào chắn đường. Phía trước là xe ngựa của hải tử bắt lương đang ung dung nhàn nhã, bởi vì bốn bánh xe của hắn được nâng lên không trung bởi bốn pháp bảo nào đó mà An An không biết.

An An chuyển dời tầm mắt, xung quanh nàng là cả rừng cây bạt ngàn. Rừng nguyên sinh vốn đa dạng về thực vật nên hầu hết thực vật ở đây An An đều mù tịt.

Đoàn xe đi được một canh giờ mới qua hết con đường mòn. Mạc Ngôn "giá" một tiếng thúc ngựa vượt qua xe chủ tử. Hắn quan sát nhóm người phía trước một lúc rồi phất thủ hạ tiên phong tiến lên hỏi thăm danh tính đối phương.

Mạc Ngôn nhận được báo cáo của thuộc hạ thì trực tiếp xuống ngựa, hắn tiến về xe ngựa thấp giọng nói gì đó rồi quay lại xóc An An vẫn đang ngo ngắc lên yên ngựa. Đoàn xe của họ lại tiếp tục lên đường nhưng lần này nhóm họ lại theo sát nhóm người phía trước.

-----++++-----

An An ngo ngắc nhìn tòa nhà phía trước, giữa rừng núi hoan vu cư nhiên lại nổi lên một tiểu viện xa hoa tráng lệ. Thêm ngọc, mái ngói lưu ly, gỗ lim chạm khắc tinh xảo, từng rường từng cột đều được dát ngọc dát vàng. Nếu An An không biết trước tình tiết có lẽ nàng sẽ bị nhầm lẫn bản thân lạc vào chốn thần tiên quý quái như Đường Tam Tạng lạc vào quỷ động.

Tòa tiểu viện xinh đẹp kia chính là nơi thị sát của Nhiếp Chính Phong - thành chủ của thành Vân Dạ. Rừng Tử Vân và bình nguyên Tử Dạ là hai địa phận thuộc quản hạt của thành Vân Dạ.

Bên trong tòa viện phong cảnh không cần phải diễn tả, chỉ có thể dùng năm chữ "tiên cảnh nơi phạm trần" để hình dung. Tòa viện được thiết kế vô cùng chu đáo diễm lệ. Ngay khi từ xa đã làm choáng ngợp lòng người bởi sự xa hoa từ phía cổng viện. Bước vào trong lại khiến người há hốc miệng kinh thần. Cái gì vàng bạc, cái gì minh châu, cái gì bạch ngọc đều là đá lót đường mà họ lại dùng chúng lót đường thực sự.

Viện có một cái sân rất rộng, tất cả đều dùng bạch ngọc làm gạch lót, minh châu làm đèn chiếu sáng, vàng bạc là vật trang trí phụ họa.

Xung quanh đình đài lầu các là các loài thực vật quý hiếm, thậm chí nhân sâm chỉ bảo cũng được trồng trong bồn để mọi người thường lăm hoa. Khóc miệng An An run rẩy không thôi, nhân sâm trồng chỉ để làm hoa kiểng? Con bà nó! Thật lãng phí!

An An thu lại vẻ ngoài ai thần đi theo sau Dạ Mộc Nghiên, nàng lại không biết về mặt cảm thán này trong mắt chúng nha hoàn là một bộ dạng nhà quê lần đầu tới kinh thành. Nhà hoàn tiểu Ngọc nhìn An An với ánh mắt đầy khinh bỉ, dù nàng ta che giấu rất tốt nhưng An An vẫn nhận ra. An An chỉ liếc nàng ta một cái rồi im lặng tiếp tục đi, xem như chưa có chuyện gì.

Thân phận Dạ Mộc Nghiên rất cao quý nên nhóm họ được an bài phòng ở tốt nhất và được phân phát thêm nha hoàn hầu hạ. Dạ Mộc Nghiên thẳng thừng từ chối nha hoàn bước vào phòng hắn. Lão quản gia như đã quen tính khí của hắn nên không nói gì, lủ lủ lượt lượt kéo người rời đi.

An An do hưởng kế hào quang của hắn nên cũng được đãi ngộ như thượng khách. Kể từ lúc An An dụng tâm lương khổ hay nói đúng hơn là thực hiện chính sách dụ dỗ thì Dạ bất lương đã không xem nàng thành nha hoàn. Hiện tại An An được an bài trong một căn phòng rộng lớn hết sức đẹp mắt. Hai nha hoàn lão quản gia phái đến là tiểu Thu và tiểu Ngọc.

An An nhận ra vẻ không tình nguyện của tiểu Ngọc và vẻ mặt sợ hãi của tiểu Thu thì cảm thấy phiền chán. Nàng cho hai nha hoàn lui xuống rồi chuẩn bị tắm rửa.

-----+++++-----

Sáng hôm sau, tại mảnh sân rộng lớn của tiểu viện đã đứng đầy người. An An định tiến về phía náo nhiệt thì nha hoàn tiểu Ngọc đứng ra ngăn cản.

"Dạ tiểu thư, người không thể qua đó".

An An khó hiểu nhìn nàng ta: "tại sao?".

"Nơi đó chỉ người không tầm thường mới được vào. Tiểu Ngọc dẫn người qua ngắm hoa ở Thượng Viên vậy".

"Nha, thì ra người bất thường mới qua đó được". An An gật gù như hiểu ý.

Tiểu Ngọc biết bị nàng chơi xỏ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Nàng ta vội vàng giải thích:

"Không phải! Hôm nay là ngày các đoàn trưởng của lính đánh thuê tụ họp. Chúng ta qua đó sẽ khiến họ nổi giận thì không hay lắm".

Tiểu Ngọc dù không phục vị chủ nhân tạm thời này nhưng nàng ta không thể để An An nói năng lung tung về các đoàn trưởng.

Nếu nói rằng Từ Vân có gì nguy hiểm nhất thì đó chính là con người. Con người thường chanh chấp bảo vật mà xảy ra xung đột, bị thương hay mất mạng là chuyện cơm bữa. Các đoàn trưởng là người ưu tú nhất dẫn dắt phái đoàn của mình đi tầm bảo và tranh chấp bảo vật với các đoàn khác. Tay của họ, kiếm của họ đã nhuộm không biết bao nhiêu máu người. Họ sẽ không tha thứ cho bất kỳ kẻ yếu nào nói lời bất kính với họ, nếu có thì đối phương chắc chắn sẽ trả đại giới.

An An nhìn biểu tình nhún nhường cùng sợ sệt của nàng ta cũng đoán được mức độ tàn bạo và nguy hiểm của các đoàn trưởng. Nàng quay bước trở về phòng.

-----+++++-----

Trong sân viện là một mảnh hỗn độn. Phân đoàn trưởng các đoàn lính đánh thuê nhón nháo một trận. Nhíp Chính Phong thân là thành chủ buộc lòng phải ra tay trấn áp.

"Các vị, về chuyện tiến vào Địa Lam Hải cần phải thương lượng kỹ. Tuy kết giới bị phá giải gần hết nhưng tầng cuối cùng vẫn chưa ai giải được. Chúng ta không thể một mình vượt qua hồ Tích Vĩ, nếu lạc vào đó chỉ có thể chờ chết mà thôi".

"Hừ! Chúng ta làm sao biết được các ngươi là nói thật? Nếu chờ đợi theo lời thành chủ e là một hạt bụi của Địa Lam Hải cũng không còn".

Người vừa lên tiếng là một hán tử có vẻ ngoài hơn bốn mươi nhưng thực chất hẳn đã bước vào tuổi hai trăm, là một tay lão luyện trong chốn võ lâm - phân đoàn trưởng phân đoàn 2 của đoàn Bạch Hồ - Lâm Phúc.

Nhíp Chính Phong trên ghế chủ vị bị người nghi ngờ cũng không nổi giận, hẳn một thân cầm phục thanh sắc vẫn bất động mỉm cười, hoàn toàn thể hiện ra dáng vẻ ung dung của chính chủ, trái ngược hoàn toàn với vẻ sắc lạnh thô bỉ của phân đoàn trưởng Lâm Phúc. Sở dĩ Nhíp Chính Phong rộng lượng bỏ qua hành động quá phận của hắn như vậy một phần là nể mặt đoàn trưởng của đoàn Bạch Hồ. Lâm Phúc chính là thân đệ đệ của đoàn trưởng đoàn Bạch Hồ Lâm Khang.

Nhíp Chính Phong nhấp một ngụm trà rồi từ tốn trả lời:

"Các vị cũng biết mấy trăm năm nay chưa một ai phá được kết giới Địa Lam Hải. Người hiện nay phá được vốn thân phận vô cùng đặc biệt, tại hạ không thể tiết lộ". Nhíp Chính Phong dừng lại chốc lát dùng sát khí quét qua toàn bộ người trong sân viện rồi nói tiếp:

"Tại hạ không biết tin tức là từ đâu các vị thu được, bất quá...người kia sẽ không tha bất kỳ ai phông tay trên của hắn".

Toàn thể dường như bị sát khí của thành chủ phát ra mà không ai dám động đậy nhưng khi nghe tới lời cuối của thành chủ thì bùng nổ.

"Mẹ nó! Dù thân phận đặc biệt như thế nào thì Địa Lam Hải là của chúng, hắn định độc chiếm sao?".

"Thành chủ, chúng ta kính ngưỡng người là bề trên, luôn công đạo rõ ràng, dù người kia có công mở đường thì hắn không thể một mình hưởng thụ được".

Người vừa lên tiếng lần lượt là phân đoàn trưởng của đoàn Thanh Long và Chu Tước. Những phân đoàn trưởng còn lại cũng gật gù đồng ý.

Bề ngoài Nhíp Chính Phong vẫn mỉm cười phong độ nhưng trong lòng đã mắng xối xả bốn tên đoàn trưởng khôn kiếp. Tại thành Vân Dạ tồn tại một thế lực, võ lâm không phải võ lâm, quan sai cũng chẳng phải quan sai, đạo gia cũng chẳng phải đạo gia. Đó chính là tập đoàn lính đánh thuê.

Trong thành Vân Dạ có tất cả bốn tập đoàn lính đánh thuê, lần lượt là: Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước và Huyền Vũ. Đứng đầu các tập đoàn này là các đoàn trưởng. Các đoàn trưởng không chỉ kiến thức và võ công phải thuộc hàng thượng thừa mà ngay cả danh vọng và địa vị phải trên tất cả mọi người. Dưới các đoàn trưởng là phó đoàn trưởng và các phân đoàn trưởng. Mỗi đoàn lính đánh thuê được phân thành mười phân đoàn, đứng đầu phân đoàn dĩ nhiên là phân đoàn trưởng.

Cuộc họp hôm nay vốn dĩ dành cho bốn đoàn trưởng nhưng bốn tên gia hỏa kia lại hẹn nhau ra quyết đấu ở bình nguyên Tử Dạ, hại hán phải ngồi đây nghe bọn phân đoàn trưởng cảm râm về Địa Lam Hải.

An An núp trong góc sân chứng kiến tất cả. Nàng không thể không ngạc nhiên trước biểu hiện của thành chủ cùng bốn vị đoàn trưởng. Địa Lam Hải đối với họ không có ý nghĩa gì sao? Là họ che dấu quá tốt hay nàng nghĩ sai về họ?

Kỳ thực không phải bốn vị đoàn trưởng và thành chủ không để ý đến Địa Lam Hải mà bản thân họ sáng suốt hơn bọn vô danh tiểu tốt kia rất nhiều. Không nói đến người mở đường là trưởng lão Huyền Thiên danh cao vọng trọng, họ là hậu bối dĩ nhiên không dám manh động quá lớn chọc vào vị tôn phật này. Thêm một điều nữa, kết giới chưa giải trừ toàn bộ, họ có chín cái mạng cũng không đủ tặng cho hồ Tích Vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tranh Chấp (Phần 1)

Cuộc họp đoàn trưởng hôm đó dĩ nhiên tan rã trong bất hòa. Võ lâm cao thủ địa vị cao còn xảy ra tranh chấp hưởng chi võ lâm đại chúng. Nếu An An rời tiểu viện của thành chủ khoảng vài chục dặm hẳn nhiên sẽ kiến thức một màn tranh đoạt đặc sắc.

Chếch về phía đông của rừng Tử Vân là khu tự trị của nhóm võ lâm nhỏ lẻ. Nơi đây là khu vực hỗn tạp của những người mới, họ không đủ thực lực bước vào đoàn đánh thuê nên tự thành lập nhóm chia địa bàn hoạt động. Khu vực của họ tuy không sở hữu nhiều bảo vật như bốn đoàn đánh thuê nhưng bảo vật này họ vẫn có. Nơi đây tình hình cạnh tranh gay gắt không kém trong đoàn. Họ vừa tầm bảo vừa rèn luyện võ công, mục đích duy nhất là phấn đấu trở thành đoàn viên chính thức của đoàn đánh thuê Chu, Bạch, Thanh, Huyền. (thuyan8865: tên gọi tắt của Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long và Huyền Vũ).

Kể từ lúc tin tức Địa Lam Hải bị phá kết giới, khu tự trị mỗi lúc một nhộn nhịp. Mâu thuẫn tại đây vốn đã gay gắt nay càng gay gắt đến đỉnh điểm. Có kẻ tự phụ tự cao một thân một mình vượt qua hồ Tích Vĩ, những mong là người đầu tiên bước vào địa phận thánh địa. Tuy nhiên, bảo vật đầu chưa thấy, đất thánh chân vẫn chưa đặt lên thì đã chết không toàn thây. Kẻ bớt ngu một chút thì thành lập nhóm nhỏ dong thuyền ra đi nhưng chưa tới ba ngày xác người và thuyền đã yên nghỉ tại bãi Địa Ngục.

Ngày qua ngày số người tử nạn trên hồ Tích Vĩ mỗi lúc một nhiều, số khách ghé thăm bãi Địa Ngục mỗi lúc một đông nhưng vẫn không giảm thiểu số người giong thuyền ra đi tầm bảo.

-----++++-----

Kinh Thiên ngồi trên tán đá vừa ôm đầu vừa suy nghĩ. Hiện tại số huynh đệ theo hần: số thì bỏ mạng tại Huyền Vũ Lâm, số thì tử trận do các vụ tranh chấp địa bàn tại rừng Tử Vân, nhóm của hần chỉ còn lại không quá hai mươi huynh đệ. Với số lượng như vậy đừng nói ra đi tầm bảo, một kích trí mạng của bất kỳ nhóm nào cũng khiến nhóm họ tan tành xác pháo.

(thuyan8865: Kinh Thiên chính là hán tử chỉ huy nhóm người lục soát tìm gương bảo vật võ công mà An An đã phông tay trên ở rừng Huyền Vũ).

Nghĩ tới những huynh đệ tử nạn rồi đến nguy cơ nhóm tan rã khiến Kinh Thiên đau đầu không thôi. Nếu như nhóm hần có tên mặt chuột am hiểu cơ quan và trận pháp giúp đỡ thì đã không ra nông nổi. Tên mặt chuột kia vốn là người của Hồng Lạc Lâu Triệu Lạc Lạc, hần đã nhiều lần thương lượng nhưng Triệu Lạc Lạc nhất quyết không nhượng lại tên mặt chuột.

Nếu Kinh Thiên biết người mà hần muốn mua là một trong những phần tử chủ chốt của Hồng Tinh Lâu - Nhất Ảnh, địa vị ngang bằng thậm chí còn cao hơn cả Triệu Lạc Lạc, phỏng chừng hần sẽ không nói hai lời mà tự vả vào mặt mình vài cái.

Trăm suy ngàn nghĩ một lát, cuối cùng Kinh Thiên quyết định nhập nhóm. Nhập nhóm chính là hai nhóm nhỏ lẻ đạt thành hiệp nghị ước định sẽ nhập lại làm một. Hai trưởng nhóm cũ sẽ tiến hành quyết đấu để chọn ra trưởng nhóm mới, người thua phải chấp nhận vị trí phó nhóm.

-----++++-----

Cách chỗ Kinh Thiên không xa là nhóm của Hoắc Kim. Hoắc Kim vốn là tội phạm truy nã của Thiên Vũ quốc. Bản thân Hoắc Kim là một tiêu sư nổi danh của Thiên Vũ thành. Hần 20 tuổi đã là đoàn trưởng của tiêu cục Long Môn, 25 tuổi được xưng bài danh cao thủ đứng thứ 10 trong hạt giống trẻ của võ lâm. Những tưởng đợi chờ tương lai hần là màu vàng sáng lạng nhưng người tính không bằng trời tính.

Thiên Vũ thành không ai không biết Hoắc Kim là bằng hữu sinh tử của ngũ hoàng tử Diệp Hi Lâm, vị hoàng tử cách đây ba năm bị gán tội danh mưu phản, hiện tại bị giam cầm trong tiểu viện Phong Viên. Hoắc Kim cũng vì vậy bị liên lụy bãi bỏ bài danh võ lâm, phế bỏ tư cách tham gia hạt giống chiến phân vị võ lâm của thập quốc. Thiên Vũ để còn ban một đạo chỉ phạm là họ Hoắc sẽ bị trục xuất khỏi Thiên Vũ quốc, riêng Hoắc Kim thông đồng với ngũ hoàng tử đại nghịch bất đạo mưu đồ soán ngôi lập tức lăng trì xử tử.

Mọi người thậm chí cả Thiên Vũ để đều nghĩ Hoắc Kim chết không sai bởi vì đồng đảng của ngũ hoàng tử đều bị xử lý sạch sẽ, không một ai hỗ trợ hần. Nhưng ai biết được, trước ngày hành hình Hoắc Kim lại biến mất không tung tích.

Sau khi xuất hiện tại rừng Từ Vân, chưa đầy một năm Hoắc Kim như cá gặp nước. Hắn từ một tên vô danh tiểu tốt tung hoành ngang dọc chưa đầy năm đã thành tay tầm bảo dày dặn kinh nghiệm. Hiện tại Hoắc Kim đã là trưởng nhóm gồm 30 thành viên.

Bên gốc cổ thụ ngàn tuổi, một nam tử vận y phục thanh sam đang tu luyện võ công. Hắn có khuôn mặt như điêu như khắc, mày rậm, mắt sáng, ngũ quan tinh tế. Nếu không phải trên gương mặt hoàn mỹ kia bị một vết phỏng chạy dài từ mắt trái xuống cằm, phá hủy một nửa gương mặt thì hắn đã có thể xưng là mỹ nam tuần mỹ nhất khu tự trị. Nhưng đó không phải là điều Hoắc Kim bận tâm, hắn hiện tại chỉ muốn ra sức tu luyện võ học, thành lập thế lực vững trãi để báo đáp huynh đệ sinh tử đang bị giam cầm và trả thù cho những huynh đệ tử nạn.

Khi Hoắc Kim thu hồi nội lực thì mặt trời cũng vừa xuống núi. Hắn dự định ăn qua loa một chút rồi đi tuần tra thì có thuộc hạ bẩm báo Kinh Thiên muốn gặp. Đối với Kinh Thiên, Hoắc Kim không có hảo cảm lẫn ác cảm. Hoắc Kim suy nghĩ đôi chút cuối cùng quyết định gặp mặt.

"Hoắc huynh đệ, nghe danh đã lâu nay được diện kiến. Tại hạ là Kinh Thiên". Kinh Thiên vừa thấy Hoắc Kim thì tươi cười nồng nhiệt.

Có câu "không ai đưa tay đánh vào mặt cười", Hoắc Kim cũng mỉm cười nồng nhiệt tiếp đón.

"Kinh huynh, hạnh ngộ! Mời ngồi!".

"Hoắc huynh quá khách sáo rồi. Kinh Thiên ta là người ngay thẳng không thích vòng vo. Hoắc huynh, huynh có muốn cùng ta hợp tác?". Vừa ngồi vào ghế Kinh Thiên trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Hoắc Kim sâu ý nhìn biểu hiện của Kinh Thiên, hắn là không hiểu ý tứ của lão già họ Kinh này.

"Ah, hợp tác thế nào?".

"Hoắc huynh không cần phải đề phòng tại hạ. Tại hạ vốn có ý hợp tác cùng huynh. Huynh cũng đã nghe Địa Lam Hải bị phá kết giới. Tại hạ đến đây là vì việc này".

"Kinh huynh quá lời rồi. So về kinh nghiệm và thực lực thì Hoắc mỗ đều thua huynh. Hoắc mỗ chỉ không hiểu tại sao Kinh huynh tìm đến đây?".

"Haz... Không giấu gì huynh, thuộc hạ ta mang theo trong trận tầm bảo ở Huyền Vụ Lâm bị tiêu hao khá nhiều. Mặc dù kết giới bị phá nhưng độ nguy hiểm của hồ Tích Vĩ còn ai lạ gì. Kinh mỗ tin tưởng nhân phẩm và năng lực của huynh nên mới mời hợp tác. Kinh mỗ không phải ai cũng bạ đâu vơ đó cho đủ số lượng".

Hoắc Kim không phải là người nông nổi nếu không hắn đã sớm quy thiên. Hắn tuy động lòng sinh ý này nhưng mọi chuyện phải cẩn thận. Hắn đã sai lầm một lần nên không thể sai lầm thêm lần nào nữa. Hắn nhấp một ngụm trà như có điều suy nghĩ rồi nói:

"Chuyện này Hoắc mỗ sẽ suy nghĩ lại, hai ngày sau sẽ có câu trả lời cho huynh".

Kinh Thiên vẫn một bộ dạng không sao cả. Hắn chấp tay thi lễ rồi ly khai.

Hoắc Kim còn lại trong trường yên lặng suy tư. Hắn như nhìn về phương xa thăm thì tự hỏi: ta có nên mạo hiểm một lần không? Lâm đệ, nếu là đệ thì đệ sẽ làm gì? Trong vô thức tay hắn lại lần mò vào ngực lấy ra một vật chói sáng.

Chỉ thấy trong tay Hoắc Kim đang cầm là một vật màu nguyệt bạch, là vòng cũng không phải vòng, là kiềng cũng không phải kiềng. Đồ vật kỳ lạ bất mắt kia có một mặt hình tròn, hai sợi dây kim loại nối ở hai đầu mặt tròn có thể đeo vào tay. Trên mặt tròn kia có ba chiếc kim nhỏ một ngắn và hai dài, chiếc kim dài chạy nhanh nhất có màu đỏ thẫm. Hoắc Kim đưa tay vuốt vuốt vào mặt tròn, tại nơi đó vẫn còn lưu lại vết máu của người thân hắn.

-----+++++-----

Tháng 8 tiết trời vào thu hơi se lạnh. Rừng Từ Vân bước vào thu mang theo sắc màu sắc sỡ. Mặc cho nhân loại náo nhiệt, rừng Từ Vân vẫn trở về vẻ đẹp của mình. Trên từng tán cây già đã chỉ chít những quả mọng nước, có cây đã cho những quả chín đầu mùa, có cây chỉ mới urom urom quả chưa chua. Những chú thỏ hoan, sóc hoan mừng như bắt được vàng. Chúng mò mẫm nhặt từng quả, từng quả, thu hạt lại thu hạt cất vào hang của mình. Đây chính là nguồn sống của chúng qua mùa đông năm nay.

Bọn thú rừng còn lại cũng nhón nháo nhộn nhịp chuẩn bị cho ba tháng mùa đông. Loài nào tích trữ thì vẫn tích trữ, loài nào săn mồi thì vẫn săn mồi. Có chú sóc nhỏ không vâng lời đi lượn lắt mà hiếu kỳ nhìn vào hàng xóm lâu năm của bọn nó.

Rõ ràng loài người đến sau tổ tiên chúng nó nhưng loài người lại không biết xấu hổ tranh giành chỗ ở của chúng nó. Đã thế loài người còn liên tục phá rừng, khai thác sản vật vô độ. Điều đáng nói ở đây, loài người có thể vì tranh chấp sản vật và địa bàn còn xảy ra ẩu đả. Loài người đánh nhau là chuyện thường tình nhưng mấy hôm nay sóc nhỏ nhận ra họ đánh nhau ngày càng kịch liệt, mâu thuẫn mỗi lúc một gay gắt. Cả khu rừng giờ đây đâu đâu cũng nhóm mùi huyết tinh.

Chú sóc nhỏ hiếu kỳ dời ánh mắt về phía cây sồi già, nơi đó đang tụ tập nhóm người tranh cãi. Tiếng mắng chửi và quát tháo liên tục vọng vang trong không khí.

"Bù Thiết, người đừng rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt. Mau mau giao Thất Tâm Thảo ra đây!".

Giọng một hán tử trung niên vang lên không yếu khí thế:

"Luru Mã, ngươi đừng hiệp người quá đáng. Ta nói không là không!".

Hán tử trung niên vừa dứt lời thì xung quanh nổi lên một tràng cười khinh bỉ:

"Không? Ha ha... Bù Thiết, ta nể tình chúng ta là đồng hương nên mới nhiều lời với ngươi. Ngươi nghĩ một mình ngươi đấu lại tám huynh đệ chúng ta hà...hà...?".

Tiếng cuối cùng được Luru Mã kéo dài vừa dứt thì một tràng cười ủng hộ hán tử vang lên. Bù Thiết gắt gao nắm chặt bọc vải trên tay, trên đầu hán tử đã nhỏ xuống từng giọt máu đỏ thẫm, máu từ từ đông lại trên má hán tử nhưng có những giọt máu đặc đã chảy vào miệng vào mũi, mùi huyết tính nồng ngọt, tanh tanh xông thẳng vào óc khiến hán tử ngây một mơ hồ.

Luru Mã không tiếp tục dây dưa nữa, hán tử phát tay ra lệnh cho đám đàn em tiến lên cướp đi bọc vải mà Bù Thiết sống chết ôm vào ngực. Bù Thiết liên tiếp đưa lưng chịu trận những cú đánh đấm. Đám đàn em của Luru Mã cũng không thủ hạ lưu tình. Sau một lúc Bù Thiết đã không còn động đậy nữa, Luru Mã dùng chân đá Bù Thiết lật người hán tử rồi cúi xuống nhặt lên bọc vải. Hán tử mở ra kiểm tra rồi hài lòng khi thấy Thất Tâm Thảo vẫn còn nguyên vẹn.

Sóc nhỏ rất hiếu kỳ say mê xem náo nhiệt, thấy đám người dần tan rã, sóc nhỏ định leo xuống xem xét kẻ kia tại sao không theo đồng bọn của hán tử. Khi nó định đưa chân leo xuống thì một cái tát chụp lên đầu nó. Quay nhìn lại là về mặt phần nộ của sóc mẹ. Sóc mẹ chỉ chỉ một lát cuối cùng cũng mang sóc con hừ hống đi về. Hừ! Nó mới không lạ những việc như vậy đâu! Loài người vì lợi ích ngay cả phụ mẫu còn đem bán huống chi là đồng bọn.

Dưới cây sồi già không còn náo nhiệt nữa chỉ còn lại mỗi Bù Thiết sống chết không rõ. Tại một khắc trước bọn họ vẫn là đồng hương thì một khắc sau họ đã trở thành kẻ tử địch. Đây chính là chuyện thường thấy tại rừng Từ Văn này.

Sáng sớm An An theo Dạ Mộc Nghiên đến bãi bồi Linh Thứu. Đây là nơi tụ hội cho những ai tham gia tầm bảo Địa Lam Hải.

Mặc dù buồn bực vì thành chủ phái nha đầu tiểu Ngọc theo bồi nàng nhưng An An vẫn một bộ dạng oa nhi hiểu chuyện. An An biết bọn họ hiểu làm quan hệ của nàng và Dạ bất lương, ai bảo bọn họ lại trùng hợp cùng họ làm chi.

Dạ bất lương trên đường vẫn một bộ dạng vô si hết đòi hỏi cái này rồi đến cái khác khiến chúng họ vệ và nha hoàn thành chủ phái theo phái đồ mồ hôi lạnh một trận. An An và Mạc Ngôn bên cạnh chỉ có thể quăng cho họ ánh mắt "tự cầu nhiều phúc".

Mặt trời đã lên cao, số người tụ tập mỗi lúc một đông, An An tuyệt nhiên không nhận ra bất kỳ người quen nào. Nàng không quan tâm nhiều thứ như vậy nên vẫn một bộ nhu thuận đứng cạnh Dạ bất lương.

Không khí đang náo nhiệt sôi nổi thì bỗng nhiên yên tĩnh đến lạ. Lối rẽ được vạch ra, một nam tử khí chất tiên nhân thoát tục xuất hiện như hạc giữa bầy gà. Trái tim An An như nhảy nhót khỏi lồng ngực, tay nàng trở nên run rẩy lợi hại. Nam nhân này...nam nhân này...

Dạ Mộc Nghiên nhận ra biểu hiện khác thường của An An, hán tử không nói hai lời gắt gao đẩy nàng về phía Mạc Ngôn, bản thân hán tử mang một bộ thông dong tiến lên hành lễ:

"Diệt nhi ra mắt Huyền Thiên trưởng lão".

Huyền Thiên nhận nhặt liếc nhìn người được xưng là thiên tài tu đạo của Linh Sơn. Hán tử hỏi đánh giá đồng thời đáp lời:

"Chất nhi quá khách khí! Ta và tổ sư gia của ngươi vốn là bằng hữu".

Dạ Mộc Nghiên cũng không vì bề trên sủng mà kiêu. Đối với người được Linh Sơn xưng tụng như truyền thuyết hán tử vẫn giữ bộ dáng lạnh nhạt của đạo gia nên có.

Mạc Ngôn nhìn tình hình này lại than thở trong lòng: chủ nhân lại đưa ra chiêu bài giả trư ăn cợn a.

An An đã dần dần giữ được bình tĩnh, nàng quan sát và nghe ngóng đối thoại của hai người cảm thấy một trận quỷ dị chưa từng có. Nam nhân bạch y khí chất tiên nhân nhìn bề ngoài không quá 30 nhưng qua lời nói lại có quan hệ với lão tổ tông với một hải tử 10 tuổi.

An An cũng không lạ gì nam nhân trước mặt. Hán tử bề ngoài chỉ mới 25 - 26 nhưng thực chất đã trên ngàn tuổi. Hán tử chính là truyền thuyết của Linh Sơn - Huyền Thiên trưởng lão Thâm Thiếu Bạch.

Truyền thuyết của Linh Sơn lại viết thư yêu cầu thiếu chủ Linh Sơn giúp đỡ? An An thực lấy làm khó hiểu. Thâm Thiếu Bạch vốn là người toàn năng về phương diện tu đạo lẫn võ học vậy mà lại cầu trợ từ Dạ Mộc Nghiên? An An sâu kín liếc nhìn kẻ nào đó hòng phát hiện ra ưu điểm của hán tử. Đáng tiếc lại để cho nàng thất vọng!

Dạ Mộc Nghiên sâu kín liếc nàng cảnh cáo rồi cùng Huyền Thiên trưởng lão bàn bạc cách phá giải tầng kết giới cuối cùng của Địa Lam Hải.

Tầng kết giới cuối cùng chỉ đơn giản là bát quái đồ nhưng cái khó khăn là mỗi mắt trận pháp không dùng vật hiện hình sắp xếp mà dùng linh khí làm mắt trận. Huyền Thiên cho dù là truyền thuyết Linh Sơn nhưng hán tử lại không có thiên phú cảm nhận mật độ linh khí như Dạ Mộc Nghiên. Hán tử càng không thể dùng pháp bảo kiểm tra từng lớp khí trên hồ Tích Vị để mò mẫm ra mắt trận triệt phá.

An An bước theo Dạ Mộc Nghiên xuống thuyền, nàng tuy sợ bạch y nam tử nhưng vẫn phải liều mạng. Cho đến thời điểm hiện tại An An thấy cảm kích Dạ bất lương khi hắn ép nàng uống cả bát bữa ngải đen sì, cũng vì vậy mà Huyền Thiên không phát hiện nội lực thực sự của An An.

Thuyền của An An đi là thuyền của đầu não chủ chốt nên thập phần xa hoa và tiện nghi. Theo bên cạnh chiếc thuyền xa hoa là những chiếc thuyền con của các võ lâm nhân sỹ cùng thuộc hạ của Huyền Thiên trưởng lão. Đây không đại biểu cho Huyền Thiên rộng rãi, chia sẻ Địa Lam Hải cùng với mọi người. Hắn chấp nhận cho họ theo đuôi là để tùy thời tìm chốt thí mạng. Những kẻ còn lại sao không hiểu ý của hắn, chỉ là bọn họ lại không chống lại sức hấp dẫn của Địa Lam Hải. Huyền Thiên trưởng lão chẳng phải nói chỉ cần bọn họ sống sót thì cứ việc tranh đoạt. Địa Lam Hải là một núi bảo vật thánh phẩm như vậy sao có thể thiếu phần họ.

-----+++++-----

Ngay tại lúc nhóm Huyền Thiên đang phá kết giới thì bên trong Địa Lam Hải đã có người xâm nhập. Hai đạo bóng dáng một đen một trắng bất chấp sương mù vẫn dùng khinh công tiến sâu vào Địa Lam Hải.

Nhất Ảnh nhìn bóng trắng di chuyển phía trước vô cùng phức tạp. Hắn là không ngờ nàng lại dùng cách tàn nhẫn như thế để vượt qua kết giới của Mộc Sinh, càng ngày hắn càng nghi ngờ nữ tử trước mắt liệu có phải là Thiên Nữ?

Dùng máu của 20 hải đồng và 20 trinh nữ ô nhiễm thánh địa, dùng hơn năm trăm oán linh phá không mà đi, hy sinh hơn 600 thuộc hạ làm đệm lót để vượt qua hồ Tích Vị. Hiện tại Nhất Ảnh tuyệt nhiên không còn nhận ra nữ tử trước mắt. Nàng thiện lương sao? Trong sáng sao? Hắn cảm thấy thật châm chọc!

Triệu Nhựt Nhựt dĩ nhiên không nhận ra ba hồi đảo chuyển trong lòng Nhất Ảnh, nàng hiện tại chỉ thấy vô cùng thư sướng. Nàng rốt cục đã chiếm được Địa Lam Hải. Chỉ có kẻ ngu ngốc mới đi tranh cướp bảo vật trên Địa Lam Hải. Chủ nhân chân chính của Địa Lam Hải là Mộc Sinh, muốn có Địa Lam Hải thì phải khế ước với cây cô thụ già cổ kia.

Triệu Nhựt Nhựt dựa theo oán linh xâm nhập mà nhận ra phương hướng đến chỗ Mộc Sinh. Mộc Sinh là thánh vật phát ra linh khí còn oán linh lại phát ra oán khí. Trong trời đất, oán khí luôn có xu hướng ô nhiễm thánh vật. Triệu Nhựt Nhựt lợi dụng sự tương khắc này để tìm vị trí của Mộc Sinh.

Nếu hiện tại sương mù tan đi Triệu Nhựt Nhựt sẽ nhận ra một đường oán khí của nàng ta đã phá hỏng biết bao nhiêu thánh vật ở Địa Lam Hải. Nơi đâu oán linh đi qua nơi đó dù là Sơn Tham ngàn năm hay Linh Chi ngàn tuổi đều bị tan biến thành tro bụi. Nhưng nếu nàng ta nhận ra thì liệu có dừng lại? Sẽ không! Loại người ích kỷ như Triệu Nhựt Nhựt sẽ không từ thủ đoạn để độc chiếm thánh vật, dù phải phá hủy Địa Lam Hải còn hơn nàng ta đáng tặng nó cho bất kỳ ai.

-----+++++-----

Càng tiến sâu vào hồ thì sương mù càng dày đặc. Thời tiết trên hồ Tích Vị luôn khiến những người tầm bảo phải sôi máu. Nếu một khắc trước tiết trời se se lạnh thì một khắc sau trời sẽ bước vào cuối hạ. Thời tiết nóng lạnh luân phiên xoay chuyển như vậy vẫn chưa là vấn đề lớn, vấn đề làm mọi người đau đầu nhất là lớp sương mù bao bọc làm họ luôn mất phương hướng, thậm chí họ có khi lâm vào ảo giác bản thân đã trải qua vài năm lang thang đơn độc trên hồ.

Thời tiết khắc nghiệt trên hồ là đánh vào thể xác trong khi sương mù chính là đòn tra tấn tinh thần. Đối với những người có ý chí kiên định thì đây chính là khảo nghiệm tinh thần nhưng đối với kẻ yếu kém thì đây không khác nào đòn chí mạng. Khi con người bước đi vô định không có mục tiêu thì thời gian họ trải qua luôn kéo dài hơn những người khác.

An An đứng trên boong thuyền quan sát biểu cảm của tất cả mọi người. Có người đau đớn quằn quại, có người thì suy sụp tuyệt vọng, có người ngơ ngơ ngác ngác...Đủ loại biểu cảm.

An An nhận ra khác biệt rất lớn: hầu như bị ảo giác đều là võ lâm nhân sỹ tuyệt nhiên không có nạn nhân nào là thuộc hạ của bạch y nam tử. Quả nhiên có chỗ dựa thật tốt!

Huyền Thiên nhìn nữ oa kia với ánh mắt bất thiện thì một bóng dáng nho nhỏ che chắn tầm nhìn của hắn. Mặc dù đối phương có thân phận khác biệt trong Linh Sơn nhưng hắn vốn cường thế nên làm việc gì cũng không kiêng kỵ, giọng nói chất vấn vang lên:

"Người đây là ý gì?".

Dạ Mộc Nghiên vẫn giữ một bộ dạng bình tĩnh nhưng không thiếu phần cung kính mặc dù uy áp nội lực trên người trưởng lão đã khiến mạch máu hắn từng trận sôi trào.

"Nàng là người của ta, kính xin trưởng lão giọng cao đánh khẽ!".

Huyền Thiên nhíu nhíu mày nhưng không tiếp tục vấn đề. Vừa rồi hắn thấy oa nhi kia vẫn bình tĩnh trước trận pháp của hồ Tích Vị trong khi trên người không có một pháp bảo. Hắn vốn bản tính đa nghi không chấp nhận sai sót nào. Nghe lời giải thích của Dạ Mộc Nghiên tâm mới thoáng dịu xuống. Nếu là bằng hữu của tiểu chất hắn thì không có gì lạ.

Huyền Thiên cố tình gạt đi nghi kỵ nhưng không hiểu sao hắn vẫn thấy không thoải mái. Oa nhi kia mang đến cảm giác bất an trong lòng hắn, xem ra sau chuyện này hắn phải điều chỉnh một chút. Nghĩ xong Huyền Thiên lại ý vị sâu xa nhìn tiểu nữ hải cách đó không xa, hắn thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Huyền Thiên không ngờ lần bỏ lỡ cơ hội này lại là lần hối hận nhất trong đời của hắn.

Dạ Mộc Nghiên sau khi cảm nhận sát ý từ Huyền Thiên trưởng lão đã lui, hắn không nói không rằng đẩy An An về phòng. An An tuy buồn bực nhưng vẫn nghe lời. Nàng không phải không cảm nhận sát ý của bạch y nam tử nhưng nàng rất nóng lòng tiến vào Địa Lam Hải. An An có thể dùng khinh công trực tiếp lướt đi trên mặt nước nhưng nàng không đủ tự tin qua mặt nam nhân kia.

Đứng trên boong thuyền, Dạ Mộc Nghiên cứ chốc lát lại dùng linh lực đánh vào khoảng không phá giải từng mắt trận. Theo thời gian mắt trận dần tan biến thì sương mù mỗi lúc một mờ nhạt. Tuy vậy chỉ trong vòng hai ngày sương mù đã giết chết gần trăm mạng người.

Tình trạng tử vong của họ vô cùng thê thảm. Họ chết trong tuyệt vọng, trong đau khổ và sâu tận linh hồn là sự cô độc một đời người. Dẫu chỉ là ảo giác nhưng tất cả bọn họ đã sống trong ảo giác cả quãng đời còn lại và quãng đời đó họ phải đối mặt với sai lầm và nỗi đau quá khứ của chính mình. Phải nói sương mù hồ Tích Vĩ là một sát thủ tàn độc nhất từ trước đến nay. Giết người trong đau đớn kinh hoàng!

Mắt thấy sương mù gần như được hóa giải, hồ Tích Vĩ như có linh tính, từng trận từng trận gió lốc cuồng cuộn ập đến, mưa rào trút xuống như thác nước, sóng nước ầm ầm dữ dội, gió lốc nổi lên bốn phía. Bầu trời hồ Tích Vĩ như tiếp thêm sức mạnh cho nó. Mặt trời bị che lấp, vân vũ vân xoay biến hóa, thiểm điện không ngừng liên tục đánh xuống.

Trước là bí vụ (sương mù bí hiểm) sau là thiên tai khiến đám người tầm bảo tổn thất không nhẹ. Kẻ yếu ớt thì trực tiếp bị gió lốc quăng xuống hồ, kẻ xui xẻo thì bị thiểm điện đánh chết. Từng đạo từng đạo tiếng la hét kêu thảm vang tận mây xanh nhưng vẫn vô vọng. Phàm là thứ nghịch thiên tồn tại trên nhân gian, nếu không sớm bị tiêu hủy thì cũng phải mai danh ảm đạm. Mộc Sinh chính là thực vật nghịch thiên, nếu bị người đời phát hiện sẽ gặp tai kiếp.

Mộc Sinh là thánh vật tại nhân gian được dùng để áp chế âm khí ngày một tăng lên nên hiển nhiên tai kiếp không nhằm vào nó, kẻ chịu tội là đầu sỏ gây nên: nhóm người tầm bảo!

Mắt thấy một đạo lôi thiểm sắp đánh xuống, Mạc Ngôn không chút do dự ôm thiếu chủ của mình tránh thoát. Hắn tuy nhanh nhưng sao nhanh bằng lôi thiểm. Một đạo lôi kiếp giáng xuống đầu hai chủ tớ, Dạ Mộc Nghiên nhanh chóng mang pháp bảo ra bao lấy cả hai, vừa may tránh thoát được một kiếp.

Lại quay qua nhìn Huyền Thiên trưởng lão cùng đám thuộc hạ của hắn. Đám thuộc hạ của hắn dù có pháp bảo che chắn lôi thiểm nhưng vẫn không thoát một thân chết vật do cuồng phong quần vũ. Riêng Huyền Thiên trưởng lão thì không cần phải nói, hắn dĩ nhiên không một chút thương tổn thậm chí có phần tiêu sái trong hoàn cảnh hiểm nghèo này.

Khỏe mắt Dạ Mộc Nghiên giật giật, quả nhiên người so với người thật khác biệt a. Hắn một thân ướt nhẹp, gió lốc làm xiêm y dường như bị xé nát trong khi người ta mí mắt không giật, tay chân tiêu sái, y phục trắng phau phau thập phần chói mắt. Dạ Mộc Nghiên bị đã kích không nhẹ. Hắn đã nhiều lần nghe phương danh vị truyền thuyết Linh Sơn Thảm Thiếu Bạch nhưng chưa một lần được diện kiến.

Giao dịch lần này vốn dĩ hắn bất đồng ý kiến với gia gia. Gia gia muốn giao hảo với truyền thuyết Linh Sơn Thảm Thiếu Bạch để giúp hắn lót đường nhưng hắn lại không nghĩ như vậy. Thánh vật xuất thế sẽ sinh tai kiếp. Không nói đến hắn vốn vô dục vô cầu với địa vị gia chủ Linh Sơn thì danh tiếng của Huyền Thiên hắn cảm thấy không chân thật. Truyền thuyết Linh Sơn liệu có đúng như lời đồn đại?

Dạ Mộc Nghiên đánh chết cũng không tin Huyền Thiên là người thiện lương như lời ca tụng. Bất quá gia gia hắn lại là người vô cùng kiên nhẫn, lão nhân gia người kiên nhẫn đến mức "niệm kinh" bên tai hắn ba ngày ba đêm, nào là Huyền Thiên trưởng lão thế này, Huyền Thiên trưởng lão thế kia...làm cho đầu óc hắn mụ mị cả lên.

Dạ Mộc Nghiên hắn chỉ cho phép gây tai vạ cho người khác chứ nào chịu bị người mang ra chịu tội. Hắn lại suy nghĩ đến tai kiếp khi thánh vật xuất thế, một ý nghĩ tà ác lóe lên trong đầu hắn. Hừ...hừ...gia gia hắn sùng bái người kia như vậy, hắn sẽ từng bước đập đổ hình tượng của hắn ta. Nếu gia gia chứng kiến thảm cảnh hắn ta chết vật vì tai kiếp thử xem hắn ta còn dám nhận phong hoa tiêu sái? Nếu gia gia thấy hắn dùng thuộc hạ lót đường để xem còn tự cho là thiện lương? Nếu gia gia thấy bộ mặt tham lam của hắn khi đứng trước thánh vật Mộc Sinh thì còn đáng về tiền phong đạo cốt?

Người nào đó dĩ nhiên không thừa nhận bản thân hắn ghen tỵ vì bị gia gia mình mang ra so sánh. Tuy nhiên cho đến thời điểm hiện tại thì kế hoạch của Dạ Mộc Nghiên có hơn phân nửa đã ngâm nước nóng.

Huyền Thiên đúng thật không phải người lương thiện nhưng hắn chưa bao giờ đối xử tệ bạc với thuộc hạ mình nên sẽ không có chuyện hắn dùng thuộc hạ làm đá kê chân. Bản thân hắn vốn đã tu luyện nội công và tu luyện linh khí trên ngàn năm, trải qua nhiều tai kiếp nên lẽ dĩ nhiên tai kiếp lần này sẽ không làm khó hắn.

Dạ Mộc Nghiên nhìn bóng dáng bạch y cách đó không xa mà trong lòng âm thầm nghiền răng nghiền lợi. Thảm Thiếu Bạch, một ngày nào đó ta sẽ bóc trần bộ mặt giả dối của ngươi!

Dạ Mộc Nghiên đưa tay vận một chút linh khí đánh vào mắt trận cuối cùng. Sương mù đã tan biến nhưng tai kiếp vẫn còn. Dạ Mộc Nghiên một tay nắm lấy Mạc Ngôn tiêu thất trong không trung chỉ để lại một câu cho Huyền Thiên:

"Giao dịch đã xong, chuyện còn lại tùy vào trưởng lão".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tranh Chấp (Phần 2)

An An ở trong phòng chịu đủ cực khổ, dù nàng không thường say sóng nhưng từ lúc thiên tai giáng xuống con thuyền không ngừng lắc lư khiến bản thân nàng chật vật không thôi. An An từ không gian mang ra viên thuốc chóng nôn, nàng cũng không keo kiệt đưa thuốc cho nha hoàn tiểu Ngọc. Nha hoàn tiểu Ngọc hiển nhiên nghi ngờ lòng tốt của nàng nên chán ghét vứt bỏ thuốc nàng đưa.

An An vẫn bộ dạng không sao cả, hiện tại nàng cần là vượt qua khốn cảnh này. Đang lúc nghĩ cách thoát thân thì Dạ Mộc Nghiên xuất hiện cùng với Mạc Ngôn. Dạ Mộc Nghiên đưa tay về phía nàng ý bảo tiến lại. An An chưa kịp phản ứng thì tiểu Ngọc cạnh bên đã chạy đi. Nàng ta một bộ dáng lễ hoa đài vủ diễm đậm nói:

"Công tử, xin hãy mang ta theo cùng, ta nguyện ý theo hầu công tử".

Nếu là người khác có lẽ nàng ta đã thành công vì bộ dạng của tiểu Ngọc không khuynh thành tuyệt sắc thì cũng là cảnh đẹp ý vui, nhưng cố tình nàng ta lại xui xẻo gặp phải Dạ bất lương.

Dạ Mộc Nghiên chán ghét trực tiếp bỏ qua tiểu mỹ nhân, một đường thẳng tiến về phía An An. Khi nhận ra nàng ngay đơ như phỗng, Dạ Mộc Nghiên lay lay nàng:

"Người hồi hồn về cho ta, bây giờ không phải lúc lộ ra cục ngu si".

An An âm thầm phi nhỏ hần: người mới là ngu si! Cả nhà người đều là ngu si!

An An giãy tay khỏi Dạ bất lương, nàng nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc vốn có:

"Ta nhất định phải vào Địa Lam Hải. Người đưa nàng ta về phủ viện thành chủ, xong việc ta sẽ về".

Lần này Dạ Mộc Nghiên lại phủ quyết:

"Không được! Nơi đó rất nguy hiểm!". Nói xong kéo An An đi không cho nàng cự tuyệt.

An An dùng khinh công thoát khỏi kiềm chế của Dạ Mộc Nghiên khiến cả ba người còn lại kinh hãi. Mạc Ngôn miệng há to như không thể tin được, hần nhận ra thân thủ của An An nhanh nhẹn bất phàm, dù là gia chủ Dạ gia hiện tại cũng phản ứng không nhanh như vậy.

Dạ Mộc Nghiên sâu kín liếc nhìn An An, hồi lâu hần cũng lên tiếng:

"Cho ta một lý do chính đáng ta sẽ để người đi, bằng không, dù đến vũ lực ta cũng không ngại".

Đối với bá đạo của Dạ Mộc Nghiên An An không hề bực bội, nàng cảm nhận sự quan tâm lo lắng từ hần là hoàn toàn chân thật. Nàng thấp giọng nói:

"Đệ đệ ta bị trọng thương cần đi Địa Lam Hải cứu mạng. Ta không thể không đi".

Dạ Mộc Nghiên mím môi không nói gì. Mạc Ngôn gật đầu như hiểu rõ. Nha hoàn tiểu Ngọc thì tỏ ra sốt ruột, thuyền sắp không trụ vững mà còn nói chuyện vô bổ.

Cuối cùng Dạ Mộc Nghiên quăng một ngọc bội về phía Mạc Ngôn căn dặn:

"Người dùng truyền trống trận cùng người xấu xí này về trước, ta theo Dạ Dạ".

Nói xong Dạ Mộc Nghiên lấy từ trong ngực ra một mảnh huyết ngọc, nắm tay An An rồi tiêu thất trong không khí.

-----++++++-----++

Khi An An mở mắt ra thì bản thân đã đứng trên một vùng đồng cỏ. Nàng chưa kịp quan sát đủ thì Dạ Mộc Nghiên mất hết kiên nhẫn dẫn nàng thoát đi. Dạ Mộc Nghiên không dùng khinh công nhưng lại dùng hạc giấy thúc thân để di chuyển. Tuy tầng kết giới bị phá giải hoàn toàn nhưng sương mù trên đảo vẫn không tiêu hết. An An nghĩ đây có lẽ là thân lực của Mộc Sinh dùng để bảo vệ đảo.

Nàng cùng Dạ Mộc Nghiên một đường thẳng tiến về đảo trung tâm, nơi Dạ Mộc Nghiên cảm nhận nguồn thần lực nồng đậm nhất.

Địa Lam Hải thực chất là một dãy đảo gồm bốn đảo nhỏ hợp lại. Trên mỗi đảo đại diện cho mỗi mùa thời tiết. Chính sự đa dạng như vậy nên hầu hết được liệu quý hiếm đều tập trung trên bốn đảo này.

Đảo mùa xuân đúng như tên gọi của nó. Quanh năm suốt tháng toàn đảo chìm trong mùa xuân ấm áp. Xuân về hoa nở muôn thú an vui. Đây là đảo đa dạng nhất về chủng loại thảo dược và là nơi trú ngụ của các loài linh vật kỳ dị.

Đảo mùa hạ với sắc vàng của thực vật. Quanh năm quanh đảo bao trùm khí nóng của mùa. Các loài thực vật trên đảo hầu hết là loài hiếm được chịu được khô hạn.

Đảo mùa thu với sắc đỏ đặc trưng của mùa. Quanh năm trên đảo đều là loài thực vật cho ra trái chín mọng nước hay quả dại đầy thịt. Hiển nhiên các loại quả này đều là dược quả mang linh lực người người mơ ước. Nếu một quả trên đảo này xuất hiện tại nhân thế sẽ gây oanh tạc cho thập quốc vì mỗi quả chứa trên chục năm linh lực. Trên đảo mùa thu có đến chục ngàn cây mà mỗi cây đều cho trái chín đầy cành. Bấy nhiêu cũng đủ thấy giá trị của đảo này.

Trái với ba đảo trước đều sinh sôi sức sống, đảo mùa đông lại im lìm đầy bí ẩn. Quanh năm trên đảo đều là một màu tuyết tinh khôi. Nếu người tinh tinh tỉ mỉ đi vào đảo này sẽ dễ dàng nhận ra trên những vách đá, vách tuyết thậm chí trong lớp tuyết dưới chân đều là bảo vật hiếm có như Tuyết Liên, Tuyết Thảo Sâm, Huyết Linh Chi, Tuyết Mộc Nhĩ...Sở được thảo ở đây tuy ít về số lượng nhưng giá trị lại quý gấp trăm lần thảo dược trên ba đảo cộng lại. Một mảnh Huyết Linh Chi nơi đây có khi chứa cả trăm năm thậm chí cả ngàn năm linh lực.

An An cùng Dạ Mộc Nghiên một đường thẳng tiến trung tâm của dãy đảo. Trên đường đi sương mù mỗi lúc một mờ nhạt khiến nàng lo lắng. Mộc Sinh hiện tại ra sao? Đây là câu hỏi duy nhất từ khi An An lên đảo.

Đang bay trên hạc giấy, An An cùng Dạ Mộc Nghiên bỗng dưng thấy chao đảo, hạc giấy như bị thứ gì kích thích dần mất ổn định. Dạ Mộc Nghiên chấp hai tay niệm thành chú quyết đưa cả hai an toàn xuống đất. An An nhìn không được hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Dạ Mộc Nghiên im lặng cảm thụ xung quanh rồi dùng thức thần thăm dò. Hắn trả lời nàng với giọng nói đầy lo lắng:

"Có kẻ dùng oán linh xông qua kết giới trước khi ta giải trừ. Oán khí xung quanh tích tụ khá nhiều, nếu người kia không thu lại e rằng thánh đảo sẽ thành yêu đảo"

An An biến sắc:

"Không thể nào! Thánh đảo trải qua hàng ngàn năm thu thập linh lực, chỉ một chút âm khí là phá hủy được sao?"

Dạ Mộc Nghiên than nhẹ:

"Nguồn linh lực của đảo rất nhiều và thánh khiết. Âm khí không cần nhiều, chỉ một chút thôi đã có thể ăn mòn linh khí. Chính vì thế đảo cần có thánh vật duy trì và tổng xuất yêu vật ra ngoài. Xem ra Mộc Sinh của đảo đã xảy ra chuyện!"

Tiếng nói vừa dứt cũng là lúc Dạ Mộc Nghiên bị An An xách đi như một con mèo hư hỏng. An An dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay di chuyển về trung tâm dãy đảo. Dạ Mộc Nghiên vừa bất ngờ vừa bị đối xử tệ bạc khiến mặt hắn từng trận xanh trắng lẫn lộn.

Nếu người thường dù là cao thủ đệ nhất cũng phải mất một canh giờ mới đến được nơi thì nữ chủ chúng ta tốn không quá nửa canh giờ. Điều này cũng đủ thấy tốc độ khủng bố của nàng. Dạ Mộc Nghiên chân vừa chạm đất đã nôn thốc nôn tháo mất hình tượng. Chết tiệt! Dạ Dạ, sau vụ này chúng ta hảo hảo bàn luận!

Trung tâm đảo là một vùng sương trắng xóa nhưng với nội lực của An An đã sớm nhận ra có kẻ vừa đột nhập. An An nhanh chóng dùng nội lực thăm dò xung quanh, chệch về phía đông khoảng hai dặm tồn tại hai nguồn nội lực trăm năm. An An không mang theo Dạ Mộc Nghiên mà một mình xông về hai nguồn nội lực kia, nàng tin tưởng bản tự có thể bảo vệ tốt chính mình.

Triệu Nhượng Nhượng đã tốn hơn nửa canh giờ thuyết phục nhưng cổ thụ kia một mực không đáp ứng khế ước cùng nàng. Âm thanh nữ tử rít ghào trong sương lạnh phá đi bầu không khí yên tĩnh.

"Hừ! Đừng tưởng ta không biết ngươi có linh tính. Mộc Sinh, ngươi đã nhận ra bản thân không còn trụ vững được nữa, bổn cung có thể giúp ngươi bảo trụ mạng đồng thời cứu lấy Địa Lam Hải. Triệu Nhượng Nhượng ta nói lời sẽ giữ lấy lời".

Mộc Sinh từ lúc Triệu Nhượng Nhượng xuất hiện luôn giả chết. Mộc Sinh không phải sợ nàng ta mà là nó lười giao tiếp với nữ nhân này. Tuổi của nó không biết gấp bao nhiêu lần con người trước mặt, đừng tưởng nó đọc không ra thêm muốn trong mắt nàng ta. Đây là loại người điển hình đam mê quyền lực.

Mộc Sinh dù ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc nhưng bản thân nó là cổ mộc được truyền thừa trí nhớ của tổ tiên từ thời xa xưa. Thêm nữa, Địa Lam Hải không hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Thịnh thoảng sẽ có một vài linh vật du nhập thế giới bên ngoài trở về nói cho nó nghe một vài tin tức hữu dụng.

Mộc Sinh cảm nhận hơi thở của An An tiến gần nên nó không thêm giả bộ nữa. Nó thu lại linh thức cùng khí tức lại. Con người đã xâm nhập thánh đảo nên dùng sương mù cản bước họ đã trở nên vô dụng.

Mộc Sinh không còn thù hận đảo nên hiển nhiên nó có thể hình hóa. Triệu Nhượng Nhượng chưa hết ngạc nhiên vì sương mù biến mất thì trước mắt nàng ta bỗng dưng xuất hiện một lão giả râu tóc bạc kim với đôi mắt màu lam sắc bén. Nàng ta cả kinh lùi về sau mấy trượng.

Nhất Ảnh ở phía sau cũng kinh ngạc không kém nhưng điều hắn ngạc nhiên hơn nữa là sự xuất hiện của nữ oa trước mặt. Đứa bé bỗng nhiên vô thanh vô thức hiện ra khiến hắn không thốt nên lời.

Dạ An An nhìn một màn trước mắt mà cảm hận trong lòng. Nàng ta chẳng những ám hại tiểu Cần mà còn uy hiếp Mộc Sinh. Đối với một người hay bao che khuyết điểm như An An hẳn nhiên không vừa mắt Triệu Nhượng Nhượng.

Triệu Nhựt Nhựt kinh nghi nhìn người trước mắt, mây nhúu chặt thành một đường, dùng uy áp hơn trăm năm công lực đánh thẳng vào màn nhĩ của An An.

"Người là ai?"

Đối phương trả lời khiến nàng ta muốn học máu.

"Là địch nhân của ngươi!".

An An kiên định trả lời không cần suy nghĩ kèm theo uy áp cường giả chân chính. Nàng dùng toàn bộ nội lực khuếch tán xung quanh để chế trụ toàn bộ những kẻ xâm nhập ám hại Mộc Sinh, hiển nhiên nàng không hy vọng trong đó có cả Huyền Thiên trưởng lão.

Triệu Nhựt Nhựt biến sắc, một phần vì uy áp cường giả một phần vì kinh hoàng. Nàng ta gắt gao trừng mắt nữ hài từ trên trời rơi xuống phá hoại kế hoạch của nàng ta. Lão già mắt lam vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng:

"Các ngươi đi đi!".

Các ngươi ở đây hiển nhiên ám chỉ Triệu Nhựt Nhựt cùng Nhất Ảnh. Mộc Sinh mặc dù căm ghét bọn họ nhưng nó chưa bao giờ sát sinh, cũng vì vậy mà linh khí nó xuất ra vô cùng thánh khiết.

Mộc Sinh thấy bọn họ vẫn bất động thanh sắc thì có phần tức giận, tuy mất khả năng thủ hộ đảo nhưng nó vẫn có bản sự tổng xuất hai người này rời đảo.

An An ý vị thâm trường quan sát Triệu Nhựt Nhựt nhưng lại bị nàng ta bắt được. Triệu Nhựt Nhựt như suy nghĩ điều gì đó rồi bất chợt nói:

"Người chính là cao nhân đứng sau Diệp Hi Cẩn?"

Tuy là câu hỏi nhưng trong giọng nói đã có phần khẳng định. An An bị người vạch trần nhưng không lúng túng. Nàng biết không phải nàng quá sơ hở mà là nàng ta là người thành thực trải qua hai kiếp nên độ nhạy bén sâu sắc hơn người khác. An An tựa tiểu phi tiểu đáp trả:

"Làm thế nào ngươi dẫn thức thần vào hoàng lăng đã thương Diệp Hi Cẩn?"

Câu hỏi của An An chính là câu trả lời cho nàng ta. Triệu Nhựt Nhựt không đáng sợ về vũ lực mà nàng ta thiên về âm mưu quỷ kế. Chính vì thế An An quyết định lật bài ngửa với nàng ta để hiểu chuyện gì đang xảy ra với Diệp Hi Cẩn.

Triệu Nhựt Nhựt nhướng mày như thách thức: có giỏi thì ngươi đoán đi!

An An cười khẽ, nàng không nhanh không chậm tuôn ra một tràng khiến Triệu Nhựt Nhựt biến sắc.

"Là do nhãn tử ngọc? Huyền Thiên giúp ngươi hay Dạ gia Nạp Lan quốc?"

Kiếp trước Huyền Thiên không vừa mắt Triệu Nhựt Nhựt nên dĩ nhiên nàng ta phải tốn một khoảng lớn cùng khế ước hai thành trì của Thiên Vũ quốc để mời Dạ gia của Nạp Lan quốc đối phó Diệp Hi Cẩn. Mặc dù khi đó Diệp Hi Cẩn đã vững vàng trên đôi cánh của mình nhưng vẫn bị Triệu Nhựt Nhựt liên thủ cùng Nạp Lan đánh cho trầy vi tróc vảy. Bây giờ nàng ta được Huyền Thiên giúp đỡ đối phó với Diệp Hi Cẩn chỉ mới bốn tuổi nhưng lại bị thất bại thảm trọng.

Lời nói của An An chẳng khác nào cửa vào tìm vào phổi nàng ta. Với bản tính ngạo mạn, Triệu Nhựt Nhựt nhanh chóng đáp trả. Đây là lần thành công duy nhất nàng ta ám hại Diệp Hi Cẩn.

"Huyền được! Bất kỳ ai dính vào nó như con nghiện đi tìm linh khí hấp thụ".

Không cần nghĩ nhiều An An đã hiểu ý nàng ta. Nàng ta bôi huyền được vào nhãn tử ngọc. Huyền được vốn không phải độc được, đây là thuốc thúc đẩy người tu đạo hấp thụ được linh khí nhiều hơn nhưng không ai không biết khuyết điểm của nó. Bất kỳ ai sau khi dùng huyền được đều nhanh chóng hấp thụ linh khí, sau đó họ phải ăn Tuyết Sâm Thảo vào để loại bỏ được tính của nó. Nếu không có Tuyết Sâm Thảo thì đây chính là ác mộng của người phục dụng thuốc. Huyền được tồn trong cơ thể sẽ khiến họ trở nên khát cầu linh khí, nếu không được thỏa mãn sẽ đau đớn ngàn tiền xuyên tâm. Đây không đơn thuần là nỗi đau về thể xác mà là đau đớn về linh hồn.

Lại nói Tuyết Sâm Thảo cực kỳ quý hiếm, Địa Lam Hải thánh đảo chỉ dưỡng ra duy nhất một gốc trong vòng chục ngàn năm. Toàn thể Minh Hoàng đại lục chỉ có hai gốc, một gốc được Thiên Cơ lão nhân phát hiện còn một gốc trên ngàn năm trước đã bị yêu vật phá hủy.

Tuy là vậy nhưng An An vẫn chưa rõ nguyên nhân thức thần vô thanh vô thức xuất hiện trong hoàng lăng.

"Thức thần được giấu trong đồng vàng mã ngươi bái tế Trầm Tiên phi? Làm thế nào ngươi cho nó hoạt động?"

"Muốn nó hoạt động cần phải có âm khí dẫn dắt và không gian thích hợp. Hoàng lăng chính là địa bàn hắc thức thần thích lui tới. Nếu dùng âm khí từ u linh bình thường sẽ không tác dụng với người dùng Huyền Được nhưng nếu dùng âm khí từ oán linh thì khác. Người phục dụng thuốc nếu dính một chút oán khí thì vết thương sẽ ngày càng hư thối cho đến khi linh hồn kẻ đó thoát đi, đồng thời chủ nhân điều khiển oán khí sẽ tùy thời biết được địa điểm người bị nhiễm oán khí".

Người giải thích dĩ nhiên không phải Triệu Nhựt Nhựt mà là nam hài phần điều ngọc trác. Chỉ thấy từ không trung nam hài vừa vuốt cằm vừa tự tiếu phi tiếu nhìn xuống. An An lắc đầu chất lưỡi hít hà bởi vì Dạ bất lương đang cười một con bạch điều trong khi tay hắn đang nắm cổ một con tiểu bạch điều. Người nào đó dĩ nhiên không nhận ra bản thân mình thiếu đạo đức, hẳn cư nhiên "bắt cóc tổng tiền" ngay tại thánh đảo. Ah không, phải là "bắt điều tổng phương tiện" mới đúng.

Triệu Nhựt Nhựt khi thấy Dạ Mộc Nghiên thì hết hoảng, nàng ta đã nhận ra nam hài này là ai. Triệu Nhựt Nhựt bỗng nhiên xuất thủ nhanh chóng, chiêu lực hướng tới chính là Dạ An An.

An An hiểu rõ ưu khuyết của bản thân nên sau khi dùng nội lực đỡ chiêu phong của nàng ta thì nàng lui lại vài trượng. Triệu Nhựt Nhựt tâm không khỏi co rút trước chiêu phong đáp trả của đối phương. Hiên nhiên giao phong đầu tiên nàng ta thua triệt để. Nàng ta không ngờ nữ hài trước mắt lại sở hữu nguồn nội lực thâm hậu như vậy.

An An rất muốn một chiêu chụp chết nàng ta nhưng nhớ lời cảnh cáo của bà lão "không cho phép dùng nội lực giết người". Nàng không phải không được giết người mà là không được dùng thứ được ban tặng đi giết người. An An sâu sắc buồn bực vì bản thân thiếu bản sự, nếu không hôm nay nàng đã diệt trừ được mối hậu hoạn trước mắt.

Dạ Mộc Nghiên nghi hoặc nghiên cứu nam nhân yêu mị trước mắt. Hắn ta không phải là đồng bọn cùng nữ nhân hiểm độc kia, sao hắn ta lại bất động không qua giúp?

Nhất Ảnh bị một nam hài đánh giá vẫn không buồn bực. Hắn biết nam hài này là ai. Không nói nữ oa kia nội lực thâm hậu, bên cạnh còn có Dạ thiếu chủ chống lưng, dù nắm chắc mười phần thắng hắn cũng lười tham gia. Kể từ lúc Triệu Nhựt Nhựt bắt chấp hậu quả tiền nhập Địa Lam Hải, Nhất Ảnh hẳn đời này sẽ không bảo hộ nàng ta nữa.

Bên trong trận chiến, An An vừa dùng khinh công tránh thoát chiêu thức vừa vận lực đánh trả. Nếu là người kinh nghiệm hẳn nhiên nhận ra võ công An An là mèo ba chân vì chẳng ai lại liên tiếp sử dụng nội lực đánh trả mà không kiêng dè.

Triệu Nhựt Nhựt là người sắc bén bực nào nên dĩ nhiên đã sớm nhận ra. Chỉ thấy nàng ta liên tiếp dùng thế cận chiến đối kháng, một mặt hạn chế An An dùng khinh công một mặt tiêu hao nội lực của nàng. An An cũng nhận ra ý đồ của nàng ta, trên tay An An nhanh chóng xuất hiện nhuyễn tiên ngày đó thu hồi từ Lãnh Thu Tuyết. An An vùng roi xuất thủ không chút kiêng dè, nàng vừa giữ khoảng cách vừa vận nội lực vào trường tiên liên tiếp đánh tới.

Triệu Nhựt Nhựt bị tình huống bất ngờ nên ăn mấy roi liên tiếp. Mỗi roi quất tới chứa nguồn nội lực cao thâm khó dò. Mỗi roi quất xuống đều để lại từng đạo vết roi rớm máu. Chẳng mấy chốc, lưng, tay, mặt và cả trước ngực nàng ta đã một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Triệu Nhựt Nhựt bị dồn vào thế nan giải nên liên tiếp bị đánh lùi lại. An An vùng roi thập phần hưng phấn, tay nàng chưa một lần dừng lại, nội lực liên tiếp rót vào roi quất chan chất. Hôm nay nàng không giết được nữ nhân này thì cũng phải cho nàng ta trải vài tróc vảy mới thỏa. Dạ An An nàng là người có thù tất báo, dám ám hại người của nàng thì vui vẻ nhận hình phạt đi!

Mộc Sinh vô cùng lo lắng, nó biết mỗi khi An An tức giận sẽ không quan tâm những việc xung quanh. Mộc Sinh không muốn cắt đứt thú vui trả thù của nàng nhưng kẻ thù đã đuổi tới nơi, tình hình không thể kéo dài thêm nữa.

"An An, họ sắp tới!".

Ngay khi lời Mộc Sinh vừa dứt Dạ Mộc Nghiên liếc nhìn nó như âm thầm nghiên cứu rồi sâu kín quan sát An An. An An trực tiếp bỏ qua cái nhìn đầy ngụ ý của hắn, lúc này nàng đã thu roi lại.

Dù Mộc Sinh không nhắc nhở, An An vẫn phải dừng roi lại. Huyền Thiên trưởng lão đã đặt chân lên đảo.

Mộc Sinh bắt đầu sử dụng thần lực tổng khứ những kẻ không an phận rồi khỏi đảo. Trước khi bị quăng đi Triệu Nhựt Nhựt nhìn An An với ánh mắt đầy oán độc và lạnh lùng. An An cũng đáp trả nàng ta bằng cái nhìn khinh miệt. Bài đã ngứa ván thì nàng không đại gì hạ thấp sỹ khí bản thân. Hôm nay bại lộ thân phận là ngoài dự tính nhưng nàng cũng không bối rối. Triệu Nhựt Nhựt, ai chết về tay ai còn chưa rõ đâu? Người cứ từ từ hưởng thụ món quà ta tặng ngơi ở kinh thành đi!

Nhất Ảnh nhìn một màn trước mắt mà lòng dạ rối rắm. Hai nữ nhân - một trưởng thành, một oa nhi đối mắt trừng nhau như kẻ thù truyền kiếp. Giữa bọn họ xảy ra chuyện gì? Nhất Ảnh có thể hiểu hành động ám hại Diệp Hi Cẩn của Triệu Nhựt Nhựt nhưng ánh mắt thù hận của nàng ta đối với một oa nhi xa lạ thì hẳn vô cùng khó hiểu.

Diệp Hi Cẩn vốn là khắc tinh trong mệnh của Triệu Nhựt Nhựt nên nàng ta tìm cách diệt trừ, còn nữ hài này hoàn toàn là lần đầu gặp mặt. Nhất Ảnh lại nhớ tới biểu hiện của Triệu Nhựt Nhựt khi đọc lời tiên tri về thiên nữ của sư phụ hắn.

Khi đó, Triệu Nhựt Nhựt tuy có kinh ngạc nhưng không hề kinh hãi. Nếu biết bản thân mình có khắc tinh chiếu mệnh bất kỳ ai cũng sẽ hoảng sợ vì nó như lời tuyên đoán cái chết của bản thân. Ban đầu hắn còn đánh giá cao sự trấn định của nàng ta nhưng theo ngày tháng lớn lên của Diệp Hi Cẩn, nàng ta mỗi lúc mỗi hoảng loạn, mỗi lúc mỗi điên cuồng. Vậy trấn định kia từ đâu mà có?

Trong đầu Nhất Ảnh bỗng xẹt qua cái ý nghĩ điên rồ, tuy điên rồ nhưng không phải không có khả năng. Đôi mắt yêu mị của Nhất Ảnh thoát cái thoát ra thế giới riêng, ánh mắt hắn dần phục hồi lại thường ngày che đi ánh sáng cơ trí, hắn lại trở thành một Nhất Ảnh của Hồng Tinh Lâu, thuộc hạ của thái tử phi Triệu Nhựt Nhựt. Hắn chưa thể rời đi, có một số chuyện hắn cần phải chứng thực.

An An phi thân đến chỗ Mộc Sinh còn Mộc Sinh thì nhìn Dạ Mộc Nghiên đầy phức tạp, nó không biết giải quyết người này như thế nào.

Dạ Mộc Nghiên không đợi An An lên tiếng đã giành nói trước:

"Đúng! Ta chính là người phá kết giới nhưng ta không có ý định với Địa Lam Hải. Huyền Thiên trưởng lão khiến người suy yếu từng ngày, sớm hay muộn người cũng không trụ nổi". Nói xong lại quay qua Dạ An An: "ta giúp người kéo dài thời gian".

Dạ Mộc Nghiên cười bạch điều theo phương hướng của Huyền Thiên trưởng lão, hi vọng trưởng lão nể mặt Linh Sơn sẽ không động vào hắn.

-----+++++++-----

Trên đảo mùa xuân, Huyền Thiên trưởng lão cùng hơn trăm đệ tử nhanh chóng tiến về trung tâm dãy đảo. Tại đó, hắn cảm nhận nguồn nội lực trên năm trăm năm. Mặc dù Huyền Thiên đã nhắc nhở và cảnh cáo nhưng một số đệ tử vẫn tham lam tranh cướp thảo dược trên đảo này.

Huyền Thiên vô cùng tức giận, ban đầu hắn còn dùng uy áp nội lực khắc chế chúng đệ tử nhưng dần về sau càng ngày càng vô dụng. Chúng đệ tử mất thấy bảo vật đều bất chấp lệnh sư tham gia cuộc tranh giết cùng đám võ lâm theo sau, thậm chí đệ tử đồng môn họ vẫn ra tay ám hại.

Tất cả những người sống sót sau thiên tai đều là người bất phàm. Họ đa phần là người đạo gia thuộc Linh Sơn hoặc là môn phái có tiếng trên giang hồ. Tất cả bọn họ đều trang bị nhẫn hay túi không gian nên thu thập bảo vật vô cùng dễ dàng.

Huyền Thiên đen mặt, hắn nổi giận dùng kinh công tăng tốc, bỏ mặc những đệ tử tham lam mờ mắt, chúng đã muốn chết thì hắn sẽ không bận tâm nữa. Huyền Thiên mang hơn trăm tên đệ tử nhưng hiện tại chỉ còn lại 10 đệ tử theo sát sau hắn. Mười đệ tử này là do hắn cứu mạng, họ theo hắn từ lúc còn niên thiếu đến nay đã gần ngàn năm, tình cảm không cần phải nói.

Huyền Thiên bỏ đi để lại cả đám người tranh cướp, giết đoạt ngày một khốc liệt. Họ dẫm lên xác người mà đi, dẫm lên huynh đệ giàu sinh ra từ bao ngày tháng, dẫm lên người thân chung dòng huyết thống và giẫm lên chính sự đồ sư tôn của mình.

Thảo dược ở đảo mùa xuân vừa đa dạng chủng loại lại vừa nhiều về số lượng. Tại Minh Hoàng đại lục vẫn có những loại thảo dược này nhưng chúng lại không được nuôi dưỡng từ linh khí. Một nhánh Thốn Thảo bên ngoài có thể giúp người luyện võ trị lành xương cốt do chấn thương thì Thốn Thảo ở Địa Lam Hải chẳng những trị lành xương cốt mà còn giúp họ nối lại gân mạch bị đứt, phục hồi lại các cơ chi bị teo biến.

Hoắc Kim và Kinh Thiên đặt chân lên đảo là lúc cuộc tranh cướp lên đến cao trào. Khắp nơi đâu đâu cũng là xác người cùng thảo dược nát bét. Có người bị dẫm đạp, xác không ra hình ra dạng. Có người tay vẫn ôm chặt dược thảo nhưng đầu đã rơi xuống đất. Toàn cảnh đâu đâu cũng là huyết tinh.

Kinh Thiên và Hoắc Kim là những người cẩn thận nên nhanh chóng lùi ra xa vòng chiến. Cả hai nhận ra sự bất thường của chúng võ lâm, trong mắt bọn họ đều ánh lên sự tham muốn đoạt lấy nhưng ánh mắt họ lúc này đã mất ánh sáng - một màu trống rỗng vô định.

Kinh Thiên và Hoắc Kim sâu kín liếc nhìn nhau, họ không nói hai lời nhanh chóng dùng kinh công thoát đi.

Đến đảo mùa hạ tình trạng cũng tương tự như vậy, đây là nhóm người tiến vào Địa Lam Hải xuất phát từ một hướng khác. Điểm chung của tất cả bọn người võ lâm là tranh cướp, chém giết trong tình trạng điên cuồng.

Hoắc Kim mang theo 50 huynh đệ còn Kinh Thiên mang theo 15 huynh đệ nhưng những huynh đệ kia đều tán thây trong hồ Tích Vĩ, chỉ còn sót hai vị thủ lĩnh.

Kinh Thiên đến đây là vì tâm bảo nên hắn sẽ không buông tha, hắn một bên cẩn thận tránh xa bọn võ lâm điên cuồng một bên thu thập thảo dược vào túi không gian nhưng chỉ với số lượng vừa phải. Kinh Thiên nhận ra càng điên cuồng thu thảo dược thì lý trí ngày càng mất đi. Hắn tuy tham lam nhưng vẫn đủ khôn lỏi thoát nạn.

Hoắc Kim không như Kinh Thiên, hắn đã xác định mục tiêu rõ ràng khi tới đây. Hắn đã chờ đợi tại rừng Tử Vân đã ba năm chỉ vì nó - Hóa quả. Hoắc Kim một đường tìm tìm kiếm kiếm nhưng không thấy thứ mình muốn, hắn có phần sốt ruột.

Qua hai canh giờ tranh chấp, trên đảo số người chết mỗi lúc một tăng. Kinh Thiên cùng Hoắc Kim những tướng bản thân họ tránh xa chiến cuộc cùng thu thập thảo dược với số lượng vừa phải sẽ không xảy ra chuyện. Cả hai người họ lại không ngờ rằng đám võ lâm ngày càng điên cuồng, ngày càng khùng bô, bọn họ giết người thì không nói nhưng số thảo dược cướp được thì vội vàng vàng nhét vào miệng nuốt lấy nuốt để bất chấp chủng loại hay số lượng.

Số người nuốt thảo dược không trúng độc thất khiếu thì cũng phình trương nở xác do linh lực quá tải. Số người còn lại thì điên cuồng loạn vũ, chém chém giết giết bất cứ sinh vật sống nào tồn tại cạnh họ.

Hoắc Kim và Kinh Thiên đã không còn nhàn nhã như lúc đầu, cả hai khôn khéo, chặt vật né tránh đám người điên cuồng, dùng kinh công hết tốc lực thoát ra nhưng mỗi người lại bị hai cao thủ điên cuồng quán lấy. Tình thế hiện tại của cả hai vô cùng hung hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bốn Thần Thủ Hộ

An An ngồi trên chiếc cầu gỗ nhỏ bắc ngang ao sen, một chân nàng thả xuống đi đi lá sen, một chân co lên nâng cảm, hai tay vô thức nắm lại, mắt nhìn bốn vị tôn phật mà âm thầm nhỏ lệ.

Theo phương hướng của An An, phía dưới ao sen xuất hiện cảnh tượng vô cùng minh diệu: hai đại mỹ nữ cùng hai đại mỹ nam nhân nhả tắm rửa. Mỹ nữ đẹp như tiên nga còn mỹ nam minh diệu như thần Hy Lạp.

An An nhìn cả bốn mỹ nhân mà cắn răng phần hận, nàng là đời trước thiếu tu đức nên kiếp này một Dạ bất lương chưa đủ còn đèo bồng thêm bốn vị đại gia này? Đang phần hận gào thét thì mỹ nam băng sương tóc trắng lên tiếng:

"Ngươi là đang mắng chúng ta?"

Câu nói vừa dứt mực nước xung quanh đã đóng băng một mảng. Mỹ nữ tóc đỏ bên cạnh không khách khí liếc trừng kẻ vừa giáng đoạn vui thú tắm rửa của nàng.

"Thỉnh Tuyết, ngươi dám không cho ta tắm ta liền bạo hoa cúc ngươi!".

Mỹ nam tóc trắng không thèm để ý lời nói của mỹ nữ tóc đỏ, hắn vẫn gắt gao trừng mắt về phía An An. An An hết cách đành nói dối mặt không đổi tim không đập.

"Ta đây suy nghĩ món ăn chiều nay cho các ngươi. Nghĩ không ra nên buồn bực".

"Không nên phiền não nha! Cứ làm mấy món ngon hôm trước là được".

Giọng nói dịu dàng ngọt ngào chính là mỹ nữ tóc xanh phát ra. Trong bốn người thì nàng là người dịu tính nhất, bất kỳ ai gặp nàng đều mang hảo cảm.

"Làm món gà ướp lá sen đi, ta thích món đó".

Đây là lời nói của mỹ nam tóc vàng, chàng không dịu dàng như mỹ nữ tóc xanh, không băng lãnh như mỹ nam tóc trắng, không nóng nảy như mỹ nữ tóc đỏ nhưng chàng cũng không phải loại dễ trêu vào. Ở chàng rất dễ nhận ra sự lạnh nhạt hờ hững cũng không màn thế sự. An An biết đây chỉ là bề ngoài của bốn bọn họ.

Mỹ nữ tóc xanh tên là Vu Xuân, người dịu dàng ảm áp như mùa xuân, là vị thần thủ hộ đảo mùa xuân của Địa Lam Hải. Tương tự theo tính cách mỗi người thủ hộ mỗi đảo. Đảo mùa hạ do mỹ nữ tóc đỏ thủ hộ tên Vu Hạ. Đảo mùa thu do mỹ nam tóc vàng cai quản tên Thỉnh Vũ. Cuối cùng đảo mùa đông do băng sơn mỹ nam tóc trắng Thỉnh Tuyết thủ hộ.

An An nhìn bốn người bốn tính cách mà có phần đau đầu. Nàng bỗng nhiên nhớ lại tình hình Địa Lam Hải khi đó mà rung mình hoảng sợ.

Khi đó Mộc Sinh nhanh chóng mang An An tiến vào đầm nước không đáy. Một mảng hắc ám bao trùm khiến nàng vô cùng hoảng sợ. Mộc Sinh nhanh chóng mang nàng vào chính điện, đây là một cung điện tương đối nhỏ nhưng không kém phần xa hoa. An An mang nhiều thắc mắc nhưng không dám hỏi. Bên ngoài Huyền Thiên trưởng lão đã đuổi đến nơi nên thời gian vô cùng gấp rút. Uy áp hơn ngàn năm nội lực khiến nàng vô cùng khó thở mặc dù cách hẳn một đầm nước.

An An ngã khụy xuống không cách nào đi tiếp, nàng quay qua nhìn Mộc Sinh với ánh mắt tuyệt vọng. Nếu Mộc Sinh không giúp thì hôm nay chính là tử lộ của nàng. An An hồn hèn hợp từng hợp khi một cách gian nan, nàng nghe trong cơ thể từng trận sôi trào của mạch máu, từng dòng máu nghịch lưu chảy với tốc độ vũ bão, đau đớn khôn cùng, tê tâm liệt phế. Nàng sắp bị nội lực của đối phương bạo phát, chết không nghi ngờ.

Mộc Sinh phát hiện tình trạng của An An thì vô cùng nóng nảy. Nó một tay đỡ An An tiến nhập bảo tọa đài sen trên điện, một tay kết một phần ấn ký bảo hộ nàng trên đó.

Thấy An An đã không còn khó chịu, Mộc Sinh an tâm đưa tay làm cái thủ ấn. An An chưa biết Mộc Sinh định làm gì thì một tiếng nổ vang dội ập đến. Bên trên điện thờ, bốn bức tượng hình rồng bỗng nhiên vỡ ra từng mảnh. Nàng chưa kịp kinh ngạc thì bốn đạo bóng dáng xuất hiện. Bốn bóng dáng quay lưng với nàng nên An An chỉ phân biệt qua màu tóc của họ.

Vừa xuất hiện nữ tử tóc đỏ đã nhanh chóng tiến về phía Mộc Sinh xách cổ lên cao giọng hò hét:

"Khốn Mộc Sinh, ngươi để ngoại nhân xâm nhập Địa Lam Hải ta không nói, ngươi cả gan dám mang người vào điện thờ?"

Mộc Sinh khó khăn lắm mới thoát khỏi trào thủ của nữ tử tóc đỏ cùng với trợ giúp của nữ tử tóc xanh. Nó gian nan mở miệng:

"Ta không đủ sức thủ hộ đảo nên mới nhờ ngoại nhân giúp đỡ. Bên ngoài điện có cao thủ ngàn tuổi sắp tiến vào. Các ngươi mau ngăn hẳn lại!".

"Cho chúng ta một lời giải thích rõ ràng nếu không nguoi không xong với ta".

Người lên tiếng uy hiếp là lãnh nam tóc trắng. Hắn vừa mở miệng không khí từng đợt đông lạnh băng sương. An An lo lắng nhìn Mộc Sinh. Nàng thấy Mộc Sinh trao đổi gì đó với họ rồi bốn bóng dáng hóa thành bốn vệt sáng tiêu thất.

Mộc Sinh bảo An An mang Diệp Hi Cần thoát ra. Nàng không chần chờ mang ra cả linh tuyến thủy. Mộc Sinh sau khi hấp thu thêm thần lực, nó nhanh chóng đặt tay lên vết thương, một dòng khí mát lạnh truyền vào cơ thể Diệp Hi Cần. Quá trình tiêu trừ âm khí phải mất hơn một khắc chung thời gian.

Bên ngoài thần điện là một mảnh hỗn loạn. Những kẻ tham lam vô độ cướp bóc được thảo trên bốn đảo sớm bị bốn thần thủ hộ trừng phạt. Nếu không phải cả bốn người đều bị phong ấn hạn chế hoạt động đã sớm ra tay chém giết. Dám ở địa bàn của họ dùng hành vi bất kính xúc phạm thần linh, lòng tham vô đáy đập phá thánh đảo xứng đáng thiên đao vạn quả.

Vu Hạ vừa đáp xuống đám người Huyền Thiên đã lao vào hỗn chiến. Nàng là phái hành động nên không cần khách khí ngoại nhân xâm lược. Mục tiêu nhắm ngay nam tử bạch y loạn đánh. Chân thân của Vu Hạ vốn là hỏa long, tính khí vô cùng nóng nảy, nàng trực tiếp dùng sức mạnh trấn áp đối thủ.

Vu Xuân mất thấy mười nam tử định lao vào tiếp ứng bạch y, nàng cũng nhanh chóng ra tay xuất thủ. Một đạo thanh ảnh bỗng nhiên xuất hiện khiến đám đệ tử Huyền Thiên vô cùng sửng sốt. Mười người này vốn là đệ tử nội môn lâu năm của Huyền Thiên, họ lại càng không phải bao cò mặc người chém giết.

Vu Hạ cùng Vu Xuân là thần thủ hộ nhưng bị phong ấn trói buộc, họ chỉ có thể sử dụng hai phần sức mạnh đối phó đám người này và tuyệt nhiên không thể loạn sát sinh. Họ chỉ xuất ra thủ đoạn ngoan độc khi ngoại nhân tổn hại Địa Lam Hải. Không biết là bốn thần thủ hộ xui xẻo hay bọn người Huyền Thiên may mắn, từ khi đặt chân lên thánh đảo nhóm mười một người này không chạm qua hay cướp bóc bất kỳ được thảo nào, dĩ nhiên bốn thần thủ hộ không thể ra tay giết họ, cùng lắm bọn họ bị bốn vị thần đánh bay khỏi đảo.

Bên cạnh Thỉnh Tuyệt mắt lạnh quan sát cuộc chiến. Hắn không cần ra tay vì Vu Hạ, Vu Xuân cũng đủ đối phó đám người này. Mỹ nam tóc vàng Thỉnh Vũ nhàm chán đánh ngáp một cái, hiển nhiên hắn lười quan tâm mấy việc lông gà vò tỏi. Đang lúc hắn chuẩn bị chỗ tốt đánh giấc thì vù một cái, bóng dáng hoàng kim tiêu thất từ nơi nào.

Thỉnh Vũ đột nhiên hiện ra tại đảo mùa xuân. Tại đây nhóm nhân sỹ vô lâm cùng đi với Huyền Thiên đã sớm thành xác chết. Bên cạnh đồng xác cũ là đồng xác mới cùng đám người đoàn trưởng Chu, Tước, Thanh, Bạch đang xâu xé nhau. Nếu tất cả bọn họ đều điên điên khùng khùng tự chém giết thì Thỉnh Vũ đã không cần xuất hiện.

Thỉnh Vũ đưa mắt lơ đãng lười biếng nhìn năm nam tử trong đoàn không chút nào bị ảo giác ảnh hưởng. Năm người này trong đó có bốn là đoàn trưởng lĩnh đánh thuê và một người là thành chủ Nhíp Chính Phong. Quả nhiên rừng càng già càng cay, năm người bọn họ thông minh không tham gia tranh đoạt khi chưa nắm rõ tình hình.

Thỉnh Vũ vẫn đứng yên bất động làm năm người buồn bực. Cả năm người biết mỹ thiếu niên này bất phàm nhưng cứ đứng đó quan sát họ là sao? Muốn giết hay trừng phạt gì đó ít ra cũng phải hành động chứ? Mặc dù cả năm không dò ra nội lực đối phương nhưng dùng khí thế sét đánh xuất hiện như vậy không phải ai cũng làm được.

Nhíp Chính Phong cùng bốn đoàn trưởng cảnh giác cao độ thiếu niên tóc vàng không rời mắt. Nếu bọn họ biết tính cách của Thỉnh Vũ phỏng chừng cả năm đi nhảy biển cho xong.

Thực chất Thỉnh Vũ không có cơ đánh họ, hấn đến đây là vì nhận ra nội lực đối phương khá cao trong đám ngoại nhân, đối phương lại là người thông minh nên hấn phải ra tay chặn trước. Trước đó cũng có hai kẻ thông minh như vậy, chúng thoát khỏi ảo ảnh dễ dàng nhưng công lực yếu kém nên hấn không quan tâm. (thuyan8865: Thỉnh Vũ là nói đến Kinh Thiên và Hoắc Kim)

Nếu người chặn đường là ba thần thủ hộ còn lại họ nhất định sẽ nói lên ý định trục xuất khách không mời mà đến nhưng có tình họ lại gặp kẻ lười biếng nhất trong đám. Thỉnh Vũ sẽ không tùy tiện nói chuyện trừ phi gặp người hấn thích. Bởi vì hấn lười a.

Đang không khí căng thẳng, cả năm người Nhíp Chính Phong giữ vững tinh thần đầu trí, xung quanh là tiếng kiếm khí không ngừng đoạt mạng, số người ngã xuống đã có quá nửa. Bỗng nhiên một tiếng hít thở đều đều vang lên. Thì ra, mỹ thiếu niên tóc vàng nhàm chán đứng ngủ!!!

Nhíp Chính Phong há hốc miệng, Lâm Khang ần ần gân xanh cùng ba vị đoàn trưởng còn lại đen mặt. Dựa vào! Con bà nó thật phá phong cảnh!

Bốn vị đoàn trưởng như ăn ý từ trước, cả bốn người bao vây thiếu niên tóc vàng cùng xuất thủ bốn phía từ huyết của đối phương.

Đương ngủ, mỹ thiếu niên nhanh chóng mở mắt. Hấn dễ dàng tránh thoát đòn công kích của bốn đoàn trưởng từ tứ phía. Bỗng nhiên Thỉnh Vũ đưa tay lên không, phía trên đã có Nhíp Chính Phong xuất thủ chương lực.

Thỉnh Vũ cho cả năm một cái mỉm cười. Nếu có người hiểu ý hấn sẽ nhận ra nụ cười này là cảm tạ. Hấn nhanh chóng đỡ chương lực của Nhíp Chính Phong đồng thời phát thần lực ra bốn phía ngăn mọi đòn tấn công của bốn người. Sau đó Thỉnh Vũ ung dung dùng năm đám trực tiếp trục xuất năm vị khách không mời mà đến. Nhanh gọn, sạch sẽ, lưu loát! Thỉnh Vũ xong chuyện rồi phui phui tay nhanh chóng quay lại tụ họp cùng mọi người.

(thuyan8865: đáng thương cho năm vị hào kiệt bị Thỉnh Vũ nhà ta đùa bỡn! Mặc niệm!)

Trên đảo mùa thu, Dạ Mộc Nghiên với khuôn mặt tái nhợt ôm vết thương trên tay nhìn về trung tâm dãy đảo. Hấn ngồi trên bạch điều lầm bầm gì đó với tiểu nhân nhi của hấn nhưng cuối cùng tiểu nhân nhi vẫn vô vọng cử động. Bạch thức thần xui xẻo rồi hóa thành nguyên dạng. Dạ Mộc Nghiên thất vọng

dùng đá đỏ niệm chú. Trước khi tiêu thất trong không khí hân buông ra câu nói buồn bã:

"Dạ Dạ, ta đã cố hết sức rồi. Ngươi có không gian sẽ vô sự nhưng ta thì không. Hẹn tái ngộ!".

--- -----+++++--- -----

Vu Hạ cùng Vu Xuân dễ dàng chế trụ đám người Huyền Thiên nhưng cả hai không dám ra tay sát sinh. Khi Thỉnh Vũ trở lại đã thấy Thỉnh Tuyết dần mất kiên nhẫn. Thỉnh Tuyết cho gọi Vu Xuân, Vu Hạ trở lại rồi tập hợp bốn người tại thành vòng tròn cùng nhau kết ấn. Một luồng sáng thất thái xuất ra rồi tỏa đi muôn phía, hướng đi của thất thái hướng về mỗi bóng dáng còn sống sót trên đảo.

Luồng sáng bao trùm thân thể mỗi người kể cả đám người Huyền Thiên, nó chiếu sáng cả dãy đảo Địa Lam Hải thông báo lệnh trực khách. Đám người sống sót nhanh chóng bị luồng thất thái "hộ tổng" rời đi. Nhóm xác chết bị luồng sương mờ nhạt vây lấy rồi dần tiêu thất. Sương mù chuyển dần từ mờ nhạt sang đậm đặc bao lấy dãy đảo.

An An vẫn tọa trên đài sen nhưng đứng ngồi không yên. Nàng nhìn Mộc Sinh mỗi lúc một trong suốt trong khi khí đen từ lưng Diệp Hi Cẩn thoát đi ngày một nhiều. Mộc Sinh cười khổ rồi nhìn An An giải thích:

"Bốn người vừa rồi là thần thủ hộ bốn đảo ở Địa Lam Hải. Ta là thần vật có tác dụng loại trừ âm khí dân gian thuộc Địa Lam Hải cũng được họ bảo hộ. Bốn người kia vốn dĩ bị phong ấn do linh lực của họ quá mạnh sẽ ảnh hưởng nhân sinh. Chỉ có ta mới có thể đánh thức bọn họ. Ta và bọn họ thay phiên nhau tu luyện và thủ hộ đảo. Khi họ tu luyện thì ta là thần thủ hộ nhưng trong trăm năm nay lại là tử kiếp của ta. Ta dùng nửa phần linh lực tạo ra đời sau Mộc Sinh để nối tiếp thiên mệnh. Trước khi Mộc Sinh đời sau hóa hình thì bốn bọn họ sẽ thủ hộ đảo".

Dừng lại chốc lát rồi Mộc Sinh nhìn An An với ánh mắt hối lỗi.

"Bọn họ là thần không thể xen vào phạm tục, cho nên dù họ có thích ngươi thì cũng không thể là trợ lực cho ngươi. Bảo vật ở Địa Lam Hải ngươi có thể tùy tiện lấy nhưng không được tham lam chọc giận bốn bọn họ".

Nói xong cũng vừa kịp loại xong âm khí cho Diệp Hi Cẩn, Mộc Sinh đưa An An một viên đá bảy màu rồi dặn nàng chôn đá bên suối linh tuyền. An An biết đây là mầm non Mộc Sinh.

Mộc Sinh nhìn Diệp Hi Cẩn đầy phức tạp nhưng An An lại không chú ý. Nàng đang nghiên cứu đá thất thái thì Mộc Sinh lên tiếng:

"Bị âm khí quấy nhiễu nên bốn mạng của đứa bé dần biến đổi. Khi tỉnh lại có thể nó sẽ quên một số ký ức nhưng nó vẫn là nó. Ngươi nên cẩn thận!".

Mộc Sinh rất muốn nói Diệp Hi Cẩn vốn đã mất ký ức do bị cao nhân phong ấn từ lúc lọt lòng nhưng nó cố nhịn. Thiên cơ nếu tiết lộ sẽ có tai kiếp. Diệp Hi Cẩn không phải mất ký ức mà thằng bé đang lấy lại ký ức bản thân, chỉ là ký ức tạm thời chưa thu đủ mà thôi.

Diệp Hi Cẩn khi chết đã có thể trực tiếp nhập luân hồi để đầu thai kiếp khác. Triệu Nhục Nhục không cam lòng đầu thai, nàng ta mang thù hận quay ngược thời gian nên Diệp Hi Cẩn không thể đi tiếp trên con đường luân hồi. Những người khác có dây liên kết nhân sinh cùng hai người cũng bị đảo ngược thời gian nhưng họ lại không mang ký ức. Kiếp sống của bọn họ là hoàn toàn mới nhưng Triệu Nhục Nhục cùng Diệp Hi Cẩn lại khác.

Triệu Nhục Nhục may mắn không bị người phong ấn ký ức nhưng Diệp Hi Cẩn thì xui xẻo đụng phải cao tăng đắc đạo. Hắn từ lúc lọt lòng đã nhận ra bản thân trọng sinh nhưng không lâu sau đó lại bị người hạ thủ xóa trí nhớ. Diệp Hi Cẩn khi quen biết An An cũng chính là Diệp Hi Cẩn của kiếp trước nhưng lúc này hắn đã mất ký ức.

Lời căn dặn của Mộc Sinh An An cái hiểu cái không nhưng nàng vẫn biết ơn từ tận tâm. Mộc Sinh là lo lắng người kia lấy lại ký ức sẽ tổn thương nàng, dù sao kiếp trước người kia vừa tàn bạo lại khát máu, luôn dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Mộc Sinh chỉ dựa vào bản tính kiếp trước của Diệp Hi Cẩn nên lo lắng đã bỏ qua một yếu tố vô cùng quan trọng, đó là tính cách của Dạ An An.

Diệp Hi Cẩn dù sống gần ba mươi năm cũng chưa bao giờ gặp người tính cách như nàng, nữ nhân duy nhất có thể vì người thân chấp nhận tất cả, vì người mình yêu có thể hy sinh cả bản thân. Nếu kiếp trước Diệp Hi Cẩn gặp được nữ nhân có thể vì hắn suy nghĩ, vì hắn lo lắng, vì hắn đau lòng, vì hắn chịu thương tổn thậm chí vì hắn mất cả mạng nhưng vẫn mỉm cười không một lời oán than thì có lẽ bản thân hắn đã không sống một đời u ám, một đời trầm mê trong bóng tối và một đời sống trong ác mộng. Đây cũng chính là nhân quả tuần hoàn.

An An đau lòng nhìn Mộc Sinh trần trối, cơ thể nó dần trong suốt không trụ vững. Nàng đưa tay bắt lấy nó trong tiếng nấc nghẹn nhưng tay nàng lại xuyên qua cơ thể Mộc Sinh. Mộc Sinh mỉm cười đầy mãn nguyện rồi dặn nàng giữ chân thân của nó. Đây là món quà cuối cùng nó dành tặng nàng. Chân thân Mộc Sinh là viên đá màu xanh, nó không phát sáng như đá bảy màu của Mộc Sinh đời tiếp theo mà lặng yên như đang yên nghỉ.

Bốn thần thủ hộ vừa xong việc thì thấy An An ngồi khóc bên hai viên đá. Thỉnh Tuyết không một lời an ủi, lạnh lùng nói:

"Khóc lóc cái gì! Mau qua đây tiếp nhận Địa Lam Hải!".

Nếu người quen biết tình của Thỉnh Tuyết sẽ nhận ra giọng nói của hắn, trong lạnh lùng có lẫn sự mất mát. Dù bọn họ thay phiên nhau thủ hộ, ít tiếp xúc trò chuyện nhưng cũng là chỗ quen biết trên vạn năm. Sao hắn không mất mát, không đau lòng?

Vu Xuân dịu dàng nâng nữ hài dậy, nước mắt nàng cũng rơi lã chã tiễn đưa bằng hữu. Nàng nhẹ nhàng nói:

"Những kẻ sống lâu năm như chúng ta chỉ mong khi chết nguyện vọng cuối cùng được hoàn thành. Ngươi xem, Mộc Sinh đã làm được!".

Vu Hạ ở một bên không kiên nhẫn, nàng cũng lên tiếng cổ vũ:

"Mắt cái này sẽ được đền bù cái khác. Nhân sinh luôn xoay chuyển ngươi đau buồn ít gì. Mộc Sinh sống còn lâu gấp triệu lần ngươi đó!".

Thính Vũ lười nói chuyện, hất phất tay một cái thì trước mắt An An xuất hiện một đồng vật phẩm.

"Cho ngươi!". Dừng lại chốc lát rồi giải thích:

"Đã giải trừ khế ước! Máu trên đó ta rửa kỹ rồi".

Trước mắt An An là đồng đồ tạp nham bao gồm trang sức đủ loại từ vòng cổ, nhẫn, vòng tay, kiềng, hoa tai...từ màu sắc sắc sỡ đến u tối đủ loại nhưng nhiều nhất vẫn là nhẫn cùng túi đen. Đây chính là vật phẩm trừ đồ do đạo gia sáng chế, còn việc Thính Vũ từ đâu mà có thì rất dễ đoán biết.

An An may mắn bản thân là linh hồn 30 tuổi, nếu là một đứa bé biết vị thần thù hận mang đồ này nợ của người chết đi đổ nó, phỏng chừng nó không nín còn gào khóc lợi hại.

Thính Tuyệt đau đầu ôm trán nhìn Thính Vũ bất đắc dĩ. Vu Xuân phất tay cất đồng vật phẩm nói:

"Ngươi tẩy sạch vết máu nhưng âm khí vẫn còn". Nói xong quay qua An An: "ta giúp ngươi tẩy oán khí rồi cho ngươi".

An An vừa mất Mộc Sinh nhưng lại quen biết bốn vị thần thù hận tốt bụng cũng vui đi phần nào đau xót. Nàng làm theo hướng dẫn của bốn vị thần dung nhập Địa Lam Hải vào không gian của chính mình.

--- ----+++++-----

Đám người võ lâm cùng đạo gia bị tổng khởi đảo đang lênh đênh trên hồ Tích Vĩ. Bọn họ chỉ thấy Địa Lam Hải bị sương mù che kín một lát rồi sương tan dần để lộ ra Địa Lam Hải. Một tiếng nổ vang trời dậy sóng, mực nước hồ bỗng nhiên dao động dữ dội, Địa Lam Hải biến mất không tung tích. Tại chỗ Địa Lam Hải biến mất bỗng nhiên nổi lên hòn đảo nhỏ, trên đảo nhỏ là điện thờ thần thù hận. Đang kinh nghi bất định thì giọng nói nam tử vang lên băng giá:

"Các ngươi quá tham lam gần như đập phá thánh đảo. Từ nay những kẻ cầu tiên được cứu mạng phải đến thần điện vượt qua thử thách. Mỗi năm ngày rằm tiễn đưa người chết chỉ được một lần cơ hội!".

Tiếng nói vừa dứt kéo theo lời cầu khẩn hoảng sợ trên hồ Tích Vĩ. Từ trước đến nay họ không hề biết Địa Lam Hải có thần thù hận, nhưng bảo vật vô giá trước mắt thì dù biết có thần linh thù hận thì liệu họ có buông tay? Mỗi người mỗi suy nghĩ vờn quanh trong đầu nhưng họ biết bản thân họ đã không còn cơ hội độc chiếm Địa Lam Hải.

Sau tranh chấp tại Địa Lam Hải, số người sống sót không đến trăm người. Tuy nhiên, số người này cảm thấy họ vô cùng may mắn và có trách nhiệm truyền lời của thần thù hận cho toàn thể Minh Hoàng đại lục. Họ là sợ thần linh trừng phạt tội bất kính nên tìm cách chuộc lại lỗi lầm.

Tại một nơi khác trên hồ Tích Vĩ, Hoắc Kim và Kinh Thiên trôi nổi trong nước. Họ xui xẻo gặp sóng lớn đắm thuyền, lênh đênh trong nước lúc chìm lúc nổi. Hiện tại họ có nội lực không vấn đề nhưng nếu kéo dài, khi nội lực cạn kiệt cũng là lúc tử kiếp đã đến.

Hoắc Kim vô vọng nhìn về Địa Lam Hải, hẳn đã thất bại không tìm thấy thứ hắn cần. Hắn vô vọng nắm chặt đồng hồ màu bạc âm thầm nói: hết rồi! Thù hận, cứu người, mọi thứ đều tiêu tan. Lâm, xin lỗi! Minh, xin lỗi!

Đang lúc Hoắc Kim bị phần, Kinh Thiên nghĩ kế thoát hiểm thì bỗng từ đâu xuất hiện vật nặng rơi ụp xuống chỗ họ. Kinh Thiên vượt vượt lồng ngực may mắn vì vật kia không rơi ngay hắn.

--- -----+++++++-----

An An trôi lên mặt nước gào thét phần hận, cái gì tốt bụng, cái gì thần linh đều là con bà nó giả dối. Sau khi dung nhập Địa Lam Hải, bốn vị thần thù hận không nói không rằng tiêu thất vào không gian ba vị, còn lại vị thần tóc vàng ôm An An không khác gì ôm mèo con vù vù rồi đi bằng tốc độ ánh sáng. An An khó chịu lên tiếng:

"Có thể chậm chút được không?". An An nhìn vị thần với ánh mắt khẩn cầu tha thiết mong nhận lòng thương xót của đối phương. Thính Vũ nhìn nàng rồi nói:

"Thói quen không sửa được".

An An thất vọng nhưng không thể bực đãi chính mình nên buông ra câu ngu ngốc nhất trong cuộc đời:

"Để ta tự đi được không?".

Thính Vũ không có trả lời mà dùng hành động chứng minh, hắn sản khoái buông tay rồi chui vào chiếc vòng của An An. Thính Vũ đã quên mất chuyện trọng yếu, An An chỉ là người phạm!

Người phạm sẽ chết nếu rơi từ độ cao ngàn trượng đang di chuyển với tốc độ ánh sáng dù chỗ đáp là mặt nước. Người phạm sẽ chết vì áp lực của nước đập vào khi rơi xuống vì người phạm không có cơ thể bu rầu hần như thần long. Hiển nhiên Thánh Vũ quên mất cơ thể An An là phạm tục, khác hoàn toàn cơ thể kim long bu rầu hần của hần. Và thế là nữ chủ nhà ta hoa hoa lệ lệ bị chính thần thủ hộ vô tâm quăng vào hiểm cảnh!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tin Tức Đệ Đệ

Hiện tại An An thật muốn lấy tạ người sáng chế ra khinh công đệ nhất Độc Phong Bộ. Ngay khi nhận ra hiểm cảnh của bản thân, nàng nhanh chóng dùng khinh công giảm bớt áp lực. Lúc này An An đã luyện xong tầng 4 của Độc Phong Bộ, nàng hoàn toàn có thể mượn lực từ không khí nâng cơ thể bay lên. Mặc dù áp lực cường đại nhưng miễn cưỡng có thể bảo toàn mạng khi rơi xuống và thừa chút hơi tàn trôi lên mặt nước.

An An vừa rửa xả vị thần tóc vàng vừa động ý niệm mang ra xuống phao cứu hộ. Không thể trách An An bất kính với thần linh nhưng gặp vị thần vô tâm như Thánh Vũ, ai mà không phẫn hận đây?

Đang định nghỉ ngơi trên thuyền thì phát hiện hai nam tử trôi nổi trên mặt nước. An An nhanh chóng nhận ra một người trong số đó. Đối phương quan sát nàng rồi mở miệng:

"Cháu bé, làm ơn cứu hai thúc. Thúc thúc sẽ hậu tạ!". Kinh Thiên nói xong mang ra một ít bảo bối từ nhẫn trữ vật.

An An tuy không hảo cảm với trung niên nam tử nhưng nàng không vô tâm đến nỗi thấy chết làm ngơ. Nàng mời họ lên thuyền còn bản thân thì nghỉ ngơi lấy lại sức. May mắn thời tiết hồ Tích Vị hiện tại khá nóng nên cả ba ướt như chuột lột lại thấy thoải mái mát mẻ.

Hoắc Kim nhìn nữ hài vẫn bình tĩnh dù người lạ đột nhiên xuất hiện. Hần thấy nữ hài không quan tâm bọn hần nên dời tầm mắt. Hoắc Kim lo lắng mang đồng hồ màu bạc ra xem xét, hần không biết nó bị ngâm nước có vấn đề gì không. Khi Hoắc Kim nhìn ba cây kim hoàn toàn bất động thì tuyệt vọng, hần không biết sửa món đồ này.

Đang lúc Hoắc Kim thu đồng hồ thì một bàn tay trắng nõn ngăn lại. Hoắc Kim theo phản xạ rút tay ra, tay kia ra quyền trực tiếp bổ về phía đối phương. An An cả kinh dùng tốc độ sét đánh bay khỏi xuống phao. Nàng mượn mặt nước làm điểm tựa rồi lưu loát đáp xuống chỗ cũ.

Không chỉ Hoắc Kim mà cả Kinh Thiên cũng sửng sốt, bọn họ không ngờ nữ oa khinh công lại tốt như vậy. Hoắc Kim nhìn An An với ánh mắt bất thiện nhưng bất quá hiện tại An An không quan tâm. Nàng nhìn vật chú sáng trong tay Hoắc Kim rồi hỏi:

"Xin hỏi từ đâu nguoi có được vật kia?".

Đồng hồ là vật dụng xuất xứ từ tây dương, thuộc đại lục khác ở không gian dị thể này. Muốn đến tây dương phải vượt qua vùng biển rộng lớn bằng thuyền lớn. Hiện tại, thuyền lớn chỉ có ba đại thế gia trên Minh Hoàng đại lục sở hữu. Nói cách khác muốn đi tây dương phải được sự cho phép của ba gia tộc này.

(thuyan8865: mình có lời chia sẻ cùng bạn đọc:

****/

Trong truyện có nhiều từ mình dùng từ hán việt chắc sẽ có bạn hơi hơi buồn. Các bạn ạ, nước ta chịu nhiều ảnh hưởng do bị trung quốc đô hộ lâu năm Văn hóa người việt chịu ảnh hưởng người trung quốc rất nhiều. Qua nhiều thế hệ ông cha ta đã dung nhập, chọn lọc cái hay, cái chính đáng làm truyền thống dân tộc. Bây giờ có mấy ai phân biệt được văn hóa nào thuần chất việt hoàn toàn? Mình nghĩ truyền thống dân tộc là không thể bỏ, giữ gìn truyền thống là giữ vững tư tưởng đạo đức của người việt chứ không phải cứ cố gắng dùng tất cả những gì của người việt mới là yêu nước.

Trong đời sống chúng ta cũng rất nhiều lần sử dụng từ hán việt, từ vay mượn. Mình nghĩ từ thuần việt mang đậm chất truyền thống là những từ ngữ địa phương, từ ngữ nói chuyện giao tiếp hằng ngày. Khi viết văn nếu bạn dùng ngôn ngữ nói chuyện hằng ngày để viết về ngôn tình sẽ làm văn phong không đồng nhất, dùng từ địa phương thì sẽ gây khó khăn cho đọc giả ở những địa phương khác vì có thể họ sẽ không hiểu. Mình có thể thẳng thắn hùng hồn nói với các bạn mình là người Việt Nam và luôn tự hào truyền thống người Việt Nam mình. Ở trường học các bạn cũng học tác phẩm của người Việt và mình dám cá rằng họ vẫn dùng từ hán việt và từ vay mượn trong tác phẩm của mình.

Tình hình Việt Nam và Trung Quốc vô cùng nhạy cảm nhưng không có nghĩa yêu nước là hoàn toàn tẩy chay những từ "hán việt" (mặc dù là do dân ta chịu họ áp bức mới chịu văn hóa họ ảnh hưởng). Các bạn nên nhớ phía sau chữ "hán" là chữ "việt" trong từ "hán việt". Có nghĩa đó là từ "hán" đã qua ông cha ta chọn lọc mới được giữ lại cho đến ngày nay. Những từ ngữ đó chúng ta chỉ vay mượn, và bây giờ thực chất nó vẫn là tiếng việt của ta.

Mình nói nhiều như vậy chỉ mong các bạn hiểu được vì sao văn phong của mình lại như vậy. Mình chỉ chỉnh sửa khi nhiều đọc giả đọc mà không hiểu hoặc chưa hiểu hết ý định của mình trong truyện. Dĩ nhiên mình luôn ưu tiên từ thuần việt nếu từ đó không ảnh hưởng câu văn suông sẽ khi đọc. Cảm tạ tất cả bạn đọc!!!)

/****/

Nếu vật trên tay Hoắc Kim chỉ là chiếc đồng hồ tầm thường từ tây dương thì An An đã không luống cuống như vậy. Dù chỉ nhìn lướt qua nhưng nàng vẫn nhận ra hoa văn hình xoắn ốc được khắc bằng thủ công nghiệp dư. Đây là chiếc đồng hồ nàng tặng Dạ Mặc Nhiên khi thắng bé tham gia cuộc thi "âm thực phương đông" trong trường trung học, hoa văn kia chính nàng tự tay khắc vào đó.

Hiện tại trong lòng An An ba hồi đảo chuyển không biết là tư vị gì. Nửa kích động vui mừng, nửa sầu lo vô có. Nàng nhìn thanh niên nam tử rồi thốt ra:

"Thomas, I'm Selena".

Thomas là tên tại Mỹ của Dạ Mặc Nhiên còn Selena là tên của nàng. An An thấy chàng thanh niên chỉ kinh ngạc chút ít chứ không có biểu tình kích động, nàng thất vọng rũ mắt xuống.

Hồi lâu Hắc Kim bật thốt:

"Người biết tiếng tây dương?".

An An không trả lời mà hỏi lại:

"Thúc thúc, làm ơn cho ta biết, chủ nhân của vật này vẫn bình an phải không?".

Dù bà lão cam đoan Nhiên Nhiên vẫn an toàn nhưng xuất phát từ tình thương người chị, An An vô cùng lo lắng cho Dạ Mặc Nhiên.

Hoắc Kim nhìn nữ oa mắt đã phấp phấp, tuy hắn không biết quan hệ giữa nàng và Lâm nhưng nỗi đau của nữ oa hoàn toàn chân thật. Hắn thấy sự quen thuộc trong ánh mắt nàng. Hắn cũng từng như vậy, đây chính là nỗi đau tưởng nhớ người thân.

Hoắc Kim cũng không phòng bị mà trả lời:

"Hắn bị giam cầm, bị người bức hại...". Dừng lại chốc lát rồi run giọng tiếp:

"Hắn...tàn phế rồi".

Nước mắt An An từng giọt từng giọt rơi xuống theo mỗi câu thốt ra của Hoắc Kim. Nàng đau đớn, nàng phẫn nộ, nàng không cam lòng. Nhiên Nhiên của nàng...Nhiên Nhiên của nàng luôn thiện lương, luôn chu đáo, luôn được người nhà bảo hộ. Nhiên Nhiên ra đi khi chưa tròn 15 tuổi, Nhiên Nhiên...hắn...tàn phế rồi...

Nàng muốn gào thét, muốn trả thù nhưng...nàng bất lực. An An mặc cho lòng đau như xé, nàng thấy bản thân vô cùng phẫn hận, phẫn hận như lúc nhìn Diệp Hi Cẩn bị người hãm hại, bị người chà đạp. Nàng nghẹn ngào nói:

"Hắn hiện tại ở đâu?"

Hoắc Kim nhìn nữ hài khóc thành tiếng, tuy không hiểu gì nhưng sự bi thương của nàng không hề giả tạo, thế nhưng Lâm chưa bao giờ nhắc đến nàng. Hoắc Kim rồi rầm đồng thời cũng bình tĩnh lại, hắn nhận ra bản thân quá nóng vội, chỉ bằng vài lời vô căn cứ hắn lại mất cảnh giác. Hoắc Kim dần thoát khỏi rối rắm, giọng thốt lên đã có phần lạnh lùng:

"Người là ai? Chúng ta không biết người!".

Kinh Thiên định lên tiếng trách cứ Hoắc Kim xử sự vụng về, dù sao họ đang trên thuyền đối phương nên không thể đắc tội.

An An nhận ra không khí khác thường, nàng vội vàng điều chỉnh tâm tình. Trong lòng An An tự kiểm điểm chính bản thân. Thật ngu ngốc! Chưa biết đối phương là bạn hay thù đã vội mất cảnh giác. Mấy tháng nay nàng quá lo lắng bệnh tình Diệp Hi Cẩn nên tâm trạng luôn lo lắng bất an, tin tức của Dạ Mặc Nhiên như phát súng phá mọi bình tĩnh của nàng.

An An quan sát kỹ chàng thanh niên, hắn tuy diện mạo xấu xí nhưng đôi mắt cương trực đỉnh đặc khiến nàng có chút thiện cảm. Lại đưa mắt về trung niên nam tử bên cạnh, người này tuy bộ dạng hơi thô lỗ nhưng ánh mắt không loạn chuyển lung tung khi đánh giá nàng. Đây là mẫu người nóng tính nhưng thẳng thắn.

"Ta là ai không quan trọng nhưng ta có thể giúp chủ nhân chiếc đồng hồ này trị thương. Ta không có yêu cầu gì cả, trị xong cho hắn ta sẽ đi".

An An tuy không chắc có thể trị thương cho Dạ Mặc Nhiên nhưng nàng buộc lòng phải nói như vậy để được tiếp cận nó. Chỉ cần xác định đúng là em của nàng, nàng sẽ nghĩ đủ biện pháp chữa thương cho nó.

"Người có hóa quả không?".

Trả lời Hoắc Kim chỉ là cái lắc đầu khiến hắn vô cùng thất vọng.

An An suy nghĩ để tổ chức lại lời nói vì nàng không muốn lộ ra nàng là sở hữu Địa Lam Hải.

"Chỉ cần vượt qua thử thách thần điện, chúng ta có thể xin thuốc từ thần thủ hộ của Địa Lam Hải".

An An cũng không chắc bản thân có thể tự tiện lấy đi hòa quả vì bốn thần thủ hộ đã ra quy ước cùng nàng: những thảo dược có thể tái sinh trong thời gian ngắn nàng mới được phép tùy tiện sử dụng nhưng những thảo dược cần thời gian dài hồi phục phải trải qua thử thách mới được mang đi. Đây là điều kiện nhằm bảo vệ Địa Lam Hải được tồn tại vĩnh viễn.

Hoắc Kim ngẫm nghĩ về lời nói vang lên sau khi Địa Lam Hải biến mất, quả thật như vậy. Giờ đây hắn đã phần nào buông lỏng tâm tình. Hắn đã chờ 3 năm vậy chờ thêm một chút nữa có hề gì.

Ba người nghỉ ngơi trong chốc lát, ăn qua loa tùy tiện rồi dùng khinh công lướt đi trên hồ Tích Vĩ. Họ không thể dùng tay hay sử dụng nội lực để chèo vào bờ vì nếu chèo bằng tay thì quá lâu mà dùng nội lực thì khả năng đụng độ kẻ thù sẽ gặp nguy hiểm.

Ba người sử dụng khinh công rời đi, mệt mỏi thì nghỉ ngơi trên xuồng phao, tinh táo thì tiếp tục phi thân. Cứ thế chẳng mấy chốc cả ba đã đặt chân lên bãi Linh Thử. An An chia tay Hoắc Kim cùng Kinh Thiên tại đây, hẹn tháng sau sẽ gặp mặt tại địa bàn của nhóm Hoắc Kim.

Tại những nơi khác số ít người sống sót cũng lục tục rời đi hồ Tích Vĩ. Hôm nay họ không thu hoạch nhiều nhưng tin tức thử thách của thần thủ hộ sẽ nhanh chóng được truyền đi các nước. Kể từ đây sẽ không còn tranh chấp trực tiếp về Địa Lam Hải như trước, võ đài của họ được dời thành một phương thức khác.

Cứ 10 năm thập quốc sẽ tổ chức cuộc tỷ võ giữa các nước để phân địa vị võ lâm các cao thủ thuộc mỗi nước. Nay tin tức thần điện thử thách ban linh được lan ra sẽ bùng nổ thêm mục đích tỷ võ 10 năm một lần. Số cao thủ lâu năm thì háo hức tham gia còn số võ lâm trẻ riu phải nhận mệnh rồi đi tìm thêm huấn luyện.

Rừng Tử Vân cùng bình Nguyên Tử Dạ mất đi Địa Lam Hải nhưng sức hấp dẫn của nó chẳng những không suy giảm mà ngày một tăng thêm, đơn giản vì họ muốn lợi dụng không khí "hào nhiệt" nơi đây để nâng cao thực lực.

Diệp Hi Cần mở mắt ra cảm giác miệng khô lưỡi đắng. Hắn chập vọt ngồi dậy nhưng dường như mọi sức lực đều tiêu biến. Cố gắng một lúc hắn mới cử động vài ngón tay. Buông thả ý nghĩ ngồi dậy, hắn bắt lực mở mắt quan sát những vật trong tầm mắt.

Trần nhà là một màu xanh bằng phẳng nhưng rất sạch sẽ, hắn chưa thấy ai xây nhà mà lại thiết kế như vậy. Ánh mắt lại di chuyển, bên cạnh cửa sổ với cái rèm màu tím là bộ bàn ghế trong suốt thủy tinh. Gia chủ nhà này thật giàu có. Thủy tinh vốn là vật liệu của người Tây dương du nhập vào. Một chiếc cốc làm bằng vật liệu này giá trị không dưới ngàn lượng vàng. Gia chủ này lại có cả một bộ bàn, ghế cùng ly tách làm bằng thủy tinh. Quả nhiên rất xa hoa.

Diệp Hi Cần lại dời mắt lên chiếc giường hắn nằm, nệm thơm tho mềm mại trắng ngần sạch sẽ còn chăn là một màu tím biếc cùng hoa văn hoa ngọc lan. Trên đầu Diệp Hi Cần có đèn quạ đen hay quạ, gần xanh trên trán hắn ẩn ẩn xuất hiện. Hắn thân quân vương một nước lại đi đắp chiếu chăn màu mè buồn nôn này, là kẻ nào không có mắt vuốt vẩy ngược của hắn?

Đang định gọi người thì hắn bỗng nhận ra cổ họng đau rát không nói được. Diệp Hi Cần không biết làm sao thì cửa phòng bật mở, hắn giật mình thảng thốt.

Xuất hiện là một bé gái xinh xắn như tiên nữ. Bé gái có gương mặt mũm mĩm, má phớt hồng hồng vì làn da gần như búng ra sữa. Ngũ quan bé không quá xuất chúng nhưng ở bất kỳ đâu đều có thể phát ra ánh sáng chói mắt. Diệp Hi Cần nhìn đến ngây ngẩn, hắn chưa bao giờ nghĩ trẻ con lại có thể đáng yêu như vậy.

Diệp Hi Cần lướt nhìn y phục bé gái bỗng nhiên nổi giận vô cớ. Đứa bé mặc y phục hồ hang kỳ quái. Phía dưới là váy cũng không phải váy, là quần cũng không phải quần, nó ngắn cùn cỡn quá mức, hắn rõ ràng thấy được đôi chân của cô nhóc. Còn phía trên lại càng đáng nói. Đứa bé mặc chiếc áo màu đỏ không tay, cổ lộ ra da thịt một mảng. Phụ thân mẫu thân nào cư nhiên để cho hài tử nhà mình ăn mặc hồ hang như vậy?

Hắn đang định răn dạy thì đứa bé bỗng đứng tươi cười lên tiếng:

"Tiểu Cần, đệ tỉnh rồi! Uống chút nước không?".

Đứa bé vừa hỏi vừa tiến lên, nó xốc chân ra rồi dùng tay xoa bóp chân tay hắn.

Diệp Hi Cần định tránh né vì hắn không thích người lạ đến gần nhưng khi thấy tay chân của bản thân thì hắn hoảng toàn đơ ra như phỗng.

Tay...chân...cả cơ thể...sao lại nhỏ nhắn như thế này?

Đứa bé mang cốc nước lại uy hắn uống. Diệp Hi Cần nhanh chóng lấy lại tinh táo, miệng mở ra uống nước nhưng ánh nhìn sắc bén vẫn chưa rời đứa bé. Đứa bé cũng cảm nhận điều khác thường từ hắn, bé suy nghĩ một chút rồi hỏi:

"Tiểu Cần, đệ có chỗ nào không khỏe sao? Sao đệ nhìn tỷ lại xa lạ như vậy?".

Đứa bé hỏi không phải với giọng điệu thắc mắc mà là giọng nói đầy thất vọng. Đứa bé xoa xoa đầu hắn rồi lên tiếng an ủi:

"Mộc Sinh nói đệ tỉnh lại sẽ tạm thời quên đi một số ký ức. Nếu đệ quên tỷ thì chúng ta lại làm quen từ đầu. Tỷ là Dạ An An, sau này tỷ sẽ chăm sóc đệ".

An An thấy Diệp Hi Cần ngơ ngác một lúc mới quay qua nhìn nàng. Tuy thất vọng nhưng An An vẫn mỉm cười với bé. Diệp Hi Cần có chút thông cổ họng, giọng rè rè hỏi:

"Hiện tại ... ta ... mấy tuổi? Đây ... là đâu?".

"Đệ sắp tròn 5 tuổi. Đây là nhà của chúng ta".

An An thấy bé nhú nhú mày không hợp với lứa tuổi, lòng nàng chua xót.

"Đừng lo, từ từ đệ sẽ nhớ lại. Trước mắt đệ nghỉ ngơi tịnh dưỡng đi. Khi nào khỏe lại ta dẫn đệ ra ngoài".

An An đếm lại chân cho Diệp Hi Cần. Bên trong không gian là mùa xuân ấm áp nhưng đối với người bệnh suy nhược có nhiệt độ không ổn định nên cơ thể luôn lạnh lẽo. Diệp Hi Cần vẫn nằm im bất động nhưng lúc này đã tỉnh táo vài phần. Hắn cảm thấy lưng mình đau nhói như vừa bị thương. Hắn nhướng người lên ngồi dậy để xem xét nhưng không đủ sức. An An thấy thế định ngăn cản Diệp Hi Cần nhưng cuối cùng vẫn chịu theo ý hắn. Nàng hai tay đỡ hắn ngồi dậy rất dễ dàng.

"Đệ đừng động mạnh, vết thương vẫn chưa lành đâu?".

"Tại sao ta bị thương?". Diệp Hi Cần hỏi đã có phần lạnh lẽo.

An An sùng sốt nhưng nhớ tới Diệp Hi Cần mất ký ức nên bình tĩnh lại. Nàng thấy có chỗ không đúng nhưng cảm giác hơi mờ nhạt nên không để tâm. Nàng dịu dàng vuốt tóc bé rồi nói:

"Đệ đừng nóng vội!".

Nói xong An An định cởi áo Diệp Hi Cần xem xét vết thương. Khi tay nàng chạm vào phần lưng, cơ thể Diệp Hi Cần lập tức căng cứng, tinh thần cảnh giác dâng lên cao độ. An An phát hiện ra nhưng đành nhìn bản thân chạm vào vết thương của bé. Nàng vừa cẩn thận mở xiêm y vừa lên tiếng trấn an:

"Sẽ đau một chút, tỷ sẽ cẩn thận không chạm vào. Tiểu Cần ngoan, để tỷ xem vết thương của đệ đỡ chút nào chưa?".

Về mặt Diệp Hi Cần lúc xanh lúc trắng, hai cái tai đã đỏ ửng một mảng. Hắn...hắn lần đầu được người an ủi khi bị thương nhưng đối phương chỉ là hài tử 7-8 tuổi.

An An xem xét thương thế cho Diệp Hi Cần, mắt thấy vết thương biến chuyển tốt tâm mới buông thả. Nàng nhẹ giọng khuyên nhủ:

"Ba ngày nữa đệ có thể xuống giường. Đệ hôn mê một tháng phải truyền dịch dinh dưỡng, cộng thêm hơn nửa năm chết già nên bây giờ rất suy yếu. Đệ an tâm nghỉ ngơi đi, phía Tuyên Cơ lão, tỷ giúp đệ thông báo một tiếng".

An An đối với Diệp Hi Cần tỉnh lại vô cùng kích động, nàng không quản thẳng bé có hiểu lời nàng nói hay không đã tuân một tràng dài. Nàng chậm rãi kể lại nguyên nhân Diệp Hi Cần bị thương, bị người ám toán. An An nói rất nhiều những mong thẳng bé nhớ lại một phần ký ức. Mặc dù còn nhỏ nhưng đối với việc đột nhiên không còn trí nhớ ai cũng phải hoảng hốt. Nàng không mong Diệp Hi Cần oanh oanh liệt liệt trưởng thành, chỉ mong nó bình yên sống vui vẻ.

Diệp Hi Cần đại khái có thể nắm bắt tình hình. Hắn cũng muốn hướng nữ oa hỏi thăm chút chuyện nhưng hiện tại cổ họng đau rất không thể nói được gì. Tình trạng hiện tại của cả hai đều là Mộc Sinh dự liệu. Một người kích động nói nói còn một người không thể nói nên bí mật hiện tại của Diệp Hi Cần không bị tiết lộ.

Diệp Hi Cần khó khăn ăn hết bát cháo của An An. Đây không phải cháo nàng nấu khó ăn mà là vì hắn không quen cùng người thân cận. Chỉ tiếc bản thân hắn tay chân yếu ớt không thể động dậy, an an phận phận cho người ta bón.

(thuyan8865: cứ tiếp tục hành đi, sau này quen người ta bón rồi có uy hiếp người ta cũng không thêm gì, mẹ đây sẽ chuyển nàng bảo mẫu này cho ngũ hoàng tử Diệp Hi Lâm.

Diệp Hi Cần: hử, ngươi cứ thử đi! *mỉm cười hoa đào rực rỡ*

thuyan8865: chạy lệ!)

--- ----+++++--- ----

Diệp Hi Cần mấy hôm nay đã xuống giường đồng thời vết thương trên lưng đã khép lại. Hắn tổ chức lại suy nghĩ mấy ngày nay mới có thể tạm thời tổng kết: hắn sống lại và sống lại chính kiếp sống mà hắn vừa trải qua. Nhưng khổ nỗi hắn hiện tại ký ức đầy mơ hồ. Hắn chỉ nhớ ngày hắn chết, cảm nhận kiếp sống cô độc cùng khổ bức nhưng rốt cuộc hắn đã trải qua những gì, bị người ám hại ra sao thì lại không nhớ.

Hắn không biết nên khóc hay cười vì trò đùa số phận. Hắn còn cảm giác nơi ngực trái lạnh buốt, đau thấu triệt tâm can bởi chính nhuyển kiếm của mình xuyên qua. Cái cảm giác bị tra tấn...hành hạ...tuyệt vọng gần 30 năm và bây giờ hắn lại phải đối mặt một lần nữa. Hồng bét là hắn lại chẳng nhớ gì cả ngoài sự đau khổ cùng phần hận. Vì cái gì đau khổ? Vì ai mà phần hận? Hắn không nhớ và không biết. Mỗi lần cố nhớ lại thì y như rằng bị một làn sương mờ nhạt ức chế suy nghĩ của mình.

Tuy vậy, hấn vẫn nhớ rõ cái chết tuyệt vọng cùng thù hận đã thiêu đốt tâm can hấn. Kiếp này hấn không muốn lặp lại, hấn muốn thực hiện ước mơ của mình nhưng phải bắt đầu từ đâu?

Diệp Hi Cẩn mù mịt rối rắm, giờ khắc này hấn chẳng khác gì đứa trẻ lạc vào mê cung. Trước kia hấn chỉ như người gõ tìm mọi cách sinh tồn, đừng nói về mặt tình cảm ngay cả giao tiếp cơ bản giữa người với người hấn hoàn toàn ngây ngốc. Hấn chỉ biết tiêu diệt chướng ngại cản đường, giết kẻ hấn không vừa ý, dùng mạnh bạo giải quyết hết thảy mọi việc. Bởi thế cho nên, người đời gọi Cẩn Nguyên đế là bạo quân chẳng phải là vô căn cứ.

"Tiểu Cẩn, đệ lại bỏ bữa?".

Diệp Hi Cẩn thần thờ trong đình bát giác thì một giọng nói đầy tức giận vang lên bên tai. Nếu là trước kia hấn đã sớm phát hiện người tới và kẻ dám dùng giọng điệu như thế trước mặt hấn đã sớm tán thi nhưng hiện tại hấn không một chút nội lực, mà đầu có nội lực hấn cũng lười quản, người này đã ba ngày liên tiếp luôn chinh đồn lổ sống sinh hoạt của hấn, ví dụ như hiện tại.

"Tiểu Cẩn, bữa sáng rất quan trọng, đệ không thích ăn thì có thể uống sữa thay thế. Bỏ bữa sẽ không lớn, sẽ trở thành tiểu lùn xấu xí".

Diệp Hi Cẩn đen mặt nhưng vẫn trả lời:

"Không thích uống sữa...khó nuốt!".

"Vậy đệ thích ăn gì tỷ đi làm?".

An An vô lực thở dài. Từ lúc tiểu Cẩn tỉnh lại hai tỷ đệ luôn như thế. An An có cảm giác tiểu Cẩn có phần bướng bỉnh của trẻ con hơn cả lúc chưa mất trí nhớ. Tuy như vậy sẽ làm nặng khó khăn gấp đôi nhưng có nhiều lúc nàng thấy tiểu Cẩn hiện tại rất đáng yêu. Lối sống sinh hoạt thất thường của Diệp Hi Cẩn bây giờ khiến cho nàng vừa giận vừa buồn cười.

Trước kia Diệp Hi Cẩn không thích uống sữa nhưng vì muốn nàng vui sẽ mỗi ngày chịu đựng. An An phát hiện ra điều này chỉ mới gần đây vì Diệp Hi Cẩn vào mỗi buổi sáng nhìn vào cốc sữa y như nhìn kẻ thù chạm vào tử huyết của hấn. Tiểu Cẩn ghét rau cải vì mùi vị khó nuốt, nước hoa quả thì quá ngọt, hoa quả ăn quá phiền phức, ban đêm ngủ sẽ đạp loạn cả lên, thích tắm nhưng lười làm, thích ngủ trưa nhưng chỉ chớp mắt một lát sẽ hốt hoảng bừng tỉnh...

An An kiên quyết nhét ly sữa vào tay Diệp Hi Cẩn với giọng điệu uy hiếp:

"Không uống không cho chơi cùng tiểu Tả, tiểu Hữu!".

Diệp Hi Cẩn tâm không cam tình không nguyện nốc cạn một hơi. Ai bảo hấn từ nhỏ đã yêu thích dã loài nhưng chưa bao giờ được, ai bảo hấn yếu hơn nàng, ai bảo hấn bây giờ phải dựa vào người khác để sinh tồn. Bản năng sinh tồn cơ được gần được là một trong những việc mà Cẩn Nguyên đế thành công nhất. Bất quá Diệp Hi Cẩn nhẫn nại nhún nhường nhưng không cảm thấy khó chịu, thậm chí hấn còn có chút chờ mong, chưa một ai quan tâm hấn như thế.

Bên ngoài Diệp Hi Cẩn bướng bỉnh lạnh nhạt nhưng tâm không tự chủ làm theo. Nàng sẽ nói nhiều nhưng hấn không ghét, nàng la mắng nhưng hấn không khó chịu, nàng phiền phức nhưng hấn không né tránh, nàng tiếp cận nhưng hấn không cảnh giác.

Diệp Hi Cẩn trải qua ba đêm ngủ tại đây, đêm đầu hấn mơ về cái chết của bản thân, đêm thứ hai là những hình ảnh mờ lung trong quá khứ của kiếp trước cho đến đêm thứ ba là ký ức vụn vặt trong ba năm sinh ra gần đây. Hấn tự hỏi bản thân phải chăng đã trọng sinh trước đó. Có lẽ đây là cách giải thích thích đáng nhất, minh chứng cho cảm giác thân thiết của hấn đối với nàng.

An An nhìn Diệp Hi Cẩn lại tự lạc vào thế giới riêng của mình. Nàng cầm tay hấn nói:

"Tiểu Cẩn, chúng ta ra ngoài thư giãn đi!".

"Ra ngoài?".

Diệp Hi Cẩn nhú mày hỏi lại, hấn đã sớm nhận ra xung quanh đây ngoài nàng và hấn thì chỉ có bốn quái nhân kỳ dị luôn thích ngâm mình trong ao sen, hấn những tưởng nơi đây là thâm sơn ẩn cư của nàng.

An An nói sơ qua tình huống trong không gian và vị trí hiện tại của họ. Hiện tại, dưới sự giúp đỡ của Hoắc Kim và Kinh Thiên, An An đang trụ trong một căn nhà trúc thuộc khu tự trị tại địa bàn quản lý của Hoắc Kim.

Người của Hoắc Kim đã đi đón nhóm người Tạ Gia và huynh muội họ Triệu. Sau nhiều lần tiếp xúc An An có phần tín nhiệm vị bằng hữu mới này mặc dù trong mắt đối phương nàng chỉ đáng giá làm hậu bối của hấn. Dĩ nhiên Hoắc Kim không rảnh rỗi đi làm chuyện không công. Hấn đồng ý giúp đỡ với điều kiện nàng phải gia nhập đội ngũ của hấn. Thử hỏi đứa bé một thân khinh công tốt, nội lực cao lại linh hoạt thông minh, mồm non tốt như thế không thu vào đội lại để người khác tiện nghi sao? Hơn nữa cũng đến lúc hấn phải đón sự phụ tử Vô Nhai Cốc lại thuận đường qua Thanh Khâu, có sao lại không đón người?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ác Mộng 1

Bên trong ngự thư phòng không khí vô cùng căng thẳng, từng tốp từng tốp ngự y khi vào thì hoảng sợ và khi ra chỉ là những cái xác không hồn. Không khí đã thấp phần khàn trương nay lại càng khàn trương, long uy phát tác, long tâm cuồng nộ thử hỏi ai không hoảng không sợ đây?

Hà công công đứng trực bên ngoài thư phòng tuy lo lắng nhưng hẳn là lo lắng cho chủ tử chứ không phải lo lắng cho bản thân. Xác ngự y bị ngự lâm quân lôi đi chỉ khiến Hà công công lạnh nhạt liếc vài cái rồi dời mắt.

Hà công công đang sầu não thì từ xa xuất hiện một người làm hẳn vô cùng kinh hãi. Người tới là một thanh niên uy vũ, tay chàng cầm thanh trường kiếm nổi danh vô lâm - Từ Nguyên kiếm. Chàng mặc một thân giáp bạc tô điểm thân hình rắn rỏi cùng khí chất lạnh nhạt. Đây chính là Tà thống lĩnh của Cẩn Nguyên đế.

Hà công công nhanh chóng bước ra đón vị Tà thống lĩnh, mặc dù đang ở trước ngự thư phòng nhưng đối đáp giữa họ lại vô cùng thân mật. Không dùng kính ngữ đối đãi như đồng liêu mà họ lại xưng huynh gọi đệ, hiển nhiên điều này chứng tỏ quan hệ mật thiết của hai người.

"Viễn, ngươi vào khuyên hẳn bớt giận đi, cứ thế này hẳn sớm đi tây thiên mất!".

Tà thống lĩnh gật đầu rồi an ủi Hà công công: "ta sẽ cố hết sức".

Vừa bước vào thư phòng Tà thống lĩnh đã nhận ra không khí khác thường. Bên trong phòng hơn mười thái y đang run rẩy quỳ dưới thư án, bên cạnh thái y là một đội ngự lâm quân đang chực chờ hành quyết cùng mang xác, không khí vô cùng khàn trương, vô cùng lạnh lẽo.

Bên trên thư án là một thanh niên mặc hoàng bào uy nghiêm với gương mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt hấn sắc bén như loài ung sa mạc khi săn mồi. Nếu bỏ qua sắc mặt tái nhợt cùng làn da ngăm đen vì trúng độc thì hẳn có thể được xưng tụng là mỹ nam đệ nhất Minh Hoàng đại lục.

Cẩn Nguyên đế nhìn người bước vào cắt đứt tức giận của hẳn, đang định phát tác nhưng khi nhận ra người tới thì dần lòng xuống. Hẳn cho gọi cung nữ dâng trà rồi tiếp tục phê duyệt đồ tấu chương chất chồng, hiển nhiên hẳn sẽ không bỏ qua lũ người vô dụng quỳ mọp bên dưới.

Tà thống lĩnh bước vào chỉ chấp tay hành lễ cho có lệ, hẳn ta cũng đang tức giận vị hoàng đế này. Vì một đám vô dụng lại tổn hại thân thể, thật không đáng! Đưa tay nhận tách trà từ cung nữ, Tà thống lĩnh quay mặt qua định bảo cung nữ lui xuống không cần hầu nhưng vừa đối diện thì vị cung nữ kia lại thét chói tai rồi lăn ra bất tỉnh.

Cẩn Nguyên đế đập tay xuống bàn rồi quát tháo cho ngự lâm quân mang cung nữ ra chém, quăng xác vào hang sói tán thi. Tà thống lĩnh bắt đắc dĩ ngăn cản:

"Cũng không có gì quan trọng, ta đã quen rồi! Ngươi nổi giận làm gì?". Nói xong quay qua ngự lâm quân đuổi nàng kia ra khỏi cung, trợn đời không được bước vào hoàng cung nữa bước.

Cẩn Nguyên đế chán ghét quãng luôn cả tấu chương nhưng hẳn không ngăn cản quyết định của Tà thống lĩnh. Viễn vốn không phải như thế, hẳn ta là con cháu thừa hưởng hết mọi ưu điểm của Tà gia - một gia tộc nổi danh dòng dõi tuấn nam mỹ nữ. Viễn chẳng qua bị người ám hại nên bị hủy dung, có những kẻ mang trên mình bộ da đẹp đẽ nhưng linh hồn thì bản không thể tả. Cẩn Nguyên đế ghét nhất những kẻ chỉ chú trọng bề ngoài, bên cạnh hẳn đều những người khiêm khuyết nhưng họ chỉ khiêm khuyết cơ thể chứ không khiêm khuyết về linh hồn.

"Cẩn, bệnh tình của ngươi ngày một tệ, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng, cần gì tức giận. Bọn họ không xứng!".

Diệp Hi Cẩn nhìn ra lo lắng trong mắt Tà Thế Viễn nhưng hẳn không thể không tức giận. Phụ hoàng hẳn trước khi chết để lại cục diện triều chính vô cùng rối rắm, cộng thêm lũ sâu một rút rĩa trong cung làm hẳn một phen điên đầu. Rõ ràng lão già đáng chém ngàn đao kia trả thù hẳn. Điều đáng nói ở đây là lũ ngự y trong cung liên kết tất cả đại phu của Thiên Vũ quốc chỉ chuẩn trị cho người có tiền, đại phu nào không theo thì chèn ép đến người ta cửa nát nhà tan. Ai có chút tài nghệ vượt xa ngự y, nếu chiêu mộ không được thì giết. Trải qua quá trình đó, ngự y hoàng cung càng ngày càng khoa trương còn tài năng càng ngày càng yếu kém. Đến hôm nay bệnh tình của hẳn xảy ra biến nhưng lũ vô dụng này chỉ có thể hô "hạ quan bắt tài" hỏi hẳn sao không giận sao không phát sát?

Diệp Hi Cẩn nhìn lũ sâu một quỳ bên dưới mà lòng nổi lúc một cuồng nộ. Hẳn cho người đẩy bọn họ ra biên cương, xung quân cho đến hết đời, tịch biên gia sản vào quốc khố.

Tà Thế Viễn mắt thấy Cẩn Nguyên đế bớt giận mới rời khỏi thư phòng. Hà công công bên ngoài thở phào nhẹ nhõm bước vào hầu. Hoàng thượng tức giận lên sẽ bất chấp mọi thứ kể cả sức khỏe của mình, những lúc như thế chỉ cần bên cạnh có người lo lắng thì hoàng thượng sẽ bình tĩnh lại nhưng không phải ai cũng có thể đứng trước Cẩn Nguyên đế mà làm cho hẳn không cảnh giác. Cẩn Nguyên đế biết thói quen của mình nên sớm đuổi Hà công công đi, chỉ là hẳn không ngờ Tà Thế Viễn lại tới.

Hà công công pha cho hoàng đế một tách trà rồi bắt đầu dọn dẹp thư án hỗn độn. Bên ngoài có tiểu thái giám bẩm báo hoàng hậu xin cầu kiến. Diệp Hi Cẩn tâm tình hơi hòa hoãn chút ít cho truyền gọi.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!".

"Không có ai nàg không cần hành lễ. Đến đây ngồi".

Thủy Kinh Nhu mềm mại ngồi xuống, ánh mắt trong suốt nhìn hoàng đế đầy mê hoặc. Diệp Hi Cẩn vốn không nhìn vào mặt hoàng hậu nên hấn vẫn bình tĩnh hỏi:

"Trời lạnh sao không về Phụng cung nghỉ ngơi, có chuyện gì sai cung nữ nói với ta là được".

Thủy Kinh Nhu che dấu ánh mắt đầy thất vọng, nàg mềm giọng nói:

"Hôm nay là sinh thần của thần thiếp, bên ngoài nạn đói đang hoành hành nên thiếp không muốn tốn kém, chỉ xin hoàng thượng bỏ chút thời gian buổi tối cùng thần thiếp dùng cơm".

Diệp Hi Cẩn định cự tuyệt thì nhận ra đôi mắt trong suốt của Thủy Kinh Nhu như đang trực khóc, hấn than nhẹ một tiếng rồi an ủi:

"Ta biết bản thân ít quan tâm tới nàg nhưng hãy hiểu cho ta".

"Hoàng thượng, chỉ một bữa cơm thôi!". Nói xong nước mắt lại lã chã rơi xuống.

Diệp Hi Cẩn thương tiếc lau đi những giọt nước mắt làm hấn phiền muộn. Là hấn có lỗi với nàg, nàg gả cho hấn không ngày nào an ổn, huynh trưởng của nàg vì hấn mà tán cây trong biên lữ, phụ mẫu nàg vì hấn lại bị nhị hoàng huynh rút gân lột da, nàg vì hấn chịu bao ủy khuất trong cung nhưng không một lời ai oán. Cuối cùng Diệp Hi Cẩn đành gặt đầu chấp nhận.

--- ----+++++--- ----

Bên trong Phụng cung một mảng yên tĩnh, Cẩn Nguyên đế cùng Thủy hoàng hậu đang yên lặng dùng cơm, không khí vô cùng tẻ nhạt. Thủy Kinh Nhu một bộ dạng điềm đạm, tay ngọc nâng chén về phía hoàng đế mời rượu.

Diệp Hi Cẩn mỉm cười nhắc nhở:

"Tối rồi, uống rượu không tốt đâu".

Thủy Kinh Nhu thất vọng chút ít nhưng nhanh chóng che giấu. Nàg cho cung nữ thay rượu thành trà rồi cung kính tự mình đút trà cho hoàng đế.

Diệp Hi Cẩn không được tự nhiên nhưng vẫn uống, hấn mỉm cười nhìn nàg rồi không dấu vết né tránh. Thủy Kinh Nhu biết hấn cố ý tránh ra nhưng không tức giận. Diệp Hi Cẩn từ lúc trưởng thành luôn mắc bệnh sạch sẽ, hậu cung của hấn rất nhiều nhưng hấn chỉ dùng họ trang trí cho thêm bắt mắt chứ không hề đụng tới. Nếu người lạ tiến gần hấn quá ba bước sẽ bị giết chết. Chỉ riêng Thủy Kinh Nhu là trường hợp ngoại lệ, tuy hấn không “sủng” nàg nhưng ít ra nàg là nữ nhân duy nhất có thể chạm được hấn mà không xảy ra chuyện.

Diệp Hi Cẩn vẫn mỉm cười nhưng trong lòng lại cuồng nộ không thôi. Hấn đưa tay sau lưng làm cái ám hiệu cho ám vệ trong tối, Thủy Kinh Nhu ngồi đối diện nên không thấy hành động của hấn.

Diệp Hi Cẩn ngồi lại chốc lát, sắp thấy canh giờ đã nửa đêm thì ngồi dậy rời đi. Bỗng chốc, Diệp Hi Cẩn thấy toàn thân nóng ran, miệng khô, lưỡi khát, dục hóa toàn thân phát tát. Mắt thấy tình hình không ổn hấn định gọi Hà công công nhưng khi hấn mở miệng thì bị Thủy Kinh Nhu chặn lại.

Thủy Kinh Nhu thấy hấn bắt đầu dục hóa, nàg ta vội vội vàng vàng hôn Diệp Hi Cẩn. Nàg nhanh chóng chủ động quyến rũ hấn, dâng đôi môi thơm mềm cho hấn hạ hỏa chút ít.

Diệp Hi Cẩn đang bị thiếu đốt nên không tránh không né, hấn nhanh chóng lấy lại thể chủ động cuồng nhiệt say sưa. Thủy Kinh Nhu bị hấn dày vò, môi đau rất rớm máu nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý.

Diệp Hi Cẩn hôn Thủy Kinh Nhu dây dưa không dứt cho đến khi tiếng hấn trở nên hổn hển khàn đục. Hấn một bên cắn nhẹ tai nàg, một bên dùng tiếng khàn khàn hỏi:

"Nàg bỏ thuốc ta?".

Thủy Kinh Nhu đang trầm mê trong nụ hôn của hấn, vô thức trả lời:

"Vâng!".

Diệp Hi Cẩn lại tiếp tục hỏi:

"Vì sao?".

Thủy Kinh Nhu cười cợt:

"Vì ngươi sắp chết! Ta khó khăn lắm mới được làm nhất quốc chi mẫu, chỉ cần ta mang long thai thì ngai vị cao nhất là của ta". Nói xong nàg ta lại điên

cuồng cười cợt.

Diệp Hi Cẩn nhanh chóng đẩy nàng ta ra, hấn dần khôi phục lại gương mặt băng sương vạn năm, đôi mắt từ mê muội dần dần sắc bén như loài chim ưng. Hấn ngồi xuống nhàn nhàn nhận tách trà từ Hà công công súc miệng, đôi mắt lạnh nhạt nhìn nữ nhân vận vạt dưới sàn.

"Từ đâu ngươi biết được ta sắp chết?"

Câu nói vừa dứt sát khí nổi lên bốn phía, Hà công công cùng nhóm ám vệ bị luồng sát khí đánh úp khiến toàn thân tê dại. Riêng nữ nhân nằm dưới sàn đã sớm không chịu nổi mà thất khiếu, máu từ mũi, từ miệng, từ mắt nàng ta chảy ra, vón khuôn mặt khuyh sắc này lại không khác lệ quý đòi mạng.

Diệp Hi Cẩn nhắm mắt lại che đi thất vọng cùng đau đớn hành hạ. Hấn những tưởng nàng khác với lũ đàn bà hậu cung chỉ biết quyền thế nhưng hấn đã sai hoàn toàn. Thủy gia một nhà trung can nghĩa liệt, hết lòng giúp đỡ hấn đến lúc gia tộc diệt vong cũng không cần hồi báo. Hấn nghĩ Thủy gia như thế thì Thủy Kinh Nhu cũng vẫn như vậy, ai ngờ thế sự khó lường, lòng người thay đổi. Hấn có thể tha cho nàng tội tính kẻ hấn nhưng không thể tha việc nàng cùng kẻ hủy diệt Thủy gia cấu kết với nhau.

Hà công công và nhóm ám vệ sau khi nhận được ám hiệu của Diệp Hi Cẩn thì bố trí mê hương. Diệp Hi Cẩn từng nhiều lần trúng độc nên lâu dần cơ thể đã là bách độc bất xâm, điều này chỉ có Hà công công cùng Tạ Thế Viễn biết nên Thủy Kinh Nhu mới sớm bại lộ chân tướng. Thật không ngờ ám vệ Diệp Hi Cẩn phải đi âm thầm bảo vệ Thủy Kinh Nhu lại chứng kiến một màn Thủy hoàng hậu lên lút thông đồng với Triệu Nhục Nhục đặt bẫy Diệp Hi Cẩn.

Diệp Hi Cẩn sau khi mở mắt ra đã là một mảnh trong suốt, hấn sẽ không khoan nhượng với nữ nhân kia nữa. Diệp Hi Cẩn phân phó một ám vệ mang Triệu Nhục Nhục từ phạt đường Triệu gia tiến cung. Hấn cho Hà công công mang thuốc giải cho Thủy Kinh Nhu rồi tiếp tục tra hỏi:

"Ta hỏi nàng vì sao biết ta sắp chết?"

"Ngươi nhiều lần truyền gọi thái y nhưng đều nổi giận giết người. Sáng nay ta đã thấy xác thái y nằm la liệt, tất cả bọn họ đều là người từng chuẩn trị cho ngươi. Triệu Nhục Nhục nói ngươi không qua khỏi ta vẫn không tin nên nhiều lần từ chối hợp tác cùng nàng ta. Ai ngờ...Ha ...ha...Diệp Hi Cẩn, ta gả cho ngươi chịu nhiều ủy khuất, một ngày bình yên không có, cả Thủy gia vì ngươi chết thảm. Ngươi vì áy náy mới cưới ta, ngươi có thể cho ta tất cả mọi thứ nhưng chỉ duy nhất tình yêu là không có. Ngươi chết rồi cái gì ta cũng không còn, ta phải tự thân tranh thủ để tiếp tục sống". Thủy Kinh Nhu vẫn chưa hết mê hương nên bị người hỏi, không do dự mà nói ra lời thật lòng.

"Thủy nhi, dù có chết ta sẽ an bài cho nàng cuộc sống an ổn. Nàng thả tin tưởng kẻ hủy diệt Thủy gia còn hơn tin tưởng ta?"

"An bài? Ha...ha...Diệp Hi Cẩn, cái gọi là an bài chính là phế truất ta rồi gả ta cho tên họ Tạ người không ra người quý không ra quý sao? Từ một nhất quốc chi mẫu trở thành nông phụ mà gọi an ổn? Diệp Hi Cẩn, khi ta gả cho ngươi, ngươi hứa sẽ cho ta cuộc sống giàu sang, người người ngưỡng mộ nhưng giờ thì sao? Mạng của ngươi còn không phải ngươi nắm giữ?"

Diệp Hi Cẩn che đi chua xót, hấn vẫn ôn tồn tiếp tục giải thích cho nàng:

"Thủy nhi, dù Tạ Thế Viễn xấu xí nhưng hấn là người đáng tin cậy, làm nông phu có gì không tốt, mỗi ngày an an ổn ổn sống quãng đời còn lại. Thích ý tiêu dao chốn dân gian, tránh xa hoàng quyền thị phi, mặc người người tranh đoạt, mặc ta ta tiêu sái. Ta luôn ước muốn cuộc sống như vậy nhưng không thể thực hiện mới gả gấm nơi nàng và Viễn. Viễn sẽ chăm sóc cho nàng".

Diệp Hi Cẩn che đi ánh mắt thâm lương, cô độc. Hấn từng câu từng chữ thốt ra lời thật lòng, cuộc sống của hấn gần ba mươi năm không ngày nào an lành, mỗi đêm giấc ngủ đều là ác mộng, thức dậy xung quanh là hang hùm miệng sói, huynh đệ người thân lần lượt ra đi, bên cạnh hấn chỉ còn lại nàng. Hà công công và Tạ Thế Viễn nhưng bây giờ nàng lại vì hoàng quyền mà phản bội hấn.

Thủy Kinh Nhu nhìn Diệp Hi Cẩn với ánh mắt oán độc thốt ra:

"Ta không cần! Ta muốn làm nhất quốc chi mẫu, con ta phải là hoàng đế, ta là thái hậu người người kính ngưỡng, người người quý lạy. Ngươi nếu muốn bù đắp cho ta thì cho ta một đứa con hoàng đế đi".

Thủy Kinh Nhu vừa điên cuồng vừa ôm chặt Diệp Hi Cẩn. Hà công công ở một bên không nhìn được nữa, tay cũng không lưu tình thô bạo kéo nữ nhân ghê tởm này ra. Hà công công đứng chắn trước mặt Diệp Hi Cẩn như gà mẹ che chở cho gà con. Hấn đã nói mà, nữ nhân này không hề nhu nhược thuần khiết như nàng ta vẫn biểu hiện. Chỉ tại thánh thượng quá dung túng nàng ta nên bây giờ mới nếm trải cảm giác phản bội.

Nếu là bình thường Diệp Hi Cẩn chắc chắn sẽ che chở cho Thủy Kinh Nhu nhưng đáng tiếc hấn bây giờ vô cùng thất vọng.

Diệp Hi Cẩn nghiêm túc nhìn Thủy Kinh Nhu đến nỗi nàng ta phát hiện sự tàn nhẫn trong mắt của hấn. Nàng suy sụp ngã xuống thất vọng, nàng biết hấn sẽ không dung túng nàng nữa.

"Thủy Kinh Nhu, ta mắc nợ Thủy gia ta sẽ trả. Nàng cấu kết với Triệu Nhục Nhục đáng lý ta muốn ban nàng cái chết. Ta tha mạng cho nàng coi như hồi báo Thủy gia. Ta không thể bỏ mặc nàng vì lời hứa cùng Thủy Sinh nhưng bảo ta tiếp tục chung sống cùng nàng ta làm không được". Dừng lại đôi chút lấy lại bình tĩnh, Diệp Hi Cẩn lại tiếp tục: "Hoàng hậu cảm thương dân lành khổ khổ đói khát nguyện suốt đời nhập cửa phạt cầu phúc cho muôn dân, ngày ngày niệm phạt, ngày ngày chép kinh, nguyện đóng cửa suốt đời không nhập thế tục".

Lời Cẩn Nguyên đế vừa dứt chính là tuyên bố cuộc sống sau này của Thủy Kinh Nhu. Thủy Kinh Nhu như không thể tin được, hấn ...hấn giam cầm nàng suốt đời. Nàng nước mắt là chảy, lệ tuôn thành dòng quý xuống cầu khẩn:

"Cẩn ca ca, huynh tha cho Nhu nhi đi. Nhu nhi biết sai rồi. Nhu nhi sẽ không dám nữa".

Hà công công chán ghét cho người mang nàng ta đi, tránh cho thánh thượng thương tâm. Người có thể bắt tay với kẻ thù diệt tộc ám hại người cùng nàng ta chung sống hơn 10 năm, tuy không phải phu thê chân thực thì cũng là tình nghĩa huynh muội. Loại người như nàng ta không đáng để tha thứ.

Thủy Kinh Nhu vừa được lời đi thì ám vệ cũng vừa lời kéo Triệu Nhượng Nhượng tới. Hà công công mắt thấy Triệu Nhượng Nhượng thì mắt cũng đỏ lên, thấy nàng ta vẫn ung dung đứng không hành lễ với Diệp Hi Cẩn thì lại càng nổi giận:

"Tiện nô, thấy thánh thượng sao không quỳ?"

Triệu Nhượng Nhượng vẫn nhàn nhả ung dung như chưa từng bị người quát tháo. Bỗng nhiên nàng ta mắt trọng tâm quỳ sụp xuống đồng thời giọng nói một nam nhân vang lên:

"Đối với tiện nô thì nên dùng vũ lực, hơi đâu tốn hơi thừa lời làm gì?"

Người vừa lên tiếng dĩ nhiên là Tạ Thế Viễn, hần một thân y bào võ tướng bước vào không thèm nhìn nữ nhân bị hần đánh ngã.

Triệu Nhượng Nhượng ăn đau nhưng vẫn cười cợt, lời nàng ta thốt ra khiến Hà công công nổi giận còn Tạ Thế Viễn thì phát ra sát khí:

"Cảm giác bị người tin tưởng phản bội như thế nào?"

Hà công công trực tiếp tát nàng ta vài cái còn Tạ Thế Viễn tay cố gắng khắc chế trường kiếm run rẩy.

Diệp Hi Cẩn một bộ dạng không sao cả, hần không nhanh không chậm nói:

"Chỉ vì thế ngươi đi lừa Thủy Kinh Nhu? Muốn thấy ta đau khổ?". Diệp Hi Cẩn dừng lại quan sát biểu hiện nàng ta, hần thấy trong đó đều là oán độc cùng không cam lòng.

"Triệu Nhượng Nhượng, ngươi biết vì sao ta không giết ngươi không?". Không nghe nàng ta trả lời, hần lại nói tiếp:

"Ta không muốn làm trái lời mẫu thân, trong di chúc nàng gửi cho ta, nàng muốn ta tha ngươi một mạng dù xảy ra bất kỳ điều gì".

Triệu Nhượng Nhượng như không thể tin vào tai mình, nàng ta - Trầm Hương, nàng ta biết tất cả nhưng vẫn tha thứ cho mình. Thế nhưng:

"Diệp Hi Cẩn, dù ngươi nói bất kỳ điều gì cũng vô dụng. Dù thời gian có quay lại ta vẫn sẽ làm như thế. Ta không cam lòng làm một thường nhân, làm một nữ nhân ngu xuẩn như mẫu thân ngươi. Kết cuộc thì sao? Nàng ta chẳng phải vạn kiếp bất phục?".

Diệp Hi Cẩn không quan tâm tới lời châm chọc của Triệu Nhượng Nhượng. Hần nhắm mắt lại như hồi tưởng điều gì, bất giác thốt lên:

"Ngươi đã thành công đập đổ mẫu thân ta giành ngai vị thái tử phi. Tại sao không bỏ qua cho nàng, cho ta? Ngươi luôn lấy nỗi đau của ta làm niềm vui, rốt cuộc vì sao?"

"Ha...ha...Diệp Hi Cẩn, ta sẽ cho ngươi biết bản thân ngươi tại sao ra nông nỗi này. Hãm hại mẫu thân ngươi là ta, thai độc trong người ngươi là ta hạ, hai chất độc còn lại, một làm ngươi ngày càng suy nhược là do phụ hoàng ngươi. Chất độc còn lại ngươi biết là ai hạ không?"

Triệu Nhượng Nhượng hải lòng khi nhìn thấy sắc mặt Diệp Hi Cẩn ngày một âm trầm, ngày một lạnh giá. Thấy đã đạt mục đích, nàng ta cho đáp án:

"Chính là mẫu phi hiện tại của ngươi - đương kim thái hậu Trầm Tích!"

Câu nói của Triệu Nhượng Nhượng như hòn đá rơi vào hồ nước đang lặng yên bất động. Diệp Hi Cẩn chỉ cảm thấy tai hần ù đi không còn nghe bất kỳ điều gì. Hần những tưởng mẫu hậu xưa nay hà khắc là vì muốn tốt cho hần, người không có cho hần áp của mẫu thân nhưng cuối cùng người vẫn là di ruột, là tình thân huyết thống với hần. Tại sao lại vậy? Chấn lễ hần sinh ra đã là ác ma, là khắc tinh xui xẻo, xứng đáng bị người thân xa lánh, lạnh nhạt hay sao?

Tạ Thế Viễn cùng Hà công công vô cùng khiếp sợ. Thái hậu lại là phụ nhân ác độc như vậy? Hà công công không đành lòng nhìn Diệp Hi Cẩn đau khổ, hần nhanh tiếng phản bác:

"Ngươi nói vậy, thái hậu chỉ có duy nhất hoàng thượng là con thừa tự, người sao có thể...sao có thể...". Hà công công "sao có thể" cả buổi mà không thốt thành lời, hần che đi bất an tiếp tục nói:

"Tóm lại là không thể, Trầm Vương gia sẽ không để mặc nàng ta làm loạn".

Lời Hà công công chỉ để lại cái hừ khinh bỉ của Triệu Nhượng Nhượng:

"Trầm vương? Ha...ha...Diệp Hi Cẩn, loại người như ngươi sẽ không có tình thân. Bởi vì khi sinh ra ngươi có bốn mạng không tầm thường. Tất cả những kẻ tiếp cận ngươi đều có mục đích. Lão già họ Trầm sau khi biết lời tiên tri kia mới đối xử với ngươi tốt một chút đã khiến ngươi cảm động rơi nước mắt. Hần muốn dùng ngươi nhưng lại sợ ngươi phản phé nên bảo nhị nữ nhi của mình hạ được nghiến ngập để khống chế ngươi".

Triệu Nhựt Đức càng nói càng đắc ý. Nàng không quan tâm sát khí của Diệp Hi Cần vẫn tiếp tục nói:

"Có phải dạo gần đây Trầm gia đã bắt đầu tăng liều lượng thuốc. Ha....ha....Diệp Hi Cần, ngươi thông minh một đời nhưng ngu ngốc cũng một đời. Trầm gia hạ được mẫn tính cho ngươi mà ngươi còn đập đầu cảm tạ thuốc giải của hắn, lại còn phong vương, ban đất. Thật là ngu xuẩn!"

Tạ Thế Viễn cùng Hà công công nhanh chóng áp trụ Diệp Hi Cần nhưng lần này họ có gọi khăn cổ vẫn vô dụng. Diệp Cần dần mất bình tĩnh, sát khí phát ra ngày một âm trầm sắc bén, có ám vệ tu vi thấp bị thất khiếu trọng thương.

Tạ Thế Viễn cùng Hà công công cố gắng chịu đựng nhưng không cách nào tiến lên được. Triệu Nhựt Đức đứng xa nhất nhưng vẫn bị ảnh hưởng, ngay lúc nàng ta sắp tắt thở thì một ánh trắng lóe sáng đâm vào tim nàng.

Diệp Hi Cần tay cầm nhuyễn kiếm phản nộ xuyên qua cơ thể nữ nhân rần rết. Nếu đã lừa gạt hắn đến tận bây giờ tại sao không lừa gạt tiếp. Cứ để hắn mơ mơ hồ hồ chết đi còn hơn để hắn biết sự thật rồi chết lần chết mòn. Hắn còn chưa đủ đau khổ? Còn chưa đủ bất hạnh?

Diệp Hi Cần thu lại sát khí, hắn dùng giọng thê lương nhất nói với những người còn lại:

"Viễn, Minh, hai người các ngươi đi đi. Đừng bao giờ quay lại nữa. Ta sợ lúc nào đó sẽ ra tay với các ngươi. Tất cả huynh đệ còn lại mau giải tán, không cần làm ám vệ sống trong tối nữa, các ngươi được tự do".

"Cần!"

"Hoàng thượng!"

Diệp Hi Cần bỏ ngoài tai những lời khuyên bảo, hắn chỉ hi vọng họ mau rời khỏi hắn. Vì hắn sắp điên cuồng, sắp hóa thành ác ma tu la đoạt mạng.

Sáng hôm sau, toàn thành Thiên Vũ oanh tạc chấn động. Bao hoàng Cần Nguyên để đêm hôm qua tự sát. Tin tức hoàng đế băng hà chưa lan khắp thành thì hai vụ huyết án bí hiểm xảy ra ngay đêm hoàng đế mất. Đương kim thái hậu Trầm Tích không biết vì sao bị người phanh thây xẻ thịt. Cũng cùng đêm đó, Trầm vương phủ mấy trăm mạng người không tiếng động bị người ám sát, riêng Trầm vương gia Trầm Kiếm bị người moi tim, trước khi chết ánh mắt đầy kinh hoàng hoảng sợ.

Thiên Vũ quốc mất đi trụ cột Cần Nguyên để ngày càng suy yếu. Thêm một điều Cần Nguyên để không con nối dõi, dòng dõi hoàng gia lại chỉ còn duy nhất Cần Nguyên để nên dĩ nhiên dòng họ Diệp đã tuyệt hậu.

Sau một năm cái chết của Cần Nguyên để, Thiên Vũ quốc lâm vào tình trạng bạo loạn, khắp nơi thiên tai đói khát không ai đủ tài giải quyết. Bên trong nội bộ đấu đá, bên ngoài ngoại nhân lấn lē, khắp nơi từng tiếng than khóc dậy trời như báo hiệu Thiên Vũ hoàng triều đã chấm dứt!

--- -----+++++++--- -----

Trong một cốc nhỏ phân cách với thế tục, hai nam tử đang ngồi nhàn nhã đối ẩm. Tuy chỉ có hai người nhưng trên bàn của họ lại có ba cái bát.

Tạ Thế Viễn tay nâng bầu rượu rót vào ba cái bát. Rót xong hắn một tay cụng chén một tay cầm cái bát thứ ba đưa lên, ba ly rượu chạm vào nhau tạo ra tiếng vang thanh thúy. Tạ Thế Viễn vừa uống bát rượu của mình vừa nâng ly rượu thứ ba đổ xuống bên cạnh cái ghế vẫn để trống. Hà Thạch Minh cười cợt chế giễu hắn bày trò nhưng mắt hắn ta đã đỏ hoe, từng giọt từng giọt nước mắt mặn chát rơi xuống thấm vào lòng đất.

Tạ Thế Viễn đổ hết bát rượu lại nghẹn ngào:

"Cần, sinh thân của ngươi không một ai chúc phúc. Huynh đệ chúng ta hôm nay chúc ngươi sau này có cuộc sống như ý nguyện!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ác Mộng 2

A!!!!A!!!!

"Tiểu Cần! Tiểu Cần!"

An An cuống quýt gọi Diệp Hi Cần thoát ra cơn ác mộng. Nàng chạy đi thấp nển, lấy khăn ướt giúp tiểu Cần lau mặt cho tỉnh táo. Đã 5 năm rồi, vốn vẹn 5 năm Diệp Hi Cần luôn mơ cùng một giấc mộng. Hắn mơ chính cái chết của mình. Hắn không hiểu tại sao cùng một giấc mơ luôn lặp đi lặp lại, nó chân thật đến nỗi mỗi khi thức dậy hắn vẫn còn bàng hoàng, vẫn còn đau đớn. Sự cô độc, lạnh lẽo, thị huyết của một Diệp Hi Cần khác trong giấc mơ làm bản thân hắn run rẩy, sợ hãi. Diệp Hi Cần không sợ chết nhưng hắn sợ bản thân sẽ sống cuộc đời lạnh lẽo như Diệp Hi Cần trong giấc mơ.

Diệp Hi Cẩn ngơ ngác nhìn khắp xung quanh. An An đã thấp nển, nàng mang khuôn mặt lo lắng chăm chú nhìn tiểu Cẩn. Năm năm có thể thay đổi nhiều thứ, tiểu Cẩn trưởng thành lên rất nhiều nhưng những giấc mơ hàng đêm không thuyền giã mà ngày càng có xu thế tăng lên.

An An thông qua giấc mơ trước khi trọng sinh chỉ có thể phần nào chứng kiến cuộc đời Diệp Hi Cẩn. Nàng chỉ được thấy một vài cảnh tượng trong cuộc sống của tiểu Cẩn. Không biết có phải do nàng gây hiệu ứng cánh bướm hay không, nhiều sự việc đã vượt khỏi những gì trước kia nàng được thấy. An An giờ đây chỉ có thể tùy tâm sở dục hành động. Triệu Nhượng Nhượng từ lúc bị nàng trả đũa, bị đào gần hết bảo vật trong bảo khố cách đây 5 năm đã im hơi lặng tiếng cho đến hôm nay.

An An không lấy thắng lợi trước mắt làm vui mừng. Nàng biết trước con bảo luôn có sóng yên gió lặng. Triệu Nhượng Nhượng đang chuẩn bị kế hoạch phản trả lại nàng và Tuyên Cơ lão nhân. Điều đó chưa làm An An lo nhiều mà là hiện tại, tiểu Cẩn hàng đêm mất ngủ trầm trọng, mặc nàng và Tuyên Cơ lão cố gắng bao nhiêu thì đâu cũng hoàn đó.

Diệp Hi Cẩn ban ngày sẽ xuất hiện trong hoàng cung, tối đến lại theo không gian trở lại rừng Tử Vân. Mặc cho lời khuyên bảo của mọi người thậm chí cả lời van xin của An An, Diệp Hi Cẩn vẫn điên cuồng huấn luyện.

“Tiểu Cẩn, chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi!”

Diệp Hi Cẩn không trả lời nhưng vẫn mặc lại y phục bước xuống giường. Hắn luôn nghe lời nàng bất kể việc gì chỉ trừ việc huấn luyện. Hắn như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Người khác luyện võ có thể là vì yêu thích, vì đứng trên tất cả mọi người, vì cuồng sức mạnh. Còn hắn? Hắn điên cuồng tập luyện cứ như chỉ cần sao lãng một giây, mạng của hắn sẽ không do chính hắn làm chủ nữa. Hắn giành giật từng phút từng giờ để tập luyện. Hắn không như những người khác, ban ngày hắn phải giả trang yếu đuối để sinh tồn, ban đêm hắn điên cuồng học tập. Ngày tháng điên cuồng cứ như vậy đã được 5 năm.

--- -----+++++++-----

An An khoát thêm áo cho tiểu Cẩn. Rừng Tử Vân vào mùa này luôn mang ẩm ướt và se se lạnh. Hai người như một loại ăn ý, họ đi bên nhau yên lặng nhưng luôn hài hòa.

Dưới ánh trăng, hai đứa trẻ sóng đôi bên nhau. Diệp Hi Cẩn đã được 10 tuổi còn Dạ An An đã được 13. Vào độ tuổi này, đứa trẻ chỉ mới bước vào đời cần có trưởng bối yêu thương hướng dẫn. Nếu là kiếp trước, Diệp Hi Cẩn vẫn bị giam tại hoàng cung và sống cuộc sống nhần nại trong sự bảo hộ của sư phụ cùng các sư huynh tỷ. Hắn tuy không nhớ rõ bản thân trải qua những gì nhưng cảm giác tui nhục trong suốt thời thơ ấu vẫn còn lưu lại trong trái tim hắn. Hắn không thích sống theo cảm tính mà hắn muốn tự thân hành động. 10 tuổi hắn có thể tự bảo vệ mình.

Dạo gần đây ác mộng hắn gặp mỗi lúc một rõ ràng hơn chứ không còn mơ hồ lung lung như lúc ban đầu. Hắn mơ thấy nhiều thứ, cái chết của rất nhiều người, của hắn, của các sư huynh, sư tỷ và nhất là cái chết của sư phụ.

An An thấy Diệp Hi Cẩn lại trầm tư suy nghĩ, nàng thở dài nắm chặt tay hắn.

“Tiểu Cẩn, đừng suy nghĩ nhiều. Chúng ta vẫn luôn bên đé”.

An An nhắc đến “chúng ta” là bao gồm cả Tạ gia cùng huynh muội họ Triệu. Bọn họ vẫn luôn sống cùng nàng và tiểu Cẩn.

Diệp Hi Cẩn trầm ngâm suy tư, có ai đó đã từng nói với hắn: “nhà là nơi có người vẫn nghĩ đến con, con không cô độc...”. Hắn không nhớ ai đã dạy hắn nhưng khi hắn nghĩ đến về mặt hiền từ của Tạ mẫu, sự nghiêm khắc nhưng không thiếu từ ái của Tạ phụ, sự ngây thơ đáng yêu của tiểu Nhu, sự ân cần thân thiết như huynh trưởng của Tạ Thế Kính cùng Triệu Thiên Chính, nét ngây ngô nghịch ngợm của Tạ Thế Viễn và nhất là đôi mắt ấm áp của nàng. Diệp Hi Cẩn cảm thấy trái tim băng giá bao năm cũng tan ra. Hắn cũng có nhà như bao người khác phải không?

Diệp Hi Cẩn không chắc chắn điều đó vì hắn sợ bị phản bội, bị hắt hủi, thậm chí, hắn sợ một ngày nào đó hắn sẽ nổi điên chém giết tất cả những người xung quanh mình. Giấc mơ...giấc mơ...tay hắn cầm nhuyễn kiếm phanh thấy Trầm phi. Tay hắn hung hăng bóp nát trái tim Trầm tể tướng...và...còn nhiều giấc mơ khác nữa...

Diệp Hi Cẩn run run khòe môi định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt nên lời. Hắn muốn đuổi nàng đi giống như đã từng đuổi bằng hữu của mình trong giấc mơ sao? Nhưng hắn luyện tiếu, luyện tiếu 5 năm ám áp, luyện tiếu mỗi buổi sáng có người ép hắn ăn, mỗi khi tập luyện mệt nhọc có người chăm sóc, mỗi khi kinh hoàng thức giấc có người vỗ lưng an ủi. Hắn không thể thả nàng đi. Ai nói hắn ích kỷ cũng được, ngây thơ cũng không sao, bởi vì hắn cần nàng.

“Tiểu Cẩn, ngày mai chúng ta...”. An An chưa nói hết thì bỗng dưng cảm giác có người lạ xâm nhập, hầu như đồng thời cả nàng và Diệp Hi Cẩn quát lên:

“Ai?”

Diệp Hi Cẩn từ trước đến nay chưa bao giờ nhân từ với kẻ địch. Mai hoa tiêu từ tay hắn không kiêng dè phóng thẳng về đối phương, cách chỗ họ vài trượng có hai bóng đen đang đứng. Một tiếng thét chói tai vang lên.

“A!...A!...Giết người a!!!”.

An An nhận ra tiếng la quen thuộc thì thờ phào nhẹ nhõm còn Diệp Hi Cẩn thì nhú nhú mày nhưng tay cũng không dừng lại. Liên tiếp mười phi tiêu bắn phá không chút lưu tình bay đi.

Sau tiếng la thất thanh là tiếng sột soạt rồi một tiếng rống giận vang lên:

“Dạ Mặc Cần, tên tiểu tử hỗn đản này!”.

Dạ Mặc Cần là tên giả của Diệp Hi Cần sống tại rừng Tử Vân. Để tránh gây chú ý, bên ngoài Diệp Hi Cần vẫn đóng giả làm đệ đệ của An An.

Tiếng la liên tiếp trong đêm khuya đánh thức mọi người. Tạ Thế Viễn không kịp mặc y phục chỉnh tề đã cầm trường kiếm lao ra, những người còn lại thì ngáp ngáp ngáp dài cũng lục tục ra khỏi phòng. Tình huống quen thuộc, đầu sỏ gây sự quen thuộc, chỉ là họ không biết lần này tiểu Cần dùng biện pháp gì trừng phạt kẻ gây rối mà thôi.

Tạ Thế Viễn tinh lực tràn đầy không giống như vừa mới ngủ dậy. Trường kiếm lưu loát hướng về tiếng la mà đâm tới. Kiếm khí lướt qua bóng trắng đâm về bóng dáng hắc y phía sau. Hắc y cười khò rồi đỡ đòn thế công của tiểu tử nghịch ngợm.

Hỏi vì sao hắn cười khò à? Nếu người đánh thắng tay sẽ bị Dạ tỷ tỷ của hắn ghi hận trả thù, còn nếu nhẹ tay thì cứ chuẩn bị tinh thần tiểu tử kia quần chân cho đến sáng đi. Mạc Ngôn bây giờ sâu sắc cảm nhận lời dạy: thà đắc tội quân tử chứ không đắc tội tiểu nhân, thà đắc tội tiểu nhân chứ không đắc tội nữ nhân. Haz...số khổ a!!!

Dạ Mặc Nghiên mặc cho hai bóng đen quần ẩu với nhau, hắn hùng hổ xông lên chất vấn tên tiểu tử bất lương ra tay không chút lưu tình với mình.

“Dạ Mặc Cần, người rõ ràng nhận ra ta tại sao không dừng tay? Mai hoa tiêu của người chứa kịch độc giết được cả một đàn bò lại có thể tùy tiện phóng là phóng?”

Diệp Hi Cần nhìn kẻ xâm nhập gia cư bất hợp pháp lại chính khí mười phần chất vấn hắn. Diệp Hi Cần cho Dạ Mặc Nghiên một câu trả lời rồi hài lòng khi thấy hắn ta sắp phun ra cả búng máu:

“Chính vì nhận ra người ta mới không tiếc phi tiêu. Đầu năm nay đạo tặc và dâm tặc khá nhiều, đạo tặc có thể tha nhưng dâm tặc phải diệt trừ”.

Dạ Mặc Nghiên gần như nổi điên lên:

“Người nói ai là dâm tặc?”.

“Người nửa đêm xông vào nhà dân, không có ý cường bạo thiếu nữ chẳng lẽ định cường bạo thiếu nam?”.

“Ta là nam nhân trăm phần trăm, ai muốn cường bạo thiếu nam?”.

Chờ đã, hắn – Dạ Mặc Nghiên có nói xông vào đây để cường bạo sao? Uy...uy, sao mọi người nhìn ta với ánh mắt khinh thường như vậy? Uy...uy, sao Mạc Ngôn và tiểu tử họ Tạ kia lại dùng biểu hiện ghê tởm nhìn ta, đừng nói ta không phát hiện các người càng đánh càng lùi ra xa ta? Uy...uy, ta nói này Triệu Thiên Chính, người bỗng nhiên ôm muội muội của người cách xa ta ba trượng là có ý gì?

Dạ Mặc Nghiên bây giờ rất muốn lật bàn, nếu nói ở Linh Sơn hắn là thiên chi kiêu tử, là thiếu niên phong hoa tuyệt đại đến nỗi nam thanh nữ tú khắp nơi cầu gặp mà không được. Bây giờ cư nhiên hắn bị giảm giá không phanh, phải nói tại Trúc Viên này hắn không đáng giá một đồng nào.

Dạ Mặc Nghiên mang khuôn mặt ủy khuất nhìn khắp lượt, cuối cùng hắn mừng như điên khi phát hiện tiểu Dạ Dạ nhìn hắn, trong mắt hoàn toàn không một chút khinh bỉ, ghê tởm nào.

“Tiểu Dạ Dạ, họ ức hiếp ta!”. Dừng chốc lát rồi dùng tay chỉ về phía Diệp Hi Cần:

“Hắn vu oan ta!”. Nói xong lại nhìn khẩn thiết như chú cún nhỏ bị bọn trẻ con ức hiếp, thậm chí An An còn cảm nhận phía sau hắn có cái đuôi đang vẫy vẫy lấy lòng nàng.

An An xoa xoa trán nói:

“Được rồi, đừng gây chuyện nữa. Nếu người không như bóng ma thành linh xuất hiện thì tiểu Cần làm gì lấy mai hoa tiêu phục vụ người?”. Dừng lại chốc lát, An An sắp xếp lại ngôn từ trong cái nhìn chờ mong của Dạ Mặc Nghiên:

“Người phát dục chưa thành thực coi chừng để lại di chứng!”.

“Phốc...!”

Sau câu phát biểu hùng hồn của An An, mọi người cố gắng nín cười mà không được, ngay cả Tạ phụ cùng Tạ Thế Viễn ngày thường nghiêm túc cũng không nhịn được, khoe môi run run không ngừng tiết lộ tâm tình của họ.

Dạ Mặc Nghiên như quả bóng xi hơi đi vào Trúc Viên trong tiếng an ủi của Tạ mẫu, còn hai kẻ điên cuồng đánh nhau thì không cần phải bận tâm, đến sáng đói bụng cả hai sẽ tự về nhà.

--- -----+++++++--- -----

Sáng sớm Trúc Viên một mảnh não nhiệt, bên trong phòng khách đang diễn ra cuộc tra khảo “dâm tặc” nửa đêm xông vào nhà dân.

Tra khảo của Triệu Thiên Chính:

“Dạ Mộc Nghiên, người chẳng phải ở Linh Sơn học hành, sao lại ở đây?”. Thực chất ai cũng biết Dạ Mộc Nghiên bị Dạ lão gia nhốt ở nhà học chú pháp. Tin tức từ gián điệp: Mạc Ngôn.

“Ta đã học xong chú quyết căn bản của gia tộc”. Nghi phạm chính khí mười phần trả lời vô cùng đồng dục.

Tra khảo của Dạ An An:

“Người sắp làm lễ trưởng thành, sao không ở Linh Sơn lại chạy rong khắp nơi?”. Thực chất Dạ lão gia dự định nhân lễ trưởng thành kiêm luôn tổ chức buổi tuyển cháu dậu. Tin tức từ gián điệp: Mạc Ngôn.

“Gia gia cho ta ra ngoài thông khí”. Nghi phạm trả lời rõ ràng nhưng không dám nhìn thẳng, mắt ngó ngang ngó dọc nhưng không ngó người tra khảo.

Tra khảo của tiểu Nhu:

“Vây a...! Đạo gia có thói quen “thông khí” vào ban đêm sao?”. Thực chất Dạ Mộc Nghiên là con sâu ngủ, kẻ nào dám phá giấc ngủ của hắn thì lo đón nhận cơn giận dữ của hắn đi. Tin tức từ gián điệp: Mạc Ngôn.

“Lâu lâu tản bộ ban đêm coi như thay đổi không khí, biết đâu lại ngộ đạo thì sao”. Nghi phạm trả lời có phần yếu thế, đầu đã cúi xuống không thể thấp hơn được nữa.

Ban tra khảo mở cuộc họp tại chỗ, sau đó tổng kết lại từ tin tức của gián điệp cùng biểu hiện của nghi phạm. Kết quả như sau: Nghi phạm nửa đêm xông vào nhà dân bất kể thói quen ham ngủ vốn không thể sửa, hộ vệ bên người chỉ có một nhằm che dấu hành tung, chứng tỏ nghi phạm có khả năng bỏ nhà đi bụi. Lễ trưởng thành là một trong những lễ quan trọng và nhất là nghi phạm lại có thân phận đặc biệt trong Linh Sơn, Dạ lão gia tổ chức lễ trưởng thành đồng thời tuyển dậu cho nghi phạm lại càng không thể thả nghi phạm đi “thông khí”. Mọi tin tức ở trên đều quy về một kết luận: Nghi phạm bỏ nhà đi bụi vì Dạ lão gia ép hôn!!!

Sau khi đưa ra kết luận, Diệp Hi Cẩn không cần mọi người thương lượng đã xách cổ nghi phạm quăng ra khỏi Trúc Viên. Hắn không thích dính dáng đến họ Dạ của Nạp Lan quốc và hơn hết hắn không ưa kẻ gây rối trước mắt này. Dạ Mộc Nghiên chỉ luyện pháp thuật chứ không tu luyện võ công nên dễ dàng bị tiểu tử lùn hơn hắn cả cái đầu quăng ra đường không thương tiếc.

An An biết kiếp trước Dạ Mộc Nghiên liên kết với Triệu Nhược Nhược cho Diệp Hi Cẩn ăn không ít khổ. Nhưng kiếp trước Dạ Mộc Nghiên không biết Diệp Hi Cẩn, hắn vì tôn vong của gia tộc mới thông đồng cùng Triệu Nhược Nhược. Nếu không phải năm năm quen biết tính tình của hắn, đừng nói Diệp Hi Cẩn dựa vào trực giác bài xích Dạ Mộc Nghiên mà ngay cả nàng cũng không cho phép hắn xuất hiện trước mặt Diệp Hi Cẩn.

Dạ Mộc Nghiên nhân cách không có vấn đề, chỉ trách kiếp trước hắn và Diệp Hi Cẩn không chung chí hướng. Một người muốn bảo vệ gia tộc, một người muốn bảo vệ bản thân và thuộc hạ của mình thì hỏi ai đúng ai sai đây? An An không muốn xử sự theo cảm tính, nàng lại không muốn từ bỏ người bạn đáng kết giao này và dĩ nhiên nàng không muốn Diệp Hi Cẩn khó chịu trong lòng.

An An thờ dài nói với Diệp Hi Cẩn:

“Tiểu Cẩn, nếu Dạ gia tới đây gây rối cứ để Dạ Mộc Nghiên và Mạc Ngôn giải quyết đi. Chuyện này không có gì nghiêm trọng. Dạ gia phức tạp nhưng Dạ Mộc Nghiên là băng hữu của tỷ, nếu không có hắn tỷ không thể sống tới hôm nay”.

An An là thực lòng biết ơn Dạ Mộc Nghiên. Quả thực, không có Dạ Mộc Nghiên, nàng đã sớm rơi vào tay của Thẩm Thiệu Bạch và lại càng không có khả năng an toàn đến Địa Lam Hải giải cứu Diệp Hi Cẩn. Thẩm Thiệu Bạch là cao thủ về pháp thuật, võ công tu luyện trên ngàn năm, một nhân vật nhỏ như nàng sao có thể qua mắt hắn. An An biết Dạ Mộc Nghiên lúc ấy phải lấy hết can đảm và xem nàng như băng hữu mà đối đãi mới giúp nàng qua mắt Thẩm Thiệu Bạch. Ân cứu giúp của Dạ Mộc Nghiên nàng sẽ không quên. Chuyện của kiếp trước đã là quá khứ, hướng chi kiếp trước Dạ gia bị Diệp Hi Cẩn trả đũa gần như tuyệt diệt, Dạ Mộc Nghiên bị bức đến nỗi phế bỏ một thân tu vi. Ân oán khi xưa hãy để dòng thời gian cuốn trôi đi tất cả.

Diệp Hi Cẩn không có ý kiến, chỉ cần nàng muốn hắn sẽ không phản đối nhưng bảo hắn sống hòa bình cùng Dạ Mộc Nghiên thì hắn làm không được. Hắn chưa bao giờ cho sắc mặt tốt với người hắn không thích.

Những khúc mắc của quá khứ dĩ nhiên Dạ Mộc Nghiên không biết, hắn chỉ biết bản thân nằm không vẫn trúng đạn. Rõ ràng hắn chưa làm chuyện xấu với tiểu tử kia, không có oán thù ba đời với nó. Vậy mà ngay từ lần đầu tiên gặp, tiểu tử này đã không kiêng dè chữa kiếm về phía hắn, cứ như hắn có mối thù giết cha đoạt vợ của nó vậy?

Dạ Mộc Nghiên dùng đôi mắt u oán nhìn Diệp Hi Cẩn, cả Trúc Viên ai cũng thích hắn ngoại trừ tiểu tử lùn này. Điều này Dạ Mộc Nghiên không dám nói ra, nếu không người duy nhất bị đá ra đường chỉ mỗi mình hắn. Vì sự nghiệp trốn hôn, ta nhện!!!

-----+-----

Phủ thái phó, Thủy Đình các.

Trong đình bát giác, Bạch lão cùng Tuyên Cơ lão nhân đang nhàn nhã thưởng rượu cùng đầu cò. Năm người thanh niên trẻ tuổi như thường lệ ngồi cạnh

bên học hỏi. Thiên Vũ quốc ngoài chú trọng võ học còn quan tâm đặc biệt đến kỳ nghệ. Kỳ nghệ càng giỏi càng chứng minh người có thiên phú điều binh khiển tướng. Vì thế, hàng năm Thiên Vũ quốc chẳng những tổ chức tỷ võ chọn đứng tướng mà còn tổ chức đấu cờ chọn quân sư.

Phủ Thái Phó hàng năm vào ngày rằm tháng ba, hai vị lão chủ nhân luôn dành chút thời gian để thi triển tài nghệ trên bàn cờ cho hậu bối học hỏi. Hai lão nhân hiếm có dịp nhàn nhìa vì mỗi người đều có niềm say mê riêng của mình. Tuyền Cơ lão nhân thích nghiên cứu y dược còn Bạch lão thích nghiên cứu độc dược cùng trận pháp.

Bên cạnh Tuyền Cơ lão nhân là Bạch Dật cùng Bạch Phượng, bên cạnh Bạch lão là huynh đệ họ Dung cùng Bạch Thược. Không khí trong đình im lặng, trái lại trên bàn cờ của hai lão nhân lại bùng bùng khí thế.

Về kinh nghiệm dĩ nhiên Bạch lão không thể so với huynh trưởng nhà mình. Chưa đầy một khắc, quân trắng đã bị quân đen bao vây không đường lui bước. Bạch lão không còn cách nào đành nhận mệnh thua cuộc.

“Phụ thân, bá bá, uống trà nghỉ ngơi rồi hãy đánh tiếp”.

Bạch Thược nhận trà từ tỷ nữ, nâng nhẹ nhàng đặt tách xuống mời hai lão nhân dùng. Trắng sáng vành vành chiếu lên Thủy Đình các, mùi trà thơm hòa quyện cùng mùi trúc non trong đình khiến lòng người say mê. Bỗng nhiên, Tuyền Cơ lão nhân bất giác mỉm cười. Lão cho tất cả tỷ nữ lui bước rồi hướng mọi người chú ý về một phương của Thủy Đình các.

Không để mọi người đợi lâu, hai bóng dáng nho nhỏ phi thân từ xa tiến về đình bát giác giữa hồ. Thiếu nữ áo xanh có gương mặt xinh xắn như búp bê cùng thiếu niên áo đen có gương mặt vô cùng đáng yêu của trẻ nhỏ. Họ nắm tay nhau nhẹ nhàng đáp xuống đình các.

Diệp Hi Cẩn cùng Dạ An An hành lễ với hai lão nhân và mỉm cười chào các sư huynh, sư tỷ. Tuyền Cơ lão nhân mỉm cười gật đầu cho họ ngồi xuống.

“Cẩn nhi, tiểu Dạ, các người đến hơi trễ a”.

Lên tiếng oán trách là sư huynh Dung Triết, ai bảo mỗi năm huynh đệ họ chỉ có thể lên kút gặp nhau vài lần, ai bảo mỗi lần về tiểu Dạ luôn mang điểm tâm mà hần yêu thích.

Diệp Hi Cẩn bắt đầu dĩ nhiên vị sư huynh bốc đồng của mình. Dù đã qua năm năm, Dung Triết từ thiếu niên 15 đã thành thanh niên ưu tú nhưng tính tình vẫn không hề thay đổi, yêu mỹ thực như mạng, thích động vật nhỏ hơn cả luyện võ khiến cho Bạch lão phùng râu trợn mắt đuổi đánh khắp nơi, hận không thể cho tên đệ tử không tiền đồ này một trận nên thân.

An An nhìn mọi người khắp lượt rồi dừng lại Tuyền Cơ lão nhân. Nàng và tiểu Cẩn lần này đến đây có việc thương nghị chứ không như mấy lần trước đến chỉ để vấn an a.

Từ nhấc trữu vật mang ra bao lớn bao nhỏ, nào là đặc sản vùng núi, nào là điểm tâm của Tạ mẫu, nào là món ăn dân dã cùng mấy bình rượu trái cây gửi tất cả cho “trẻ nhỏ lớn xác” Dung Triết rồi phát tay đuổi hần đi cho mọi người bàn công việc.

Nhìn hành động của An An khiến hai vị lão nhân giật giật khóe môi cùng bốn người còn lại không tránh khỏi xấu hổ. Bạch lão thật muốn một cước đá tên không hiểu chuyện rơi xuống hồ, tránh cho mặt già nua của lão mất hết. “Kẻ không hiểu chuyện” vui đến quên trời đất nên không biết tâm tình của mọi người. Hần vui về trở về viện cát bảo vật rồi quay lại hàn huyên cùng sư đệ của mình.

Tuyền Cơ lão nhân đánh khụy vài cái che đi xấu hổ, hắng giọng nói:

“Mọi việc ở rừng Tử Vân vẫn ổn chứ?”.

Diệp Hi Cẩn cung kính đáp:

“Chúng con vẫn ổn, nếu có thể, sư phụ cho các vị sư huynh đến Tử Vân huấn luyện cũng là chuyện tốt”.

Tuyền Cơ lão nhân thở dài nói:

“Không thể, phụ hoàng con rất đa nghi. Ta chỉ huấn luyện hộ vệ bổ sung vào nhóm Phi Hồ cho đủ quân số đã khiến hần nhốt con trong Thần Tích cung không cho ta gặp mặt. Nếu không phải con vờ bệnh quần thân e rằng hần đã sớm diệt trừ con”.

Nhắc đến Thiên Vũ để khiến Tuyền Cơ lão một trận đau đầu. Lão không biết vì sao sư đệ lại luôn phòng bị tiểu Cẩn trong khi nhi tử sư đệ không chỉ có một. Luận về mưu lược Diệp Hi Cẩn không thể so với thái tử Diệp Hi Thành. Luận về thế lực nhà mẹ đẻ, Trầm gia không bằng Trần gia, huống chi tiểu Cẩn vẫn là hài tử mười tuổi trong khi các hoàng tử khác đều đã trưởng thành.

Tuyền Cơ lão nhân cúi xuống nhấp ngụm trà nên lão không bắt được ánh sáng lạnh lẽo trong đôi mắt Diệp Hi Cẩn. Đầu tiên là độc dược, kế đó là giam giữ, tiếp đó nữa là gì đây phụ hoàng đáng kính? Đối với đám thân nhân cực phẩm, Diệp Hi Cẩn đã không còn hi vọng gì nữa. Hần không tham vọng quyền vị, không tranh đoạt tiền tài nhưng nếu bọn họ dám tổn thương người của hần thì đừng trách hần độc ác.

Tuyền Cơ lão nhân nhìn Diệp Hi Cẩn đầy từ ái, lão nói:

“Cẩn nhi, con mang nhóm Phi Hồ theo con đi rừng Tử Vân, bên ngoài ta sẽ tuyên bố giải tán nhóm Phi Hồ”.

“Sur phụ, không cần thiết. Con ở trong cung hay rừng Tử Vân đều không nguy hiểm, trái lại người thì khác, trong thời gian này dù xảy ra chuyện gì người cũng đứng rời phủ Thái Phó”.

Tuyền Cơ lão nhân cùng Bạch lão sừng sốt:

“Cần nhi, con...”.

Diệp Hi Cần không đợi Tuyền Cơ lão hỏi tiếp đã quỳ xuống cầu xin, hẳn không thể nói trong giấc mơ hẳn thấy sur phụ bị người ám sát trong khi bên cạnh chỉ còn mỗi Bạch Dật cùng Bạch Phụng bảo vệ. Nhóm Phi Hồ ở lại phủ Thái Phó cũng khiến kẻ địch kiêng dè chút ít, còn lại hẳn sẽ nghĩ cách giúp sur phụ tránh thoát kiếp nạn này.

“Sur phụ, Cần nhi chỉ xin sur phụ tin tưởng con. Người nhất định phải hứa không thể rời phủ ít nhất trong ba tháng”.

Tuyền Cơ lão nhân nâng Diệp Hi Cần dậy, lão không hiểu Cần nhi đang làm gì nhưng lão nguyện ý tin tưởng.

“Lão nhân gia, ta và tiểu Cần đến đây muốn thông báo cho người một chuyện”. An An quan sát xung quanh một lượt, cuối cùng cắn răng quyết định nói ra kế hoạch của mình.

“Nhóm Phi Hồ thực lực rất mạnh nhưng là người của ngài. Tiểu Cần cần nhân lực nhưng phải là người của hẳn. Chúng ta sẽ tự thân tạo dựng thế lực cho riêng mình”.

Lời vừa nói ra khiến mọi người sừng sốt. Dung Hiền chỉ nhú nhú mày nhưng Bạch Thước lại phản ứng dữ dội.

“Người nói như vậy là có ý gì? “Người của ngài”? “người của tiểu Cần”? Dạ An An, rõ ràng người muốn chia rẽ tiểu Cần cùng chúng ta, rốt cuộc người tiếp cận Cần nhi có ý đồ gì?”.

An An định phản bác nhưng rốt cục cũng nhịn xuống. Nhóm của Tuyền Cơ lão nhân từ trước đến nay luôn lót sẵn đường, chuẩn bị mọi thứ cho Diệp Hi Cần nhưng họ chưa bao giờ hỏi lại rốt cuộc tiểu Cần mong muốn là thứ gì? Thế lực của Tuyền Cơ dù có lớn mạnh đến đâu thì vẫn không chân chính là của tiểu Cần.

Diệp Hi Cần không từng huấn luyện thuộc hạ, không biết thực lực của thuộc hạ mình thì cho dù bọn họ vì lòng trung thành với Tuyền Cơ cũng không thể tuân phục một chủ nhân từ trên trời rơi xuống. Diệp Hi Cần không cần những thuộc hạ như vậy.

An An không muốn trả lời lão nhân gia người, nhưng nếu một mai Tuyền Cơ lão nhân xảy ra chuyện, thế lực mà tiểu Cần nhận từ lão sẽ sinh biến. Chủ nhân chân chính của họ không còn sẽ làm lòng người hoang mang. Họ không phải là tử sĩ mà chỉ là hộ vệ, mà đã là hộ vệ thì lòng trung thành mỗi người mỗi khác. Kiếp trước Tuyền Cơ lão để lại cho tiểu Cần số hộ vệ không phải là nhỏ. Sau này lão mất đi, số người lưu lại chỉ một phần, đó là chưa kể đến một vài người vì danh lợi chấp nhận thân phận gián điệp phản bội lại tiểu Cần.

An An không tiện lên tiếng vì nàng không muốn không khí trở nên xấu hổ thêm. Nàng nhìn về phía tiểu Cần xin giúp đỡ.

Mọi người kể cả An An nghĩ Diệp Hi Cần sẽ làm hòa cả hai bên nhưng không ngờ câu trả lời của tiểu Cần khiến tất cả đều sừng sốt:

“Cuối cùng ai có ý đồ còn chưa biết. Ta cung kính sur phụ mới thông báo với người một tiếng. Sur tỷ, người không nên quá phận”.

Cần Nguyên đế 5 năm trị vì thiên hạ chưa bao giờ cho phép ai chất vấn quyết định của hẳn cũng như người của hẳn. Sự lạnh lẽo bao năm của đế vương chưa kiêng nể bất kỳ ai. Dạ An An là người của hẳn, nhìn ánh mắt địch ý của Bạch Thước đối với nàng, nếu không phải nghĩ tình sư thúc, Bạch Thước đã sớm bị hẳn giải quyết. Hẳn bị phản bội quá nhiều, tình nghĩa đồng môn đối với Diệp Hi Cần vẫn chưa làm hẳn tin tưởng.

Bạch Thước nhìn ra sự lãnh lẽo trong mắt Diệp Hi Cần thì rừng mình hoảng sợ. Nàng ta uất ức nhìn về Bạch lão xin giúp đỡ. Bạch Thước thực sự không hiểu, từ khi Cần nhi giải trừ âm khí thì cứ như biến thành người khác, trước kia Cần nhi không thích thân cận người nhưng chưa bao giờ lạnh nhạt với các sư huynh, sư tỷ. Nghĩ đến đây Bạch Thước lại sắc bén quét về đầu số gây nên.

Nếu An An biết được ý nghĩ của Bạch Thước phỏng chừng kêu oan không dứt. Cả nàng cũng rất bất ngờ với sự biến đổi của tiểu Cần. Lúc đầu Cần nhi đối với nàng cũng lạnh nhạt và đề phòng, nàng phải tốn một thời gian mới khiến tiểu Cần tin tưởng và thân cận. Tiểu Cần không còn đề phòng nàng nhưng lại phòng bị khắp nơi. An An không biết đây là may mắn hay là bất hạnh nữa.

Diệp Hi Cần nói chuyện với Bạch Thước đã khách khí rất nhiều. Nếu không, Diệp Hi Cần đã trực tiếp bỏ qua nàng ta không quan tâm đến, hoặc giả sẽ nghĩ cách làm nàng ta biến mất không dấu vết. Đừng nghi ngờ bản lĩnh của hẳn. Diệp Hi Cần luôn biết nhẫn nại và lợi dụng mọi ưu thế xung quanh để dẹp bỏ những kẻ làm hẳn chướng mắt. Có lẽ Tuyền Cơ lão nhân đã phân nào sai lầm khi đánh giá đồ đệ lão không mưu lược bằng các hoàng tử khác.

Bạch lão khụ khụ vài tiếng làm không khí dịu đi. Lão quay qua Diệp Hi Cần nói:

“Cần nhi, việc chọn người phải thập phần cẩn thận, võ công của con so với đồng trang lứa có thể đứng đầu nhưng vẫn chưa là cao thủ. Con người luôn muốn hướng về kẻ mạnh, tiền bạc là thứ yếu, sức mạnh mới là vương đạo”.

“Sư thúc an tâm, con đã có cách của mình. Cần nhi muốn tìm thuộc hạ trung thành với mình chứ không muốn thuê hộ vệ về nhà, việc này con có cân nhắc”. Đối với Bạch lão, Diệp Hi Cần vẫn giữ thái độ cung kính với trưởng bối. Phải nói người khiến hẳn tin tưởng cùng tôn trọng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Diệp Hi Cẩn hàn huyền cùng sư phụ một lát rồi dẫn An An rời đi. Buổi họp mặt tan rã tuy có phần ngượng ngùng nhưng vẫn chưa đến nỗi gây bất hòa. Rời phủ Thái Phó, An An thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra nàng cùng nhóm Tuyên Cơ lão nhân vẫn không thể hòa hợp.

Ps: những chương tới nam chủ và nữ chủ sẽ bắt đầu gây dựng thế lực riêng cho mình. Đồng thời, Diệp Hi Cẩn thỉnh thoảng sẽ tặng vài “món quà nhỏ” cho kẻ địch của mình. Ai trung thành, ai phản bội trong kiếp trước cùng kiếp này có liệu có giống nhau?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kinh Thành Dậy Sóng 1

“Điện hạ, đã đến giờ uống thuốc, mời người trở về phòng”.

Bên trong một tiểu viện hoang vắng, một thiếu nữ có gương mặt thanh tú hướng về nam tử đang lặng yên ngồi dưới gốc đào nhắm mắt dưỡng thần. Thiếu nữ nhìn người thanh niên với ánh mắt đầy khinh thường, ghét bỏ, hoàn toàn trái ngược với thân phận nha hoàn của nàng ta. Người thanh niên bỗng nhiên mở mắt, hân cho thiếu nữ một cái mỉm cười nhưng ánh mắt như muốn đông lạnh nàng ta. Hắn đưa tay đánh gấp vài cái như không hề phát hiện người thiếu nữ đã thay đổi sắc mặt, cố gắng mỉm cười với hắn đã có phần gượng gạo, nhả nhỏ. Người thanh niên cũng lười quan tâm biểu hiện lấy lòng giả dối kia.

“Đưa ta trở về!”

Nha hoàn Cẩm Tú tuy không tình nguyện nhưng vẫn vâng lời đỡ người thanh niên lên xe. Nàng ta bĩu môi như phát tiết tâm tình bất mãn của mình: “Hừ, nếu không phải Hồng phi phái ta tới đây chăm sóc người thì ai thèm quan tâm một hoàng tử bị giam cầm chứ”.

Nha hoàn Cẩm Tú cố gắng áp chế bất mãn trong lòng, sau khi cho ngũ hoàng tử dùng xong thuốc thì vội lui ra mà không cần biết ngũ hoàng tử có phản phò thêm việc cho nàng hay không.

Diệp Hi Lâm trở lại giường, ánh mắt rù xuông như đang suy nghĩ điều gì. Khi xác định Cẩm Tú đã đi xa, tay hắn lần mò dưới gối lấy ra cây sáo ngọc. Người ngoài vẫn nghĩ ngũ hoàng tử yêu sáo chứ không thích đàn, có mấy ai biết được cây sáo nhỏ nhỏ đó chứa nhiều bí mật.

Diệp Hi Lâm đưa sáo lên miệng thổi, hắn vốn có thiên phú bẩm sinh nên sư phụ hắn chế ra cây sáo đặc biệt này chỉ mỗi mình hắn có thể sử dụng được. Cây sáo có thể phát ra nhiều âm thanh với cường điệu khác nhau, nếu Diệp Hi Lâm không muốn kẻ khác nghe được, hắn có thể điều chỉnh tiếng sáo.

Tiếng sáo vừa dứt thì cùng lúc đó một hắc y nhân xuất hiện. Không đợi Diệp Hi Lâm phản phò, hắc y nhân đã trình lên một mảnh giấy nhỏ.

Diệp Hi Lâm nhận giấy rồi nhíu nhíu mày, một cái phất tay hắc y nhân đã biến mất không tung tích.

“Đã hành động rồi sao? Tốt lắm, nhiều người tham gia mới vui chứ!”

Diệp Hi Lâm đưa mảnh giấy nhỏ vào ngọn đèn thiêu hủy rồi mỉm cười đầy thâm ý. 8 năm giam cầm đối với hắn đã quá đủ. Bên Hoắc đại ca đã chuẩn bị sẵn sàng, kinh thành thiếu vắng bóng dáng ngũ hoàng tử đã lâu khiến cho phụ hoàng hắn đã dần lãng quên bản thân ông ta còn một nhi tử bị người đặt bẫy hãm hại. Diệp Hi Lâm có thể nhẫn nhịn đến bây giờ hoàn toàn là vì Trần gia, nay phụ hoàng quyết chí tiêu hủy Trần gia cũng là lúc hắn nên trở lại.

Cốc...Cốc...

Tiếng gõ cửa đánh thức Diệp Hi Lâm. Hắn nhắm mắt lại che đi mọi suy nghĩ của mình rồi lên tiếng:

“Vào đi!”.

Bước vào là nha hoàn tiểu Lục, nàng ta bưng khay thức ăn, cung kính đặt lên bàn nói:

“Điện hạ, đã đến giờ cơm, mời người dùng”.

Nhận ra người tới là nha hoàn của mình, ánh mắt Diệp Hi Lâm có phần dịu lại. Hắn nhìn khay thức ăn rồi nhăn mày khó chịu:

“Món ăn ta thích đâu cả rồi?”.

Tiểu Lục nhìn ánh mắt bất mãn của chủ nhân không những không sợ mà còn mỉm cười đáp lại:

“Điện hạ, mấy món ăn kia là của Nhã An lâu. Nghe nói hôm nay lão bản tạm thời đóng cửa để chuẩn bị ra mắt món ăn mới”.

Nhã An là từ lâu mới mở cách đây khoảng 3 năm. Tuy mới mở nhưng không biết từ đâu lão bản cho ra nhiều món ăn vừa ngon vừa lạ mắt, hấp dẫn

nhieu thực khách khó tính tại kinh thành và viễn khách từ muôn phương. Khách vào Nhã An lâu đông như trẩy hội nhưng điều kỳ lạ là lão bản của lâu lại kiên trì không mở thêm chi nhánh. Có người đoán lão bản nắm nhiều bí phương ẩm thực nhưng thế lực đơn bạc không dám phạm vào sinh ý của quý nhân tại kinh thành. Chính vì thế, Nhã An lâu tuy đông khách nhưng vẫn an toàn tại kinh thành trong một đoạn thời gian.

Nhã An lâu mở được 1 năm thì nhiều món ăn bị tẩu lậu khác ngang nhiên cho ra món ăn cùng loại với mình. Mọi người đều nghĩ lão bản của lâu sẽ vô cùng tức giận kiện cáo lên quan. Nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra. Sau khi biết món ăn mình bị tẩu lậu khác sao chép, lão bản của lâu cư nhiên vào hôm sau công bố bí phương của mình. Mọi người đều cười nhạo lão bản của Nhã An lâu dần dần, ngốc nghếch, có mấy ai lại bày ra bí phương của tẩu lậu mình cho thiên hạ hót bạc. Nhưng khi bí phương được công bố thì mọi người mới ồ lên đầy ngạc nhiên, các tẩu lậu khác cũng dừng sao chép món ăn của Nhã An lâu lại.

Mọi người không một ai ngờ được, chỉ một món ăn đơn giản lại trải qua nhiều giai đoạn công phu chế biến như vậy. Điều đáng nói là trong các món ăn lại dùng nhiều gia vị, thực vật mới mà ít ai biết đến và có thể tìm được đầy đủ cũng là một kỳ công, thậm chí có gia vị phải nhập từ tây dương. Bây giờ mọi người mới bừng tỉnh ra vì sao lão bản lại ngang nhiên công bố bí phương của mình.

Tiểu Lục biết chủ nhân rất thích các món ăn của Nhã An lâu, đặc biệt là các món cay bán với số lượng có hạn. Tiểu Lục luôn nghĩ lão bản chân chính của Nhã An lâu là Hoắc đại ca nhưng nàng đã lầm. Nàng từng gặp lão bản, hay nói chính xác hơn là lão bản đến tìm nàng. Tiểu Lục lại không ngờ lão bản chỉ nhỏ hơn nàng vài tuổi. Đó là một tiểu cô nương rất thân thiện và ấm áp. Nàng ta xuất hiện cùng với Hoắc đại ca. Sau lần gặp đó, tiểu lão bản mỗi ngày luôn đưa vài món ăn của Nhã An lâu cho nàng mang về tặng chủ nhân. Nàng ta mỉm cười ấm áp nói với nàng rằng: “nhấn với chủ nhân người, muốn ăn món mà hần thích phải chăm chỉ uống thuốc, nếu không Nhã An lâu sẽ đóng cửa vì hần”.

Tiểu Lục không hiểu nhưng vẫn truyền lời cho chủ nhân. Chủ nhân nghe xong chỉ nhún mày nghi hoặc nhưng không lo lắng, có lẽ tiểu lão bản là bằng hữu của Hoắc đại ca nên chủ nhân mới an tâm cho nàng mỗi ngày nhận món ăn.

Tiểu Lục mỉm cười nhìn chủ nhân như đứa trẻ bĩu môi bất mãn khi món ăn yêu thích bỗng dưng không còn. Người ngoài luôn nghĩ ngũ hoàng tử Thiên Vũ quốc là kẻ lòng dạ nham hiểm, ra tay độc ác không chút lưu tình. Chỉ có bọn thuộc hạ của người mới thấy được bản tính trẻ con cùng nghịch ngợm hiểm có của ngũ hoàng tử.

Diệp Hi Lâm một phần thích món ăn của Nhã An lâu, một phần lại muốn giải đáp nghi hoặc của bản thân. Hần không biết tại sao các món ăn của Nhã An lâu lại dễ dàng khơi gợi nhiều ký ức chôn vùi đã lâu trong lòng hần. Hần nhớ lúc nhỏ hần thường mơ thấy một gia đình hạnh phúc, họ ăn mặt lạ lùng và sống trong một ngôi nhà cao cao. Thế giới họ sống hoàn toàn không giống bất kỳ quốc gia nào ở đại lục này.

Căn nhà chỉ có bốn người nhưng vô cùng hạnh phúc, đã có lúc hần hâm mộ đứa bé trai kia. Đứa bé đó được phụ thân, mẫu thân hần yêu thương, được tỷ tỷ hần hết lòng chiều chuộng. Hần nghĩ phải chi bản thân mình là đứa bé trai kia thì tốt biết mấy. Nhưng đó là giấc mơ thời thơ ấu. Hần biết thân phận và địa vị của bản thân không cho phép hần mộng tưởng. Hần phải sống thực tế. Khi hần thích nghi với cuộc sống hoàng cung, hần dần trở nên tàn bạo và thị huyết. Hần biết bản thân đã không có quyền mơ tưởng trở thành đứa bé trai lương thiện kia. Hần không xứng với ánh mắt ấm áp của gia đình họ.

Kể từ lúc nhận ra điều đó, Diệp Hi Lâm đã không còn mơ thấy cái gia đình hạnh phúc kia nữa. Nhưng mấy năm nay, trên bàn ăn của hần lại xuất hiện nhiều món ăn quen thuộc. Những món ăn này đều là món mà đứa bé trai kia thích. Nhìn nụ cười hạnh phúc của nó, nhiều lúc hần thấy son hào hải vị, bảo ngư vi cá trong cung trở nên nhạt nhẽo vô cùng. Có lẽ khi rời tiểu viện này, hần phải một lần diện kiến lão bản của Nhã An Lâu để giải đáp nghi vấn của mình.

Diệp Hi Lâm do mất đi công lực nên không biết người mà hần muốn gặp đứng cách hần chỉ vài trượng không xa. An An nhìn bóng lưng đơn độc một mình dùng bữa trong phòng mà lòng đau như cắt. Nàng không muốn gây thêm rắc rối cho hần nên mới kiềm giữ bản thân 5 năm dùng danh nghĩa lão bản Nhã An lâu quan tâm hần. Dù chỉ lén lút nhìn hần, dù gương mặt hần không giống như trong trí nhớ của nàng nhưng thói quen của một người là dễ dàng nhận ra nhất. Khi hần bận tâm suy nghĩ thường phải nhắm mắt lại, hần nói như thế vừa có thể tập trung vừa có thể che giấu không cho người khác biết hần đang nghĩ gì.

Thói quen ăn uống của hần vô cùng kén chọn, chỉ cần chế biến sai khác chút ít hần sẽ ngừng dùng. An An thường mắng cái tính công tử của hần sau này không có cô nào dám lấy. Lúc đó hần chỉ mỉm cười rồi hôm sau lại quyết định ghi danh vào lớp học nấu ăn. Hần là như vậy đấy, luôn thích cầu toàn trong ăn uống, dù nàng là chị của hần, hần vẫn vui đập trù nghệ của nàng không thương tiếc.

Mãi lo lắng cho người phía bên trong, An An không nhận ra ánh mắt của người bên cạnh ngày càng lạnh lẽo, ngày càng âm trầm. Diệp Hi Căn nhìn vào bóng đen trong phòng như nhìn kẻ thù cướp đoạt bảo vật dù biết kẻ đó là ngũ hoàng huynh của mình. Hần đưa tay nắm chặt người bên cạnh, càng nắm càng chặt, hai tay đan xen vào nhau khấn khít gần đến nỗi hần nghe được hơi thở ấm áp của nàng, nhưng lòng của hần lại bất ổn không an. Mỗi khi hần và nàng lén lút quan sát kẻ kia, ánh mắt của nàng luôn hướng vào bóng đen trong phòng rồi lặng lẽ khóc cho đến khi rời đi.

Hần biết nàng đau lòng nhưng nàng lại không biết lòng hần vô cùng bất an, vô cùng hỗn loạn. Nàng có biết hần có thể bỏ qua tất cả, kể cả mối thù giết mẫu phi, kể cả những kẻ ám hại hần trải qua tuổi thơ đầy bất hạnh, hần chỉ không muốn ánh sáng duy nhất trong đời mình mất đi. Dù kẻ cướp đoạt là ngũ hoàng huynh, dù hần biết thế lực hiện tại của hần không bằng, dù hần biết bản thân không được gia tộc họ ngoại ủng hộ trong khi ngũ hoàng huynh luôn được Trần gia hết lòng che chở. Hần... không thể mất nàng.

An An vô cùng ngạc nhiên khi Diệp Hi Căn cường ngạnh kéo nàng rời khỏi Phong Viên. Nàng nhìn sắc mặt hần vô cùng không tốt, không chỉ không tốt mà còn vô cùng tức giận. Diệp Hi Căn rất lạnh lùng nhưng chuyện khiến hần tức giận rất ít, mà chuyện khiến hần tức giận đến nỗi biểu hiện rõ ràng như vậy lại là lần đầu tiên. Đang nghi hoặc thì bỗng nhiên giọng nói Diệp Hi Căn vang lên:

“Sau này, không được tới Phong Viên!”. Diệp Hi Căn dừng trong chốc lát rồi lại tiếp tục bằng giọng nói đầy lạnh lẽo:

“Cấm nàng quan tâm hần!”.

Gi kia??? Không cho nàng gặp em trai? không cho nàng chăm sóc em trai? Thế đạo gì đây!!!

An An nghi hoặc liếc mắt kẻ bá đạo chỉ cao bằng nàng. Nếu nhớ không lầm, từ “cắm” này chỉ có nàng mới được dùng với hấn mới đúng. Mọi người có bao giờ thấy đứa trẻ nào lại ban bố lệnh cấm đối với bảo mẫu của mình chưa? Dù hấn không biết bảo mẫu là gì nhưng ít ra hấn phải biết tôn trọng người nuôi dạy hấn chứ? Những đứa trẻ cổ đại không phải luôn tôn trọng nữ mẫu của mình hay sao?

Mặc cho An An nhìn với ánh mắt đầy u oán, kẻ nào đó vẫn bá đạo lời nàng rồi xa Phong Viên như tránh xa ôn dịch truyền nhiễm. Hiện tại nàng nhường nhịn hấn cho yên chuyện nhưng không có nghĩa nàng sẽ không tới Phong Viên. Hiển nhiên, An An không biết hành động này lại chọc giận kẻ nào đó, cuối cùng kẻ nào đó lại vô tư trút giận lên đứa em trai đáng thương của nàng.

--- -----+++++++-----

Ban đêm Thần Tích cung âm u lạnh lẽo, cứ cách một khắc lại có một đội hộ vệ đi tuần tra. Bên trong bóng tối lại có một nhóm ám vệ hoàng cung canh giữ nhưng họ tuyệt nhiên không nhận ra có hai kẻ lại ngang nhiên ra vào Thần Tích cung. Kẻ nào tinh mắt, cùng lắm chỉ thấy được một đường ánh sáng lóe lên rồi biến mất. Dù có ý định tìm hiểu nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ có thể tự cho bản thân mình bị hoa mắt.

Dù đã vào giờ tuất (19h - 21h) nhưng Thần Tích cung vẫn chưa xóa hết không khí vui mừng. Hôm nay, Thần phi cho truyền ngự y xuống bắt được hi mạch, cả Thần Tích cung lâm vào không khí hoan hỉ, chung vui. Tin tức Thần phi hoàn long thai khiến cho kẻ ngó người nòm, hậu cung bề ngoài yên bình nay càng dậy sóng.

Ai chẳng biết Thần phi dùng được đường nhan khiến cho cơ thể tổn hao không cách nào sinh dưỡng, ấy vậy mà nàng ta lại hoàn thai, mà hoàn thai trong lúc được ân sủng nhất, trong lúc Thiên Vũ đế cất nhắc Trầm gia nhằm kiểm chế Trần gia đang ngày càng lớn mạnh.

Trần gia vốn là họ ngoại của Tiên phi Trần Nghiên - mẫu phi của ngũ hoàng tử Diệp Hi Lâm cùng thất hoàng tử Diệp Hi Lâm. Khác với nữ nhân trong cung, Tiên phi Trần Nghiên là một người vô cùng khôn khéo và kín kẽ. Tuy đã sinh hai vị điện hạ nhưng nàng vẫn yên lặng sống trong Tiên Nghiên cung, không gây chuyện sinh sự, không tranh giành ân sủng. Nàng sống lặng lẽ nhưng chẳng nữ nhân nào dám vênh váo, điều ngoa trước mặt nàng.

Trần gia là trăm năm thế gia, lão tổ tông Trần gia lại có ân với Thiên Vũ đế trong những năm đầu tranh đoạt thiên hạ. Liên tiếp nhiều năm sau đó, Trần gia cho ra đời nhiều vị dũng tướng có công an định biên cương, đẩy lùi giặc Thác, nhiều năm nắm giữ ấn soái chỉ huy đội quân phương bắc ngày càng hùng mạnh. Có thể nói, Trần gia dưới một người trên vạn người. Thiên Vũ quốc có câu: Bắc có Trần gia, Nam có Triệu gia. Ý nói binh lực của Thiên Vũ quốc một phần nằm trong tay họ Trần, một phần nằm trong tay họ Triệu, phần còn lại dĩ nhiên thuộc về Thiên Vũ đế. So với Trần gia thì Triệu gia vẫn còn yếu kém, con cháu Triệu gia qua mấy thế hệ vẫn kém xa con cháu Trần gia. Đây cũng chính là điều kiện kị của Thiên Vũ đế.

Bởi thế, tin tức Thần phi mang long thai cùng đồng nghĩa tộc họ Trầm bị lôi vào vùng lầy chính trị. Thiên Vũ đế không quan tâm đứa bé trong bụng Thần phi nhưng hấn cần có lý do chính đáng ban ân cho Trầm gia, cất nhắc Trầm gia, đồng thời liên kết Triệu gia kiểm hãm sự lớn mạnh của tộc họ Trần.

Từ lúc ngũ hoàng tử mang danh bất trung, bất hiếu bị nhốt vào Phong Viên, tộc họ Trần cũng không vì vậy mà suy yếu. Trần gia vẫn còn một vị thất hoàng tử Diệp Hi Lâm, bốn vị bắc tướng trấn thủ bắc cương và nhiều gia tướng trung thành khác ủng hộ.

Mấy năm nay, Trần gia lại xuất thế thêm một dũng tướng văn võ toàn tài, trong kinh thành mấy ai không biết công tử Trần Dạ Huyền đánh một trận nổi danh tứ phương. Tài trí và võ công của Trần công tử cũng từ đó vang danh thập quốc, được đại Thiên Sư của Ân Thừa Tự nhận làm truyền nhân duy nhất. Trần tam công tử Trần Dạ Cát lại nổi danh về kinh thương đã từ lâu. Con cháu Trần gia mỗi thế hệ xuất ra đều là trung long nhân phương, hạc trong bày gà.

Thiên Vũ đế kiêng kị Trần gia đã lâu nhưng để hạ bệ họ Trần cần một thời gian dài chuẩn bị. Thần phi mang thai khiến nhiều tộc họ khác đánh chủ ý lên Trầm gia, Thiên Vũ đế lại mất ngủ mất mớ cho qua chuyện, để mặc cho Trầm gia ngày một phô trương thanh thế.

An An cùng Diệp Hi Cẩn đã trở lại Thần Tích cung, đối với việc vui của bọn họ lại để ngoài tai coi như không nghe thấy. Dù Thần phi có hay không có đứa bé kia thì địa vị Diệp Hi Cẩn vẫn không thay đổi. Ai lại thừa hơi quan tâm một hoàng tử suốt ngày ốm đau, đi hai ba bước đã thở dốc, cả ngày trốn trong Hi các bầu bạn cùng sủng vật thì có thể gây nên sóng gió gì.

Cả hai không quan tâm đứa bé của Thần phi nhưng họ lại khá hứng thú với việc Thần phi hoàn được long thai. Tương truyền rằng trong Vô Nhai cốc có gia tộc lãnh đời nắm giữ phương thuốc dưỡng thân. Chỉ cần nữ nhân vẫn có thể đi đứng bình thường, dù cho cơ thể vì bất kỳ lý do gì bị tổn hao, chỉ cần qua thời gian điều dưỡng theo bí phương của họ chắc chắn sẽ hoàn được thai nhi.

Riêng An An và Diệp Hi Cẩn biết gia tộc lãnh đời kia sớm bị người huyết tẩy cách đây 20 năm. Con cháu họ lưu lạc tứ phương, bí phương gia tộc cùng nhiều tuyệt kỹ võ học cũng vì vậy mà thất lạc. An An không biết con cháu họ tộc kia đi về phương nào nhưng nàng lại biết bí phương cùng tuyệt kỹ võ học ở đâu. Nàng không biết nguyên nhân gì bí phương cùng tuyệt kỹ võ học được giấu trong động mật thất ở Huyền Vụ Lâm nhưng kết quả gương báu vật kia đã thuộc nàng và tiểu Cẩn sở hữu.

Người có thể dùng bí phương giúp Thần phi hoàn thai không cần suy nghĩ cũng biết là ai. Ngoài Triệu Nhục Nhục dựa vào trí nhớ kiếp trước, còn ai có thể biết nội dung bí phương kia. Điều này có nghĩa, Triệu Nhục Nhục và Trầm gia đã thông đồng với nhau từ lâu. Xem ra kinh thành lại thêm một phen ba đào dậy sóng: Trần gia, Trầm gia, Triệu gia, Thiên Vũ đế lại thêm quý hồn không tan Triệu Nhục Nhục.

“Tiểu Cẩn, đệ có dự tính gì không?”. An An sâu sắc thở dài, quả nhiên nơi nào có hoàng quyền nơi đó có huyết tinh.

Diệp Hi Cẩn vuốt ve hai sủng vật, trầm ngâm chốc lát rồi nói:

“Chúng ta không cần quan tâm việc của lão già cùng Trần gia, cứ để họ đấu đá nhau đi. Riêng Triệu Nhựt Nhựt, hừ... định lợi dụng Trần gia đối phó chúng ta, tưởng dễ lắm sao?”. Diệp Hi Cẩn nói đến “lão già” là ý chỉ Thiên Vũ đế, đối với người cha này hẳn khinh thường tôn kính, sau lưng không cho lão một đao đã là trợn ngứa với lão ta rồi.

“Không quan tâm thì không quan tâm. Tỷ đã viết ra kế hoạch huấn luyện người, để xem xét rồi chỉnh sửa lại cho ổn”.

An An và Diệp Hi Cẩn xây dựng thế lực không thể một sớm một chiều, nếu nói trong thời gian ngắn tạo ra một đội quân hùng mạnh đối đầu cùng Triệu Nhựt Nhựt chỉ là mộng tưởng. Triệu Nhựt Nhựt có đội sát thủ Thiên Tinh Lâu, có Hồng Tinh Các trải dài khắp quốc thu mua tin tức.

An An và Diệp Hi Cẩn có thể nhanh chóng tạo thế lực đối đầu với hai tổ chức nổi danh kia sao? Dĩ nhiên không thể! Nhưng thế gian này, vô quýt dầy có móng tay nhọn, thế gian không có gì gọi là hoàn mỹ cả. Triệu Nhựt Nhựt chỉ chăm lo tăng cường sức mạnh vào hai tổ chức kia, tổ hợp càng lớn càng dễ lộ ra sơ hở.

Trong kế hoạch của nàng và Diệp Hi Cẩn chỉ dùng một phương châm duy nhất: thâm thấu!!! Thiên Tinh Lâu là tổ chức sát thủ lớn không thể tiêu diệt, kế tốt nhất là từng bước nuốt chửng, từng bước dung nhập vào nó, dùng người của nàng dần tiếp cận họ rồi một bước lật đổ kẻ đứng đầu. Kế hoạch tuy đơn giản nhưng thực hiện vô cùng khó khăn. Nhân lực tiếp cận Thiên Tinh Lâu không cần võ công hạng nhất nhưng phải biết biến hóa theo từng thời điểm. Chính xác hơn, nàng cần tạo ra một đội quân gián điệp, thân thủ nhanh nhẹn không khác gì đặc công hiện đại.

Việc đào tạo nhân thủ, nàng chỉ có thể dựa vào trí nhớ trong đoạn thời gian được huấn luyện trong trường học và một phần hiểu biết của nàng. Thứ nàng biết chỉ là một phần lý thuyết huấn luyện cùng với chế độ huấn luyện quân đội hằng ngày trong sách vở từ hiện đại, còn lại tất cả phải dựa vào bản lĩnh của Diệp Hi Cẩn và kinh nghiệm huấn luyện hộ vệ của Tuyền Cơ lão nhân thêm vào. Kế hoạch tuy có cốt lõi nhưng để hoàn thiện cần phải trải qua thực tế, nhiều phen chỉnh sửa, hoàn thiện lại mới có thể thành công tạo ra đội quân đặc chủng tiếp cận được Thiên Tinh Lâu.

Về tổ chức Hồng Tinh Các thì nàng và tiểu Cẩn không cần xâm nhập. Nàng và tiểu Cẩn đã sớm tạo ra một đội quân cô nhi, họ lan tỏa khắp nơi đóng giả làm ăn mày thu lượm tin tức. Nói về tin tức có mấy ai linh hoạt bằng đội quân ăn mày. Họ có thể len vào từng góc ngách, từng túp lều xin cơm, thậm chí có thể đeo bám khách hành hương lượm lặt tin tức từ ngoại quốc, có thể len vào thanh lâu xin chờ com trong vài ngày. Đội quân cô nhi phần lớn là trẻ nhỏ nên mấy ai lại đề phòng, người ta vẫn nói vũ khí của trẻ con chính là bề ngoài yếu ớt vô hại đó sao?

Về tài lực thì An An có không gian vòng tay hậu thuẫn cùng quả thảo được dồi dào tại Địa Lam Hải. Quả thảo được sinh sôi trên đảo mùa thu nhiều vô số kể, An An có thể thu lượm đem bán cho đạo gia vẫn không ảnh hưởng đến thánh đảo. Nàng dùng một phần tiền tài giúp đỡ Diệp Hi Cẩn tạo thế lực, tiền tài còn lại nàng xây dựng được đường, y quán từ thiện dưới danh nghĩa của Tuyền Cơ lão nhân.

Việc An An làm không có gì thương thiên hại lý mà là tạo phúc muôn dân nên bốn vị thần thủ hộ Địa Lam Hải không có ý kiến. Chỉ là mỗi lần tổ chức từ thiện, giúp dân chữa bệnh, phát cháo miễn phí điều bị bốn vị thần ham vui tham gia vào đến gà bay chó sủa. An An chỉ biết đau đầu xem như không quen không biết họ. Cũng vì vậy mà trong năm năm nay, thập quốc bỗng dưng nổi lên tin đồn có bốn quái nhân vân du khắp nơi làm từ thiện. Họ đi đến đâu là náo nhiệt đến đó, đi đến đâu là thảm họa của cường hào ác bá. Nhiều môn phái có ý định thu họ vào thế lực của mình nhưng người du thuyết của họ trở về lần nào cũng mang một thân chật vật, bầm dập khắp người. Đối với sự cuồng bạo của bốn quái nhân kia chỉ khiến người ta vừa thương vừa hận, dĩ nhiên họ cũng dần từ bỏ chủ ý đánh vào bốn vị sát thần kia.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kinh Thành Dậy Sóng 2

“Đến đây! Đến đây! Hôm nay Nhã An Lâu chúng tôi xin ra mắt món ăn mới. Xin mời các quý nhân, các hương thân phụ lão, các thực khách xa gần đến thưởng thức! Lâu chúng tôi có ưu đãi khách quen, có ưu đãi khách lạ, có ưu đãi quý nhân, có ưu đãi thường dân... nói tóm lại, hôm nay chỉ cần bước vào Nhã An Lâu là được ưu đãi tất cả!!! Xin đừng bỏ lỡ... bỏ lỡ...”.

Trước Nhã An Lâu, vài ba tiểu nhị cao cổ quảng bá món ăn sắp ra mắt dân chúng tại kinh thành. Dù là khách phương xa chưa biết đến danh tiếng của Nhã An Lâu nhưng nhìn vào y phục vui nhộn của tiểu nhị cộng thêm lời rao hàng hài hước của họ cũng đủ thu hút bất kỳ ai.

Dân chúng chỉ thấy tiểu nhị của Nhã An Lâu mặc y phục hình thú, đầu đội mũ chóp, mũi gắn một quả bóng nho nhỏ rất là hài hước. Xung quanh nam phụ nữ ấu, phần là người yêu thích náo nhiệt, không bước vào quán cũng thích thú đứng lại xem náo nhiệt.

Không phí công tiểu nhị ra sức mời chào, từng tốp từng tốp thực khách lần lượt bước vào Nhã An Lâu. Họ thừa nhận tạo hình của tiểu nhị rất bắt mắt nhưng nỡ vị của món ăn mới chân chính giữ chân họ lại.

Chưa tới giờ mở cửa chính thức nhưng tất cả nhĩ gian cùng tiền sảnh đã đầy người. Bên trong nhĩ gian chữ thiên thứ nhất có ba người an vị. Nam nhân có một nửa gương mặt là thiên thần, một nửa mặt là ác quỷ. Cùng ngồi với nam nhân kia là hai đứa trẻ có dung mạo hơn người, một thiếu nữ cùng một thiếu nam. Chỉ thấy người thiếu nữ vén rèm cửa sổ quan sát khách nhân ở bên ngoài còn thiếu nam thì nhàn nhã uống trà nhưng mày cứ nhíu lại như đang bận tâm suy nghĩ điều gì.

“Hoắc đại ca, huynh không cảnh báo Trần gia sao?”.

Hoắc Kim hợp một ngụm trà liếc nhìn người thiếu nữ rồi quay qua nhìn người thiếu nam, cuối cùng thờ dãi nói:

“Không cần thiết! Lâm nhận được tin còn sớm hơn chúng ta vài ngày. Trần gia luôn hết lòng che trở cho hần, hần cũng là một lòng với Trần gia. Lâm sẽ không để Trần gia diệt vong”.

Nói xong Hoắc Kim lại nhìn Dạ An An đầy nghi vấn. Mặc dù hần đã nhiều lần dò hỏi mối quan hệ của nàng và Diệp Hi Lâm nhưng nàng vẫn im lặng. Nàng luôn quan tâm lo lắng cho Lâm từ việc ăn ngủ nghỉ đến truy tìm được liệu khắp nơi cho Lâm. Thậm chí, nàng lo lắng cho Lâm có phần thái quá mà không chỉ hần, đến cả Diệp Hi Căn cũng lấy làm khó hiểu.

Hoắc Kim thấy Diệp Hi Căn sa sầm mặt, trên trán đã ẩn ẩn gân xanh. Hần rất muốn cười nhưng lại không dám. Tiểu tử kia lại uống dấm chua của hoàng huynh mình. Hoắc Kim mà dám cười ra tiếng, tiểu tử kia then quá thành giận biết đâu bắt chấp tất cả xông vào oanh tạc Phong Viên, hành hạ hoàng huynh mình không biết ra hình ra dạng gì nữa.

Dạ An An không phát hiện không khí lạnh lẽo bên trong lại càng không phát hiện ra kẻ nào đó lại đại phát tính tình sinh ra hờn dỗi. Nàng đang quan sát khách nhân ra vào quán. Bỗng nhiên nàng phát hiện một khách nhân vô cùng thú vị. Chỉ thấy vị thiếu nữ kia một thân lam y nhân nhả thường thức món ăn tại tiền sảnh. Thiếu nữ kia từ khi vào quán lại chọn góc khuất ngồi. Nàng ta nhân nhả uống trà, nhân nhả thường thức món ăn, hứng thú dạt dào nhìn khách ra vào của quán. Nếu nói nàng không tiền vào nhả gian cũng không đúng vì một thân y phục kia chỉ có quý nhân mới mặc được. Mặc dù thiết kế đơn giản nhưng rõ ràng vài may y phục là lụa mềm hiếm có ở Thiên Vũ Quốc.

Thái độ nhân nhả quan sát khắp nơi khiến cho nàng như tìm được tri kỷ cùng chung chí hướng. Rõ ràng thờ ơ mọi việc nhưng lại không vô tâm, thích yên tĩnh nép mình vào góc nhưng chuyện gì cũng hiểu, chuyện gì cũng rõ ràng hơn ai hết. Nàng thấy được thiếu nữ kia “vô ý” đỡ được đứa bé sắp ngã, lại “vô ý” tặng hai âm khí cho tên công tử ngang ngược đụng người không xin lỗi trước khi hộ vệ của quán lôi tên công tử kia đi. Càng thú vị hơn nữa, người thiếu nữ kia như có như không nhiều lần lướt nhìn qua nhả gian của nàng, sau khi bị nàng phát hiện chẳng những không chột dạ còn cười tươi rạng rỡ.

An An lục tìm hết trí nhớ của bản thân nhưng nàng tuyệt đối không quen thiếu nữ kia. Vậy nàng ta là ai? Người thiếu nữ kia cười rộ lên trông thật quen mắt, giống một ai đó nhưng giống ai thì nàng không nói được.

An An định bước xuống làm quen với thiếu nữ nhưng chuyện bất ngờ lại xảy ra. Người thiếu nữ đang hướng về nàng mỉm cười bỗng nhiên biến sắc. Nàng ta vội vàng thu dọn vật dụng trên bàn rồi nhanh chóng rời đi, trước khi đi còn vẫy tay chào nàng.

An An sững sờ định đuổi theo thì một bàn tay rắn chắc giữ nàng lại. Quay lại thì thấy nét mặt Diệp Hi Căn vô cùng âm trầm, tay nắm nhuyễn kiếm vô cùng chặt chẽ. Một bên, trường kiếm trong tay Hoắc Kim cũng run rẩy, kiếm đã ra khỏi vỏ tùy lúc có thể tham chiến.

An An định thần lại cũng là lúc nhận ra luồng sát khí khủng khiếp. Nàng dùng tinh thần lực quét một lần, ánh mắt trừng lớn, bàn tay run rẩy nắm lại trắng bệch. Nguồn nội lực kia... luồng sát khí kia...

Không đợi An An suy nghĩ nhiều, bên dưới tiền sảnh đã xuất hiện bóng trắng không thể quen thuộc hơn nữa. Người nam nhân kia như trích tiên xuất hiện tại Nhã An Lâu nhưng vào mắt An An lại không khác gì tu la địa ngục. Thẩm Thiếu Bạch – Huyền Thiên trưởng lão của Linh Sơn tại sao lại ở đây? Hần không phải chán ghét gặp người hay sao? Hần không phải chán ghét tụ tập huyền náo của phạm nhân hay sao? Từng câu hỏi lướt qua đầu An An nhưng không có một đáp án nào trả lời được. Thẩm Thiếu Bạch vô cùng nguy hiểm nhưng hần không bao giờ ngang nhiên xuất hiện bên ngoài, hần có bệnh “yêu sạch sẽ” vô cùng trầm trọng. Cũng chính vì thế An An không lo lắng lúc nào đó nàng và Tiểu Căn vô tình đụng độ hần.

Thẩm Thiếu Bạch như có như không quét mắt về nhả gian của An An. Không đợi Hoắc Kim và Diệp Hi Căn dùng nội lực chống đỡ luồng sát khí của hần, Thẩm Thiếu Bạch lại như thiểm điện lóe lên rồi biến mất. Hai người còn lại không phát hiện phương hướng Thẩm Thiếu Bạch rời đi nhưng An An nhìn thấy rất rõ ràng. Thẩm Thiếu Bạch là đuổi theo thiếu nữ lam y kia.

An An dự định đuổi theo thì giọng nói đầy lo lắng của Diệp Hi Căn từ phía sau vang lên:

“An An, đừng đuổi theo. Tỷ không phải đối thủ của hần”.

An An vẫn chưa từ bỏ ý định:

“Tiểu Căn, tỷ thấy thiếu nữ kia rất giống một ai đó. Nếu nàng ta xảy ra chuyện, đến khi tỷ nhớ ra thì e rằng tỷ sẽ hối hận mất”.

Tay Diệp Hi Căn càng giữ chặt An An hơn nữa, hần trầm trọng nói:

“Tỷ đánh lại Thẩm Thiếu Bạch sao? Huống chi chỉ là cảm giác “đường như quen” thôi, nữ tử kia là bạn hay thù còn chưa rõ ràng, tỷ muốn làm thánh mẫu hi sinh vì một người “đường như quen?”.

An An bị Diệp Hi Căn nói đến không trả lời được. Nàng chưa bao giờ muốn làm thánh mẫu nhưng nụ cười của cô gái kia gây cho nàng một tình cảm đặc biệt không nói nên lời. Khi nàng ta cười rộ lên vô cùng giống với một ai đó. Cả An An và Diệp Hi Căn không ngờ rằng cô gái “đường như quen” kia lại có mối quan hệ vô cùng mật thiết với Diệp Hi Căn, đồng thời đây cũng là một bí mật mà ngay cả kiếp trước Diệp Hi Căn vẫn chưa được biết.

Hoắc Kim thấy không khí không được tự nhiên nên lên tiếng giảng hòa:

“Dù sao người đã đi rồi, có đuổi theo cũng không còn kịp. Chúng ta đến đây để hội họp cùng Kinh Thiên”.

Nhắc đến Kinh Thiên khiến cho không khí trong phòng chuyển từ không tự nhiên thành vô cùng quỷ dị. Đối với Kinh Thiên thì ba người bọn họ là bằng hữu chi giao nhưng đối với ba người họ thì Kinh Thiên là vấn đề khiến họ đau đầu. Cả ba bọn họ không biết quá khứ của Kinh Thiên bị thứ gì kích thích mà hần mỗi khi thấy tiền tài bảo vật thì cứ y như rằng hai mắt tỏa sáng không thua gì dạ minh châu. Tuy vậy, Kinh Thiên là người biết phân nặng nhẹ, nhiều năm quen biết bọn họ cũng dần quen với tính cách của hần.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Bên ngoài tiền sảnh xuất hiện một trung niên nam tử, cả người hần một thân phong trần tiến vào Nhã An Lâu. Kinh Thiên theo lời hẹn bước vào nhĩ gian chữ thiên bên trái. Vừa ngồi xuống không kịp chào hỏi ai đã tự rót trà uống lên mấy hớp, vội nói:

“Khát chết ta!!!”. Nói xong lại liếc xéo ba người trách móc:

“Trời đánh còn tránh lúc kiếm tiền. Sinh ý ở Nạp Lan quốc ngày một thịnh vượng, các ngươi gấp gấp gọi ta về làm gì?”.

Hoắc Kim lắc đầu ngán ngẫm còn Diệp Hi Cẩn không khách khí cho hần cái nhìn khinh bỉ:

“Hừ! Có nghe qua “ăn no trướng bụng” chưa? Mỗi ngày thu vài đấu vàng còn tham lam?”.

Kinh Thiên xấu hổ sờ sờ mũi, ai bảo sinh ý kia lại là chủ ý của tiểu quý này làm chi. Hần chỉ đành nhỏ giọng lầm bầm:

“Thì ta chỉ than thở chút thôi!”.

An An mỉm cười lắc đầu, tính tình hần như Kinh Thiên chưa bao giờ chịu thua bất kỳ ai, ấy vậy mà khắc tính của hần lại là một đứa bé còn chưa trưởng thành, mỗi lần Tiểu Cẩn lên tiếng hần đều cảm nín, ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Được rồi, về cũng về rồi, có chuyện gì thì nói đi!”.

Nghĩ Kinh Thiên hần đã là đệ nhất kinh thương tại Nạp Lan Quốc, tuổi cũng đã là một bó to, ta không cần chấp nhất với tiểu quý. Đúng! Không cần chấp nhất tiểu quý! Kinh Thiên mỗi lúc bị Diệp Hi Cẩn châm chọc, khinh bỉ đều tự tìm lý do bơm hơi cho mình. Hần mới không thừa nhận bản thân nói không lại một tên tiểu quý. Đừng nhìn tiểu quý kia một thân lạnh nhạt mà lầm to. Tiểu quý kia không nói thì thôi, cứ mỗi lần hần mở miệng là đâm chọt đúng chỗ đau của người ta, lời lẽ xuất ra đều là sắc bén, có thể đem người ta không tức chết không đền tiền nha!

An An nhìn Diệp Hi Cẩn có ý ra hiệu tha cho Kinh Thiên một mạng, nếu không chưa nhờ hần giúp đã khiến hần vất vả lên cổ bỏ chạy rồi. Nàng đưa tách trà qua mời Kinh Thiên rồi nói:

“Kinh thúc, người đã nhận tin tức ta gửi rồi?”.

Kinh Thiên đưa mắt đầy kinh ngạc hỏi:

“Vậy thì sao? Không lẽ...các ngươi định chen chân vào?”.

Ba người không có trả lời mà gật đầu xác nhận. Kinh Thiên như nghe phải chuyện kinh dị lúc đêm khuya, chỉ thấy hần nhanh chóng đặt tách trà xuống nhảy dựng lên, tay run rẩy chỉ vào ba người:

“Không phải chứ?!” Kinh Thiên nhanh chóng lấy tay bưng miệng rồi nhỏ giọng nói:

“Đây là tử tội a! Các ngươi định hợp mưu cùng ngũ hoàng tử làm phản sao?”.

Hoắc Kim đầu đầu ôm trán nói:

“Không cần nhỏ giọng lên lút như vậy, ngươi quên đây là địa bàn của chúng ta sao?! Lại nói, căn phòng này có la hét khản giọng bên ngoài cũng không ai nghe được”.

Nghe thế Kinh Thiên lại đỏ mặt xấu hổ, hần quên căn phòng này là hần mô phỏng theo kiến trúc của ngoại bang. Khi hoàn thành, chính hần còn vỗ ngực đảm bảo căn phòng cách âm vô cùng tốt, nếu không cứ tính sổ lên đầu hần. Kinh Thiên xấu hổ trở lại vấn đề muốn hỏi, hần không tự nhiên bỏ qua ánh mắt khinh bỉ của Diệp Hi Cẩn.

“À...ừm...cái kia, các ngươi vì sao muốn giúp ngũ hoàng tử?”.

Hoắc Kim thờ dãi giải thích:

“Ngươi rất ít đến Thiên Vũ thành nên không biết mối quan hệ của ta và ngũ hoàng tử Diệp hi Lâm. Nói tóm lại, hần là bằng hữu sinh tử của ta. Nếu bây giờ không ra tay cứu hần thì e rằng không còn cơ hội nữa!”.

“Nếu vậy vì sao không sớm cứu hần ra mà phải đợi đến lúc này? Ngươi không phải không biết tình hình triều chính Thiên Vũ Quốc hiện nay không khác gì vùng nước đục.”

An An thay Hoắc Kim giải thích:

“Không phải không muốn cứu hần mà là lực bất tòng tâm. Diệp Hi Lâm mang tội phản loạn, bên ngoài Thiên Vũ Đế chỉ giam cầm đã là nhân từ. Cứu hần phải được nhiều triều thần ủng hộ, thêm việc phải có lý do chính đáng thả hần”.

“Vậy các người đã tìm được lý do cầu xin Thiên Vũ Đế thả hần?”

“Vẫn chưa!”

Thấy Kinh Thiên trầm mặt tròn to, biết hần định nói gì, Hoắc Kim lên tiếng giải thích:

“Thiên Vũ Đế muốn hủy Trần gia, thả Diệp Hi Lâm là chuyện không tưởng”. Hoắc Kim như nhớ lại điều gì, bàn tay hần nắm chặt tách trà đến trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Năm xưa Trần gia mỗi lúc lớn mạnh, ngũ hoàng tử trí dũng song toàn, thất hoàng tử thiên tài võ học. Hần ta có thể giả họa cho Diệp Hi Lâm, suýt chút lấy mạng Diệp Hi Lâm. Kê lòng lang dạ thú như vậy sao có thể thả hổ về rừng?! Hừ, chúng ta dùng kế ép hần không thả người không được”.

Oán khí của Hoắc Kim không phải là nhỏ. Hần bỗng nhớ lại nỗi uất hận của mình năm xưa. Thiên Vũ Đế hủy cả gia đình hần, giết bằng hữu của hần, hủy tiền đồ tương lai của hần, làm cho hần người không phải người, quý cũng không phải quý. Mối thù này hần nhất định phải báo, nhất định phải đòi lại cho hai trăm oan hồn họ Hoắc nơi suối vàng, dùng máu Thiên Vũ Đế an ủi vong linh của họ.

Kinh Thiên nuốt nước miếng, khô khan giọng hỏi:

“Nếu cần ta hỗ trợ cứ nói, Kinh Thiên ta tuy tham tiền nhưng không sợ chết. Nhưng các người có thể cho ta thời gian sắp xếp mọi việc cho khuê nữ nhà ta hay không?”

“A...Kinh thúc có khuê nữ?”. An An ngạc nhiên hỏi lại.

Kinh Thiên tròn tròn mắt:

“Ta không giống đã có khuê nữ sao?”

An An định nói “không giống” nhưng đành im lặng. Thôi thì việc đã kích Kinh thúc, Tiểu Cẩn đã làm quen rồi thì cứ để ỷ đảm nhiệm đi. Nghĩ thế, An An lại cúi đầu im lặng uống trà, cố tình không nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Kinh Thiên.

Kinh Thiên cũng hết cách, hần từ lúc nào trong mắt bọn trẻ lại không đáng tin như vậy. Hần là một phụ thân vô cùng có trách nhiệm được chưa?!

“Kế hoạch ra sao?”. Kinh Thiên hướng về Hoắc Kim hỏi.

“Năm ngày nữa Thiên Vũ Quốc có buổi tế thiên vô cùng quan trọng. Theo tin tức thu được, Thiên Vũ Đế định nhân cơ hội này loại bỏ Trần gia. Chúng ta sẽ cho hần ném cảm giác “đi săn nhận lại bị nhận mổ mất”!”.

Đây là kế sách mà ba người họ đã khổ công gầy dựng. Nếu thành công chẳng những cứu được Diệp Hi Lâm mà còn cho Thiên Vũ Đế một đòn phủ đầu. Đừng nghĩ đứng trên cao thiên hạ là có thể sắp xếp vận mệnh của kẻ khác. Vận mệnh của bản thân là do bản thân nắm giữ! Đây chính là điều Diệp Hi Lâm vẫn thường nói với bằng hữu của mình. Ta không phạm người nhưng người phạm ta, nợ ta một ta sẽ trả gấp mười lần.

--- ----+++++++--- ----

Rời khỏi Nhã An lâu đã là giữa khuya, trăng lên cao chiếu sáng vạn vật nhưng lại bị tầng mây dày đặc che kín, chỉ có vài tia sáng thoát khỏi đám mây mù, chiếu xuống từng tia yếu ớt. Trên con đường vắng vẻ in bóng hai bóng dáng nhỏ gầy, An An cùng Diệp Hi Cẩn sóng bước bên nhau. Năm ngày nữa số phận của Diệp Hi Lâm sẽ được quyết định vào thời khắc này. Liệu nàng và Tiểu Cẩn có đánh thắng trận này hay không? Cứu Diệp Hi Lâm có làm Tiểu Cẩn lộ diện hay không? Thiên Vũ Đế đa nghi, nhị hoàng tử âm hiểm độc ác, Trảm tử tướng tư lợi, Triệu hầu gia tử địch, Liễu gia âm mưu bất chính...và còn thái tử Diệp Hi Thành?

Cho đến hiện tại, An An chỉ biết thái tử Diệp Hi Thành là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Diệp Hi Thành vẫn luôn thu liễm bản thân, thành thành thật thật đảm nhiệm chức vị thái tử an nhân, hữu danh vô thực. Dù sao Diệp Hi Thành vẫn là học trò của Tuyền Cơ lão nhân, được lão nhân gia hết lời khen ngợi, hần ta dĩ nhiên không phải bao cò mặc người định đoạt. So với Diệp Hi Lâm nổi tiếng về trí dũng song toàn, Diệp Hi Lâm thiên tài võ học thì thái tử Diệp Hi Thành được mọi người khen ngợi với tính cách trầm ổn, ôn hòa, hoàn toàn không có biệt tài gì nổi bật trong chúng huynh đệ của mình. Đây mới là điều An An kiêng kỵ nhất, kẻ im lặng mới là người thông minh nhất.

Suy nghĩ của An An cứ rối loạn thành đoàn không thoát ra được. Nàng đã nói mà, cứ dính vào hoàng quyền là y như rằng rắc rối nói tiếp rắc rối, nguy hiểm nói tiếp nguy hiểm. Cứu Diệp Hi Lâm ra, nàng sẽ khuyên nó từ bỏ tất cả. Thế nhưng Trần gia thì sao? Họ có bằng lòng buông tha Diệp Hi Lâm?

Diệp Hi Cẩn thấy An An lúc thì nhíu mày lúc thì thờ dài rồi cuối cùng lại bị vây trong trạng thái tuyệt vọng. Hần nắm chặt tay nàng nói:

“Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Chuyện cần làm chúng ta đã cố gắng hết sức, cứ thuận theo ý trời đi”.

“Cũng đúng!”

Hai người lại thong thả bước đi trên đường vắng. Họ thật hiếm có thời gian thanh thản như bây giờ. Âm mưu và hoàng quyền đã làm họ vắt hết tinh lực

đôi phó, thời gian an nhàn hưởng thụ đã không còn nhiều.

An An và Diệp Hi Căn bị tiếng động phía trước gây chú ý. Chỉ thấy trong bóng đêm một đám người huyền ảo hỗn loạn, không phân biệt ai là ai. Nàng và Diệp Hi Căn chưa kịp ẩn thân thì phía trước xuất hiện một bóng trắng chớp lóe, kiếm khí nhanh như thiểm điện, dù là cao thủ thuộc hàng lão luyện trên giang hồ cũng khó lòng phân biệt từng chiêu thức.

Trong đêm tối mông lung, An An không nhìn ra phía trước là ai nhưng sát khí quen thuộc kia không thể lẫn vào đâu được. Nàng nắm chặt tay Diệp Hi Căn, một cái chớp mắt cả hai đã biến mất.

Đêm tối hỗn loạn, sát khí nổi lên từ phía, mặc cho thanh niên áo trắng cầm kiếm loạn vũ, hắc y nhân từng tốp từng tốp ngã xuống không ngừng. Kiếm trong tay Thẩm Thiếu Bạch mỗi một giây trôi qua là một mạng người, ánh mắt hắc như có như không quét về phương hướng trong đêm, ánh mắt đen tối híp lại đầy thâm ý.

Sau một lát, hắc y nhân đều ngã xuống chỉ còn lại một. Thẩm Thiếu Bạch không do dự đâm kiếm về hắc y nhân cuối cùng. Bỗng nhiên, một lam ánh xuất hiện ngăn cản đường kiếm. Võ công của lam y nữ từ dĩ nhiên không bằng Thẩm Thiếu Bạch nhưng lại khiến Thẩm Thiếu Bạch cả kinh bức lui vài bước. Trong đêm yên tĩnh bỗng nhiên vang vọng tiếng quát tháo giận giữ:

“Vân Tuyết!!!”

Hắc y nhân thoát chết trong đường tơ kẽ tóc bỗng nhiên giết nãy mình. Chỉ thấy hắc bắt chấp nội thương, vận dụng toàn bộ nội lực thi triển khinh công trốn thoát. Thẩm Thiếu Bạch tức giận trừng mắt lam y nữ tử, tay vận lực dự định dùng ám khí thì bị lam y nữ tử ôm chầm lấy.

“Thả nàng ta đi, ta van cầu ngươi!”.

“Vậy nàng ta càng phải chết!”

“Thẩm Thiếu Bạch, ngươi đừng quá đáng! Ngươi là ai lại chen vào chuyện của ta?”

Câu nói của lam y nữ tử vừa dứt là một trận im lặng quỷ dị. Lam y nữ tử nổi giận dùng dùng chát vắn, hận không thể chém tên cường hào ác bá này vài đao để giải hận. Biết có ngày hôm nay, khi xưa nàng đã không cứu hắn, cứ mặc hắn bên đường tự sinh tự diệt. Cũng tại nàng thích lo chuyện bao đồng, cứu người không nên cứu.

Thẩm Thiếu Bạch yên lặng trừng mắt nhìn nữ tử khiến hắn vừa yêu vừa hận. Bỗng nhiên, Thẩm Thiếu Bạch cười một tràng dài không dứt. Vân Tuyết nhìn hắn lại sắp điên cuồng, cả thân hình nàng run lên từng trận, mắt nàng sụp xuống trốn tránh nên không phát hiện Thẩm Thiếu Bạch cười thành tiếng nhưng ánh mắt nhìn nàng lại đầy đau xót, tổn thương. Khi Vân Tuyết lấy hết dũng khí nhìn lên thì ánh mắt Thẩm Thiếu Bạch đã đầy tơ máu. Lúc này Thẩm Thiếu Bạch không còn cười thành tiếng mà là mỉm cười đầy quỷ dị.

Vân Tuyết như nhận ra điều gì, nàng hốt hoảng, lúng túng nhìn xung quanh, chân vận lực sử dụng khinh công chạy trốn. Vân Tuyết nhanh nhưng Thẩm Thiếu Bạch càng nhanh hơn. Chỉ một cái chớp mắt hắn đã ôm chặt nàng. Bên tai Vân Tuyết là tiếng gió thổi vù vù xen lẫn tiếng nói đầy nguy hiểm của Thẩm Thiếu Bạch:

“Còn nhớ trừng phạt lần trước? Hử?”

Lời nói của Thẩm Thiếu Bạch khiến mặt Vân Tuyết một trận đỏ một trận trắng. Lần trước nàng hét vào mặt hắn “Ta không cần ngươi!”, khi đó hắn cũng cười quỷ dị như vậy. Kết quả, hắn quăng nàng lên giường hành hạ đến ba ngày không đi đứng được. Tuy cả người đều lạnh toát nhưng nàng vẫn không khuất phục:

“Thẩm Thiếu Bạch, ngươi như vậy là cường bạo dân nữ. Nếu đệ tử Linh Sơn biết được, xem ngươi thế nào đi gặp người?”

“Lũ ngu ngốc đó là cầu ta giúp chúng tu luyện. Thấy lại càng hay, tốt nhất đừng tới tìm ta nữa. Huống chi...bồn tọa tâm sự cùng ái ân của mình, liên quan gì bọn chúng!”.

“Ngươi, hỗn đản! Ta không có quan hệ cùng ngươi!”

“Rồi nàng sẽ biết chúng ta là quan hệ gì?!”

Tiếng nói của Thẩm Thiếu Bạch mỗi lúc một băng giá rồi biến mất vào đêm tối. Trên đường phố đã dần khôi phục lại yên tĩnh. Ánh trăng trên cao vẫn chiếu xuống từng tia sáng yếu ớt. Mọi chuyện xảy ra nhanh chóng cũng kết thúc nhanh chóng.

Nếu trên mặt đất không lưu lại đám hắc y nhân ngã xuống cùng vết máu loang lổ, có lẽ An An cũng không nguyện tin tưởng những gì vừa xảy ra. Một cái phát tay của Diệp Hi Căn, đám xác chết bỗng nhiên biến mất. Hắn nắm chặt tay An An vụt bay đi trong đêm tối. Lần này đường phố mới thực sự khôi phục an ninh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Kinh Thành Dậy Sóng 3

Chương 36.1: Kinh Thành Dậy Sóng 3

Tháng 4 Thiên Vũ năm 70, ngày vào hạ nắng chói chang chiếu khắp cả nước. Ruộng đồng khô cằn, sông lớn nước vẫn đục, sông nhỏ nước cạn thấy đáy. Bầy chim chóc ngoài đồng ruộng bỏ mặc đám gốc gạo khô cằn, mặc cho bụng đói kêu râm rì cũng chẳng buồn đi kiếm ăn, một lòng chỉ tránh vào bụi rậm, vào tổ nhằm trốn tránh cái nắng như đổ lửa. Thiên Vũ hoàng triều cứ hàng năm vào mùa này lại đứng trước thử thách lớn thứ nhất trong năm: nạn hạn hán cùng nạn đói khiến hàng ngàn dân chúng trở thành lưu dân đi khắp nơi xin ăn.

Tháng 4 cũng là tháng cả Thiên Vũ quốc đón nhận lễ bái tế thần điện hàng năm. Vào 3 ngày bái tế tất cả thần dân cùng vua tôi đều phải kiêng cử món mặn, y phục phải đơn giản và nhất là nữ nhân không được phép cài trang sức hay vận y phục sắc sỡ. Đây chính là sự tôn kính của thần dân đối với các chư thần của thần điện.

Hôm nay là ngày đầu bái tế nên khắp nơi dân chúng đều vận y phục màu nâu xám hoặc xanh nhạt. Nam nhân búi tóc bằng trầm gỗ còn nữ nhân buộc tóc bằng vải nâu. Mỗi hộ dân trước nhà phải treo một chiếc đèn lồng màu trắng để xua đuổi tà ma và chào đón các chư thần ghé thăm.

Đây là lần đầu An An đón nhận lễ bái tế hàng năm tại kinh thành. Nếu không phải thời gian này nàng có việc quan trọng không thể vắng mặt thì đã không tham gia cái lễ phiền phức này. Từ khi đến thế giới này, An An đã phần nào tin vào thuyết tâm linh nhưng nếu bảo nàng mù quán sùng bái thần linh như người dân nơi đây thì nàng chịu. Thần linh có thể tạo ra niềm tin nhưng lại không thể giúp nhân loại cơm no áo ấm suốt đời không lo.

Thiên Vũ để dùng rất nhiều bạc để chuẩn bị lễ bái tế, dùng vàng để sao chép kinh thư, dùng ngọc vô giá tạc thành thần vật, dùng gấm vóc, lụa thượng hạng trải dài từ đài tế lễ cho đến thần điện trong lúc nạn hạn hán hoành hành dữ dội. Ngải bỏ qua ruộng đồng khô cằn, bỏ qua con sông cạn nước, bỏ qua hàng ngàn nạn dân đói khát tại ngoại thành để chào đón những vị thần chưa bao giờ thấy mặt.

Những nạn dân tụ tập mỗi lúc một đông rồi dần giải tán do lính triều đình trấn áp, tiếng khóc than vang dậy một góc trời. Tiếng cụ già than khóc, tiếng trẻ nhỏ gào la, tiếng nông phu í ới gọi người chồng bị gông cùm trấn áp, tiếng mẹ gọi con đầy thống thiết bị thương. Toàn bộ cảnh tượng trước mắt An An vô cùng chân thật, ánh mắt nàng vô hồn nhìn về phương xa:

“A Xuân, thần điện Thiên Vũ thực sự có thần thủ hộ sao?”.

Trả lời nàng là nữ tử tóc xanh với đôi mắt đã ửng đỏ:

“Ta không biết. Thông thường chỉ có nơi tụ tập nhiều linh khí mới có thần thủ hộ”.

An An buồn bã nói:

“Ngay cả người cũng không biết?! Vậy mà họ lại đốt tiền chỉ để cung phụng một vị thần chỉ có trong niềm tin!?”.

Một bên nam tử tóc trắng cũng lạnh lùng lên tiếng:

“Thọ ngang trời đất, trẻ mãi không già, cao cao tại thượng là đức niệm của những kẻ tự xưng là dòng dõi tôn quý!”. Thính Tuyết cũng không kém cạnh hừ lạnh vài tiếng.

An An âm thầm than thở, có lẽ nàng đã quen cách nói chuyện của mấy vị “âm thần” này rồi. Mặc dù bọn họ xuất hiện chỉ là góp vui cùng làm nên không khí nhưng lại tham dự vào khá là náo nhiệt. Đúng như lời của Mộc Sinh, mấy năm qua cả bốn người họ không có quyền tham dự vào việc của nhân loại nhưng đứng ngoài lễ thường thức kịch vui thì lại không thiếu phần. Ví dụ như hiện tại, trong không khí bi thương nhiễm mùi chết chóc của lưu dân lại diễn ra đoạn đối thoại sau đây:

“Thần thủ hộ không có nhưng có thể tồn tại bán thần hoặc tệ hơn nữa là âm ma trấn giữ nơi đây”.

“A Vũ, đừng nói bậy! Ta chán ghét Âm Ma! Hừ...Hừ...”.

Vũ Hạ hậm hực liếc trắng mắt kẻ cả năm nói chưa đầy 10 câu, cứ cố tình mỗi câu thốt ra lại khiến người ta hộc 10 lít máu.

Nếu nói khắc tinh của thần thủ hộ là gì thì chỉ có thể duy nhất trên thế gian chính là Âm Ma. Âm Ma là sứ giả của Ma Thần. Nó có thể đánh thức Ma Thần đồng thời cũng là thứ duy nhất ru ngủ Ma Thần. Chính vì Âm Ma nửa chính nửa tà nên có người tôn thờ nó như thần linh, có người lại căm ghét nó như tà ma ngoại đạo. Cho đến nay vẫn chưa có ai chân chính thụ phục được Âm Ma.

Nhắc tới Âm Ma khiến Vũ Hạ nhớ lại khoảng thời gian nàng bước vào thời kỳ đầu tu luyện, cả bốn bọn họ đụng độ phải một con Âm Ma vô cùng tai quái. Bọn họ cố hết sức mới có thể trụ vững nguyên thần của mình, hậu quả là bọn họ phải tiêu tốn hơn ngàn năm để điều trị thương thế mới có thể tiếp tục tu luyện, ngay cả thời gian quay về cố hương cũng bị bỏ lỡ. Cho nên, mỗi lần nhắc tới Âm Ma là cả đám nghiêng răng nghiêng lợi, căm hận vô cùng.

“Hừ!... Lần trước chúng ta không chuẩn bị nên bị nó đùa bỡn. Bây giờ chưa biết ai hơn ai đâu!”. Thính Tuyết một bên cau có nói.

“Lần trước hình như nó vặt trụi tóc của người thì phải?”. Đây là lời của vị thần mỗi lần lên tiếng là có người “ghi nhớ”.

Thính Vũ sờ sờ mũi rồi quay về trạng thái ngủ gục khi bắt gặp ánh mắt rét lạnh của Thính Tuyết bắn phá. Hắn thực tình không phải cố ý “vạch áo cho người xem lưng” nha! Chẳng qua hắn vạch lưng của người khác ra mà thôi.

Mọi người: “.....(- -0)....”. (DAA: đồ mồ hôi ấy mà! (^.^)

“Khụ... Chúng ta bây giờ nên làm gì?”.

Đây là câu hỏi của Tạ Thế Viễn đồng thời cũng là tiếng lòng của mọi người. An An đưa mắt với ý tứ thương lượng cùng bốn vị tôn phật đang tranh cãi hăng say.

Thính Tuyết quăng ánh mắt cảnh cáo với 3 kẻ còn lại rồi hừ giọng đứng sang bên, bộ dạng ngạo cứ tùy tiện làm, chúng ta chỉ là khách qua đường mà thôi.

“Bị Âm Ma vật trụi tóc cũng đã lộ rồi ngươi còn ra vẻ bí mật làm gì! Ta khinh!!!”.

Hiển nhiên An An chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra trừ phi nàng dự định giữa mùa hạ chỉ mình nàng sống trong trời đông giá rét. Cứ cố tình người nào đó bức bối với hàng ngàn lý do từ bên ngoài lại đem không gian của nàng biến thành cái tủ lạnh di động cho đến khi tâm tình của hắn trở về quỹ đạo bình thường mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Mẫu Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.